ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR
BİRİNCİ KİTAP

KEMİKLER ŞEHRİ

CASSANDRA CLARE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

"Ölümcül Oyuncaklar" Önsöz

Tüm hikâyeler gerçektir.

Jace Wayland, "Ölümcül Oyuncaklar" serisinin ilk kitabı *Kemikler Şehri*'nde Clary Fray'e böyle diyor.

Jace, bu sözlerle elbette tek bir şey ima etmiyor. Elbette bir yandan bugüne dek Clary'ye varolmadığı söylenen her şeyin -vampirlerin, kurtadamların, perilerin, hayaletlerin ve her boyutta, şekilde ve niyette canavarın- gerçek olduğunu, hatta dünyanın bunlarla dolu olduğunu söylüyor. Bir yandan ise kalbimizin derinliklerinde inandığımız -kendimizi birer kahraman olarak gördüğümüz, iyi insanların kötülüğü yendiği, umudun her daim varlığını koruduğu- hikâyelerin de doğru olduğunu söylüyor. Clary, *Kemikler Şehri*'nin sonunda, New York'un üzerinden uçarken ve aşağıda, daha önce ondan gizlenen tüm sihir ve büyüleri izlerken gerçek bir hayret hissiyle doluyordu.

Tüm hikâyeler gerçektir.

Kemikler Şehri'ni yazmaya karar verdiğimde, vampir, peri ve büyücü hikâyelerine âşıktım. Ama aynı zamanda melekler ve şeytanlarla ilgili mitolojik hikâyelere de hayranlık duyuyordum. *Kayıp Cennet,* Dante'nin *Cehennem*'i ve Mike Carey'nin *Lucifer*'i beni âdeta büyülemişti. İnsanların aşk ve özgür irade ile katılaşmış mutlak iyi ve mutlak kötü fikriyle cebelleşmesi beni büyülemişti. Halklar ve insanların birbirlerine anlattıkları, geceleri birden ortaya çıkan ve ısıran yaratıkların bulunduğu hikâyeler bakımından zengin bir dünya yaratmak istedim. Aynı zamanda mitolojik figürlerin de varlık göstereceği bir dünya olmalıydı. Mesela bir bakışta sizi kör edecek kadar güçlü melekler gibi. Kanlarıyla ruhunuzu iyilikten kötülüğe sürükleyebilecek kadar kötü şeytanlar gibi. Mitolojide ve tarihte oldukça örtülü bir biçimde bahsedilen ve sembolik olmaktan öteye geçemeyen kavramları daha gerçekçi kılmak istedim. Mesela Valentine, Jace'i Sessiz Şehir'deki zindanından çıkardığında ona bir kılıç uzatır ve "Bu, Melek'in Adem ve Havva'yı cennet bahçelerinden kopardığı kılıçtır. *Ve Cherubim Cennet bahçesinin doğusuna, her yöne dönen alevli bir kılıç koymuştur,*" der. Daha sonra Simon, Başmelek Mikail'in kılıcına sahip çıkar. Büyük bir güce ve köklü bir tarihe sahip bu nesnelerin gerçek olduğu ve kahramanlarımızın bunlara dokunması ve kullanması düşüncesi bana müthiş bir zevk verdi.

Gölge Avcıları dünyasında meleklerin ve iblislerin varlığı, hikâyelerin türetildiği tüm diğer şeylerle birlikte bir şehir efsanesidir. Gölge Avcıları, meleklerin kanından yaratılmıştır. Periler kısmen melek, kısmen şeytandır. Büyücüler insanlarla şeytanların birleşmesinden doğar. Kurtadamlar ve vampirler, iblis hastalıkları taşıyan insanlardır. Mitoloji ve halk hikâyelerinin iç içe geçtiği, bütün sihir öykülerinin açıklanabileceği bir evren yaratmak istedim.

Tüm hikâyeler gerçektir.

Gölge Avcıları fikri, kısmen İncil'deki Nefilim hikâyelerinden doğdu. İnsanlarla meleklerin birleşiminden olan Nefilimler, dünyayı harap edebilecek devasa canavarlardır. Yazarların sık sık yaptığı gibi bana zorlayıcı gelen kısımları mitlerden adapte ettim. Mesela meleklerin, insanlara ait bir şey olan çocuk sahibi olması meselesi! (Elbette Gölge Avcıları sadece meleklerin kanından yaratılmıştır ama Raziel yine de onlara babacan bir ilgi duyar.) Kısmen melek, kısmen iyilik timsali olmak ama yine de insana özgü tüm zayıflıklara -dayanıksızlık, acımasızlık, açgözlülük, bencillik, umutsuzluk- sahip olmak fikri... Bu eski bir hikâyeyi alıp değiştirmenin ve herhangi bir okurun kısmen kutsal bir varlık olup muazzam bir güce sahip olmanın ve Örümcek Adam'ın bize anımsattığı gibi aynı büyüklükte sorumluluk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilmesini sağlamanın bir yolu olabilir gibi geldi bana.

Tüm hikâyeler gerçektir.

Elbette Jace'in söylemek istediği şey, eninde sonunda dünyayı hikâyeler aracılığıyla anladığımızdır. Ölümcül Oyuncaklar, her şeyden öte Clary'nin hikâyesi. Sıradan bir kızken bir kahramana dönüşen birinin öyküsü. Önceleri etrafındaki büyülere körken zaman içinde onları görmekle kalmayarak kontrol de edebilen bir kızın. Clary bir sanatçı ve meleklerin sihirli dili olan mühürleri yapan bir usta. Bu dili kullanarak kendi hikâyesini ve kaderini şekillendiriyor. Clary ve arkadaşları, kendi hikâyelerini gerçekleştiren kahramanlar. Hepimiz gibi...

BÜYÜKBABAMA...

Hiç uyumadım.
Zorlu bir görevi düşünmek ve
Becermek arasında geçen sürede yaşanır zaten,
Ürkünç karabasan, çileli düş...
İnsan dehası ve
Ölümcül oyuncaklar,
Mecburi bir iş birliği başlatır ve insanın devleti,
Aynı küçük bir krallık gibi, yaşar iç savaşı.
–William Shakespeare, *Julius Caesar...*

Birinci Kısım

Karanlık Düşüş

Kaos ve Ölümsüz Gece'ye şarkılar söyledim,
Cennetten inen ilham perisi öğretti bana o şarkıyı,
Karanlık düşüşü ve tekrar yükselişi...
–John Milton, *Kayıp Cennet*

1

PANDEMONYUM

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi fedai, kollarını geniş göğsünde kavuştururken. Kırmızı montlu çocuğa tepeden bakarak kel kafasını iki yana salladı. "O şeyi buraya sokamazsın."

Pandemonyum Club'ın önünde sıraya girmiş ergenlik çağındaki elli kadar genç, konuşulanları duymak için kulak kabarttı. Bir pazar günü her yaştan insana açık bir kulübe girmek zaten yeterince zordu ve genellikle kuyrukta pek heyecanlı şeyler olmazdı. Fedailer sertti ve sorun çıkaracak gibi görünen biri olursa hemen tepesine binerlerdi. On beş yaşındaki Clary Fray, en iyi arkadaşı Simon ile birlikte sırada dururken, heyecanlı bir şeyler görme umuduyla diğerleri gibi dikkat kesildi.

"Ah, haydi ama..." Çocuk elindeki şeyi başının üzerine kaldırdı. Bir ucu sivriltilmiş tahta bir sopaya benziyordu. "Bu kostümümün bir parçası."

Fedai bir kaşını kaldırdı. "Yani?"

Çocuk sırıttı. Clary, Pandemonyum gibi bir yer için çocuğun yeterince normal göründüğünü düşündü. Masmavi boyanmış saçları başının üzerinde irkilmiş bir ahtapotun kolları gibi dikiliyordu ama yüzünde abartılı dövmeler veya kulaklarından ya da dudaklarından sarkan ağır metal çubuklar filan yoktu.

"Ben bir vampir avcısıyım." Elindeki tahta şeyi aşağı basırdı ve sopa bir ot parçası gibi kolayca kıvrıldı. "Sahte bu. Sünger lastik. Gördün mü?"

Clary, çocuğun iri ve yeşil gözlerinin fazlasıyla parlak olduğunu fark etti: Baharda yeşeren çimenler gibi. Muhtemelen renkli lens takmıştı. Fedai aniden sıkılarak omuz silkti. "Her neyse. Geç içeri."

Çocuk bir yılanbalığı gibi çabucak geçti. Clary çocuğun omuzlarının kıvraklığından ve içeri girerken saçını arkaya atışından hoşlanmıştı. Annesinin bu çocuk için kullanabileceği bir kelime vardı: *Lakayt.*

"Ondan hoşlandın," dedi Simon. "Değil mi?"

Clary dirseğini arkadaşının karnına gömdü ama cevap vermedi.

Salon yapay sisle doluydu. Dans pistinde renkli ışıklar yanıp sönüyor, mekanı mavi ve yeşillerin, parlak pembe ve altın sarılarının oynaştığı rengarenk bir masal diyarına benzetiyordu.

Kırmızı montlu çocuk elinde tuttuğu jilet keskinliğindeki bıçakla oynarken, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Çok kolay olmuştu, bıçak üzerinde biraz büyü kullanınca, kesinlikle zararsız gibi görünmüştü. Gözlerinde yine büyü ışıltıları belirdiğinde fedai dik dik gözlerine bakınca, onu içeri kabul etmesi de zor olmamıştı. Elbette ki muhtemelen bütün bunlara gerek kalmadan da içeri girebilirdi, fakat bu da eğlencenin bir parçasıydı, bu sıradanları aldatmak, her şeyi gözlerinin önünde yapmak ve suratlarındaki o aptal ifadeyi görmek.

İnsanlar tamamen işe yaramaz değildi. Çocuğun yeşil gözleri dans pistini taradı ve sıradanlar dans ederken dumanın içinde bir görünüp bir kaybolan, ipek ve siyah deriye sarılı kol ve bacakları izledi. Kızlar uzun saçlarını savuruyor, erkekler deri kaplı kalçalarını sallıyor, çıplak tenleri terden parlıyordu. Öylesine canlıydılar ki enerji dalgaları onu sarhoş ediyordu. Onları izlerken keyifle dudaklarını büzdü, ne kadar şanslı oldukların bilmiyorlardı. Güneşin gökyüzünde yanmış bir kömür gibi asıldığı bir ölüler dünyasında canlıymış gibi varlığını sürdürmenin ne demek olduğunundan habersizlerdi. Yaşamları mum alevi kadar parlaktı, tabii söndürmesi de en az mum alevi kadar kolaydı.

Elindeki bıçağı sıkıca kavradı ve dans pistine adım attı, aynı anda bir kız kalabalıktan sıyrılarak tam önünde dans etmeye başladı. Çocuk ona baktı. Bir insan için güzel sayılırdı, neredeyse siyah mürekkep rengindeki saçları ve kömür gibi gözleri vardı. Yere kadar uzanan beyaz bir tuvalet giymişti, tıpkı bu

dünya daha gençken kadınların giydiği gibi. İnce kollarını dantelli kumaş sarıyordu. Boynunda kalın gümüş bir zincir, ucunda da bir bebeğin yumruğu büyüklüğünde koyu kırmızı bir kolye ucu vardı. Gerçek olduğunu anlamak için çocuğun sadece gözlerini kısarak bakması yetmişti, gerçek ve eşsizdi. Kıza yaklaşırken ağzı sulanmaya başladı. Kızın vücudundaki enerji, açık yaradan pompalanan kan gibi atıyordu. Kız yanından geçerken cilveli bir bakış atarak gülümsedi. Çocuk dudaklarında onun ölümünün sızısını hissederek peşinden gitmek için döndü.

Her zaman bu kadar kolaydı. Kızın çekilen canının kendi damarlarında alev gibi dolaşırken hissettireceği gücü tahmin edebiliyordu. İnsanlar böylesine aptaldı işte. Son derece eşsiz bir şeye sahiplerdi ama neredeyse hiç korumuyorlardı bile. Para, beyaz toz ya da bir yabancının gülüşü hayatlarını fırlatıp atmaları için yeterliydi. Kız renkli dumanın içinde gözden kaybolurken, soluk bir hayalete benziyordu. Duvarın dibine ulaştığında döndü ve eteğini ellerinde toplayarak yukarı çekerken sırıttı. Eteğinin altında, kalçasına kadar çıkan çizmeler vardı.

Çocuk yaklaşan avın heyecanını iliklerine kadar hissederek kıza yaklaştı. Bu kadar yakından bakıldığında sandığı kadar da mükemmel değildi: Kızın gözlerinin altında birikmiş rimeli, saçını boynuna yapıştıran teri görebiliyordu. Kızın ölümlülüğünün kokusunu ve ahlaksızlığın tatlı çürük aromasını algılayabiliyordu. *Seni yakaladım,* diye düşündü.

Kızın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Yana çekildiğinde, çocuk kızın bir kapıya dayanmış olduğunu gördü. Kapının üzerine kırmızı harflerle GİRİLMEZ – DEPO diye yazılmıştı. Kız elini arkaya atarak tokmağı buldu, çevirdi ve içeri süzüldü. Çocuk içeride yığılmış kutuları gördü: Bir depo. Arkasına bir bakış attı, kimse bakmıyordu. Kız gözden uzak olmak istiyorsa, daha da iyiydi.

Çocuk kızın arkasından odaya girerken, takip edildiğinin farkında değildi.

"Eh," dedi Simon, "müzik oldukça iyi, ha?"

Clary cevap vermedi. Metal korseler giymiş bir grup delikanlının arasında dans ediyorlardı -buna ne kadar dans denirse, sonuçta ileri geri sallanıp duruyor, arada bir de içlerinden biri kontak lenslerini düşürmüş gibi yere eğiliyorlardı- ve hemen yanlarında, renkli saçları üzüm dalları gibi birbirine geçmiş halde tutkuyla sevişen genç bir Asyalı çift vardı. Dudağında piercing olan ve ayıcık şeklinde sırt çantası taşıyan bir çocuk bedava ecstasy tabletleri dağıtıyor, bol pantolonun paçaları rüzgar makinesinden gelen esintiyle savruluyordu. Clary yakın çevreleriyle çok fazla ilgilenmiyordu, bakışları, kulübe girmeyi başarmış olan mavi saçlı çocuğa dikilmişti. Çocuğun davranışları ona bir şeyleri hatırlatıyordu...

"Ben, kendi adıma," diye devam etti Simon, "gerçekten çok eğleniyorum."

Bu pek mümkün görünmüyordu. Simon, "MADE IN BROOKLYN" yazan eski bir tişört ve kot pantolonuyla, her

zaman olduğu gibi kulüpteki kalabalığın arasında sırıtıyordu. Yeni taranmış saçları yeşil ya da pembe yerine koyu kumraldı ve gözlüğü burnunun ucunda duruyordu. Karanlığın güçleri üzerine tefekküre dalacak birinden çok, satranç kulübüne giden birine benziyordu.

"Hı-hım." Clary, Simon'ın Pandemonyum'a sadece Clary istediği için geldiğini ve aslında mekanın sıkıcı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Aslında Clary burayı kendisinin neden sevdiğini de bilmiyordu, giysiler ve müzik her şeyi bir rüyaya çeviriyor, kendi sıkıcı gerçek hayatı değil de, başka birinin hayatıymış gibi gösteriyordu. Ne var ki kendisinin de Simon'dan başkasıyla konuşamayacak kadar utangaç olduğu bir gerçekti.

Mavi saçlı çocuk dans pistine giriyordu. Sanki aradığı kişiyi bulamamışçasına, biraz kayıp gibi görünüyordu. Clary gidip kendisini tanıtsa ve ona etrafı göstermeyi önerse ne olabileceğini düşündü. Belki de çocuk boş boş suratına bakardı, hatta belki o da utangaçtı. Belki de hoşuna gider, teşekkür eder ve onun yaşındaki delikanlıların yaptığı gibi, göstermemeye çalışırdı. Hem belki...

Mavi saçlı çocuk, koku almış bir av köpeği gibi aniden dikildi. Clary onun bakışlarını izlediğinde, beyaz elbiseli bir kız gördü.

Ah, pekala, diye düşündü Clary, kendini sönmüş bir parti balonu gibi hissetmemeye çalışarak. Kız çok güzeldi ve Clary'nin resmini yapmayı sevdiği türden tiplere benziyordu,

uzun boylu ve kurdele gibi incecik, upuzun siyah saçlı. Bu mesafeden baktığında bile, Clary onun boynundaki kırmızı kolyeyi görebiliyordu, dans pistinin ışıkları altında, vücudundan sökülüp alınmış bir kalp gibi atıyordu.

"Bence," diye devam etti Simon, "bu akşam DJ Bat gerçekten sıra dışı bir iş çıkarıyor, sen ne dersin?"

Clary gözlerini devirdi ve cevap vermedi, Simon trans müzikten nefret ederdi. Kendisi ise bakışlarını beyaz elbiseli kızdan ayıramıyordu. Karanlık, duman ve yapay sisin arasında, açık renk elbisesi işaret feneri gibi parlıyordu. Mavi çocuğun bir büyünün etkisindeymiş gibi etrafındaki başka hiçbir şeyi fark etmeden onun peşinden gitmesine şaşmamak gerekirdi, kalabalığı yararak onun arkasından giden iki karanlık silüeti bile.

Clary dansını yavaşlatarak onlara baktı. Tek görebildiği silüetlerin koyu renk giysiler giymiş, uzun boylu delikanlılar olduğuydu. Diğer çocuğu takip ettiklerini nasıl bildiğini açıklayamazdı ama biliyordu. Bunu adımlarında, dikkatli bakışlarında, hareketlerindeki akıcılıkta görebiliyordu. İçinde küçük bir endişe kıvılcımı çaktı.

"Bu arada," diye ekledi Simon, "son zamanlarda kız giysileri giymeyi denediğimi bilmeni isterim. Ayrıca, annenle yatıyorum. Bunu da bilmen gerektiğini düşündüm."

Kız karşı duvara ulaşmıştı ve GİRİLMEZ yazılı bir kapıyı açıyordu. Mavi saçlı çocuğa onu izlemesini işaret etti ve birlikte kapıdan geçtiler. Bu, daha önce Clary'nin görmediği

türden bir şey değildi, koklaşmak için bir kulübün karanlık köşelerine çekilmeye çalışan bir çift her zaman olurdu. Ancak, birilerinin onları takip etmesi olayı tuhaflaştırıyordu.

Ayakuçlarında yükselerek kalabalığın üzerinden görmeye çalıştı. İki genç kapının önünde durmuştu ve birbirleriyle konuşuyor gibi görünüyorlardı. Biri sarışın, diğeri siyah saçlıydı. Sarışın olan ceketinin içine uzandı ve yanıp sönen ışıkların altında parıldayan uzun ve keskin bir şey çıkardı. Bir bıçak! "Simon!" diye bağırdı Clary, arkadaşını kolundan yakalarken.

"Ne?" dedi Simon, irkilerek. "Annenle gerçekten yatıyor değilim, biliyorsun, değil mi? Sadece dikkatini çekmeye çalışıyordum. Annenin yaşına göre çok çekici bir kadın olmadığını söylemiyorum elbette ama..."

"Şu çocukları görüyor musun?" Clary sertçe işaret ederken, neredeyse yanında dans eden zenci kıza çarpıyordu. Kız ona çatık kaşlarla baktı. "Pardon-pardon!" Clary, tekrar Simon'a döndü. "Şuradaki iki çocuğu görüyor musun? Kapının yanındaki?"

Simon gözlerini kısarak baktı ve omuz silkti. "Bir şey görmüyorum."

"İki kişiler. Mavi saçlı çocuğu izliyorlar..."

"Hani senin şu beğendiğin..."

"Evet ama konu bu değil. Sarışın olanı bir bıçak çıkardı."

"*Emin* misin?" diye sordu Simon, düz düz Clary'ye bakıp başını iki yana sallayarak. "Ben hala kimseyi göremiyorum."

"Eminim."

Aniden ciddileşen Simon omuzlarını dikleştirdi. "Ben fedailerden birini çağıracağım. Sen burada bekle." Ve kalabalığı yararak hızlı adımlarla uzaklaştı.

Clary tekrar dönüp baktığında, sarışını hemen arkasında arkadaşıyla GİRİLMEZ yazılı kapıdan girerken gördü. Etrafına bakındı, Simon hala dans pistinde ilerlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Şimdi bağırsa bile kimse onu duymazdı ve Simon geri dönene kadar, *çoktan* korkunç bir şey olmuş olabilirdi.

Clary alt dudağını ısırarak kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

"Adın ne?"

Kız dönüp gülümsedi. Depodaki hafif ışık, kirle kaplanmış yüksek parmaklıklı pencerelerden süzülüyordu. Her yer elektrik kabloları, kırılmış aynalı diskotek küreleri ve etrafa atılmış boya kutularıyla doluydu.

"Isabelle."

"Güzel bir isim." Mavi saçlı çocuk, aralarından biri canlı olabilirmiş gibi dikkatle adım atarak kabloların arasından yürüdü. Zayıf ışıkta kız yarı şeffaf görünüyor, bembeyaz kumaşlara sarınmış bir meleğe benziyordu. Onun düşüşünü gerçekleştirmek büyük bir zevk olacaktı. "Seni daha önce buralarda hiç görmemiştim."

"Bana buraya sık gelip gelmediğimi mi soruyorsun?" Kız eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. Bileğinde bir tür bilezik

vardı, elbisesinin kol ağzının hemen altında. Kıza yaklaşırken, onun bir bilezik değil, derisine işlenmiş bir motif olduğunu fark etti, iç içe geçmiş bir sürü kıvrımlı halka.

Çocuk donup kaldı. "Sen..."

Sözünü tamamlamaya fırsat bulamadı. Kız gözle izlenemeyecek bir hızla hareket ederek, açık eliyle göğsüne herhangi bir insanın nefesini kesecek bir darbe indirdi. Çocuk geriye sendeledi. Şimdi kızın elinde bir şey vardı, aşağı doğru açılırken altın renginde parıldayan bir kamçı! Kamçının yılan gibi uzantısı çocuğun ayak bileklerine dolanarak onu yere devirdi. Çocuk kıvranarak sertçe yere çarptı ve tenine gömülen metal canını yaktı. Kız onun tepesinde dikilerek güldü ve çocuk sersemlemiş bir halde bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Hiçbir dişi insan, Isabelle'inki gibi bir elbise giymezdi. Kız bu elbiseyi tenini örtmek için giymişti, bütün vücudunu.

Isabelle kamçıyı sertçe çekerek sıkılaştırdı. Gülümsemesi zehirli su gibi parıldıyordu. "Gerisi sizin, çocuklar."

Arkasından alçak sesli bir kahkaha duyuldu ve hemen ardından, kendisini yakalayıp ayağa kaldıran ve beton duvarlardan birine fırlatan elleri fark etti ve sırtında betonun ıslaklığını hissetti. Elleri arkaya çekilerek tellerle bağlandı. Kurtulmaya çalışırken, sütunun arkasından biri yürüyerek görüş alanına girdi: Isabelle'in yaşlarında ve en az onun kadar güzel bir delikanlı. Sarımsı kahverengi gözleri kehribar gibi parlıyordu. "Eh," dedi çocuk, "yanında başka var mı?"

Mavi saçlı çocuk, aşırı sıkılmış tellerle bileklerinin kanadığını ve kayganlaştığını hissetti. "Başka ne var mı?"

"Haydi ama..." Çocuk ellerini kaldırdığında koyu renk kol ağızları aşağı kaydı ve bileklerindeki, ellerinin arkasındaki ve avuçlarındaki desenler ortaya çıktı. "Ne olduğumu biliyorsun."

Kafatasının arkasında, mavi saçlı çocuğun ikinci sıra dişleri sıkılmaya başladı.

"*Gölge Avcısı*," diye tısladı.

Diğer çocuk yüzünü onunkine yaklaştırarak sırıttı. "Seni avladım," dedi.

Clary deponun kapısını açıp içeri girdi. Bir an için yalnız olduğunu sandı. Odadaki pencerelerin hepsi yüksek ve parmaklıklıydı, dışarıdan caddenin belli belirsiz sesleri, araba kornaları ve fren gıcırtıları geliyordu. Oda eski badana kokuyordu ve yerde kalın bir toz tabakasının üzerinde ayak izleri vardı.

Burada kimse yok, diye düşündü, şaşkınlıkla etrafına bakınırken. Dışarıdaki ağustos sıcağına rağmen oda soğuktu. Sırtı terden buz kesmişti. Bir adım attığında elektrik kablolarına takıldı. Spor ayakkabısını kablolardan kurtarmak için eğildiğinde sesler duydu. Bir kız gülüyor, bir delikanlı sertçe cevap veriyordu. Olduğu yerde doğrulduğunda onları gördü.

Sanki gözlerini kapayıp açtığında bir anda ortaya çıkmış gibiydiler. Uzun beyaz elbiseli kız, sırtından aşağı ıslak yosunlar gibi sarkan siyah saçlarıyla oradaydı. Yanında iki genç daha

vardı: Uzun olanı onun gibi siyah saçlıydı, diğeri, daha ufak tefek olan, sarışındı ve gözleri yüksek pencerelerden süzülen loş ışıkta metalik bir şekilde parıldıyordu. Sarışın çocuk ellerini ceplerine sokmuş, piyano teline benzer bir şeyle sütuna mıhlanmış, elleri arkaya çekilmiş ve ayakları bileklerinden sarılmış olan mavi saçlı çocuğa bakıyordu. Mavi saçlı çocuğun yüzünde acı ve korku vardı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken, Clary en yakındaki beton sütunun arkasına çekildi ve kenardan baktı. Sarışın çocuk, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bir yukarı bir aşağı yürüyordu. "Eh," dedi. "Yanında senin türünden başkasının olup olmadığını hala söylemedin?"

Senin türünden mi? Clary neden söz ettiklerini bilemiyordu. Belki de kendini bir çete savaşının içinde bulmuştu.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum." Mavi saçlı çocuğun ses tonunda acı vardı, ama yine de sertti.

"Diğer iblisleri kastediyor," dedi siyah saçlı çocuk, ilk kez konuşarak. "Bir iblisin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Mavi saçlı çocuk anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yüzünü başka tarafa çevirdi.

"İblisler," dedi sarışın çocuk, kelimeyi parmağıyla havaya yazarken kelimeyi yayarak. "Dinsel açıdan, cehennemin sakinleri, Şeytan'ın hizmetkarları şeklinde geçer, fakat buradaki anlamıyla, yani bizim gözümüzde, kökeni yuvamızın bulunduğu boyutun dışına dayanan her türlü yaramaz ruhu kapsıyor..."

"Yeter artık, Jace," dedi kız.

"Isabelle haklı," dedi uzun boylu olan çocuk. "Buradaki kimsenin sözlüğe veya iblisolojiye ihtiyacı yok."

Bunlar deli, diye düşündü Clary. *Gerçekten deliler.*

Jace başını kaldırıp gülümsedi. Hareketinde sert bir şey vardı, Clary'ye, Discovery Channel'da izlediği belgesellerde gördüğü aslanları hatırlatan bir şey. Büyük kediler de başlarını kaldırıp, av kokusu almak için böyle havayı kokluyorlardı. "Sence çok mu fazla konuşuyorum?"

Mavi saçlı çocuk cevap vermedi. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Sana bilgi verebilirim," dedi. "Valentine'ın nerede olduğunu biliyorum."

Jace, Alec'e baktı ama arkadaşı omuz silkti. "Valentine mezarda," dedi Jace. "Bu zavallı şey bizimle oynuyor."

Isabelle saçlarını arkaya attı. "Öldür şunu, Jace," dedi. "Bize bir şey söyleyeceği filan yok."

Jace elini kaldırdı ve Clary loş ışıkta onun tuttuğu bıçağın pırıltısını gördü. Tuhaf bir şekilde şeffaftı. Bıçak kısmı kristal gibi görünüyordu ve cam kadar keskindi, kabzasıysa kırmızı taşlarla süslenmişti.

Mavi saçlı çocuk korkuyla inledi. "Valentine geri döndü!" diye itiraz etti, ellerini arkaya bağlayan tellerden kurtulmaya çalışırken. "Bütün Cehennem Dünyaları bunu biliyor! Ben biliyorum! Size nerede olduğunu söyl..."

Jace'in buz gibi bakan gözlerinde aniden öfke pırıltıları belirdi. "Melek adına, siz alçaklardan birini yakaladığı-

mız her seferinde, Valentine'ın nerede olduğunu bildiğinizi iddia ediyorsunuz. Onun nerede olduğunu biz de biliyoruz. Cehennemde! Ve sen..." Jace bıçağı sıkıca kavradığında, keskin kenarı bir alev şeridi gibi parladı. "Sen de *orada ona katılabilirsin.*"

Clary daha fazla duramadı. Sütunun arkasından fırladı. "Durun!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsınız!"

Jace olduğu yerde döndü, o kadar irkilmişti ki bıçak elinden fırladı ve beton zeminden sekti. Isabelle ve Alec de onunla birlikte döndüğünde, yüzlerinde aynı şaşkın ifadeler vardı. O ana kadar bağlarından kurtulmaya çalışan mavi saçlı çocuk, hareketsizce kalakaldı.

İlk konuşan Alec oldu. "Nedir bu?" diye sordu, sanki orada ne işi olduğunu bilebilirlermiş gibi kendi arkadaşlarına bakarak.

"Bir kız," dedi Jace, kendini toparlayarak. "Daha önce kızları gördüğünden eminim, Alec. Kardeşin Isabelle de kız." Gördüğü şeye inanmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kısarak Clary'ye yaklaştı. "Sıradan bir kız," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Ve bizi görebiliyor."

"Elbette sizi görebiliyorum," dedi Clary. "Kör değilim herhalde."

"Ah, aslında öylesin," dedi Jace, bıçağını yerden almak için eğilirken. "Sadece bilmiyorsun." Tekrar doğruldu. "Başının derde girmesini istemiyorsan, buradan gitsen iyi olur, kızım."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Clary. "Gidersem, onu öldüreceksiniz." Mavi saçlı çocuğu işaret etti.

"Doğru," diye itiraf etti Jace, bıçağı parmakları arasında çevirirken. "Onu öldürüp öldürmemem neden umrunda?"

"Çü-çünkü..." diye geveledi Clary. "İnsanları öldüremezsiniz."

"Haklısın," dedi Jace. "*İnsanları* öldüremezsin."

Gözleri kısılmış mavi saçlı çocuğu işaret etti. Clary onun bayılmış olup olmadığını merak etti. "Bu bir insan değil, kızım. İnsan gibi görünebilir, insan gibi konuşabilir, hatta insan gibi kanı akabilir. Ama o bir canavar."

"*Jace*," dedi Isabelle, uyaran bir tavırla. "Yeter artık!"

"Siz delisiniz," dedi Clary, gerilerken. "Polisi aradım, haberiniz olsun. Her an gelebilirler."

"Yalan söylüyor," dedi Alec ama kendi yüzündeki şüpheyi gizleyemiyordu. "Jace, sence..."

Cümlesini bitiremedi. Mavi saçlı çocuk güçlü bir ulumayla kendisini sütuna bağlayan tellerden kurtardığı gibi Jace'in üzerine atıldı.

Birlikte yere yuvarlanırken, mavi saçlı çocuk uçları metaldenmiş gibi parlayan elleriyle Jace'i parçalamaya çalışıyordu. Clary kaçma dürtüsüyle geri döndü, fakat ayağı yerdeki tellere takılınca yere düştü ve soluğu kesildi. Isabelle'in haykırdığını duydu. Clary olduğu yerde hızla döndüğünde, mavi saçlı çocuğu Jace'in göğsüne oturmuş halde buldu. Jilet keskinliğindeki pençelerinin ucundan kan damlıyordu.

Isabelle ve Alec onlara doğru koşuyordu ve Isabelle'in elinde bir kamçı vardı. Mavi saçlı çocuk pençeleriyle Jace'e saldırırken, Jace kendini korumak için kolunu kaldırdı, pençeler kolu yırtarak etrafa kan saçtı. Mavi saçlı çocuk tekrar saldırdığında, Isabelle'in kamçısı sırtında patladı. Çocuk bir çığlık atarak yana savruldu.

Jace, Isabelle'in kamçısı kadar hızlı bir hareketle yuvarlandı, elinde parıldayan bir bıçak vardı. Bıçağı mavi saçlı çocuğun göğsüne gömdüğünde, kabzanın etrafında siyahımsı bir sıvı patladı. Çocuk kıvranarak yere kapaklandı. Jace yüzünü buruşturarak kalktı. Şimdi bazı yerleri kanla ıslanmış olan siyah saçları, şimdi öncekinden de siyah görünüyordu. Ayaklarının dibinde kıvranan çocuğa baktı, uzandı ve bıçağını çekip aldı. Kabzası siyah sıvıyla kayganlaşmıştı.

Mavi saçlı çocuğun gözleri titreyerek açıldı. Bakışlarını Jace'e odaklarken, gözleri alev alev yanıyordu sanki. Dişlerini sıkarak tısladı. "*Öyle olsun. Unutulmuş Olan hepinizi alsın!*"

Jace dudaklarını gererek dişlerini gösterdi. Çocuğun göz bebekleri, başının arkasına yuvarlanır gibi göz kapaklarının altında kayboldu. Vücudu sarsılıp titremeye ve büzüşmeye, kendi içine çökmeye, giderek küçülmeye başladı, sonunda da tamamen ortadan kayboldu.

Clary kendini elektrik kablolarından kurtararak ayağa kalkmaya çalıştı ve gerilemeye başladı. Hiçbiri onunla ilgilenmiyordu. Alec, Jace'e uzanarak koluna girdi ve muhtemelen yarasını daha iyi görebilmek için giysisinin kolunu sıvadı.

Clary kaçmak için döndü ve Isabelle'in elinde kamçısıyla yolunu kapamış olduğunu gördü. Kamçının altın sarısı gövdesi siyahımsı sıvıyla kaplanmıştı. Kamçıyı Clary'ye doğru tuttuğunda, silahın ucu genç kızın bileğine hızla sarılıp sıkıca çekti. Clary acı ve şaşkınlıkla inledi.

"Seni küçük aptal sıradan," dedi Isabelle, dişlerini sıkarak. "Jace senin yüzünden ölebilirdi."

"O delinin teki," dedi Clary, bileğini kurtarmaya çalışırken. Kamçı tenine daha fazla gömüldü. "Hepiniz delisiniz. Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, kanun savunucuları mı? Polis..."

"Bir ceset göstermedikçe," diye araya girdi Jace, "polis genellikle ilgilenmez." Kolunu boynuna doğru kıvırarak, kablolarla kaplı zeminde Clary'ye doğru yürüdü. Alec çatık kaşlarla onun arkasından geldi.

Clary, mavi saçlı çocuğun kaybolduğu yere baktı ve hiçbir şey söylemedi. Orada bir kan damlası bile yoktu, çocuğun var olduğunu gösterecek hiçbir kanıt da tabii.

"Öldüklerinde ait oldukları boyuta geri dönerler," dedi Jace. "Eğer merak ediyorsan."

"Jace," diye tısladı Alec. "Dikkatli ol."

Jace kolunu çekti. Yüzünde bir kan lekesi vardı. Geniş, açık renk gözleriyle ve altın sarısı saçlarıyla, hala bir aslanı hatırlatıyordu. "Bizi görebiliyor, Alec," dedi. "Zaten çok fazla şey biliyor."

"Ona ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Isabelle.

"Bırak gitsin," dedi Jace, sakince. Isabelle ona şaşkın, hatta neredeyse öfkeli bir bakış attı ama tartışmadı. Kamçı bollaşarak geri çekildi ve Clary'nin kolunu serbest bıraktı. Acıyan bileğini ovalarken, buradan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

"Belki onu da yanımıza götürmeliyiz," dedi Alec. "Eminim Hodge onunla konuşmak ister."

"Onu Enstitü'ye götürmemiz mümkün değil," dedi Isabelle. "O bir *sıradan.*"

"Acaba gerçekten öyle mi?" dedi Jace, alçak sesle. Sakin sesi, Isabelle'in kamçısından veya Alec'in öfkesinden bile kötüydü. "Şeytanlarla anlaşman mı var, küçük kız? Büyücülerle yürüyüp, Gecenin Çocukları'yla konuşuyor musun? Sen hiç..."

"Adım 'küçük kız' değil," dedi Clary. "Ve neden söz ettiğin konusunda da hiçbir fikrim yok." *Öyle mi?* dedi zihninin derinliklerinde bir ses. *Çocuğun havaya karıştığını sen de gördün. Jace deli filan değil, sadece sen onun deli olmasını diliyorsun.* "Ben iblislere inanmam... ya da her neyseniz..."

"Clary?" Bu Simon'ın sesiydi. Clary olduğu yerde dönüp ona baktı. Simon deponun kapısında duruyordu. Ön kapıda milletin koluna damga basan fedailerden biri de yanındaydı. "Sen iyi misin?" diye sordu Simon, odaya bakınarak. "Neden burada tek başınasın? O çocuklara ne oldu? Hani şu bıçak taşıyanlar?"

Clary önce ona, sonra diğerlerine baktı, Isabelle, Alec ve üzerinde kanlı gömleği, elinde bıçağıyla Jace hala orada duruyordu. Jace sırıttı ve yarı özür dileyen, yarı alay eden bir

tavırla omuz silkti. Simon'ın veya fedainin kendilerini göremesine şaşırmadığı belliydi.

Aslında, her nedense, Clary de şaşırmamıştı. Yavaşça Simon'a dönerken, karanlık bir deponun ortasında ayaklarına parlak plastik elektrik kabloları sarılmış halde tek başına dururken nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. "Buraya girdiklerini sandım," dedi Clary, tereddütlü bir sesle. "Ama sanırım yanılmışım. Özür dilerim." Yüz ifadesi endişeden utanca dönüşen Simon'a, sonra da ikisine sinirli bakışlar atan fedaiye baktı. "Bir hataydı."

Clary'nin arkasında kıkırdayan Isabelle'i duydu.

"Buna inanamıyorum," dedi Simon, inatla, Clary ile birlikte bir taksi bulma umuduyla kaldırımda dururken. Kendileri kulüpteyken sokak yıkayıcı kamyonlar geçmişti ve şimdi her yer yağlı suyla pırıl pırıl parlıyordu.

"Biliyorum," dedi Clary. "Burada birkaç taksi bulacağımızı ben de düşünmüştüm. Bir pazar gece yarısı herkes nereye gitmek ister ki?" Arkadaşına dönerek omuz silkti. "Sence Houston'da şansımız daha fazla olur mu?"

"Taksiden sözeden kim?" dedi Simon. "Sen... sana inanamıyorum! O bıçaklı çocukların öylece ortalıktan kaybolduğuna inanamıyorum."

Clary iç çekti. "Belki de bıçaklı çocuklar filan yoktu, Simon. Belki de bütün olayı ben uydurdum."

"Mümkün değil." Simon elini başının üzerine kaldırdı ama yaklaşan taksiler yanlarından hızla geçerek üzerlerine kirli

su sıçratmaktan başka bir şey yapmadı. "Depoya geldiğimde yüz ifadeni gördüm. Bir hayalet görmüş gibi, ciddi şekilde ürkmüştün."

Clary, aslan gözlü Jace'i düşündü. Bileğine baktı ve Isabelle'in kamçısının bıraktığı ince, kırmızı şeridi gördü. *Hayır, hayalet değildi,* diye düşündü. *Çok daha tuhaf bir şeydi.*

"Sadece bir hataydı," dedi, bıkkın bir tavırla. Neden Simon'a gerçeği anlatmadığını düşündü. Elbette ki onun delirdiğini düşüneceğini biliyordu. Üstelik olanlarda ciddi bir tuhaflık vardı, Jace'in bıçağının etrafından fışkıran o siyah kanda gördüğü, *Gecenin Çocukları'yla konuşuyor musun?* derken sesinde duyduğu ve kendine saklamak istediği bir şey.

"Şey, gerçekten de utanç verici bir hataydı," dedi Simon. Hala kapının önünde yarım blok uzanan kuyruğa ve kulübe baktı. "Bizi bir daha Pandemonyum'a sokacaklarını hiç sanmıyorum."

"Ne olmuş? Sen zaten oradan nefret edersin." Sisin içinde sarı bir silüet onlara doğru hızla yaklaşırken, Clary yine elini kaldırdı. Bu kez taksi onların durduğu köşeye doğru sert bir fren yaptı ve sürücü dikkatlerini çekmek istiyormuş gibi kornaya bastı.

"Sonunda şansımız döndü." Simon taksinin kapısını çekip açtı ve naylon kaplı arka koltuğa geçti. Clary, New York taksilerinde tanıdık olan sigara dumanı, deri ve saç spreyi karışımı kokuyu içine çekerek arkadaşını izledi. "Brooklyn'e," dedi

Simon, şoföre, tekrar Clary'ye dönmeden önce. "Bak, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Clary bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. "Evet, Simon," dedi. "Anlatabileceğimi biliyorum."

Kapıyı sertçe kapadı ve taksi gecenin karanlığında gözden kayboldu.

2

SIRLAR VE YALANLAR

Kara prens, siyah aygırının üzerinde dimdik oturuyor, simsiyah pelerini arkasından dökülüyordu. Sarı bukleleri altın bir taçla toplanmış, yüzü savaşın şiddetiyle soğuklaşmıştı ve...

"Ve kolu bir patlıcana benziyordu," diye homurdandı Clary, öfkeyle. Çizim işe yaramıyordu. İç çekerek resim defterinden bir sayfa daha kopardı, buruşturup top yaptı ve odasının turuncu duvarına fırlattı. Zemin çoktan fırlatılıp atılmış kağıt toplarıyla dolmuştu ve bu, yaratıcılığının istediği gibi akmadığının kesin bir kanıtıydı. Biraz daha annesi gibi olabilmeyi belki bin kez dilemişti. Jocelyn Fray'in çizdiği, boyadığı veya karaladığı her şey son derece güzel ve çabasızmış gibi görünüyordu.

Clary kulaklığını çıkardı -Stepping Razor'ın şarkısını yarıda keserek!- ve ağrıyan şakaklarını ovaladı. Dairede yankı-

lanan yüksek, kulak delici telefon sesini ancak o zaman duyabildi. Resim defterini yatağa fırlatıp ayağa kalktı ve modası geçmiş kırmızı telefonun kapının ağzındaki sehpada durduğu oturma odasına koştu.

"Clarissa Fray?" Hattın diğer ucundaki ses tanıdıktı ama Clary kim olduğunu hemen çıkaramamıştı.

Clary telefon kablosunu sinirli bir şekilde parmağına doladı. "Eveeet?"

"Selam, ben dün gece Pandemonyum'da karşılaştığın bıçaklı çocuklardan biriyim. Korkarım sende kötü bir izlenim bıraktım ve belki bunu düzeltebilirim diye bana ikinci bir şans..."

"SIMON!" Simon kahkahalara boğulurken, Clary ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. "Bu hiç komik değil!"

"Elbette komik. Sadece içindeki mizah duygusunu göremiyorsun."

"Sersem!" Clary iç çekerek sırtını duvara yasladı. "Dün gece eve döndüğümde burada olsaydın, öyle gülemezdin."

"Nedenmiş o?"

"Annem. O kadar geç kalmamız hoşuna gitmemiş. Çok korkmuş. Oldukça kötüydü."

"Ne? Trafik bizim suçumuz değildi ya!" diye itiraz etti Simon. Üç kardeşin en küçüğüydü ve ailedeki adaletsizlikler konusunda -doğal olarak- son derece hassastı.

"Evet, şey, annem o şekilde düşünmüyor. Onu hayal kırıklığına uğratmışım, benden hiç beklemediği bir şey yapmışım,

onu endişelendirmişim, falan da filan... Başının belasıymışım," dedi Clary, annesinin kelimelerini hafif bir suçluluk duygusuyla tekrarlarken.

"Eee, sokağa çıkma yasağı mı aldın yani?" diye sordu Simon, biraz fazla yüksek sesle. Clary arka tarafta yüksek bir uğultu duyuyordu, birileri konuşuyordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Clary. "Annem bu sabah Luke'la çıktı ve henüz geri dönmedi. Sen neredesin bu arada? Eric'lerde mi?"

"Evet. Provayı yeni bitirdik."

Simon'ın arkasından bir zil sesi duyuldu, Clary yüzünü buruşturdu. "Eric, bu gece Java Jones'da şiir okuyacak," diye devam etti Simon, Clary'nin evinin bulunduğu sokağın köşesindeki bir kafeyi kastederek. Bazı geceler orada canlı müzik olurdu. "Bütün grup onu desteklemek için orada olacağız. Gelmek ister misin?"

"Evet, tamam." Clary bir an duraksarken, endişeli bir tavırla telefonun kablosuyla oynadı. "Dur, olmaz."

"Hey, millet, sesinizi keser misiniz?" diye bağırdı Simon. Sesi uzaklaşınca, Clary onun ahizeyi ağzından uzak tuttuğunu tahmin etti. Bir an sonra sıkıntılı bir tonla geri döndü. "Bu bir evet mi, hayır mı?"

"Bilmiyorum." Clary dudağını ısırdı. "Annem hala dün gece için bana kızgın. Bu gece de dışarı çıkmak için izin alırsam daha da kızacak. Başım derde girecekse, bunun Eric'in berbat şairliği için olmasını istemiyorum."

"Haydi ama... O kadar kötü değil," dedi Simon. Eric onun yan komşusuydu ve hayatlarının büyük bölümünü birlikte geçirmişlerdi. Simon, onunla Clary'yle olduğu kadar yakın değildi ama lise ikinci sınıftayken Eric'in arkadaşları Matt ve Kirk'ü de alarak bir rock grubu kurmuşlardı. Eric'in ailesinin garajında her hafta sonu düzenli bir şekilde prova yapıyorlardı. "Ayrıca, bu o kadar rezilce bir şey değil," dedi Simon, "seni oturduğun sokağın köşesindeki bir şiir gecesine çağırıyorum, Hoboken'daki bir seks partisine değil. İsterse annen de gelebilir."

"HOBOKEN'DA SEKS PARTİSİ!" diye bağırdı biri arkadan, Clary onun muhtemelen Eric olduğunu düşündü. Bir zil sesi daha duyuldu. Annesinin Eric'in şiirlerini dinlediğini düşününce ürperdi.

"Bilmiyorum. Hepiniz buraya gelirseniz, annem rahatsız olabilir."

"O zaman yalnız gelirim. Seni alırım ve oraya birlikte gidip diğerleriyle buluşuruz. Annen sorun çıkarmayacaktır, beni sever."

Clary güldü. "Bana sorarsan, bu onun tartışmaya açık zevki yüzünden."

"Sormadım ki!" Simon grup arkadaşlarının gürültüsü arasında telefonu kapadı.

Clary telefonu kapadıktan sonra etrafa bakındı. Annesinin sanatsal yeteneklerinin kanıtları her yerdeydi, koyu kırmızı kanepenin üzerindeki el yapımı kadife minderlerden, duvar-

larda güzel çerçeveleri içinde asılı tablolara kadar. Annesi genellikle manzara resimleri yapardı, Manhattan'ın merkezinin altın rengi ışıkla aydınlanmış kıvrımlı sokakları, kışın Prospect Park'tan kesitler, beyaz buz tabakalarıyla kaplı gri göletler...

Şöminenin üzerinde, Clary'nin babasının çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu. Askeri üniforması içinde düşünceli görünüşlü, sarışın bir adamdı ve gözlerinin etrafında, dudağında her an belirmeye hazır gülümsemesinin kanıtı olan çizgiler vardı. Okyanus aşırı görevlerde bulunmuş, madalyalı bir askerdi. Jocelyn onun madalyalarından bazılarını yatağının kenarındaki küçük bir kutuda saklıyordu. Ama Jonathan Clark, Albany dışında arabasıyla bir ağaca tosladığında ve kızının doğumunu göremeden öldüğünde, o madalyaların hiçbir yararı olmamıştı.

Kocası öldükten sonra, Jocelyn kızlık soyadına dönmüştü. Clary'nin babasından asla sözetmezdi, fakat üzerinde oyma J.C. harflerinin bulunduğu o kutuyu yatağının yanında tutardı. Madalyaların yanı sıra bir-iki fotoğraf, bir alyans ve bir tutam sarı saç da vardı. Bazen Jocelyn kutuyu çıkarıp açar ve o saç tutamını nazikçe okşardı, sonra hepsini geri koyup kutuyu kapatırdı.

Ön kapıdaki anahtar sesi, Clary'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kendini aceleyle kanepeye attı ve annesinin sehpanın üzerine bıraktığı romanlardan birine kendini kaptırmış gibi görünmeye çalıştı.

Jocelyn, kitap okumayı zaman geçirmenin en iyi yolu olarak görürdü ve Clary bir kitap okurken, ona bağırmak için olsa bile asla bölmezdi.

Kapı sertçe açıldı. Luke, kolları büyük mukavva tabakalarıyla dolu bir halde içeri girdi. Onları bir köşeye bıraktığında, Clary hepsinin düzleştirilmiş mukavva kutular olduğunu gördü. Luke olduğu yerde doğrularak ona döndü ve gülümsedi.

"Hey, Luke Amc... Luke," dedi Clary. Yaklaşık bir yıl önce, Luke kendisine amca diye seslenmemesini, çünkü bunun kendisini yaşlı hissettirdiğini ve hatta *Tom Amcanın Kulübesi*'ni hatırlattığını söylemişti. Ayrıca, aslında amcası olmadığını, sadece annesini bütün hayatı boyunca tanıyan yakın bir arkadaşı olduğunu nazikçe hatırlatmıştı. "Annem nerede?"

"Arabayı park ediyor," dedi Luke, uzun vücudunu homurdanarak esnetirken. Her zamanki gibi giyinmişti: Eski bir kot pantolon, pazen bir bluz ve burnunun ucunda duran sarı metal çerçeveli gözlüğü. "Bana bu binanın neden bir servis asansörü olmadığını tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü eski bir bina ve *kişiliği* var," dedi Clary, hemen. Luke sırıttı. "Kutular ne için?" diye sordu Clary.

Luke'un gülümsemesi silindi. "Annen bazı şeyleri toplamak istedi de," diye açıkladı, Clary'nin gözlerine bakmamaya çalışarak.

"Neleri?" diye sordu Clary.

Luke rahat görünmeye çalışarak elini havaya doğru salladı. "Evin içindeki fazla eşyalar. Ayak bağı olan şeyler. Annenin hiçbir şeyi atmadığını bilirsin. Sen ne yapıyorsun? Ders?" Kitabı Clary'nin elinden kaparak yüksek sesle okudu. "*Dünya, daha ciddi bir felsefenin görmezden geldiği karmakarışık varlıklarla hala kaynıyor. Periler, cinler, iblisler ve hayaletler, hala...*" Kitabı indirip gözlük camlarının üzerinden Clary'ye baktı. "Bu okul için mi?"

"*Altın Dal* mı? Hayır. Okul iki hafta sonra açılacak." Clary kitabı geri aldı. "Bu annemin kitabı."

"Tahmin etmiştim."

Clary kitabı sehpaya bıraktı. "Luke?"

"Evet?" Luke kitabı çoktan unutmuş halde, şöminenin yanındaki alet kutusunu karıştırıyordu. "Ah, işte burada." Turuncu renkli bir koli bandı tabancasını çıkarıp büyük bir tatminle baktı.

"Başkasının göremediği bir şeyi görsen, ne yapardın?"

Koli bandı tabancası Luke'un elinden düşerek şöminenin kenarına çarptı. Luke, Clary'ye bakmadan tabancayı almak için eğildi. "Yani, bir suçun tek tanığı olsaydım, böyle bir şey mi?"

"Hayır. Yani, yanında başkaları olsaydı ama bir şeyleri sadece sen görebilseydin. Senden başka hiç kimse göremiyormuş gibi."

Luke elindeki tabancayı sımsıkı tutarak yerde kalakaldı.

"Kulağa delice geldiğini biliyorum," dedi Clary, gergin bir tavırla, "ama..."

Luke olduğu yerde döndü. Gözlük camlarının arkasında masmavi görünen gözleri, yoğun şefkatli bir bakışla Clary'ye yöneldi. "Clary, sen bir sanatçısın, annen gibi. Bu, dünyayı başkalarının göremediği bir gözle görebildiğin anlamına gelir. Sıradan şeylerdeki güzelliği ve çirkinliği görebilmek senin yeteneğin. Bu seni deli yapmaz, sadece farklı kılar. Farklı olmanın da kötü bir tarafı yok."

Clary bacaklarını kendine çekerek çenesini dizlerine dayadı. Zihninde depoyu, Isabelle'in altın sarısı kamçısını, ölüm spazmları geçiren mavi saçlı çocuğu ve Jace'in kehribar rengi gözlerini görüyordu. *Güzellik ve çirkinlik.* "Babam hayatta olsaydı," dedi, "sence o da bir sanatçı olur muydu?"

Luke afallamıştı. Cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Clary'nin annesi çizmelerinin topukları cilalı zeminde takırdayarak içeri girdi. Luke'a arabanın anahtarlarını verdikten sonra, kızına bakmak için döndü.

Jocelyn Fray atletik vücutlu bir kadındı ve saçları Clary'ninkinden birkaç ton daha koyu ve iki kat daha uzundu. Şimdi bir grafiti kalemiyle tutturulmuş halde başının arkasında koyu kırmızı bir topuz yapılmıştı. Lavanta rengi bir tişörtün üzerine her tarafına boya bulaşmış bir tulum ve topukları yağlı boyayla kaplanmış kahverengi yürüyüş botları giymişti.

İnsanlar hep Clary'nin annesine benzediğini söylerdi ama bunu kendisi bir türlü göremiyordu. Aralarındaki tek benzerlik, vücut yapılarıydı. İkisi de ince, dar göğüslü ve

dar kalçalıydı. Annesinin bir zamanlar olduğu kadar güzel olmadığını biliyordu. Güzel olmak için bir kadının uzun boylu ve etli olması gerekirdi. Clary gibi yaklaşık bir buçuk metre olduğunuzda, sadece şirin olurdunuz, çekici ya da güzel değil, şirin. Saçları havuç rengi ve yüzü de çillerle dolu olsa, Barbie bebeğe benzeyen annesinin yanında bez bebek gibi kalırdı.

Jocelyn'in yürüyüş tarzı bile, yanından geçen insanları iki kez baktırmaya yeterdi. Buna karşılık Clary, sürekli tökezlerdi. İnsanların ona ikinci kez baktığı zamanlar, sadece yanlarından geçerken bir merdivenden düşer gibi onlara çarptığı zamanlardı.

"Kutuları çıkardığın için teşekkürler," dedi Clary'nin annesi, Luke'a gülümseyerek. Luke gülümsemeyle karşılık vermedi. Clary huzursuz oldu, görünüşe bakılırsa bir şeyler dönüyordu. "Yer bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bugün parkta bir milyon kişi olm..."

"Anne?" diye araya girdi Clary. "Bu kutular ne için?"

Jocelyn dudağını ısırdı. Luke, Clary'ye bir bakış attı ve Jocelyn'i sessizce konuşmaya zorladı. Jocelyn bileğini gergin bir şekilde titreterek saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıp, kanepede kızına katılmak için yaklaştı.

Yakından baktığında, Clary annesinin ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuş, göz kapakları uykusuzluktan neredeyse şeffaflaşmıştı.

"Bu dün geceyle mi ilgili?" diye sordu Clary.

"Hayır," dedi annesi hemen. Ama sonra tereddüt etti. "Belki biraz. Dün gece yaptığın şeyi yapmamalıydın. Bunu sen de biliyorsun."

"Ve çoktan özür diledim. Nedir bunlar? Eğer bana dışarı çıkmama cezası vereceksen, ver de bitsin."

"Hayır," dedi annesi, "sana dışarı çıkmama cezası vermiyorum." Sesi gergindi. Luke'a baktı ama Luke başını iki yana salladı.

"Ona söyle, Jocelyn," dedi.

"Benim hakkımda burada değilmişim gibi konuşmaktan vazgeçer misiniz?" dedi Clary, öfkeyle. "Ne demek söyle ona? Neyi söyleyeceksin?"

Jocelyn derin bir iç çekti.

"Tatile gidiyoruz."

Luke'un yüz ifadesi, üzerindeki resim temizlenmiş bir tuval gibi bomboş oldu.

Clary başını iki yana salladı. "Bütün olay bu mu? Tatile mi gidiyorsunuz?" Arkasındaki minderlere yaslandı. "Anlamıyorum. Bu kadar tantana neden?"

"Anladığını sanmıyorum. Hepimiz tatile gidiyoruz. Üçümüz. Sen, ben ve Luke. Çiftliğe gidiyoruz."

"Oh!" Clary, Luke'a baktı. Luke kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çenesi gerilmiş halde pencereden dışarı bakıyordu. Clary onu bu kadar rahatsız edenin ne olduğunu bilemiyordu. New York'taki eski çiftlik evini sevdiğini biliyordu, on

yıl önce kendisi alıp restore etmişti ve fırsat buldukça oraya giderdi. "Ne kadar süre?"

"Yaz sonuna kadar," dedi Jocelyn. "Kutuları, yanına kitaplarını, boya malzemelerini almak isteyebilirsin diye..."

"*Yaz sonuna kadar* mı?" Clary isyankar bir tavırla dikildi. "Bunu yapamam, anne. Planlarım var. Simon ve ben bir okula dönüş partisine gidecektik ve resim grubumla bir sürü toplantım var. Üstelik Tisch'te on ders daha..."

"Tisch konusunda üzgünüm. Diğer şeyleriyse iptal edebilirsin. Simon anlayış gösterecektir, resim grubundakiler de öyle."

Clary, annesinin tarzındaki kararsızlığı fark etti ve ne kadar ciddi olduğunu anladı. "Ama o resim derslerinin parasını ödedim! Bütün yıl para biriktirdim! Bana söz vermiştin!" Oturduğu yerde dönüp Luke'a baktı. "Ona söyle! Ona bunun adil olmadığını söyle!"

Luke bakışlarını pencereden ayırmadı ama yanağındaki kaslar daha da gerildi. "O senin annen. Bu da onun vereceği bir karar."

"Anlamıyorum." Clary tekrar annesine döndü. "Neden?"

"Uzaklaşmak zorundayım, Clary," dedi Jocelyn, dudakları titreyerek. "Huzura, sessizliğe ve resim yapmaya ihtiyacım var. Üstelik şu dönemde para sıkıntımız da..."

"O halde babamın hisse senetlerinden bir kısmını daha sat," dedi Clary, öfkeyle. "Genellikle yaptığın şey bu, değil mi?"

Jocelyn geri çekildi. "Bu hiç adil değil."

"Bak, eğer gitmek istiyorsan sen git. Umrumda değil. Ben burada yalnız kalırım. Çalışabilirim, Starbucks'ta veya başka bir yerde iş bulabilirim. Simon onların sürekli eleman aradıklarını söyledi. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyü..."

"Hayır!" Jocelyn'in sesinin sertliği Clary'yi irkiltti. "Resim derslerinin parasını sana iade edeceğim Clary. Ama bizimle geliyorsun. Bu konuda seçim şansın yok. Henüz burada tek başına kalabilecek kadar büyümedin. Bir şey olabilir."

"Ne gibi? Ne olabilirmiş?" diye üsteledi Clary.

Bir gürültü koptu. Clary şaşkınlıkla sese döndüğünde, Luke'un duvara yaslanmış çerçeveli resimlerden birini devirmiş olduğunu gördü. Luke belirgin bir gerginlikle çerçeveyi tekrar kaldırdı. Olduğu yerde doğrulduğunda, dudakları gerilmişti. "Ben gidiyorum."

Jocelyn dudağını ısırdı.

"Bekle."

Aceleyle Luke'un peşinden antreye koştu ve tam kapı tokmağını çevirmek üzereyken ona yetişti. Clary oturduğu yerden uzanarak kulak kabarttı. "...Bane," diyordu annesi. "Son üç haftadır ona ulaşmaya çalışıyorum. Telesekreteri Tanzanya'da olduğunu söyledi. Ne yapmam gerekiyor?"

"Jocelyn." Luke başını iki yana salladı. "Sonsuza dek ona başvuramazsın."

"Ama Clary..."

"O Jonathan değil," diye tısladı Luke. "O olaydan beri asla eskisi gibi olmadın, fakat Clary, *Jonathan değil.*"

Babamın bu konuyla ne ilgisi var? diye düşündü Clary, şaşkınlıkla.

"Evde kalıp dışarı çıkmasını yasaklayamam. Bu onu çıldırtır."

"Elbette çıldırtır!" Luke'un sesi gerçekten öfkeliydi. "O ergenlik çağında bir genç, evcil bir hayvan değil. Neredeyse bir yetişkin."

"Şehir dışına çıkarsak..."

"Onunla konuş, Jocelyn." Luke'un sesi kararlılık yansıtıyordu. "Ciddiyim." Ve kapının tokmağına uzandı.

Kapı açıldığında Jocelyn hafif bir çığlık attı.

"Ulu İsa!" diye haykırdı Luke.

"Yok, aslında sadece benim," dedi Simon. "Ama ona çok benzediğimi söyleyenler oldu." Kapıdan Clary'ye el salladı. "Hazır mısın?"

Jocelyn elini ağzından çekti. "Simon, bizi mi dinliyordun?"

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, buraya daha yeni geldim." Bakışlarını Joselyn'in rengi atmış yüzünden ayırıp Luke'un asık suratına çevirdi. "Bir terslik mi var? Gideyim mi?"

"Sorun değil," dedi Luke. "Sanırım burada işimiz bitti." Simon'ın yanından geçerek hızlı adımlarla merdiveni indi. Aşağı indiğinde, apartman kapısı sertçe kapandı.

Simon kararsız bir tavırla koridorda dikiliyordu. "Daha sonra gelebilirim," dedi. "Gerçekten. Hiç sorun değil."

"Bu..." diye başladı Jocelyn, Clary'nin çoktan ayağa kalkmış olduğunu fark etmeden.

"Unut gitsin, Simon. Gidiyoruz," dedi Clary, omuz çantasını kapının yanındaki bir halkadan alırken. Çantasını omzuna astı ve annesine öfkeyle baktı. "Sonra görüşürüz, anne."

Jocelyn yine dudağını ısırdı. "Clary, bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tatile gittiğimizde konuşmak için bolca zamanımız olacak zaten," dedi Clary öfkeyle. Annesinin yüzünü buruşturduğunu görünce memnun oldu. "Beni bekleme," diye ekledi ve Simon'ı kolundan yakalayarak ön kapıya doğru sürükledi.

Simon sürüklenmesine izin verirken, antrede ufak tefek ve çaresiz gibi görünen Jocelyn'e omzunun üzerinden özür dileyen gözlerle baktı. "Hoşça kalın, Bayan Fray!" diye seslendi. "Size iyi akşamlar!"

"Ah, kes sesini, Simon," diye çıkıştı Clary, annesine karşılık verme fırsatı tanımadan kapıyı arkalarından sertçe kaparken. "Tanrım! Kızım, kolumu koparmaya çalışmaktan vazgeçer misin?" diye itiraz etti Simon, Clary onu arkasından sürükleyerek aşağı indirirken. O kadar öfkeliydi ki yeşil Skecher ayakkabıları her adımda ahşap basamakları gürültüyle dövüyordu. Annesinin merdiven boşluğundan kendilerine bakacağını bekleyerek başını yukarı kaldırdı ama dairenin kapısı kapalıydı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Clary, Simon'ın bileğini bırakırken. Omuz çantası kalçasına çarparken, merdivenin altında duraksadı.

Clary'nin evinin bulunduğu kahverengi kumtaşı bina, Park Slope'daki birçok bina gibi bir zamanlar zengin bir ailenin eviydi. Eski görkeminin kalıntıları hala kıvrımlı merdivenlerinde, mermer antre zemininde ve tavandaki geniş pencerede görülebiliyordu.

Şimdi ev farklı dairelere bölünmüştü ve Clary'yle annesi üç katlı binayı alt kattaki bir kiracıyla, kendi dairesinde medyumluk yapan bir kadınla paylaşıyorlardı. Kadın pek ortalıkta görünmezdi ama müşterileri hiç kesilmezdi. Kapısına asılmış altın renkli bir plakada MADAM DOROTHEA, PSİŞİK VE FALCI yazıyordu.

Kadının dairesinin aralık duran kapısından yoğun ve tatlı bir tütsü kokusu antreye yayılıyordu. Clary içeriden gelen mırıltıları duyabiliyordu.

"Böylesine bir iş patlaması yaşadığını görmek güzel," dedi Simon. "Bugünlerde düzenli çalışan medyumlar görmek zor."

"Her konuda alaycı olmak zorunda mısın?" diye çıkıştı Clary.

Simon gerçekten şaşkın bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Bunu yapmamdan hoşlandığını sanıyordum," dedi.

Clary cevap vermek üzereyken, Madam Dorothea'nin kapısı ardına kadar açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Uzun boylu, isfendan şurubu renginde teni, kedilerinki gibi altın-yeşil renkte gözleri ve darmadağınık siyah saçları olan bir adamdı. Keskin beyaz dişlerini göstererek baş döndürücü bir şekilde sırıttı.

Clary başının döndüğünü hissetti ve bir an bayılacağını sandı. Simon huzursuzca ona baktı. "Sen iyi misin? Bayılacak gibi bir halin var?"

Clary gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ah, hayır, iyiyim."

Ama Simon'ın vazgeçmeye niyeti yoktu. "Hayalet görmüşe benziyorsun."

Clary başını iki yana salladı. Bir şey görmüş olduğunu hatırlıyordu, fakat konsantre olmaya çalıştığında, su gibi elinden kayıp gitti. "Hiçbir şey. Sadece Dorothea'nın kedisini gördüğümü sandım, ancak sanırım sadece ışık oyunuydu." Simon düz düz ona baktı. "Dünden beri bir şey yemedim," dedi Clary, savunmacı bir tavırla, "onun etkisi sanırım."

Simon kolunu arkadaşının omzuna attı. "Haydi gel, sana bir şeyler ısmarlayayım."

"Böyle davrandığına inanamıyorum," dedi Clary, dördüncü defa, elindeki nacho çubuğunu avokado püresine batırırken. Nacho Mama adında, mahalledeki küçük bir Meksika lokantasındaydılar. "Sanki her iki haftada bir bana dışarı çıkmama cezası vermesi yetmiyormuş gibi, şimdi bir de bütün yaz sürgüne gidiyorum."

"Ah, bilirsin, annen bazen böyle davranır," dedi Simon. "Onun için bunun nefes alıp vermekten farkı yok." Sebzeli buritosunun arkasından bakarak sırıttı.

"Ah, tabii, bu komik, değil mi?" dedi Clary. "Tanrı bilir ne kadar süre için ıssızlığın ortasına sürüklenecek olan sen değil..."

"*Clary.*" Simon onun sözünü kesti. "Kızgın olduğun kişi ben değilim. Ayrıca, bu sürekli bir şey de değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü anneni tanıyorum," dedi Simon, bir an durakladıktan sonra. "Yani, sen ve ben, ne kadar oldu, on yıldır mı arkadaşız? Annenin bazen böyle davrandığını biliyorum. Fikrini değiştirecektir."

Clary tabağından bir acı biber alıp dalgın bir şekilde kenarını kemirdi. "Öyle mi dersin?" dedi. "Onu tanıyor musun yani? Bazen biri tanıyor mu diye merak ediyorum da."

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

Clary rahatlatmak için yanan ağzını açarak derin nefes aldı. "Yani, demek istediğim, hiç kendinden sözetmiyor. Hayatının daha eski dönemleriyle, ailesiyle veya babamla nasıl tanıştığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Düğün resimleri bile yok. Sanki hayatı beni doğurduğunda başlamış gibi. Sorduğumda kendisi de hep öyle cevap veriyor."

"Ah," dedi Simon, yapmacık bir gülümsemeyle. "Bu çok tatlı."

"Hayır, hiç de değil. Tam aksine, tuhaf. Onun ailesiyle ilgili hiçbir şey bilmemem tuhaf. Yani, ailesinin ona pek iyi davranmadığını biliyorum ama *o kadar* kötü olabilirler mi? Kim torunuyla tanışmak istemez ki?"

"Belki de annen onlardan nefret ediyordur. Belki tacizciydiler, belki başka bir sorun vardı," dedi Simon. "Sonuçta vücudunda yara izleri var."

Clary şaşkınlıkla baktı. "Nesi var?"

Simon ağzını buritoyla doldurdu. "O ince küçük yara izleri. Bütün sırtında ve kollarında. Anneni bikiniyle gördüm, biliyorsun."

"Ben hiç yara izi fark etmedim," dedi Clary. "Sanırım hayal görmüşsün."

Simon şaşkınlıkla bakakaldı ve tam bir şey söyleyecekken, Clary'nin çantasının derinliklerine gömülü cep telefonu ısrarlı bir gürültüyle çalmaya başladı. Clary telefonunu çıkardı, ekranda yanıp sönen numaraya baktı ve kaşlarını çattı. "Annem arıyor."

"Yüzündeki ifadeye bakarak bunu anlamak zor değil. Onunla konuşacak mısın?"

"Şimdi olmaz," dedi Clary, içinde o tanıdık suçluluk duygusunu hissederek. Telefonun sesi kesildi ve sesli mesaj devreye girdi. "Onunla kavga etmek istemiyorum."

"Her zaman için evimde kalabilirsin," dedi Simon. "İstediğin sürece."

"Eh, önce sakinleşmesini bekleyeceğiz." Clary telefonunun sesli mesaj düğmesine bastı. Annesinin sesi gergin geliyordu ama neşeli görünmeye çalıştığı belliydi. "Bebeğim, sana bu tatil planını aniden dayattığım için özür dilerim. Eve dön de, konuşalım." Clary mesaj sona ermeden telefonu kapadığında, hem hala öfkeliydi hem de kendini daha suçlu hissediyordu. "Bu konuda konuşmak istiyor."

"Sen onunla konuşmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Clary elinin tersiyle gözlerini ovaladı. "Şiir gecesine gidecek misin hala?"

"Gideceğime söz verdim."

Clary ayağa kalktı ve sandalyesini geri itti. "O zaman ben de seninle geliyorum, bittikten sonra onu ararım." Omuz çantasının askısı kolundan kaydı. Simon dalgın bir tavırla askıyı geri iterken parmakları bir an için Clary'nin çıplak omzunda oyalandı.

Dışarıdaki yapış yapış nemli hava Clary'nin saçlarını kıvır kıvır yapıyor, Simon'ın mavi tişörtünü sırtına yapıştırıyordu. "Eh, gruptan ne haber?" diye sordu Clary. "Yeni bir şey var mı? Seninle telefonda konuşurken arka taraftan bir sürü bağrışma duydum."

Simon'ın yüzü aydınlandı. "İşler harika gidiyor," dedi. "Matt, bizi Scrap Bar'da sahneye çıkarabilecek birini tanıdığını söyledi. Ama isim sorununu hala çözemedik."

"Ah, öyle mi?" Clary gülümsemesini bastırdı. Simon'ın grubu henüz bir parça yapmış değildi. Çoğunlukla Simon'ın oturma odasında oturuyor, potansiyel isim ve grup logoları üzerinde tartışıyorlardı. Bazen Clary aralarından birinin gerçekten bir enstrüman çalıp çalamadığını merak ediyordu doğrusu. "Seçenekler neler?"

"Deniz Bitkileri Komplosu ve Kaya Gibi Sağlam Panda arasında karar veremedik."

Clary başını iki yana salladı. "İkisi de berbat."

"Eric, Ot Biçme Krizi'ni önerdi."

"Belki Eric sadece bilgisayar oyunlarıyla yetinse iyi olur."

"Ama o zaman yeni bir davulcu bulmak zorunda kalırız."

"Ah, Eric'in yaptığı şey bu mu? Ben onun sadece sizden para kopardığını ve okulda kızları etkilemek için bir grupta çaldığını söyleyip durduğunu sanıyordum."

"Hiç de değil," dedi Simon, neşeli bir tavırla. "Eric yeni bir sayfa açtı, bir kız arkadaşı var. Üç aydır çıkıyorlar."

"Yani evlenmiş sayılırlar," dedi Clary, ellerinde bebek arabasıyla yürüyüşe çıkmış bir çiftin etrafından dolaşırken. Küçük kız, saçlarında sarı plastik tokalarla arabasında oturuyor, altın şeritli safir kanatları olan bir peri bebeği elinde sımsıkı tutuyordu. Clary, kanatların titreştiğini göz ucuyla görür gibi olduğunu hissetti. Telaşla başını çevirdi.

"Yani," diye devam etti Simon, "grubun kız arkadaşı *olmayan* son üyesi ben kaldım. Ama grup kurmanın amacı da budur, bilirsin, kız bulmak."

"Konunun müzikle ilgili olduğunu sanıyordum." Bastonuyla yürüyen bir adam Clary'nin yolunu keserek Berkeley Caddesi'ne yöneldi. Clary, birine çok uzun süre bakarsa kanatları, fazladan kolları veya yılanlarınki gibi çatallı dilleri çıkacak diye korktuğundan, hemen bakışlarını kaçırdı. "Bir kız arkadaşın olup olmaması kimin umrunda ki?"

"Benim," dedi Simon, ciddi bir tavırla. "Yakında kız arkadaşı olmayan sadece okul hademesi Wendell'la ben kalacağım. O da steril deterjan gibi kokuyor."

"En azından hala boşta olduğunu biliyorsun."

Simon ona öfkeyle baktı. "Bu hiç komik değil, uyuz."

"Her zaman için Sheila 'Tanga' Barbarino'ya başvurabilirsin," dedi Clary.

Clary dokuzuncu sınıftayken kızın arkasında oturmuştu. Sheila kalemini düşürdüğü her seferinde -ki bu çok sık olurdu- Clary onun düşük belli kotunun üzerine çıkan külot lastiğini görmek zorunda kalırdı.

"Eric son üç aydır kiminle çıkıyor sanıyorsun?" dedi Simon. "Bu arada, bana okulda en güzel vücutlu kızlardan birini seçmem ve derslerin ilk günlerinde ona çıkma teklif etmem gerektiğini söyledi."

"Eric cinsiyet ayrımcı bir domuz," dedi Clary. Aniden, Simon'ın okuldaki en güzel vücutlu kızın hangisi olduğunu düşündüğünü bilmek istemediğine karar vermişti. "Belki de gruba Cinsiyet Ayrımcı Domuzlar adını verebilirsiniz."

"Aslında fena değil." Simon hiç etkilenmemiş görünüyordu. Clary ona yüzünü ekşiterek bakarken, omuz çantası içinde çalan telefonun titreşimiyle hafifçe sarsıldı. Telefonu fermuarlı cepten çıkardı. "Yine annen mi arıyor?" diye sordu Simon.

Clary başıyla onayladı. Annesini bir an zihninde, oturdukları dairenin kapısında çaresiz ve tek başına beklerken gördü. Suçluluk duygusu iyice arttı.

Başını kaldırıp Simon'a baktığında, onun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Yüzü öylesine tanıdıktı ki Clary o hatları uyku-

sunda bile çizebilirdi. Onun yokluğunda yalnızlıkla geçecek haftaları düşündü ve telefonu çantasına geri attı. "Haydi," dedi, "gösteriye geç kalacağız."

3

GÖLGE AVCISI

Java Jones'a ulaştıklarında, Eric çoktan sahneye çıkmış, gözlerini sımsıkı kapamış halde elinde mikrofonla ileri geri sallanıyordu. Gösteri için saçlarının uçlarını pembeye boyamıştı. Arkasında Matt taş gibi duruyor, bir djembeye düzensiz bir şekilde vuruyordu.

"Bunu kaldırmak çok zor olacak," dedi Clary. Simon'ın kolunu tutup onu kapıya doğru çekti. "Eğer şimdi kaçarsak, hala canımızı kurtarabiliriz."

Simon kararlı bir tavırla başını iki yana salladı.

"Sözünü tutan bir adam olmazsam, hiçbir şey değilim demektir."

Omuzlarını dikleştirdi. "Sen bize oturacak yer bul, ben de kahvelerimizi alayım. Ne istiyorsun?"

"Sadece kahve. Koyu, *ruhum gibi.*"

Simon bara yönelirken, şu anda yaptığı şeyin daha önce yaptığı her şeyden çok daha iyi olduğunu kendi kendine mırıldanıyordu. Clary onlara oturacak bir yer bulmaya gitti.

Kafe bir pazartesi günü için kalabalıktı, hırpani görünüşlü kanepelerin ve koltukların çoğu, haftaiçi gece dışarı çıkmanın keyfini süren ergenlik çağındaki gençlerle doluydu. Kahve ve aromalı hafif sigara kokusu ortama hakimdi. Sonunda Clary arkaya doğru loş bir köşede iki kişilik boş bir kanepe buldu. Yakındaki tek kişi, üzerine turuncu bir tişört geçirmiş ve iPod'una odaklanmış sarışın bir kızdı. *Güzel,* diye düşündü Clary, *Eric gösteriden sonra bizi burada bulup şiirinin nasıl olduğunu soramaz.*

Sarışın kız sandalyesinin kenarından eğildi ve Clary'nin omzuna dokundu. "Affedersin." Clary şaşkınlıkla kıza baktı. "Şu senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu kız.

Clary, kızın bakışlarını izleyerek kimden söz ettiğini anlamaya çalışırken, *Hayır, onu tanımıyorum,* demeye hazırdı ama sonra kızın Simon'ı kastettiğini anladı. Simon, kağıt bardakları dökmemeye konsantre olmuş bir halde onlara yaklaşıyordu. "Ah, hayır," dedi Clary. "Sadece arkadaşız."

Kız neşeyle sırıttı. "Çok tatlı biri. Kız arkadaşı var mı?"

Clary cevap vermeden önce biraz fazla gecikti. "Hayır."

Kız şüpheyle baktı. "Eşcinsel mi?"

Simon yanlarına döndüğünden, Clary bu soruya cevap vermekten kurtuldu. Simon bardakları masaya yerleştirip kendini Clary'nin yanına atarken, sarışın kız aceleyle arka-

sına yaslandı. "Kupaları kalmadığında sinir oluyorum. Bu şeyler çok sıcak." Kaşlarını çatarak parmaklarına üfledi. Clary onu izlerken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Daha önce Simon'ın yakışıklı olup olmadığını hiç düşünmemişti. Koyu renk gözleri güzeldi ve son bir yıldır vücudu çok iyi gelişmişti. Doğru bir saç kesimiyle...

"Bana bakıyorsun," dedi Simon. "Bana neden öyle bakıyorsun? Suratımda bir şey mi var?"

Ona söylemeliyim, diye düşündü Clary, biraz isteksizce de olsa. *Söylemezsem kötü bir arkadaş olurum.* "Hemen bakma ama şuradaki sarışın kız senin tatlı biri olduğunu düşünmüş," diye fısıldadı.

Simon, o sırada *Shonen Jump*'ın bir sayısını karıştırmakta olan kıza doğru yandan bir bakış attı. "Şu turuncu tişörtlü kız mı?" Clary başıyla onayladı. Simon ona şüpheyle baktı. "Sana bunu düşündüren ne?"

Söyle ona. Haydi, söyle ona. Clary cevap vermek için ağzını açtı, fakat o anda kolonlardan keskin bir ses yüzünden susmak zorunda kaldı. Eric sahnede mikrofonla boğuşurken Clary yüzünü buruşturarak kulaklarını tıkadı.

"Bunun için özür dileriz, çocuklar!" diye bağırdı. "Pekala. Adım Eric ve davuldaki de arkadaşım Matt. İlk şiirimin adı *Başlıksız.*" Mikrofona doğru ulumaya hazırlanır gibi yüzünü acı içinde buruşturdu. "*Gelin, benim sahte canavarlarım, benim alçak kasıklarım! Bütün aşırılıklarınızı korkunç bir hevesle savurun!*"

Simon oturduğu yerde aşağı doğru kaydı. "Lütfen, onu tanıdığımı kimseye söyleme."

Clary güldü. "Kim *kasık* kelimesini kullanır ki?"

"Eric," dedi Simon, yüzünü ekşiterek. "Bütün şiirlerinde bir kasık var."

"*Kanla dolmuşluğum bir işkence!*" diye haykırdı Eric. "*Azgınlık içimde acıyla kabarır!*"

"Eminim öyledir," dedi Clary. Simon'ın yanında o da aşağı doğru kaydı. "Her neyse, senin tatlı olduğunu düşünen şu kız..."

"Onu boş ver şimdilik," dedi Simon. Clary şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

"Öfkeli Köstebek iyi bir grup adı değil," dedi Clary, aceleyle.

"O değil," dedi Simon. "Bu gece daha önce konuştuğumuz şeyle ilgili, bir kız arkadaşım olması konusunda."

"Oh." Clary omuz silkti. "Ah, bilmiyorum. Jaida Jones'a teklif edebilirsin," diye önerdi, St. Xavier'da gerçekten sevdiği birkaç kızdan birini kastederek. "Tatlı biri ve senden hoşlanıyor."

"Jaida Jones'la çıkmak istemiyorum."

"Neden olmasın?" Clary aniden nedensiz bir kırgınlık duydu. "Akıllı kızları sevmez misin? Hala *güzel vücutlu* birini mi istiyorsun?"

"İkisi de değil," dedi Simon, sinirlenmeye başladığı belli bir şekilde. "Ona teklif etmek istemiyorum, çünkü bunu yaparsam ona haksızlık olur..."

Simon daha fazla devam edemedi. Clary öne doğru eğilerek ona baktı. Göz ucuyla sarışın kızın da eğildiğini ve onları dinlediğini gördü. "Neden olmasın?"

"Çünkü başka birinden hoşlanıyorum," dedi Simon.

"Pekala." Simon sararmış gibi görünüyordu, parkta futbol oynarken ayak bileğini kırdığında ve eve topallayarak dönmek zorunda kaldığında olduğu gibi. Birinden hoşlanmanın onu neden bu kadar endişelendirdiğini Clary bir türlü anlayamıyordu. "Eşcinsel değilsin, değil mi?"

Simon'ın yüzü bu kez de kızardı. "Öyle olsaydım daha iyi giyinirdim."

"O halde kim?" diye sordu Clary. Eğer Sheila Barbarino'ya aşıksa Eric'in onun kıçını tekmeleyeceğini söylemek üzereydi ki arkasında birinin öksürdüğünü duydu. Bu aslında daha ziyade yüksek sesle gülmemeye çalışan birinin çıkardığı bir sese benziyordu.

Oturduğu yerde döndü.

Birkaç metre ötedeki soluk yeşil bir kanepede, Jace oturuyordu. Önceki gece kulüpte üzerinde olan koyu renk kıyafet yine üzerindeydi. Kolları çıplaktı ve eski yara gibi hafif beyaz çizgilerle doluydu. Bileklerinde geniş metal bileklikler vardı ve soldakinin altından taşan kemik bir bıçak kabzası görünüyordu. Şimdi doğruca Clary'ye bakıyordu ve dar dudaklarının kenarı keyifle kıvrılmıştı. Kendisine gülünmesinden daha da kötüsü, Clary onun beş dakika önce orada oturmadığından emindi.

"Sorun nedir?" Simon, Clary'nin bakışlarını izledi, ancak yüzündeki ifadeden Jace'i göremediği belliydi.

Ama ben seni görüyorum. Bunu düşünürken Jace'e baktı ve Jace sol elini kaldırarak ona el salladı. İnce parmaklarından birinde bir yüzük parıldadı. Ayağa fırlayıp sakin bir tavırla kapıya doğru yürümeye başladı.

Clary'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı; öylece gidiyor muydu yani?

Simon'ın elini kolunda hissetti. Adını söylüyor, bir terslik olup olmadığını soruyordu. Clary onu zorlukla duyuyordu. "Hemen döneceğim," dedi dudakları kendisinden bağımsızmış gibi ve kahve bardağını bırakmayı neredeyse unutarak masadan kalktı. Kapıya doğru koşarken, Simon arkasından şaşkınlıkla bakıyordu.

Clary kapılardan dışarı fırlarken, Jace'in bir hayalet gibi ara sokağın gölgelerinde ortadan kaybolmasından korkuyordu. Ama işte oradaydı; bir duvara yaslanmış halde onu bekliyordu. Cebinden bir şey çıkarmış ve üzerindeki düğmelere basmaya başlamıştı. Kafenin kapısı Clary'nin arkasından kapanırken, Jace şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

Hızla çöken alaca karanlıkta saçları bakır sarısı gibi görünüyordu. "Arkadaşının şiiri korkunç," dedi.

Clary bir an hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Şiirinin korkunç olduğunu söyledim. Sanki bir sözlük yutmuş da, kelimeleri rastgele kusmaya başlamış gibi."

"Eric'in şiiri umrumda değil," dedi Clary, öfkeyle. "Beni neden takip ettiğini bilmek istiyorum."

"Seni takip ettiğimi kim söyledi ki?"

"*İyi* deneme. Üstelik de bizi dinliyordun. Bana bütün bunların ne anlama geldiğini açıklamak ister misin, yoksa polis çağırayım mı?"

"Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu Jace, alaycı bir tavırla. "Görünmez insanların seni rahatsız ettiğini mi? İnan bana, küçük kız, polisler göremedikleri birini tutuklayamaz."

"Sana daha önce de söyledim, adım küçük kız değil," dedi Clary, dişlerini sıkarak. "Clary."

"Biliyorum," dedi Jace. "Güzel bir adın var. Şu bitki adı gibi. Eski günlerde insanlar o bitkinin tohumlarından yemenin, Peri Halkı'nı görebilmeni sağlayacağına inanırdı. Bunu biliyor muydun?"

"Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Pek fazla şey bilmiyorsun, değil mi?" dedi Jace. Sarı gözleri küçümseyerek bakıyordu. "Diğer sıradanlardan farklı görünmüyorsun, oysa beni görebiliyorsun. Bu gerçekten bir bilmece."

"Sıradan da ne?"

"İnsanların dünyasından biri. Senin gibi."

"Ama *sen* de insansın," dedi Clary.

"Öyleyim," dedi Jace. "Ama senin gibi değilim." Sesinde savunmacı bir ton yoktu. Clary'nin kendisine inanıp inanmadığını umursamıyormuş gibi konuşuyordu.

"Benden üstün olduğunu düşünüyorsun. Bize bu yüzden gülüyordun."

"Size gülüyordum, çünkü ilanı aşk anları beni güldürür, özellikle de karşılıksız olduğunda," dedi Jace. "Ve senin şu Simon, şimdiye dek karşılaştığım sıradanlar içinde en sıradanı. Ve Hodge senin tehlikeli olabileceğini düşündüğü için, ne var ki eğer öyleysen bile bunun kesinlikle farkında değilsin."

"*Ben* mi tehlikeliyim?" diye sordu Clary, şaşkınlıkla. "Dün gece senin birini öldürdüğünü gördüm. Bir bıçağı çocuğun kaburgalarına sapladığını ve..." *Ve o çocuğun jilet keskinliğinde parmaklarla sana saldırdığını da gördüm. Kanını akıttığını. Şimdiyse sana hiç dokunmamış gibi görünüyorsun.*

"Bir katil olabilirim," dedi Jace, "ama ben ne olduğumu biliyorum. Sen kendin için aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Ben sıradan biriyim, senin de dediğin gibi. Hodge kim?"

"Hocam. Ayrıca senin yerinde olsaydım, kendimi sıradan biri diye tanımlamakta o kadar acele etmezdim." Jace öne eğildi. "Sağ elini göster bana."

"Sağ elim mi?" diye tekrarladı Clary. Jace başıyla onayladı. "Sana elimi gösterirsem beni rahat bırakacak mısın?"

"Kesinlikle." Jace'in sesi keyifle çınlıyordu.

Clary hoşnutsuz bir tavırla sağ elini uzattı. Pencerelerden süzülen loş ışıkta solgun görünüyordu ve parmak boğumlarının üzerinde minik çiller vardı. Aniden biri bluzunu çıkarmış ve çıplak göğüslerine bakmaya başlamış gibi utandı. Jace

onun elini tutarak evirip çevirdi. "Hiçbir şey yok." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Solak değilsin, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

Jace omuz silkerek Clary'nin elini bıraktı. "Çoğu Gölge Avcısı çocuğunda daha küçükken sağ elinde İşaret olur; ya da solaksa sol elinde. Silahlarla ilgili özel yetenek kazandıran kalıcı bir semboldür." Kendi sol elinin arkasını gösterdi; Clary'ye gayet normal göründü.

"Bir şey görmüyorum," dedi.

"Zihnini gevşet," diye önerdi Jace. "Sana gelmesini bekle. Bir şeyin su yüzüne çıkmasını bekler gibi."

"Sen delisin." Ama Jace'in dediğini yaptı, eline baktı ve uzun parmak boğumlarını, parmak boğumları arasındaki minik çizgileri inceledi...

Aniden yanan bir kırmızı ışık gibi gözüne çarptı. Elinin üzerinde bir gözü andıran siyah bir desen vardı. Gözlerini kırpıştırdığında sembol kayboldu.

"Bu bir dövme mi?"

Jace kibirli bir tavırla gülümseyerek elini indirdi. "Yapabileceğini tahmin etmiştim ve hayır, dövme değil, bir İşaret. Bunlar derilerimize kazınmış mühürlerdir."

"Silahları daha iyi kullanabilmenizi mi sağlıyorlar?" Clary buna inanmakta zorlanıyordu ama belki de zombilerin varlığına inanmaktan daha zor olamazdı.

"Farklı İşaretler farklı şeyler yapar. Bazıları kalıcıdır ama çoğu kullanılmadığında silinir."

"Bugün kollarının o şekillerle kaplı olmamasının nedeni bu mu?" diye sordu. "Konsantre olmama rağmen?"

"Nedeni tam olarak bu." Jace kendinden memnun görünüyordu. "En azından Görüş'e sahip olduğunu biliyordum." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Neredeyse hava kararda. Gitmeliyiz."

"*Gitmeliyiz* mi? Beni rahat bırakacağını sanıyordum."

"Yalan söyledim," dedi Jace, biraz utanarak. "Hodge seni Enstitü'ye götürmem gerektiğini söyledi. Seninle konuşmak istiyor."

"Neden benimle konuşmak istesin ki?"

"Çünkü artık gerçeği biliyorsun," dedi Jace. "En azından son yüz yıldır varlığımızı bilen tek bir sıradan bile olmadı."

"*Varlığımızı* mı?" dedi Clary, kaşlarını kaldırarak. "Senin gibi insanlar yani. İblislere inanan insanlar."

"Onları öldüren insanlar demek daha doğru olur," dedi Jace. "Bize Gölge Avcıları diyorlar. Şey, aslında biz kendimize öyle diyoruz. Aşağı Dünya'dakiler bizim için daha sevimsiz isimler kullanır."

"Aşağı Dünya?"

"Gecenin Çocukları. Üç harfliler. Öbür taraftakiler. Bu boyutun sihirli yaratıkları."

Clary başını iki yana salladı. "Durma, devam et. Sanırım başkaları da var... Ne? Vampirler, kurt adamlar, zombiler mi?"

"Elbette var," dedi Jace. "Ama zombileri genellikle güneyde, uzaklarda bulursun, çünkü *voodoo* rahipleri orada yaşar."

"Ya mumyalar? Onlar da sadece Mısır'da mı takılıyor?"

"Saçmalama. Kimse mumyalara inanmaz."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle," dedi Jace. "Bak, kendisiyle görüştüğünde Hodge sana her şeyi açıklayacak."

Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, ya ben onu görmek istemezsem?"

"Bu senin sorunun. Ya benimle kendi isteğinle gelirsin ya da seni zorla götürürüm."

Clary kulaklarına inanamıyordu. "Beni *kaçırmakla* mı tehdit ediyorsun yani?"

"Eğer o şekilde görmek istersen," dedi Jace, "evet."

Clary öfkeyle itiraz etmek için ağzını açtı ama ısrarcı bir ses araya girerek onu susturdu: Yine telefonu çalıyordu.

"Haydi, istiyorsan cevap ver," dedi Jace, lütfeden bir tavırla.

Telefon çalmayı bıraktı, sonra gürültücü ve ısrarlı bir şekilde tekrar başladı. Clary kaşlarını çattı; annesi gerçekten çıldırmış olmalıydı. Başka tarafa döndü ve çantasını karıştırmaya başladı. Telefonu çıkardığında, üçüncü kez çalmaya başlamıştı. Telefonu açıp kulağına götürdü. "Anne?"

"Ah, Clary. Tanrı'ya şükür." Clary'nin sırtındaki tüyler diken diken oldu. Annesinin sesi korku doluydu. "Beni dinle..."

"Bir sorun yok, anne. Ben iyiyim. Eve dönüyordum..."

"Hayır!" Jocelyn'in sesi korkuyla çınladı. "Eve gelme! Beni anlıyor musun, Clary? Sakın eve gelme. Simon'ın evine git.

Hemen Simon'ın evine git ve orada kal, ta ki ben..." O anda arkadan bir gümbürtü koptu. Bir şeyler düşüyor, parçalanıyor, yere çarpıyordu...

"Anne!" diye bağırdı Clary. "Anne, sen iyi misin?"

Telefondan gürültülü bir cızırtı geldi. Clary'nin annesinin sesi parazitin arasından duyuluyordu. "Bana eve dönmeyeceğine söz ver. Simon'ın evine git ve Luke'u ara, ona beni bulduğunu söyle..." Tahtalar parçalanıyormuş gibi büyük bir gümbürtü, Jocelyn'in sesini bastırdı.

"Seni *kim* buldu? Anne, polisi aradın mı? Sen..."

Sorusu, Clary'nin asla unutmayacağı bir gürültüyle kesildi: Bir şey ete sertçe giriyormuş gibi bir gürültü ve arkasından bir şeyin düşerken çıkardığı ses. Clary, annesinin tekrar konuşmadan önce sert bir şekilde nefes aldığını duydu, sonrasında sesi ürkütücü bir şekilde sakindi: "Seni seviyorum, Clary."

Ve hat kesildi.

"*Anne!*" diye bağırdı Clary, telefona. "Anne, orada mısın?" Ekranda *Arama sona erdi*, diye yazıyordu. Ama neden annesi telefonu o şekilde kapamıştı ki?

"Clary," dedi Jace. Clary onun ilk kez kendisine adıyla seslendiğini duyuyordu. "Neler oluyor?"

Clary ona aldırmadı. Otomatik arama tuşuna telaşla basarak evin numarasını tekrar çevirdi. Çift tonlu bir meşgul sinyali dışında hiçbir şey yoktu.

Clary'nin elleri kontrolsüzce titremeye başlamıştı. Tekrar aramayı denediğinde, telefon elinden düştü ve sertçe kaldırı-

ma yuvarlandı. Almak için yere eğildi ama telefon gitmişti, ön tarafında uzun bir çatlak vardı. "Lanet olsun!" Neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereyken telefonu fırlatıp attı.

"Kes şunu." Jace onu bileğinden tutarak ayağa kaldırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Bana telefonunu ver," dedi Clary, Jace'in gömlek cebindeki siyah metalden dikdörtgen aleti kaparken. "Ben..."

"O bir telefon değil," dedi Jace, geri almak için hiçbir girişimde bulunmadan. "Bir Sensor. Sen kullanamazsın."

"Ama polisi aramam gerek!"

"Önce olanları anlat." Clary bileğini çekip kurtarmaya çalıştı ama Jace'in tutuşu inanılmayacak kadar güçlüydü. "Sana *yardım* edebilirim."

Clary içini dolduran öfkeyi, damarlarında hızlanan kanı hissetti. Hiç düşünmeden Jace'in yüzüne vurdu ve tırnakları yanağını tırmaladı. Jace şaşkınlıkla geriledi. Kendini ondan kurtaran Clary, Yedinci Cadde'nin ışıklarına doğru koşmaya başladı.

Caddeye ulaştığında olduğu yerde döndü; Jace'i arkasında bulacağını sanıyordu. Ama ara sokak boştu. Bir an için kararsız bir tavırla gölgelere baktı. Orada hareket eden bir şey yoktu. Hemen dönüp eve doğru koşmaya başladı.

4

AVCI

Gece daha da ısınmıştı ve eve doğru koşmak, kaynayan bir çorbada elinden geldiğince hızlı bir şekilde yüzmek gibiydi. Oturduğu bloğun köşesine geldiğinde, Clary bir kırmızı ışığa takıldı. Arabalar bulanık bir ışık seli içinde akarken, ayaklarının ucunda sabırsızca yaylanıyordu. Evi tekrar aramayı denemişti, fakat Jace yalan söylememişti, telefonu aslında telefon *değildi.* En azından, Clary'nin daha önce gördüğü telefonların hiçbirine benzemiyordu. Sensor'un düğmelerinin üzerinde rakam yoktu, sadece o tuhaf sembollerden vardı ve ekranı da yoktu.

Sokakta evine doğru koşarken, ikinci kat pencerelerindeki ışığı gördü. Bu, annesinin evde olduğunun işaretiydi. *Tamam,* dedi kendi kendine. *Her şey yolunda.* Ama apartmana girdiği anda kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Lambalar

bozuktu ve fuaye karanlıktı. Gölgelerin arasında gizli hareketler doluymuş gibi hissediyordu. Ürpererek basamakları tırmanmaya başladı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu bir ses.

Clary olduğu yerde hızla döndü. "Ne..."

Devam edemedi. Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı ve Madam Dorothea'nın kapalı kapısının önüne çekilmiş büyük bir koltuğun silüetini görebiliyordu. Yaşlı kadın koltuğun üzerine konmuş aşırı kabarık bir minder gibi görünüyordu. Clary karanlıkta onun pudralı yüzünün yuvarlak dış hatlarını, elindeki beyaz yelpazeyi, konuştuğunda ağzının olması gereken yerde açılan karanlık boşluğu görüyordu. "Annen," dedi Dorothea, "yukarıda bir hayli gürültü yaptı. Ne yapıyor? Mobilyaları mı taşıyor?"

"Sanmıyorum..."

"Apartmanın ışıkları da bozuldu, fark ettin mi?" Dorothea yelpazesini koltuğun dirsekliğine vurdu. "Annen bunun için erkek arkadaşını çağıramaz mı?"

"Luke onun..."

"Tepedeki pencerenin de yıkanması gerek. Çok pis. Buranın neredeyse zifiri karanlık olmasına şaşmamak gerek."

Luke ev sahibi DEĞİL, diyecekti Clary ama demedi. Bu kadın tipik bir yaşlı komşuydu. Bir kez Luke'dan gelip ampulü değiştirmesini isterse, sonrasında yüz şey daha isterdi, alışveriş yap, duşu onar, vs. Bir defasında kapıyı menteşelerin-

den sökmek zorunda kalmamak için Luke'a baltayla eski bir kanepeyi parçalatmıştı.

Clary iç çekti. "Kendisine iletirim."

"İyi olur." Dorothea yelpazesini bileğinin bir hareketiyle sertçe kapadı.

Dairenin kapısına ulaştığında, Clary'nin hissettiği terslik duygusu daha da yoğunlaştı. Kapı kilitli değildi, aralıktı ve içeriden ışık süzülüyordu. Giderek artan bir panikle kapıyı açtı.

İçeride ışıklar yanıyordu, bütün lambalar! Her şey en parlak halindeydi. Işık gözlerini acıttı.

Annesinin anahtarları ve pembe el çantası, kapının yanındaki küçük dökme demir rafta duruyordu, her zamanki gibi. "Anne?" diye seslendi Clary. "Anne, eve geldim!"

Cevap yoktu. Oturma odasına girdi. Pencerelerin ikisi de açıktı ve metrelerce beyaz perde, esintiyle huzursuz bir hayalet gibi sallanıyordu. Esinti kesilip perdeler indiğinde, Clary minderlerin kanepeden alınıp etrafa saçılmış olduğunu gördü. Bazıları uzunlamasına yırtılmış, içleri dışarı çıkarılmıştı. Kitap rafları devrilmiş, üzerlerindeki her şey yerlere saçılmıştı. Piyano taburesi yana dönmüş, Jocelyn'in sevgili nota defterleri fırlatılıp atılmıştı.

En kötüsü de tablolardı. Her biri çerçevesinden sökülüp şeritler halinde parçalanmış, yerlere atılmıştı. Muhtemelen bıçakla yapılmış olmalıydı, tuval bezlerini çıplak elle yırtmak neredeyse imkansızdı. Boş çerçeveler tertemizdi. Clary benli-

ğinin derinliklerinden yükselen çığlığı hissetti. "*Anneciğim!*" diye bağırdı. "*Neredesin? Anneciğim!*"

Jocelyn'e sekiz yaşından beri "anneciğim" dememişti.

Kalbi deli gibi atarken, mutfağa daldı. Orası da boştu, dolap kapıları açıktı ve linolyum zemine fırlatılarak kırılmış bir Tobasco sosunun içindeki biberli kırmızı sıvı etrafa yayılmıştı. Dizlerinin boşaldığını hissetti. Hemen dışarı fırlayıp bir telefon bulması ve polisi araması gerektiğini biliyordu. Ama bütün bunlar şimdi ona çok uzak görünüyordu, önce annesini bulmak, iyi olduğundan emin olmak zorundaydı. Ya hırsızlar gelmişse ve annesi onlarla mücadele etmek zorunda kalmışsa?

Ama hırsızlar çanta, televizyon, DVD-çalar veya pahalı dizüstü bilgisayar gibi şeyleri yanlarına almaz mıydı?

Şimdi annesinin yatak odasının kapısındaydı. Bir an için bu oda, en azından, dokunulmamış gibi göründü. Jocelyn'in el yapımı çiçekli yorganı, yatağın üzerinde düzgünce katlanmış halde duruyordu. Clary'nin kızıl saçlarının çevrelediği beş yaşındaki yüzü, eksik dişli gülümsemesiyle komodinin üzerinden bakıyordu. Clary ağlamaya başladı. *Anne,* diye haykırıyordu zihninde, *ne oldu sana?*

Ama aldığı tek cevap sessizlikti. Hayır, sessizlik değil, evin içinde, tüylerini ürperten bir ses. Sanki bir şey devriliyor, ağır bir nesne boğuk bir gürültüyle yere çarpıyordu. Çarpışın ardından bir sürükleme sesi geldi, yatak odasına yaklaşıyordu. Korkuyla içi ezilen Clary, ayağa fırladı ve yavaşça döndü.

Bir an için kapıdan dışarı baktığında boşmuş gibi geldi ve rahatladı, fakat sonra bakışlarını yere indirdi.

Kubbe biçimli kafatasının ön tarafına yerleştirilmiş dümdüz bir sürü siyah gözüyle, pullu, uzun, yerde sürünen bir yaratıktı bu. Bir timsahla kırkayak karışımı bir şeydi ve kalın, düz bir burnu ve tehditkar bir tavırla iki yana sallanan dikenli bir kuyruğu vardı. Yaylanmaya hazırlanırken çok sayıda bacak gövdesinin altında toplandı.

Clary'nin boğazından tiz bir çığlık koptu. Geriye doğru sendeledi, ayağı takıldı ve tam yaratık ona saldırdığı anda Clary yere yuvarlandı. Yan tarafa doğru yuvarlanarak yaratığı bir-iki santimle sıyırdı, yaratık kısa bir an yerde kaydıktan sonra pençelerini zemin tahtalarına geçirerek durdu. Gırtlağından boğuk bir hırıltı yayıldı.

Clary ayağa fırlayarak koridora doğru koştu, fakat yaratık çok hızlıydı. Tekrar zıpladı, kapının üzerine indi ve dev bir örümcek gibi duvarda asılı durarak Clary'ye baktı. Çenesi yavaşça açılarak yeşil salyaların aktığı bir sıra sivri dişi sergiledi. Hırlayıp tıslarken, ağzından uzun siyah bir dil uzandı. Clary yaratığın çıkardığı seslerin kelime olduğunu fark edince dehşete kapıldı.

"*Kız,*" diye tısladı yaratık. "*Et. Kan. Ye, ah, ye onu!*"

Yaratık yavaşça duvardan aşağı inmeye başladı. Clary bir ölçüde dehşetin ötesine geçmişti ve şimdi içinde buzlu bir dinginlik vardı. Yaratık şimdi yerde sürünerek ona yaklaşıyordu. Clary gerilerken yanındaki şifonyerin üzerinden ağır bir fotoğraf çerçevesini aldı -fotoğrafta Coney Adası'nda annesi

ve Luke'la birlikte çarpışan arabalara binmek üzereydiler- ve yaratığa fırlattı.

Fotoğraf yaratığın gövdesinin ortasına çarparak sekti ve gümbürtüyle yerde patladı. Yaratık, etrafa saçılan cam parçalarını fark etmemişti bile. Clary'ye yaklaşmaya devam ederken, o cam parçaları ayaklarının altında çıtırdıyordu. *"Kemikler, çiğne, iliğini em, damarları iç..."*

Clary'nin sırtı duvara dayanmıştı. Daha fazla gerileyemezdi. Kalçasında bir hareket hissettiğinde neredeyse korkudan ölecekti. Cebinde! Elini cebine attığında, Jace'den aldığı plastik şeyi bulup çıkardı. Sensor titreşime alınmış bir cep telefonu gibi zangır zangır sarsılıyordu. Sert malzeme, neredeyse avcunu acıtacak kadar sıcaktı. Clary, yaratık sıçradığı anda Sensor'u sımsıkı kavradı.

Yaratık üzerine çullanarak onu yere devirirken, Clary'nin başı ve omuzları sertçe yere çarptı. Yan tarafa dönmeye çalıştı ama yaratık çok ağırdı. Şimdi üzerindeydi ve Clary üzerindeki ağırlık yüzünden kusacağını hissediyordu. *"Ye, ye,"* diye inledi yaratık. *"Ama yutmaya, tadını çıkarmaya izin yok."*

Yüzüne vuran sıcak nefes kan kokuyordu. Clary nefes alamıyordu. Kaburgaları parçalanacak gibiydi. Kolu kendisiyle yaratık arasında sıkışmıştı ve Sensor avcuna batıyordu. Elini kurtarmaya çalışarak kıvrandı. *"Valentine asla bilmeyecek. O bir kızdan sözetmedi. Valentine kızmaz."* Yaratığın dudaksız çene kemikleri titreyerek yavaşça açılırken, leş kokulu sıcak nefesi Clary'nin yüzüne vurdu.

Nihayet elini kurtarabilmişti. Bir çığlık atarak yaratığa vururken, elindeki Sensor'u neredeyse unutmuştu. Yaratık ağzını ardına kadar açıp yüzüne doğru daldığında, Clary Sensor'u onun dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bileğine akan sıcak, asitli salyayı hissetti, yakıcı damlalar yüzüne ve boğazına doğru aktı. Çığlık çığlığaydı ama sesi sanki uzaktan geliyordu.

Yaratık şaşırmış gibi gerilerken, Sensor iki dişinin arasına sıkışmıştı. Hırlayarak başını arkaya attı. Clary, yaratığın boğazındaki yutma hareketini gördü. *Sırada ben varım,* diye düşündü paniğe kapılarak. *Ben...*

Aniden yaratık titremeye başladı. Kontrolsüz bir şekilde sarsılarak Clary'nin üzerinden yuvarlandı ve havayı döven çok sayıdaki bacağıyla sırtüstü devrildi. Ağzından siyah bir sıvı akıyordu.

Clary nefes nefese bir halde yuvarlandı ve sürünerek yaratıktan uzaklaşmaya başladı. Tam kapıya ulaşmak üzereyken, başının üzerinde bir şeyin havada ıslık çalarak geldiğini hissetti. Eğilerek sıyrılmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Bir nesne sertçe başının arkasına çarptı ve Clary karanlık bir boşluğa yuvarlandı.

Göz kapaklarını mavi, beyaz ve kırmızı renkte ışıklar deliyordu. Güçlü bir uluma duyuyor, ses korkmuş bir çocuğun çığlığı gibi inceliyordu. Clary gözlerini kırpıştırarak açtı.

Soğuk ve ıslak çimenlikte yatıyordu. Başının üzerinde karanlık gökyüzü ve şehrin ışıklarının soluklaştırdığı yıldızlar uzanıyordu. Jace yanında diz çökmüş, ışıkların yansıdığı

gümüşi bileklikli elleriyle elindeki kumaşı şeritler halinde yırtıyordu.

"Hareket etme."

Uluma sesi neredeyse sağır edici bir seviyedeydi.

Clary söz dinlemeyerek başını yana çevirdi ve sırtında beliren acıyı hissetti. Jocelyn'in titiz bakımlı gül çalılarının arkasındaki çimenlerde yatıyordu.

Çalılar onun sokaktan görülmesini kısmen engelliyordu ama evin önünde bir polis arabası duruyor, sireni açık halde mavi beyaz ışıkları yanıp sönüyordu. Orada toplanan komşular, arabanın kapıları açılıp iki üniformalı polis memuru inerken merakla izliyorlardı.

Polis. Doğrulup oturmaya çalıştı ama yine midesi bulandı ve parmakları ıslak toprağa saplandı.

"Sana hareket etmemeni söylemiştim," diye azarladı Jace.

"O Avcı iblis enseni ısırmış. Ölmek üzere olduğu için pek etkili olamamış, fakat seni Enstitü'ye götürmek zorundayım. Kıpırdama."

"O şey... canavar... *konuşuyordu.*" Clary kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

"Daha önce de bir iblisin konuştuğunu duydun." Jace bez şeridini Clary'nin boğazına sarıp bağlarken elleri nazikti. Elleri bir yağ tabakasıyla kaplıydı, annesinin ellerini boya ve terebentinden koruyarak yumuşak tutmak için kullandığı bahçıvan kremine benzeyen bir şeydi.

"İblis Pandemonyum'daydı, bir insana benziyordu."

"O bir Şekil iblisiydi. Biçim değiştirici. Avcılar oldukları gibi görünür. Pek çekici değiller ama umursamayacak kadar da aptallar."

"Beni yiyeceğini söyledi."

"Ama yapamadı. Onu öldürdün." Jace düğümü attıktan sonra geri çekilip çimenlerin üzerine oturdu.

Clary'yi rahatlatan bir şekilde, ensesindeki acı hafiflemişti. O da doğrulup oturdu. "Polis burada." Sesi kurbağa vıraklaması gibiydi. "Biz..."

"Yapabilecekleri bir şey yok. Muhtemelen biri senin çığlıklarını duyup ihbar etmiş olmalı. Bahse girerim ki onlar da gerçek polis memuru değildir. İblisler izlerini örtmeyi bilir."

"Annem," dedi Clary, şişmiş boğazı yüzünden zorlukla konuşarak.

"Şu anda damarlarında Avcı zehri dolaşıyor. Benimle gelmezsen bir saat içinde ölürsün." Jace ayağa kalkıp Clary'ye elini uzattı. Genç kız Jace'in elini tutarak kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Haydi."

Başı dönüyordu. Jace bir elini Clary'nin beline dolayarak onu tuttu. Clary onun toprak, kan ve metal karışımı kokusunu algıladı. "Yürüyebilir misin?" diye sordu Jace.

"Sanırım." Clary yoğun çalıların arasından baktı. Yürüme yolundaki polis memurunu görebiliyordu. Diğeri, ince vücutlu sarışın bir kadın, elindeki feneri yakmıştı. Elini kaldırdığında, Clary kadının elinin etsiz, parmak uçları sivri bir iskelet eli olduğunu gördü. "Eli..."

"Sana iblis olabileceklerini söylemiştim." Jace eve baktı. "Buradan gitmemiz gerek. Bu ara sokağın sonuna ulaşabilir miyiz?"

Clary başını iki yana salladı. "Duvarlar var. Mümkün değil..." Öksürüklere boğulunca sözlerini tamamlayamadı. Eliyle ağzını kapadığında, avcuna bulaşan kanı gördü. Korkuyla inledi.

Jace onu bileğini çevirerek avcundaki beyaz, hassas teni ay ışığına açtı. Clary'nin cildinin altında mavi damarlar görünüyor, kalbine ve beynine her an zehirli kan pompalıyorlardı. Clary dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Jace'in elinde keskin ve gümüşi bir şey vardı. Clary elini geri çekmeye çalıştı ama Jace çok sıkı tutmuştu: Clary tenindeki batıcı acıyı hissetti. Jace nihayet onun elini bıraktığında, Clary kendi teninde, bileğinin hemen altında, onunki gibi siyah bir sembol gördü. Bu, iç içe geçmiş bir daireler grubuna benziyordu.

"Bu ne işe yarayacak?"

"Seni gizleyecek," dedi Jace. "Geçici olarak." Clary'nin bıçak olduğunu düşündüğü şeyi kemerine geri tıktı. Uzun, parlak bir silindirdi, Clary'nin işaret parmağı kalınlığındaydı ve sivri bir ucu vardı. "Bir stel," dedi Jace.

Clary ne olduğunu sormadı, o anda düşmemeye çabalamakla meşguldü. Zemin ayaklarının altında bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. "Jace," dedi ve ona doğru yığıldı. Jace bayılan kızları yakalamaya alışkınmış, bunu her gün yapıyormuş gibi onu kolaylıkla yakaladı. Kim bilir, belki de bunu yapıyordu.

Clary'yi kollarına aldı ve *Ahit* gibi algıladığı bir kelime fısıldadı. Clary ona bakmak için başını kaldırmaya çalıştı ama sadece başlarının üzerindeki karanlık gökyüzünde dönüp duran yıldızları gördü. Sonra her şeyden koparak düşmeye başladı ve Jace'in kolları bile onun düşmesini engellemeye yetecek kadar güçlü değildi.

5

MERKEZ VE AHİT

"Sence hiç uyanacak mı? Üç gün oldu bile."

"Ona zaman tanımalısın. İblis zehri çok güçlüdür ve o sadece bir sıradan. Bizim gibi kendisini güçlü kılacak mühürleri yok."

"Sıradanlar acınacak kadar kolay ölüyor, değil mi?"

"Isabelle, biliyor musun, hasta odasında ölümden sözetmek uğursuzluktur."

Üç gün, diye düşündü Clary. Bütün düşünceleri kan veya bal kadar yavaş ve koyu akıyordu. *Uyanmam gerek.*

Ama uyanamıyordu.

Rüyalar birbiri üstüne onu tutsak alıyor, bir görüntüler dizisi onu akıntıya kapılmış yaprak gibi sürüklüyordu. Annesini bir hastane yatağında, bembeyaz yüzünde morarmış gözlerle yatarken görüyordu. Luke'u bir kemik yığını-

nın üzerinde dururken görüyordu. Jace'in sırtından beyaz tüylü kanatlar açılıyor, Isabelle etrafında altın yüzüklerden bir ağ gibi kıvrılan kamçısıyla çırılçıplak oturuyor, Simon ise avuçlarında sıcak haçların dağladığı izleri gösteriyordu. Melekler alevler içindeki bir gökyüzünden birer birer düşüp yanıyordu.

"Sana aynı kız olduğunu söyledim."

"Biliyorum. Küçük, zavallı şey, değil mi? Jace bir Avcı'yı öldürdüğünü söyledi."

"Evet. Onu ilk gördüğümde peri olduğunu sanmıştım ama peri olacak kadar güzel değil."

"Şey, kimse damarlarında iblis zehri varken güzel görünemez. Hodge, Kardeşleri çağıracak mı?"

"Umarım bunu yapmaz. Beni çok korkutuyorlar. Kendilerini öyle sakatlayan herkes..."

"Biz de kendimizi sakatlıyoruz."

"Biliyorum, Alec, fakat bunu yaptığımızda kalıcı olmuyor. Ve her zaman canımız da yanmıyor..."

"Yeterince büyümüşsen. Bu arada, Jace nerede? Kızı o kurtardı, değil mi? İyileşmesiyle ilgileneceğini sanıyordum."

"Hodge, kızı buraya getirdiğinden beri onu görmediğini söyledi. Sanırım umursamıyor."

"Bazen merak ediyorum da... Ah, bak! Kıpırdadı!"

"Sanırım sonuçta yaşıyor." Biri iç çekti. "Hodge'a ben söylerim."

Clary'nin göz kapakları dikişle kapatılmış gibiydi. Üç gündür ilk kez gözlerini kırpıştırarak yavaşça açarken, bir an göz kapaklarının derisi soyulacakmış gibi geldi.

Yukarıda masmavi gökyüzünü, beyaz bulutları ve bileklerinden yaldızlı kurdeleler sarkan tombik melekleri gördü. *Ben öldüm mü?* diye düşündü. *Cennet gerçekten böyle görünebilir mi?* Gözlerini sımsıkı kapatıp tekrar açtı: Bu kez baktığı şeyin kemerli ahşap bir tavan, gördüğü bulut ve meleklerin de bir rokoko resim olduğunu anladı.

Acı içinde doğrulup oturdu. Her yanı ve özellikle de ensesi ağrıyordu. Etrafına bakındı. Keten örtülü bir yatakta yatıyordu ve metal çerçeveli benzer yataklardan uzun bir sıra yanında uzanıyordu. Yatağının yanında küçük bir komodin üzerinde bir bardak ve sürahi vardı.

Pencerelerdeki perdeler çekilmiş, ışığı engelliyordu, fakat New York trafiğinin asla kesilmeyen gürültüsünü dışarıdan hafif de olsa duyuyordu.

"Demek nihayet uyandın," dedi duygusuz bir ses. "Hodge memnun olacak. *Hepimiz* uykuda ölmüş olabileceğini düşünmüştük."

Clary sese döndü. Isabelle, beline kadar inen iki kalın saç örgüsüyle yandaki yatakta oturuyordu. Beyaz elbisesi yerine şimdi üzerinde kot pantolon, dar bir mavi bluz vardı ama boynundaki kırmızı iri kolye hala dikkat çekiyordu. Koyu renk dövmeleri gitmişti, teni bir kremanın yüzeyi kadar pürüzsüzdü.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığıma üzüldüm." Clary konuşurken boğazına zımpara kağıdı sürtünüyormuş gibi hissetti. "Burası Enstitü mü?"

Isabelle gözlerini devirdi. "Jace'in sana *söylemediği* bir şey var mı?"

Clary öksürdü. "Burası Enstitü, değil mi?"

"Evet. Şu anda revirdesin, eğer hala anlayamadıysan."

Ani, delici bir acı, Clary'nin karnını tutmasına neden oldu ve zorlukla yutkundu.

Isabelle ona endişeyle baktı. "Sen iyi misin?"

Acısı geçiyordu, fakat Clary boğazının arka tarafındaki asit hissini algılıyordu ve başı dönüyordu. "Karnım."

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum. Hodge uyandığında sana bunu vermemi söylemişti." Isabelle seramik sürahiyi alıp içindekilerden seramik bir kupaya doldurup Clary'ye uzattı. Kupanın içi üzerinden hafif buhar tüten bulanık bir sıvıyla doluydu. Kaynatılmış bitki ve başka bir şey, yoğun ve koyu renkli bir şeydi. "Üç gündür bir şey yemedin," dedi Isabelle. "Miden muhtemelen bu yüzden böyle."

Clary sıvıyı yavaşça yudumladı. Lezzetli, yoğun, tatmin ediciydi ve ağızda yağlı bir tat bırakıyordu. "Nedir bu?" diye sordu.

Isabelle omuz silkti. "Hodge'un karışımlarından biri. Daima işe yarar." Yataktan kalktı ve sırtını bir kedi gibi bükerek yere indi. "Bu arada, adım Isabelle Lightwood. Burada yaşıyorum."

"Adını biliyorum. Benim adım da Clary. Clary Fray. Beni buraya Jace mi getirdi?

Isabelle başıyla onayladı. "Hodge çok kızdı. Antreyi irin ve kan içinde bıraktın. Bunu ailem buradayken yapsaydı, kesinlikle evden çıkmama cezası alırdı." Clary'ye gözlerini kısarak baktı. "Jace kendi başına bir Avcı'yı öldürdüğünü söyledi."

Clary'nin zihninde o lanet olasıca sürüngen yaratığın kötücül yüzü belirdi, ürperdi ve elindeki kupayı daha sıkı kavradı. "Sanırım öyle."

"Ama sen bir sıradansın."

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Clary, Isabelle'in gizlemeye çalıştığı şaşkınlıktan keyif alarak. "Jace nerede? Buralarda mı?"

Isabelle omuz silkti. "Bir yerlerdedir," dedi. "Herkese uyandığını söylemem gerek. Hodge seninle konuşmak isteyecektir."

"Hodge, Jace'in hocası, değil mi?"

"Hodge hepimizin hocasıdır," dedi Isabelle, işaret ederek. "Banyo şurada ve üzerini değiştirmek isteyebilirsin diye düşünerek havlu rafına kendi eski giysilerimden astım."

Clary sıvıdan bir yudum daha alacakken, kupanın boş olduğunu fark etti. Artık açlık duymuyor, başı dönmüyordu ki bu da onu rahatlatmıştı. Kupayı bırakıp yatak örtüsüne sarındı. "Kendi giysilerime ne oldu?"

"Kan ve zehir içindeydiler. Jace onları yaktı."

"Yaktı mı?" diye sordu Clary. "Söylesene, her zaman o kadar kaba mıdır, yoksa sadece sıradanlara karşı mı öyle?"

"Ah, o herkese karşı kabadır," dedi Isabelle, rahat bir tavırla. "Onu bu kadar seksi yapan da bu zaten. Bir de, yaşıtı olan herkesten daha fazla iblis öldürmüş olması."

Clary ona şaşkınlıkla baktı.

"O senin ağabeyin değil mi?"

Bu Isabelle'in ilgisini çekmişti. Güçlü bir kahkaha patlattı. "Jace mi? Ağabeyim mi? Hayır. Bu fikre de nereden kapıldın?"

"Şey, burada sizinle birlikte yaşıyor," diye vurguladı Clary. "Öyle değil mi?"

Isabelle başıyla onayladı. "Şey, evet, ama..."

"Neden kendi ailesiyle yaşamıyor?"

Bir an için Isabelle rahatsız olmuş gibi göründü. "Çünkü öldüler," dedi.

Clary'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bir kazada mı öldüler?"

"Hayır." Isabelle ne yapacağını bilemez gibi elini uzatıp koyu renk buklelerinden birini sol kulağının arkasına sıkıştırdı. "Annesi Jace doğmadan önce ölmüş. Babası da o on yaşındayken. Jace bütün olayı izlemiş."

"Oh," dedi Clary, kısık sesle. "Nedeni... iblisler mi?"

Isabelle ayağa kalktı. "Bak, herkese uyandığını söylemem gerek. Üç gündür gözlerini açmanı bekliyorlardı. Ah, banyoda sabun da var," diye ekledi. "Yıkanmak isteyebilirsin. Kokuyorsun."

Clary ona öfkeyle baktı. "Çok teşekkürler."

"Rica ederim."

Isabelle'in giysileri içinde gülünç görünüyordu. Clary ayağına takılmasını engellemek için kotun paçalarını birkaç kez katlamak zorunda kalmıştı ve kırmızı bluzun geniş yakası, sadece Eric'in 'balkonlar' diyeceği şeylerden ne kadar yoksun olduğunu vurguluyordu.

Sert bir lavantalı sabun kullanarak küçük banyoda temizlenmişti. Kendini beyaz bir el havlusuyla kuruladıktan sonra, ıslak saçını kokulu bukleler halinde bırakmıştı. Aynadaki yansımasına gözlerini kısarak baktı. Sol yanağının üst tarafında moraran bir çürük vardı, dudakları kurumuş ve şişmişti.

Luke'u aramalıyım, diye düşündü. Buralarda bir yerde telefon olmalıydı. Belki de Hodge ile konuştuktan sonra kullanmasına izin verirlerdi.

Spor ayakkabılarını revir yatağına düzgün şekilde bırakılmış halde buldu, anahtarlarını da ayakkabıların bağcıklarına bağlamışlardı. Onları ayaklarına geçirip derin bir nefes aldı ve Isabelle'i bulmak için çıktı.

Revirin önündeki koridor boştu. Clary koridora baktığında ürperdi. Bazen kabuslarında kendini koşarken gördüğü gölgeli ve sonu gelmek bilmeyen koridorlara benziyordu. Duvarlara belli aralıklarla gül biçiminde cam lambalar asılmıştı, hava toz ve balmumu gibi kokuyordu.

Uzaktan hafif ve güzel bir ses duydu, fırtınada sallanan rüzgar çanı gibi. Bir elini duvara dayayıp kendini destekleyerek ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Victoria tarzındaki kızıl-mor ve açık gri duvar kağıtları zamanla

sararıp solmuştu. Koridorun iki tarafında kapalı kapılar sıralanıyordu.

Takip ettiği ses giderek yükseliyordu. Şimdi inkar edilemez bir yetenekle öylesine çalınan bir piyanonun sesini duyduğunu anlamıştı ama melodiyi çıkaramamıştı.

Köşeyi döndüğünde ardına kadar açık bir kapıyla karşılaştı. İçeri baktığında bir müzik odası olduğunu gördü. Bir köşede kuyruklu bir piyano duruyordu ve karşı duvarın önünde sıra sıra sandalyeler dizilmişti.

Odanın ortasına üstü örtülü bir harp konmuştu.

Jace piyanonun başında oturuyor, ince uzun elleri tuşların üzerinde hızla dolaşıyordu.

Kot pantolon ve gri bir tişörtün altında ayakları çıplaktı ve saçları yataktan yeni kalkmış gibi siyah saçları darmadağınıktı.

Ellerinin tuşların üzerindeki hızlı, kendinden emin hareketlerini izlerken, Clary o eller tarafından taşınmanın, o kolları kendisini sarmasının nasıl hissettirdiğini ve başının üzerinde gümüş yağmur damlaları gibi dönen yıldızları hatırladı.

Biraz gürültü yapmış olmalıydı, çünkü Jace taburenin üzerinde döndü ve gözlerini kırpıştırarak gölgelere baktı. "Alec?" dedi.

"Sen misin?"

"Alec değil. Benim."

Clary odanın ortasına doğru adım attı. "Clary."

Jace ayağa kalkarken piyano tuşları titredi. "Ah, bizim Uyuyan Güzel'imiz. Seni kim öpüp uyandırdı?"

"Kimse. Kendim uyandım."

"Yanında kimse yok muydu?"

"Isabelle. Ama birini almaya gitti, Hodge'u, sanırım. Bana beklememi söyledi, fakat..."

"Sana söyleneni asla yapmama alışkanlığın olmadığı konusunda onu uyarmalıydım." Jace gözlerini kısarak baktı. "Bunlar Isabelle'in giysileri mi? Üzerinde gülünç görünüyorlar."

"Giysilerimi yakan sen olduğuna göre, asıl bunu söylemen gülünç."

"Bu sadece basit bir önlemdi." Jace, pırıl pırıl parlayan siyah piyanonun kapağını kapadı. "Haydi, seni Hodge'a götüreyim."

Enstitü, bir kat planına uygun şekilde tasarlanmış olmaktan ziyade, su ve yılların geçişiyle kayalardan doğal olarak oyulmuş gibi görünen devasa bir mağarayı andırıyordu. Aralık kapıların yanından geçerken Clary birbirine benzeyen sayısız küçük odayı gördü, her birinde boş bir yatak, bir komodin ve açık duran büyük ahşap bir gardırop vardı. Açık renk taş kemerler yüksek tavanları taşıyordu ve birçoğunun üzerinde ince detaylarla oyulmuş küçük desenler vardı. Bazı motiflerin tekrarlandığı dikkatini çekti: Melekler ve kılıçlar, güneşler ve güller.

"Neden burada bu kadar çok yatak odası var?" diye sordu Clary. "Buranın bir araştırma enstitüsü olduğunu sanıyordum."

"Burası yerleşim kanadı. İsteyen bütün Gölge Avcıları'na güvenlik ve kalacak yer sağlıyoruz. Burada iki yüz kişiyi ağırlayabiliriz."

"Ama odaların çoğu boş."

"İnsanlar gelip gidiyor. Kimse uzun süre kalmıyor. Genellikle sadece biziz, Alec, Isabelle, Max, onların aileleri, ben ve Hodge."

"Max?"

"Güzel Isabelle ile tanıştın. Alec onun ağabeyi. Max ise en küçükleri ama o şu anda anne babalarıyla birlikte ülke dışında."

"Tatilde mi?"

"Pek sayılmaz." Jace tereddüt etti. "Onları... yabancı diplomatlar ve burayı da bir tür büyükelçilik gibi düşünebilirsin. Şu anda Gölge Avcıları'nın vatanı olan yerdeler ve çok hassas barış görüşmeleri üzerinde çalışıyorlar. Çok küçük olduğu için Max'i de yanlarında götürdüler."

"Gölge Avcıları'nın vatanı mı?" Clary'nin başı dönüyordu. "Adı ne?"

"İdris."

"Hiç duymamıştım."

"Duyamazsın." Jace'in sesindeki kibirli ton geri dönmüştü. "Sıradanlar oranın varlığını bilmez. Bütün sınırlarda koruyucu büyüler vardır. İdris sınırını geçmeye kalkarsan, kendini bir sınırdan diğerine aktarılmış halde bulursun. Ne olduğunu bile anlamazsın."

"Yani haritalarda yok mu?"

"Sıradanların haritalarında yok. Oranın Almanya ve Fransa arasında küçük bir ülke olduğunu düşünebilirsin."

"Ama Almanya ve Fransa arasında İsviçre'den başka bir yer yok ki?"

"Kesinlikle," dedi Jace.

"Anladığım kadarıyla oraya gittin. İdris'e yani."

"Orada büyüdüm." Jace'in ses tonu doğaldı, fakat ses tonundaki bir şey, bu konuda başka soruyu hoş karşılamayacağını gösteriyordu. "Çoğumuz orada büyüdük. Elbette ki dünyanın her yerinde Gölge Avcıları var. Her yerde olmak zorundayız, çünkü iblislerin faaliyetleri de her yerde. Ama bir Gölge Avcısı için, İdris daima 'ev'dir."

"Mekke veya Kudüs gibi," dedi Clary, düşünceli bir tavırla. "Yani çoğunuz orada büyüdünüz ve büyüdüğünüzde..."

"Bize ihtiyaç duyulan yerlere gönderiliriz," dedi Jace, kısaca. "Ve ebeveynleri uzakta olduğu için vatanımızdan başka yerlerde büyüyen birkaçı da var, Isabelle ve Alec gibi. Enstitü'de sahip olduğumuz bütün kaynaklar ve Hodge'un sağladığı eğitim düşünülürse..." Devam etmedi. "Burası kütüphane."

Kemer biçimli iki ahşap kapının önüne gelmişlerdi. Sarı gözlü mavi bir İran kedisi ayaklarının dibinde yatıyordu. Kendisine yaklaştıklarında başını kaldırıp kalın bir sesle miyavladı. "Selam, Church," dedi Jace, kedinin sırtını çıplak ayaklarından biriyle okşarken. Kedi keyifle gözlerini kıstı.

"Dur," dedi Clary. "Alec, Isabelle ve Max, senin yaşındaki, birlikte zaman geçirdiğin Gölge Avcıları sadece onlar mı?"

Jace kediyi okşamayı bıraktı. "Evet."

"Kendini yalnız hissediyor olmalısın."

"İhtiyacım olan her şeye sahibim." Jace kapıları itip açtı. Bir an tereddüt ettikten sonra, Clary de onun peşinden içeri girdi.

Kütüphane dairesel bir yerdi ve bir kulenin içine inşa edilmiş gibi sivri bir tavanı vardı. Duvarlar kitaplarla doluydu ve kitap rafları o kadar yüksekti ki belli aralıklarla tekerlekli merdivenler yerleştirilmişti. Bunlar sıradan kitaplar da değildi, bu kitapların hepsi kadife ciltli, sağlam görünüşlü kilitleri ve gümüş ya da bakırdan menteşeleri olan kitaplardı. Sırt kısımları zayıf parıltılı mücevherler ve altın yazılarla doluydu. Görünüşlerindeki eskilik sadece eski değil, aynı zamanda iyi kullanılmış ve sevgiyle korunmuş olduklarını gösteriyordu.

Cilalı ahşap zemin, cam, mermer ve yarı değerli taş parçalarıyla işlenmişti. İşleme, Clary'nin pek çözemediği bir kalıp oluşturuyordu, takımyıldızlar veya bir dünya haritası bile olabilirdi. Tam olarak görebilmek için tavana tırmanıp oradan bakması gerektiğini düşündü.

Odanın ortasında muhteşem bir masa duruyordu. Üst kısmı yekpare bir tahta kütlesinden oyulmuş, büyük, ağır bir meşeydi ve yılları ifade eden bir pırıltısı vardı. Masanın üstü, aynı malzemeden oyulmuş, kanatları yaldızlı, yüzlerinde acı ifadesi olan -sanki masanın ağırlığı sırtlarını büküyormuş

gibi- iki meleğin sırtına yüklenmişti. Masanın arkasında kır saçlı, uzun gaga gibi burunlu zayıf bir adam oturuyordu.

"Bir kitap tutkunu, ha?" dedi adam, Clary'ye gülümseyerek. "Bana bunu söylememiştin, Jace."

Jace güldü. Clary onun arkasına gelip durduğunu, ellerini ceplerine sokarak o sinir bozucu tavrıyla sırıttığını tahmin edebiliyordu.

"Kısa tanışıklığımız süresince pek fazla konuşmadık," dedi Jace. "Korkarım okuma alışkanlıklarımızdan hiç konu açılmadı."

Clary olduğu yerde dönüp ona öfkeli bir bakış attı.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu, masanın arkasındaki adama. "Kitapları sevdiğimi, yani?"

"İçeri girdiğinde yüzünde beliren ifadeden," dedi adam, ayağa kalkıp masanın etrafından yaklaşırken. "Ama *benden* o kadar etkilendiğin konusunda şüpheliyim."

Adam ayağa kalkarken, Clary zorlukla yutkundu. Bir an için adamın vücudu tuhaf bir şekilde çarpıkmış, sol omzu diğerinden daha çıkıkmış gibi göründü. Adam yaklaşırken, kamburun aslında adamın omzuna tünemiş bir kuş olduğunu fark etti, parlak siyah gözleri olan pırıltılı tüylü bir hayvandı.

"Bu Hugo," dedi adam, omzundaki kuşu okşayarak. "Hugo bir kuzgundur ve bu yüzden, birçok şeyi bilir. Bu arada ben, Hodge Starkweather, bir tarih profesörüyüm ve bu yüzden yeterince bilgim yok."

Clary kendini tutamayarak hafifçe güldü ve adamın uzattığı eli sıktı. "Clary Fray."

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi adam. "Bir Avcı'yı çıplak elle öldürebilen herhangi biriyle tanışmak benim için onurdur."

"Çıplak elle öldürmedim." Bir şeyi öldürdüğü için tebrik edilmek Clary'ye hala tuhaf geliyordu. "Adına ne dediğinizi hatırlamıyorum ama o şey Jace'indi..."

"Sensor'u kastediyor," dedi Jace. "Onu yaratığın gırtlağından içeri atmış. Mühürler yüzünden boğulmuş olmalı. Sanırım başka bir Sensor'a ihtiyacım olacak," diye ekledi, bir an düşündükten sonra. "Bunu da belirtmeliydim."

"Silah odasında bir sürü yedek var," dedi Hodge. Clary'ye gülümsediğinde, eski bir tablonun çatlakları gibi gözlerinin etrafında bin tane küçük çizgi belirdi. "Hızlı düşünmek diye buna denir. Sensor'u bir silah olarak kullanma fikri nereden aklına geldi?"

Clary cevap veremeden, odada sert bir kahkaha yankılandı. Clary kitaplardan öylesine büyülenmiş ve Hodge'a kendini o kadar kaptırmıştı ki Alec'in boş şöminenin yanındaki şişkin kırmızı koltukta yayılarak oturduğunu görmemişti. "Bu hikayeye kandığına inanamıyorum, Hodge," dedi.

Önce Clary onun ne demek istediğini algılayamadı, o sırada ona bakmakla meşguldü. Diğerleri gibi, kardeşler arasındaki benzerlik karşısında şaşırmıştı ve şimdi, parlak gün ışığında, Alec'in gerçekten kızkardeşine ne kadar benzediğini görebiliyordu. Aynı simsiyah saçlara, aynı kalkık köşeli ince kaşlara, aynı beyaz tene sahiplerdi. Fakat Isabelle baştan aşağı

kibir yansıtırken, Alec kimsenin kendisine bakmamasını umarmış gibi koltuğa çökmüştü. Kirpikleri Isabelle'inkiler gibi uzun ve koyuydu, ancak Isabelle'in gözleri koyu renk, neredeyse siyahken, Alec'inkiler şişe camı gibi koyu maviydi. Ve şimdi o bakışlar Clary'ye asit kadar saf ve konsantre bir düşmanlıkla bakıyordu.

"Ne demek istediğini anlayamadım, Alec." Hodge bir kaşını kaldırdı. Clary onun kaç yaşında olduğunu merak etti, saçlarındaki kırlara rağmen yaşlanmayacak biriymiş gibi görünüyordu. Üzerinde düzgün, mükemmel şekilde ütülenmiş gri bir tüvit ceket vardı. Yüzünün yan tarafında uzanan kalın yara izi olmasa, ona bakan biri kolaylıkla bir üniversite profesörü olduğunu düşünebilirdi. Clary o yara izinin nereden kaldığını merak etti. "Yani sonuçta iblisi hiç öldürmemiş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öldürmedi. Ona bir baksanıza, o bir sıradan, Hodge ve küçük bir kız çocuğu. Bir Avcı'yı indirmesi mümkün değil."

"Ben küçük bir çocuk değilim," diye araya girdi Clary. "On altı yaşımdayım... şey, pazar günü on altımı doldura-cağım."

"Isabelle ile aynı yaşta," dedi Hodge. "Ona çocuk diyebilir misin?"

"Isabelle tarihteki en büyük Gölge Avcısı hanedanlarından birine mensup," dedi Alec. "Diğer yandan bu kız, New Jersey'de yaşayan bir sıradan."

"Brooklyn!" diye çıkıştı Clary, öfkeyle. "Ne olmuş? Kendi evimde bir iblis öldürdüm ve kardeşinle senin gibi şımarık bir zengin züppesi olmadığım için bu konuda salaklık mı edeceksin?"

Alec şaşırmıştı. "Bana ne dedin sen?"

Jace güldü. "Haksız sayılmaz, Alec," dedi. "Yaratık o çok dikkat edilmesi gereken köprü-ve-tünel iblislerinden biriydi..."

"Bu hiç *komik* değil, Jace," diye çıkıştı Alec, ayağa kalkarken. "Orada durup bana hakaret etmesine seyirci mi kalacaksınız?"

"Evet," dedi Jace, nazikçe. "Bu sana iyi gelir, bir dayanıklılık eğitimi olarak kabul edebilirsin."

"Bizler *parabatai* olabiliriz," dedi Alec, sert bir tavırla. "Ama ciddiyetsizliğin artık sabrımı taşırmaya başladı."

"Senin inatçılığın da benim sabrımı taşırıyor. Onu bulduğumda yerde bir kan gölünün içinde yatıyordu ve üzerinde ölmekte olan bir iblis vardı. Yaratığın gözden kayboluşunu izledim. Bunu o yapmadıysa, kim yaptı?"

"Avcılar aptaldır. Belki de iğnesini kendi boynuna batırmıştır. Bu daha önce oldu..."

"Şimdi de yaratığın intihar ettiğini mi söylüyorsun yani?"

Alec'in dudakları gerildi. "Onun burada olması doğru değil. Sıradanların Enstitü'ye girmesine izin yoktur ve bunun da çok haklı nedenleri var. Biri bunu öğrenirse, Merkez'e bildirebilir."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Hodge. "Yasa belli şartlar altında sıradanlara sığınak sunmamıza izin veriyor. Bir Avcı, Clary'nin annesine saldırdı bile, kendisi sıradaki olabilir."

Saldırdı. Clary bunun 'öldürdü' anlamına gelip gelmediğini merak etti. Hodge'un omzundaki kuzgun alçak sesle gakladı.

"Avcılar, hedeflerini arayıp yok eden makinelerdir," dedi Alec. "Sihirbazların veya güçlü büyücülerin emirleri altında hareket ederler. Şimdi, bir sihirbaz ya da büyücünün sıradan bir sıradan eviyle ne alıp veremediği olabilir?" Bakışları Clary'ye döndüğünde, gözleri tiksintiyle parlıyordu. "Herhangi bir fikri olan?"

"Bir hata olmalı," dedi Clary.

"İblisler o türde hatalar yapmaz. Annenin peşine takılmışlarsa, bunun bir nedeni olmalı. Eğer masum olsaydı..."

"Masum derken ne demek istiyorsun sen?" Clary'nin sesinde ürkütücü bir sükunet vardı.

Alec şaşaladı. "Ben..."

"Demek istediği şu ki," dedi Hodge, "daha düşük seviyedeki başka iblislere hükmedebilecek türden güçlü bir iblisin, insanların işlerine karışması şaşırtıcıdır. Hiçbir sıradan bir iblisi çağıramaz -bu güçten yoksundurlar- fakat bir cadı ya da cinci bularak bunu kendileri adına yaptıracak kadar aptal ve umutsuzluğa kapılanlar olabilir."

"Annem büyücü filan tanımaz. Büyüye de inanmaz."

Clary'nin aklına bir şey geldi. "Madam Dorothea, alt katımızda oturur ve cadıdır. Belki de iblisler onun peşindeydi ve yanlışlıkla anneme saldırdı?"

Hodge'un kaşları neredeyse saç bitimine kadar kalktı. "Alt katınızda bir cadı mı oturuyor?"

"Güya cadı, sahtekarın teki," dedi Jace. "Ben konuyu çoktan araştırdım bile. İşe yaramayan kristal küreler aramadığı sürece, hiçbir cincinin ya da büyücünün onunla ilgilenmesi için bir neden yok."

"Ve yine başladığımız yere döndük." Hodge, omzundaki kuşu okşamak için uzandı. "Sanırım artık Merkez'e rapor verme zamanı geldi."

"Hayır!" dedi Jace. "Bunu yapam..."

"İyileşeceğinden emin değilken Clary'nin buradaki varlığını sır olarak tutmamız mantıklıydı," dedi Hodge. "Ama artık iyileşti ve son yüz yıldır Enstitü'nün kapılarından giren ilk sıradan o. Gölge Avcıları'nın sıradanlarla ilgili bilgi edinme kurallarını biliyorsun, Jace. Merkez'e bilgi vermek zorundayız."

"Kesinlikle," dedi Alec. "Babama bir haber ulaştırabi..."

"O bir sıradan değil," dedi Jace, sakince.

Hodge'un kaşları yine saç diplerine kadar kalktı ve orada kaldı. Cümlesini tamamlayamamış olan Alec, şaşkınlıkla yutkundu. Clary, ani sessizlikte Hugo'nun kanatlarının hışırtısını duydu. "Ama öyleyim," dedi sakince.

"Hayır," dedi Jace. "Değilsin." Hodge'a döndü ve Clary, adam yutkunurken boğazının hareketini gördü. Bu gerginliği

tuhaf bir şekilde güven verici buldu. "O gece, evin önünde polis memuru gibi giyinmiş Du'sien iblisler vardı. Onları atlatmak zorunda kaldık. Clary koşamayacak kadar zayıftı ve saklanacak zaman yoktu, beklersek ölecekti. Bu yüzden kolunun içine geçici bir mühür kazımak için stelimi kullandım. Düşündüm ki..."

"Sen *aklını* mı kaçırdın?" Hodge elini masasının üzerine öyle sert indirdi ki Clary bir an tahtanın çatlayacağından korktu. "Yasa'nın sıradanların üzerine İşaretler bırakmak konusunda ne söylediğini biliyorsun! Sen... Bütün bu insanlar arasında sen, daha akıllıca davranmalıydın!"

"Ama işe yaradı," dedi Jace. "Clary, onlara kolunu göster."

Jace'e şaşkın bir bakış attıktan sonra, Clary çıplak kolunu uzattı. O gece ara sokakta koluna baktığında ne kadar savunmasız hissettiğini hatırladı. Şimdi, bilek kırışıklıklarının hemen altında, iç içe geçmiş üç silik daireyi görebiliyordu, çizgiler üzerinden yıllar geçmiş bir yara izi gibi hafifti. "Gördünüz mü, neredeyse geçmiş," dedi Jace. "Hiçbir zarar vermemiş."

"Konu bu değil." Hodge öfkesini zorlukla kontrol edebiliyordu. "Onu bir Unutulmuş'a dönüştürebilirdin."

Alec'in elmacık kemiklerinde iki parlak kızıl nokta belirdi. "Sana inanamıyorum, Jace. Ahit İşaretleri'ni sadece Gölge Avcıları alabilir, bu İşaretler sıradanları *öldürür*..."

"O bir sıradan değil. Beni dinlemediniz mi? Bu, neden bizi görebildiğini açıklıyor. Onda Avcı kanı olmalı."

Clary aniden ürpererek kolunu indirdi. "Ama yok işte. Olamaz."

"Olmalı," dedi Jace, Clary'ye bakmadan. "Olmasaydı, koluna çizdiğim o İşaret..."

"Yeter, Jace," dedi Hodge, sesinde belirgin bir hoşnutsuzlukla. "Onu daha fazla korkutmanın anlamı yok."

"Ama haklıydım, değil mi? Bu, annesine olanları da açıklıyor. Eğer annesi sürgündeki bir Gölge Avcısı'ysa, Aşağı Dünya'dan düşmanları olabilir."

"Annem bir Gölge Avcısı değil!"

"O halde baban," dedi Jace. "Ona ne dersin?"

Clary, Jace'in gözlerine dik dik baktı. "O öldü. Ben doğmadan önce."

Jace belli belirsiz bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Konuşan Alec oldu. "Bu mümkün," dedi, kararsız bir tavırla. "Eğer babası bir zamanlar Gölge Avcısı'ysa ve annesi de bir sıradansa, şey, bir sıradanla evlenmenin Yasa'ya karşı olduğunu hepimiz biliyoruz. Belki de gizleniyorlardı."

"Annem bana bunu söylerdi," dedi Clary. Babasının birden fazla fotoğrafının olmadığını, annesinin asla ondan sözetmediğini düşündü ama sonuçta bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Bu şart değil," dedi Jace. "Hepimizin sırları var."

"Luke," dedi Clary. "Dostumuz. O bunu bilir." Luke'u düşününce, aniden içi suçluluk duygusu ve korkuyla doldu. "Üç gün oldu, meraktan deliye dönmüş olmalı. Onu ara-

yabilir miyim? Buralarda bir telefon var mı?" Jace'e döndü. "Lütfen."

Jace tereddüt ederek Hodge'a baktı, Hodge başıyla onayladı ve masasının yanından uzaklaştı. Arkasında dövülmüş bakırdan yapılmış bir dünya küresi duruyordu ve Clary'nin gördüğü diğer kürelere benzemiyordu, ülkelerin ve kıtaların biçiminde belli belirsiz bir tuhaflık vardı. Kürenin yanında, gümüş kadranlı siyah bir telefon duruyordu. Clary ahizeyi kaldırıp kulağına götürdüğünde, tanıdık çevir sinyali yatıştırıcı bir su gibi içini kapladı. Üçüncü çalışta Luke cevap verdi. "Alo?"

"Luke!" Clary masaya yaslandı. "Benim. Clary."

"Clary." Luke'un sesindeki rahatlamayı hissetmişti ama tanımlayamadığı bir şey daha vardı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Clary. "Seni daha önce aramadığım için üzgünüm. Luke, annem..."

"Biliyorum. Polis buradaydı."

"O halde ondan hiç haber almadın." Annesinin evden kaçıp bir yerlerde saklandığıyla ilgili azıcık bir umut kırıntısı vardı fakat geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bunu yaptığı takdirde annesinin Luke'la bağlantı kurmaması mümkün değildi. "Polis ne dedi?"

"Sadece kayıp olduğunu." Clary, iskelet elli polis memuresini hatırlayarak ürperdi. "Neredesin sen?"

"Şehirdeyim," dedi Clary. "Tam olarak yerini bilmiyorum. Dostlarla birlikteyim. Ama cüzdanım kayıp. Biraz paran varsa, taksiyle sana gele..."

"Hayır," dedi Luke, sakince.

Ahize, Clary'nin terli elinden kaydı. Havada yakalayıp tekrar kulağına götürdü. "Ne dedin sen?"

"Hayır," diye tekrarladı Luke. "Bu çok tehlikeli. Buraya gelemezsin."

"Ama biz..."

"Bak." Luke'un sesi sertti. "Annen kendini nasıl bir sorunun içine soktuysa, bunun benimle bir ilgisi yok. Bulunduğun yerde kalsan iyi olur."

"Ama burada kalmak istemiyorum." Elinde olmadan bir çocuk gibi inledi. "Bu insanları tanımıyorum. Sen..."

"Ben senin baban *değilim*, Clary. Sana daha önce de söyledim."

Clary'nin gözleri dolmuştu. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Bir daha yardım istemek için beni arama," dedi Luke. "Kendi sorunlarım bana yeter, bir de seninkilerle uğraşmak istemiyorum," diye ekledi ve telefonu kapadı.

Clary olduğu yerde donup kalmış bir halde elindeki ahizeye baktı, çevir sinyali kulağında iğrenç, büyük bir eşek arısı gibi uğulduyordu. Luke'un numarasını tekrar çevirerek bekledi. Bu kez telesekreter devreye girdi. Titreyen elleriyle ahizeyi sertçe kapadı.

Jace, Alec'in koltuğunun dirsekliğine yaslanmış, onu izliyordu. "Görünüşe bakılırsa sesini duyduğuna pek sevinmedi?"

Clary, kalbinin aniden küçülerek ceviz kadarmış gibi kaldığını hissetti: Göğsünün içinde minik, sert bir taş. *Ağlamayacağım,* diye düşündü. *Bu insanların yanında olmaz.*

"Sanırım Clary ile konuşmam gerekecek," dedi Hodge. "Yalnız," diye ekledi, Jace'in ifadesini görünce.

Alec ayağa kalktı. "Pekala. Konuyu sana bırakacağız."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Jace. "Onu bulan benim. Onun hayatını kurtaran benim! Benim burada olmamı istiyorsun, değil mi?" diye sordu, Clary'ye dönerek.

Clary ağzını açarsa ağlamaya başlayacağını bilerek bakışlarını kaçırdı. Uzaktan gelen bir sesmiş gibi, Alec'in kahkahalarını duydu.

"Seni her zaman herkes yakınında istemeyebilir, Jace," dedi Alec.

"Gülünç olma," dediğini duydu Jace'in, fakat hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Pekala. Biz silah odasında olacağız."

Kapı arkalarında belirgin bir tıkırtıyla kapandı. Clary'nin gözleri gözyaşlarını çok uzun süre tutmaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibi yanıyordu. Hodge gri bir gölge gibi onun önünde durdu. "Otur," dedi. "Buraya, kanepeye."

Clary yumuşak minderlerden birine memnuniyetle çöktü. Yanakları ıslanmıştı. Gözyaşlarını silmek için uzandı ve gözlerini kırpıştırdı. "Genellikle pek fazla ağlamam," dedi zorlukla. "Bunun bir anlamı yok. Birazdan kendime gelirim."

"Çoğu kimse üzüldüğünde veya korktuğunda değil, hayal kırıklığına uğradığında ağlar. Senin hayal kırıklığını

anlayabiliyorum. Hayatının en zor dönemlerinden birini geçiriyorsun."

"Zor mu?" Clary, Isabelle'in bluzunun kol ağzıyla gözlerini sildi. "Böyle diyebiliriz sanırım."

Hodge masasının arkasından koltuğunu çekip getirdi ve Clary'nin yüzüne bakabileceği şekilde oturdu. Clary adamın gözlerinin de saçları ve tüvit ceketi gibi gri olduğunu o zaman fark etti ama o gözlerde nezaket vardı. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu. "İçecek bir şey? Çay?"

"Çay istemiyorum," dedi Clary, boğuk bir sesle. "Annemi bulmak istiyorum. Sonra da ona kimin saldırdığını öğrenmek ve onu öldürmek istiyorum."

"Ne yazık ki," dedi Hodge, "şu anda acı intikamımız kalmadı, çay içmezsen ikram edecek başka bir şeyimiz yok."

Clary bluzun kol ağzını -şimdi her tarafı ıslak lekelerle doluydu- indirdi. "O halde ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Bana olanları biraz anlatarak başlayabilirsin," dedi Hodge, ceplerini karıştırırken. Düzgün şekilde katlanmış bir mendil çıkarıp Clary'ye uzattı. Clary mendili sessiz bir şaşkınlıkla kabul etti. Daha önce kumaş mendil taşıyan birini hiç görmemişti. "Evinde gördüğün şu iblis, ilk kez mi böyle bir yaratık görüyorsun? Daha önce bu yaratıkların varlığına hiç inanmamış mıydın?"

Clary başını iki yana sallayarak duraksadı. "Daha önce bir tane görmüştüm sanırım ama ne olduğunu anlayamamıştım. Jace'i ilk kez gördüğümde..."

"Ah, evet, elbette, unutmam ne büyük aptallık." Hodge başıyla onayladı. "Pandemonyum'da. O ilk kez miydi?"

"Evet."

"Ve annen de daha önce sana onlardan hiç sözetmedi, başka bir dünya, belki çoğu insanın göremediği bir yer? Mitlere, peri masallarına, fantastik efsanelere ilgisi var mıydı?"

"Hayır. O tür şeylerden nefret ederdi. Disney filmlerinden bile hoşlanmazdı. Manga okumamı istemezdi. Bunun çocukça olduğunu söylerdi."

Hodge başını kaşırken saçları kıpırdamadı bile. "Çok tuhaf," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz," dedi Clary. "Annem tuhaf değildir. Dünyadaki en normal insandır."

"Normal insanların evleri genellikle iblislerin saldırısına uğramaz," dedi Hodge açık sözlülükle.

"Bir hata olamaz mı?"

"Bir hata olsaydı," dedi Hodge, "sen de sıradan bir kız olsaydın, sana saldıran iblisi göremezdin, görseydin bile, zihnin bunu tamamen başka bir şey olarak algılardı: Vahşi bir köpek veya hatta başka bir insan gibi. Ama görebildin, seninle konuştu..."

"Benimle konuştuğunu nereden bildiniz?"

"Jace ona seninle konuştuğunu açıkladığını anlattı."

"Tıslıyordu." Clary yaratığı hatırlayarak ürperdi. "Beni yemek istediğini söylüyordu ama sanırım bunu yapmaması gerekiyordu."

"Avcılar genellikle daha güçlü bir iblisin kontrolü altındadırlar. Kendi başlarına pek zeki veya becerikli oldukları söylenemez," diye açıkladı Hodge. "Efendisinin neyin peşinde olduğunu söyledi mi?"

Clary düşündü. "Valentine diye birinden söz etti, fakat..."

Hodge aniden irkilip doğruldu, hareketi o kadar aniydi ki omzunda rahat bir şekilde tünemiş olan Hugo, sinirli bir gaklamayla omzundan havalandı. "*Valentine* mı?"

"Evet," dedi Clary. "Pandemonyum'daki çocuktan, yani iblisten de aynı ismi duymuştum..."

"Bu hepimizin bildiği bir isimdir," dedi Hodge, kısaca. Sesi sakindi, ancak Clary onun titreyen ellerini görebiliyordu. Hugo tekrar Hodge'un omzuna koyarak huzursuz bir şekilde tüylerini kabarttı.

"Bir iblis mi?"

"Hayır. Valentine bir Gölge Avcısı'dır... yani bir zamanlar öyleydi."

"Bir Gölge Avcısı mı? Neden *öyleydi* diyorsunuz?"

"Çünkü öldü," dedi Hodge, duygusuz bir sesle. "On beş yıl önce."

Clary kanepe minderlerine geri çöktü. Başı zonkluyordu. Belki de biraz çay içmeliydi. "Başka biri olabilir mi? Aynı adı taşıyan başka biri?"

Hodge'un kahkahası mizah duygusundan yoksundu. "Hayır. Ne var ki bir mesaj göndermek için onun adını kullanan biri olabilir." Ayağa kalkıp ellerini arkasında birleştirerek

masaya doğru yürüdü. "Ve bu da böyle bir şey için doğru bir zaman."

"Neden şimdi?"

"Anlaşmalar yüzünden."

"Barış görüşmeleri mi? Jace bana sözetmişti. Kiminle barış?"

"Aşağı Dünya'dakilerle," diye mırıldandı Hodge. Clary'ye baktı. Dudakları gerilmişti. "Bağışla," dedi. "Bu kafanı karıştırıyor olmalı."

"Öyle mi dersiniz?"

Hodge, Hugo'nun tüylerini dalgın bir tavırla okşayarak masasına yaslandı. "Aşağı Dünya'dakiler, Gölgeler Dünyası'nı bizimle paylaşanlardır. Onlarla daima huzursuz bir barış sürdürdük."

"Vampirler, kurt adamlar ve..."

"Peri Halkı," dedi Hodge. "Periler. Lilith'in çocukları, yarı iblis cadılar."

"Peki, Gölge Avcıları ne?"

"Bize bazen Nefilim de denir," dedi Hodge. "İncil'de bu isim insan ve melek melezleri için kullanılır. Gölge Avcıları'nın kökeniyle ilgili efsane, bin yıl önce insanlar başka dünyalardan gelen iblislerin istilasına karşı koymakta zorlandıkları dönemde yaratıldıklarını söyler. Bir cadı, bir kupanın içinde insan kanıyla kendi kanını birleştiren Melek Raziel'i çağırdı ve onu içmeleri için insanlara verdi. Melek kanı içenler, Gölge Avcıları oldu, onların çocukları ve torunları

da öyle. O kupaya Ölümlü Kupa adı verildi. Efsane gerçek olmasa da, yıllar boyunca Gölge Avcıları'nın sayısı azalırken, Kupa'yı kullanarak daha fazla Gölge Avcısı yaratmanın daha önce mümkün olduğu da bir gerçek."

"*Daha önce* mi mümkündü?"

"Kupa artık yok," dedi Hodge. "Valentine ölmeden önce onu yok etti. Büyük bir ateş yakıp kendini ailesi, karısı ve çocuğuyla birlikte yaktı. Ateşi yaktığı yer kapkara oldu. Hala kimse orada bir şey inşa etmiyor. Yerin lanetli olduğu söyleniyor."

"Bu gerçek mi?"

"Muhtemelen. Merkez, bazen Yasa'ya karşı gelenleri cezalandırmak için lanetler yağdırır. Valentine, en büyük Yasa'yı bozmuştu, diğer Gölge Avcıları'na silah çekmiş ve onları katletmişti. O ve grubu Çember, son Anlaşma sırasında yüzlerce Aşağı Dünyalıyla birlikte kendi kardeşlerinden onlarcasını öldürdü. Durdurulmaları kolay olmadı."

"Neden diğer Gölge Avcıları'na saldırdı?"

"Anlaşmaları onaylamıyordu. Aşağı Dünyalıları küçümsüyordu ve bu dünyayı insanlar için saf tutmak adına kitleler halinde yok edilmeleri gerektiğine inanıyordu. Aşağı Dünya'dakiler iblis ya da istilacı olmamasına rağmen, doğalarında iblis olduklarına inanıyordu ve bu yeterliydi. Merkez buna katılmıyordu, eğer iblisler sonsuza dek yenilecekse, bunun için Aşağı Dünya'dakilerin yardımına ihtiyaç olduğuna inanılıyordu. Açıkçası, bizden çok daha uzun süredir

burada olan Peri Halkı'nın bu dünyaya ait olmadığını kim iddia edebilir ki?"

"Anlaşmalar imzalandı mı?"

"Evet, imzalandı. Aşağı Dünya'dakiler, Merkez'in Valentine ve Çember'i hedef aldığını görünce, Gölge Avcıları'nın düşman olmayabileceğini anladılar. Beklenmedik bir şekilde, Anlaşmaları mümkün kılan aslında Valentine'ın isyanı oldu." Hodge tekrar koltuğuna oturdu. "Özür dilerim, bu senin için sıkıcı bir tarih dersi olmalı. O Valentine'dı. Bir vizyoner, bir fesatçı, muazzam kişisel etkileyiciliğe ve ikna yeteneğine sahip bir adam. Ve bir katil. Şimdi biri onun adını yeniden diriltmeye çalışıyor..."

"Ama kim?" diye sordu Clary. "Ve annemin bununla ne ilgisi var?"

Hodge tekrar ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Ancak, bulabileceğim her şeyi bulacağım. Merkez'e ve Sessiz Kardeşler'e mesaj göndereceğim. Onlar da seninle konuşmak isteyebilirler."

Clary, Sessiz Kardeşler'in kim olduğunu sormadı. Cevapları sadece daha fazla soru getiren sorular sormaktan bıkmıştı. Ayağa kalktı. "Eve gitmem mümkün mü?"

Hodge endişeli görünüyordu. "Hayır, ben... bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Orada ihtiyacım olan şeyler var, burada kalacak olsam bile. Giysilerim..."

"Yeni giysiler alman için sana para verebiliriz."

"Lütfen," dedi Clary. "Sadece... geride bir şey kalıp kalmadığını görmeliyim."

Hodge bir an tereddüt etti, sonra kısa, kaçamak bir hareketle başıyla onayladı. "Jace de onaylarsa, ikiniz birlikte gidebilirsiniz." Masasına dönerek bazı kağıtları karıştırdı. Hala orada olup olmadığını anlamak istercesine omzunun üzerinden Clary'ye baktı. "Jace silah odasında."

"Silah odasının nerede olduğunu bilmiyorum ki."

Hodge çarpık bir ağızla hafifçe gülümsedi. "Church seni götürür."

Clary, şişman mavi renkli İran kedisinin küçük bir minder gibi dibine kıvrıldığı kapıya baktı. Kendisi yaklaşırken kedi sıvıymış gibi dalgalanan tüyleriyle ayağa kalktı. Buyurgan bir miyavlamayla Clary'yi koridora çıkardı. Clary omzunun üzerinden arkaya baktığında, Hodge'u bir kağıt parçasına bir şeyler yazarken gördü. Muhtemelen şu gizemli Merkez'e bir mesaj gönderiyor olmalıydı. Pek hoş insanlar olduklarını düşünmüyordu. Acaba mesaja ne karşılık vereceklerdi?

Kırmızı mürekkep, beyaz kağıt üzerinde kan gibi görünüyordu. Hodge Starkweather, kaşlarını çatarak mektubu titiz bir şekilde rulo yaptı, bir tüp haline getirdi ve Hugo'ya ıslık çaldı. Kuş alçak sesle gaklayarak Hodge'un bileğine yerleşti. Hodge yüzünü buruşturdu. Yıllar önce, Ayaklanma sırasında o omzuna bir yara almıştı ve Hugo'nunki kadar küçük bir ağırlık bile -ya da mevsim değişikliği, nem veya sıcaklık

değişimi veya kolunun ani bir hareketi- unutulması daha iyi olacak eski ağrıları ve acı anıları canlandırıyordu.

Ama asla kaybolmayan bazı anılar da vardı. Gözlerini kapadığında, göz kapaklarının altında görüntüler flaş patlamaları gibi birbirini izliyordu. Kan ve cesetler, yerle bir olmuş toprak, kızıla boyanmış beyaz bir podyum. Ölenlerin çığlıkları. İdris'in yemyeşil uzanan tarlaları ve Cam Şehir'in kuleleriyle delinen, sonsuz gibi görünen masmavi gökyüzü. İçindeki kayıp duygusu bir dalga gibi yükseliyordu, yumruğunu sıktı ve Hugo kanatlarını titreterek öfkeyle onun parmaklarını gagalayarak kanattı. Hodge elini açarak hayvanı bıraktı ve Hugo daireler çizerek yükselip tavandaki pencereden dışarı çıktıktan bir an sonra gözden kayboldu.

İçindeki sevimsiz hisleri atmaya çalışan Hodge, başka bir kağıt parçası aldı ve yazarken kağıda düşen kırmızı damlaları fark etmedi bile.

6

UNUTULMUŞLAR

Silah odası, gerçekten de "silah odası" denen bir yerden bekleneceği gibi görünüyordu. Parlak metal duvarlara her türde kılıçlar, hançerler, mızraklar, süngüler, kamçılar, gürzler, kancalar ve yaylar asılmıştı. İçi ok dolu yumuşak deri torbalar kancalardan sarkıyordu, bilekler ve kollar için de bir sürü çizme, bacak zırhları ve bileklikler vardı. İçerisi metal, deri ve çelik cilası kokuyordu. Alec ve artık yalınayak olmayan Jace, odanın ortasındaki uzun bir masada oturuyorlardı ve başları aralarındaki bir nesneye eğilmişti. Clary'nin arkasındaki kapı kapanırken, Jace başını kaldırıp baktı. "Hodge nerede?" diye sordu.

"Sessiz Kardeşler'e yazıyor."

Alec ürpertisini gizlemeye çalıştı. "Ohh."

Clary, Alec'in kendisini izlediğini bilerek yavaşça masaya yaklaştı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Şunların rötuşlarını atıyoruz." Jace, masanın üzerindekileri göstermek için yana çekildi: Donuk pırıltılı gümüşten yapılmış üç uzun ince çubuk! Keskin veya tehlikeli görünmüyorlardı. "Sanvi, Sansavi ve Semangelaf. Bunlar melek bıçaklarıdır."

"Bıçağa benzemiyorlar. Onları nasıl yaptınız? Büyüyle mi?"

Alec, sanki Clary ona sanki çok kısa bir balerin eteği giyip mükemmel bir şekilde parmaklarının ucunda dönmesini söylemiş gibi baktı. "Sıradanlarla ilgili asıl komik şey," dedi Jace, ortaya konuşarak, "anlamını bilmedikleri bir kelimeye bu kadar kafayı takmış olmaları."

"Ben bu kelimenin anlamını biliyorum," diye tersledi Clary.

"Hayır, bilmiyorsun, sadece bildiğini sanıyorsun. Büyü, karanlık ve elementlere dayanan bir şeydir, bir sürü parlak sihirli asadan, kristal kürelerden ve konuşan Japon balıklarından ibaret değildir."

"Ben bir sürü konuşan Japon balığı olduğunu hiç söylemedim ki! Sen..."

Jace onu susturmak için elini salladı. "Elektrikli bir yılanbalığının aslında lastik ördek olduğunu söylemek, onu lastik ördek yapmaz, değil mi? Ve o ördekle birlikte banyoya girmeye karar veren salağın da Tanrı yardımcısı olsun."

"Saçmalıyorsun," dedi Clary.

"Hayır, saçmalamıyorum," dedi Jace, kendinden gayet emin bir tavırla.

"Evet, saçmalıyorsun," dedi Alec, hiç beklenmedik bir şekilde. "Bak, biz büyüyle uğraşmayız, tamam mı?" diye ekledi, Clary'ye bakmaya bile gerek duymadan. "Bu konuda bilmen gereken tek şey bu."

Clary ona bağırmamak için kendini zor tuttu. Alec zaten ondan hoşlanmıyordu, düşmanlığı daha da artırmanın bir anlamı yoktu. Jace'e döndü. "Hodge eve gidebileceğimi söyledi."

Jace neredeyse elindeki bıçağı düşürüyordu. "*Ne söyledi?*"

"Annemin eşyalarına bakmak için," diye açıkladı Clary. "Eğer sen de benimle gelirsen."

"Jace," dedi Alec, uyaran bir tavırla. Ama Jace ona aldırmadı.

"Eğer babamın veya annemin bir Gölge Avcısı olduğunu kanıtlamayı gerçekten istiyorsan, annemin eşyalarına bir göz atmalıyız. En azından, geride ne kalmışsa."

"Tavşan deliğine geri dönmek." Jace'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "İyi fikir. Hemen gidersek, gün ışığından üç-dört saat daha yararlanabiliriz."

"Benim de gelmemi ister misiniz?" diye sordu Alec, Jace ve Clary kapıya yönelirken. Clary ona baktı. Beklentili gözlerle sandalyeden neredeyse kalkmak üzereydi.

"Hayır." Jace dönmedi bile. "Sorun değil. Clary ve ben bunu kendi başımıza halledebiliriz."

Alec'in Clary'ye attığı bakışlar zehir gibiydi. Kapı arkalarından kapandığında, Clary rahatladı.

Jace, onun uzun adımlarına yetişebilmek için yanında koşar gibi yürüyen Clary ile birlikte koridorda ilerledi. "Evin anahtarları var mı?"

Clary ayakkabılarına baktı. "Evet."

"Güzel. Gerekirse başka yollarla da girebiliriz ama bunu yaparsak, bekçileri rahatsız etme olasılığımız artar."

"Nasıl diyorsan." Koridor mermer zeminli, bir duvarına siyah bir metal kapı yerleştirilmiş geniş bir fuayeyle birleşti. Ancak Jace kapının yanındaki bir düğmeye bastığında ve düğme aydınlandığında, Clary onun bir asansör olduğunu anladı. Asansör kabini gıcırtı ve homurtular arasında bulundukları kata doğru yükselmeye başladı. "Jace?"

"Evet?"

"Bende Gölge Avcısı kanı olduğunu nasıl anladın? Bunu bilmenin bir yolu mu vardı?"

Asansör son bir homurtuyla kata ulaştı. Jace mandalını açıp kapıyı kenara çekti. Simsiyah metal ve dekoratif yaldızlarla dolu iç kısmı Clary'ye bir kuş kafesini hatırlattı. "Tahmin ettim," dedi Jace, kapıyı kapatırken. "Bu en olası açıklama gibi görünüyordu."

"Tahmin mi ettin? Beni öldürebileceğin düşünülürse, bundan bir hayli emin olmalısın."

Jace duvardaki bir düğmeye bastı ve asansör, Clary'nin bütün ayak kemiklerinde hissettiği bir sarsıntıyla harekete geçti. "Yüzde doksan emindim."

"Anlıyorum," dedi Clary.

Bunu söylerken ses tonunda bir şey olmalıydı, çünkü Jace dönüp ona bakmıştı. Clary'nin eli Jace'in yüzünde patladı ve Jace arkaya doğru hafifçe savruldu. Jace elini yanağına götürürken, acı duymaktan çok şaşırmış gibiydi. "Bu da ne içindi böyle?"

"Diğer yüzde onluk kısım için," dedi Clary. Aşağı inip binadan çıkana kadar bir daha konuşmadılar.

Jace, Brooklyn'e kadar olan tren yolculuğu boyunca öfkeli bir sessizlik içindeydi. Clary kendini suçlu hissederek ona yakın duruyordu, özellikle de tokadının Jace'in yanağında bıraktığı kırmızı ize baktığında.

Sessizlik aslında sorun değildi, Clary'ye düşünme fırsatı veriyordu. Luke ile konuşmasını zihninde tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Bunu düşünmek, kırık bir dişi ısırmak gibi canını yakıyordu, fakat elinde değildi.

Vagonun daha uzak bir kısmında, turuncu bir kanepede oturan ergenlik çağındaki iki kız gülüşüyordu. Clary'nin St. Xavier'da asla sevmediği, sahte bronz tenler ve pembe çantalarla dolaşan türden kızlar. Clary bir an kızların kendisine gülüp gülmediğini merak etti ama sonra, aslında Jace'e baktıklarını fark ederek şaşırdı.

Kafede Simon'a bakan kızı hatırladı. Kızlar birinin yakışıklı olduğunu düşündüklerinde, yüzlerinde daima o ifade olurdu. Olanlar düşünülürse, Jace'in yakışıklı olduğunu neredeyse unutmuştu. Alec'in biblomsu görünüşüne sahip değildi, ancak Jace'in yüzü çok daha ilginçti. Gün ışığında gözleri sarı

şurup rengindeydi ve... şimdi kendisine bakıyorlardı. Jace bir kaşını kaldırdı. "Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Clary cinsiyetine has hızlı haini harekete geçirdi. "Şurada oturan kızlar sana bakıyor."

Jace, halinden memnun bir tavırla gülümsedi. "Elbette bakıyorlar," dedi. "Ben son derece çekiciyim."

"Alçakgönüllülüğün de çekici bir özellik olduğunu hiç duymadın mı?"

"Sadece çirkinlerden," dedi Jace. "Dünya alçakgönüllülerle dolu olabilir ama şu anda kibirlilere ait. Benim gibi." Kızlara göz kırptı, kızlar kıkırdayarak başlarını öne eğip yüzlerini saçlarının arkasında sakladı.

Clary iç çekti. "Onlar seni nasıl görebiliyor?"

"Görünmez olmak zahmetli bir iş. Bazen bunun için uğraşmayız."

Trendeki kızlarla ilgili olay, Jace'in moralini yükseltmiş gibiydi. İstasyondan çıktıklarında ve Clary'nin evine yöneldiklerinde, Jace cebindeki melek bıçaklarından birini çıkardı ve parmaklarının arasında evirip çevirerek kendi kendine bir melodi mırıldanmaya başladı.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu Clary. "Çok sinir bozucu."

Jace daha güçlü mırıldanmaya başladı. Hareketli ve neşeli bir şarkıyla, yavaş ve hüzünlü bir şarkı arasında, yüksek sesli bir melodiydi.

"Sana vurduğum için özür dilerim," dedi Clary.

Jace şarkı söylemeyi bıraktı. "Alec'e değil de, bana vurduğun için sevinmelisin. Sana karşılık verirdi."

"Bu fırsatı yakalamak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor," dedi Clary, yoluna çıkan boş bir meşrubat kutusunu tekmelerken. "Alec sana ne demişti? Para-bilmem ne?"

"*Parabatai*," dedi Jace. "Birlikte savaşan bir çift savaşçı demek, kardeşten daha yakın olurlar. Alec benim en iyi arkadaşım olmanın çok ötesinde. Benim babam ve onunki de gençliklerinde *parabataiy*di. Onun babası benim vaftiz babam oldu, bu yüzden onların yanında kalıyorum. Onlar benim üvey ailem."

"Ama soyadın Lightwood değil."

"Hayır," dedi Jace. Clary ona kendi soyadının ne olduğunu soracaktı, fakat eve gelmişlerdi ve kalbi öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki sesinin millerce öteden duyulabileceğinden emindi. Kulakları uğulduyordu ve avuçları terlemişti. Binanın önünde durdu ve ön kapıyı kordon altına almış sarı polis bandını, çimenlere yayılmış cam parçalarını, enkaza dönüşmüş şeyleri görmeyi bekleyerek bakışlarını yavaş yavaş kaldırdı.

Ama hiçbir yıkım işareti yoktu. Güzel bir öğle üzeri güneşinin altında, binanın kahverengi kumtaşı gövdesi parlıyordu sanki. Arılar, Madam Dorothea'nın pencerelerinin altında tembelce dolaşıyordu.

"Aynı görünüyor," dedi Clary.

"Dışarıdan bakınca." Jace kotunun ceplerine uzandı ve Clary'nin daha önce cep telefonu sandığı, metal ve plastikten yapılmış o aletlerden birini çıkardı.

"Demek bu bir Sensor, ha? Ne işe yarıyor?" diye sordu.

"Tıpkı bir radyo gibi frekansları algılıyor ama bu frekansların kaynağı iblisler."

"İblis kısa dalgası mı?"

"Öyle de diyebilirsin." Evin kapısına yaklaşırken, Jace aleti önüne doğru tuttu. Merdiveni tırmanırlarken alet hafifçe tıkırdadı, sonra sustu. Jace kaşlarını çattı. "Bir iz algılıyor, ancak o geceden kalma bir şey de olabilir. Şu anda içeride iblis varlığına işaret edecek herhangi bir şey göremiyorum."

Clary tuttuğunu fark etmediği nefesini salıverdi. "Güzel." Anahtarlarını çıkarmak için eğildi. Tekrar doğrulduğunda, kapının üzerindeki sıyrıkları gördü. Uzun ve paralel bir şekilde ahşabın derinliklerine gömülmüş pençe izlerine benziyordu.

Jace onun koluna dokundu. "Önce ben gireyim," dedi. Clary, arkasına saklanmak zorunda olmadığını Jace'e söylemek istiyordu, fakat ağzından tek ses çıkmadı. Avcı'yı ilk gördüğü zaman hissettiği dehşeti hala hatırlıyordu. O dehşet, ağzında eski metal paralar gibi keskin ve bakırımsı bir tat bırakmıştı.

Jace kapıyı bir eliyle açarken, Sensor'u tutan diğer eliyle Clary'ye peşinden gelmesini işaret etti. Antreye girdiklerinde Clary loş ışıkta görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Tavandaki ampul hala bozuktu, tavandaki pencere ışık geçirmeyecek kadar kirliydi ve aşınmış zemine kalın gölgeler vuruyordu. Madam Dorothea'nın kapısı kapalıydı. Altındaki

boşluktan hiçbir ışık görünmüyordu. Clary ona da bir şey olup olmadığını merak ederek endişelendi.

Jace elini tırabzan boyunca kaydırdı. Tekrar geri çektiğinde ıslak parmaklarına bulaşmış olan şey loş ışıkta kırmızı bir sıvı gibi görünüyordu. "Kan."

"Belki benimdir." Clary'nin sesi zayıf çıkmıştı. "O geceden kalma."

"Öyle olsaydı şimdiye kadar kururdu," dedi Jace. "Haydi."

Jace, peşinde Clary ile merdiveni tırmandı. Kat karanlıktı ve Clary doğru olanı kilide sokana kadar üç kez anahtarları karıştırdı. Jace ona doğru eğilerek sabırsızca izledi. "Nefesini enseme üflemekten vazgeçer misin?" diye tısladı Clary, başını iki yana sallayarak. Sonunda anahtar işini yaptı ve kilit açıldı.

Jace onu geri çekti. "Önce ben gireyim."

Clary bir an tereddüt etti ama sonra yana çekilerek Jace'in geçmesine izin verdi. Avuçları ter içindeydi ve nedeni sıcak değildi. Aslında, evin içi serin, hatta neredeyse soğuktu, antreden soğuk bir hava akımı esiyor, tenine batıyordu. Jace'i kısa koridorda takip edip oturma odasına girerken tüylerinin ürperdiğini hissetti.

İçerisi boştu. Şaşırtıcı bir şekilde bomboş, tıpkı oraya ilk taşındıkları günkü gibiydi. Duvarlar ve zemin çıplaktı ve pencerelerdeki perdeler bile indirilmişti. Annesinin tablolarının yerinde şimdi sadece duvar boyasının üzerinde daha açık tonda dikdörtgen alanlar duruyordu. Clary rüyadaymış gibi

döndü ve mutfağa doğru yürüdü, Jace gözlerini kısarak onun peşinden gitti.

Mutfak da boştu. Masa, sandalyeler, hatta buzdolabı bile gitmişti, mutfak dolapları açık duruyor, boş rafları ona eski bir ninniyi hatırlatıyordu. Clary boğazını temizledi. "Acaba bu iblisler," dedi, "mikrodalga fırınımızdan ne istemiş olabilirler?"

Jace gerilmiş dudaklarla başını iki yana salladı. "Biliyorum, fakat şu anda hiçbir iblis enerjisi algılamıyorum. Uzun zaman önce gitmiş olduklarını söyleyebilirim."

Clary bir kez daha etrafına bakındı. Birinin yere saçılmış Tabasco sosunu temizlemiş olduğunu fark etti.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Jace. "Burada hiçbir şey yok."

Clary başını hayır anlamında iki yana salladı. "Odamı da görmek istiyorum."

Jace bir şey söyleyecekmiş gibi baktıysa da, vazgeçti. "Eğer istediğin buysa," dedi, melek bıçağını cebine atarken.

Koridordaki ışık yanmıyordu, fakat Clary'nin kendi evinde dolaşmak için ışığa da pek ihtiyacı yoktu. Arkasında Jace'le, yatak odasının kapısını buldu ve tokmağa uzandı. Buz gibiydi, o kadar soğuktu ki çıplak elle buza dokunur gibi teni acıdı. Jace'in kendisine baktığını gördü ama tokmağı çevirmeye başlamıştı bile. Diğer tarafı yapış yapış bir şeye gömülmüş gibi, tokmak yavaşça döndü.

Kapı Clary'nin ayaklarını yerden keserek dışarı doğru aniden açıldı. Clary koridor zemininde kayarak duvara çarptı ve

yüzükoyun yuvarlandı. Toparlanıp ayağa kalkmaya çalışırken kulakları uğuldadı.

Arkasındaki duvara yapışmış olan Jace, şaşkın bir yüzle ceplerini karıştırıyordu. Karşısında, bir peri masalından fırlamış gibi görünen dev bir adam duruyor, ölü beyazı ellerinden birinde tuttuğu geniş bıçaklı baltayı sallıyordu. Yağlı teninin üzerinde leş gibi paçavra giysiler sarkıyor, toz toprak içindeki saçları bütün bir topak gibi başının üzerinde sallanıyordu. Her yanından zehirli ter ve çürüyen et kokuları yayılıyordu. Clary adamın yüzünü görmediğine memnundu, arkasından bakmak bile yeterliydi.

Jace melek bıçaklarından birini çıkarmıştı. Bıçağı kaldırarak "Sansavi!" diye bağırdı.

Tüpün içinden bir bıçak fırladı. Clary, bastonların içinde gizli olan ve sert bir hareketle dışarı çıkan süngülerin kullanıldığı eski filmleri hatırladı. Ama daha önce hiç böyle bir bıçak görmemişti: Neredeyse Jace'in önkolu uzunluğunda olan bu bıçak cam gibi şeffaf ve son derece keskindi. Jace bıçağı adama savurdu ve adam böğürerek geriye doğru sendeledi.

Jace olduğu yerde dönerek Clary'nin yanına koştu. Onu kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı ve kendi önüne geçirerek koridorda ileri doğru itti. Clary arkalarından gelen yaratığı duyabiliyordu, ayak sesleri yere düşen kurşun ağırlıkları hatırlatıyordu, fakat yeterince hızlıydı.

Antreden hızla geçip apartmana çıktıklarında, Jace kapıyı kapamak için hızla döndü. Clary otomatik kilidin sesini

duyunca nefesini tuttu. Dairenin içinden gelen muazzam bir darbenin etkisiyle kapı menteşelerinden sallandı. Clary merdivene doğru geriledi. Jace ona bakarken, gözleri çılgınca bir heyecanla parlıyordu. "Aşağı in! Buradan çı..."

Bir darbe daha indi. Bu kez menteşeler dayanamadı ve kapı dışarı doğru savruldu. Clary'nin zorlukla görebildiği bir hızla hareket etmeseydi,. Jace'i yere devirebilirdi, aniden elinde bir yıldız gibi yanan bıçağıyla üst merdivene fırlamıştı. Jace'in kendisine bakarak bir şeyler haykırdığını gördü, fakat parçalanan kapıdan fırlayıp doğruca Jace'in üzerine giden dev yaratığın kükremeleri yüzünden bir şey duyamadı. Yaratık yanından bir sıcak dalgası ve leş kokusuyla geçerken, Clary sırtını dümdüz duvara dayadı, ardından, balta havayı yararak Jace'in yüzüne doğru uçtu. Jace eğilirken, balta tırabzana bütün ağırlığıyla derinlemesine gömüldü.

Jace güldü. Kahkahası yaratığı öfkelendirmiş gibiydi, yaratık baltayı bırakıp dev gibi yumruklarını sıkarak Jace'in üzerine atıldı. Jace melek bıçağını havada çevirerek döndü ve yaratığın omzuna sapladı. Bir an için yaratık durduğu yerde sallandı. Sonra ellerini öne uzatarak atıldı. Jace hızla kenara çekildi ama bu kez yeterince hızlı değildi: Muazzam yumruklar onu yakaladı ve yaratık sendeleyip düşerken Jace'i de beraberinde sürükledi. Jace bir çığlık attı, bir dizi çatırtılı darbe sesleri geldi ve arkasından sessizlik oldu.

Clary ayağa fırlayıp merdivene koştu. Jace basamaklara yayılmış, kolu vücudunun altında tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı.

Bacaklarının üzerinde, omzunda Jace'in bıçağıyla dev yaratık yatıyordu. Henüz ölmemişti ama ağzından kan süzülüyordu ve hareketleri zayıftı. Clary şimdi onun yüzünü görebiliyordu, kağıt gibi ölü beyazıydı ve neredeyse belirsiz yüz hatlarının üzerinde korkunç yara izleri vardı. Çukur gibi gözlerinden kırmızı irinler akıyordu. Clary kusmamaya çalışarak son birkaç basamakta sendeledi, kıvranan devin üzerinden geçti ve Jace'in yanına çömeldi.

Jace hareket etmeden yatıyordu. Clary elini onun omzuna koyduğunda, gömleğinin kandan yapış yapış olduğunu fark etti, ne var ki bu kanın Jace'e mi, yoksa deve mi ait olduğunu bilemiyordu. "Jace?"

Jace gözlerini araladı. "Öldü mü?"

"Neredeyse," dedi Clary, asık yüzle.

"Lanet olsun." Jace yüzünü buruşturdu. "Bacaklarım..."

"Kıpırdama." Jace'in başının etrafından dolaşan Clary, ellerini onun koltukaltlarına sokarak çekti. Bacakları yaratığın titreyen cesedinin altından çıkarken, Jace acıyla homurdandı. Clary kendisini bırakınca, Jace kolunu göğsünde asılı tutarak zorlukla ayağa kalktı. Clary de doğruldu. "Kolun iyi mi?"

"Hayır, kırıldı," dedi Jace. "Elini cebime sokar mısın?"

Clary bir an tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. "Hangisi?"

"Ceketimin iç sağ cebi. Melek bıçaklarından birini alıp bana ver." Clary parmaklarını gergin bir tavırla cebine sokarken, Jace hiç hareket etmeden durdu. O kadar yakındılar ki

Clary onun ter, sabun ve kan karışımı kokusunu algılayabiliyor, nefesini ensesinde hissediyordu. Parmakları bir tüpü yakaladı ve Clary, Jace'e bakmadan tüpü çekip çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Jace. Adını söylemeden önce parmakları kısa bir an tüpün üzerinde dolaştı. "Sanvi," dedi sonra. Daha önce diğerinde olduğu gibi, tüp uzayarak korkutucu görünüşlü bir hançere dönüştü ve pırıltısı Jace'in yüzünü aydınlattı. "İzleme," dedi, yaralı yaratığın vücuduna yaklaşırken. Bıçağı başının üzerine kaldırdı ve hızla indirdi. Dev yaratığın boğazından fıskiye gibi sıçrayan kan, Jace'in çizmelerine bulaştı.

Clary, yaratığın Pandemonyum'daki çocuk gibi kendi içine büzülerek yok olmasını bekledi ama bu kez öyle olmadı. Hava kan kokusuyla doldu, yoğun ve metalik bir koku. Jace'in boğazından alçak bir inilti çıktı. Yüzü bembeyazdı ama Clary bunun nedeninin acı mı, yoksa tiksinti mi olduğunu bilemiyordu. "Sana izlememeni söylemiştim," dedi Jace.

"Yok olacağını sanıyordum," dedi Clary. "Kendi boyutuna döneceğini, senin söylediğin gibi."

"Bunun iblisler öldüğü zaman olduğunu söyledim." Jace yüzünü buruşturarak ceketini omzundan attı ve kolunun üst tarafını ortaya çıkardı. "Bu bir iblis değildi." Sağ eliyle kemerinden bir şey çıkardı. Bu, Clary'nin bileğine iç içe geçmiş daireler çizmek için kullandığı pürüzsüz yüzeyli nesneydi. Clary alete bakarken, ön kolunun yanmaya başladığını hissetti.

Jace onun izlediğini görerek belli belirsiz sırıttı. "Bu," dedi, "bir stel." Aleti omzunun hemen altındaki, yıldıza benzer ilginç bir işarete değdirdi. Yıldızın iki kolu işaretin geri kalanından ayrıldı. "Ve bir Gölge Avcısı yaralandığında," dedi Jace, "böyle olur."

Stelin ucuyla, yıldızın iki kolunu birleştiren bir çizgiyi izledi. Elini indirdiğinde, işaret fosforlu bir mürekkeple çizilmişçesine parlıyordu. Clary'nin gözleri önünde, işaret suya batan ağır bir nesne gibi Jace'in tenine gömüldü. Geride sadece belli belirsiz bir iz kalmıştı, ince, soluk, neredeyse görünmez bir yara izi.

Clary'nin zihninde bir görüntü canlandı. Annesinin sırtı mayosu tarafından örtülmüş olmadığında, kürek kemiklerinin ve omurgasının kıvrımlarının üzerinde dar, beyaz çizgiler görmüştü. Sanki bunu bir rüyada görmüş gibiydi, annesinin sırtının gerçekte öyle görünmediğini biliyordu. Ama bu görüntü onu rahatsız ediyordu.

Jace derin bir nefes aldı ve yüzündeki gergin acı ifadesi kayboldu. Başlangıçta yavaşça, sonra daha kolay bir şekilde kolunu kıpırdattı, yukarı aşağı oynattı ve yumruğunu sıkıp açtı. Artık kırık olmadığı belliydi.

"Bu inanılmaz," dedi Clary. "Bunu nasıl?.."

"Buna *iratze* denir, bir şifa mührü," dedi Jace. "Mührü stelle tamamlamak onu harekete geçirir." İnce sopayı tekrar kemerine sıkıştırdı ve ceketini omuzlarına çekti. Çizmesinin ucuyla devin cesedini dürtükledi. "Bunu Hodge'a rapor

etmemiz gerekecek," dedi. "Ödü patlayacak," diye de ekledi, Hodge'un tedirgin olması fikri onu memnun ediyormuş gibi. Clary, Jace'in kötü olsa bile olaylardan, hareketlilikten hoşlanan biri olduğunu düşündü.

"Neden ödü patlayacak?" diye sordu Clary. "Ve anladığım kadarıyla bu yaratık bir iblis değil, Sensor bu yüzden onu fark etmedi, değil mi?"

Jace başıyla onayladı. "Yüzündeki bütün bu yaraları görüyor musun?"

"Evet."

"Hepsi stelle yapılmış, bunun gibi biriyle." Belindeki aletin üzerine parmağıyla vurdu. "Gölge Avcısı olmayan birine İşaretleri kazıdığın zaman ne olduğunu sormuştun. Tek bir İşaret seni sadece yakar, fakat çok fazla, üstelik de güçlü İşaretler? Ataları arasında bir tane bile Gölge Avcısı bulunmayan tamamen sıradan birinin etine kazırsan." Cesedin çenesini tutup çekti. "Mühürler son derece acı vericidir. İşaretli olanlar çıldırır, acı onları akıllarından eder. Düşünemeyen, öfkeli, vahşi katillere dönüşürler. Onları zorlamadığın sürece uyumaz ya da yemezler ve genellikle hızlı bir şekilde ölürler. Mühürler çok güçlüdür ve büyük iyilikler için kullanılabilir, ancak kötülük için de kullanılabilirler. Unutulmuşlar kötüdür."

Clary ona dehşetle baktı. "Peki, neden biri bunu kendine yapmak istesin ki?"

"Kimse istemez. Bu onlara yapılan bir şeydir. Belki bir cadı ya da kötü yola yönelmiş bir Aşağı Dünyalı tarafın-

dan. Unutulmuşlar, kendilerini yaratanlara, yani vücutlarına İşaretleri işleyenlere son derece sadıktır ve korkunç katillerdir. Basit emirlere de uyabilirler. Bu bir... bir köle ordusu yaratmak gibidir." Ölü Unutulmuş'un üstünden adım atarak omzunun üzerinden Clary'ye bir bakış attı. "Ben tekrar yukarı çıkıyorum."

"Ama orada bir şey yok ki."

"Bundan başkaları da olabilir," dedi Jace, neredeyse olmasını umar gibi. "Sen burada bekle." Basamakları tırmanmaya başladı.

"Senin yerinde olsaydım, bunu yapmazdım," dedi ince ve tanıdık bir ses. "İlkinin geldiği yerde, daha fazlası vardır."

Neredeyse merdivenin tepesine ulaşmış olan Jace, olduğu yerde dönerek aşağı baktı. Kimin konuştuğunu bilmesine rağmen, Clary de dönüp merakla baktı. Bu abartılı aksanı nerede duysa tanırdı.

"Madam Dorothea?"

Yaşlı kadın başını kraliyet yansıtan bir tavırla eğdi. Kendi dairesinin kapısında duruyordu ve üzerinde mor ipekten yapılmış çadıra benzer bir elbise vardı. Bileklerinde ve boynunda altın zincirler sarılıydı. Uzun saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı.

Jace hala düz düz bakıyordu. "Ama..."

"Daha fazla *ne*?" diye sordu Clary.

"Daha fazla Unutulmuş," diye cevap verdi Dorothea, Clary'nin duruma pek de uygun bulmadığı neşeli bir tavırla.

Dorothea antreye bir bakış attı. "Ortalığı berbat ettin, değil mi? Eminim temizlemeyi de düşünmüyorsun. Ne tipik!"

"Ama sen bir *sıradansın*," dedi Jace, nihayet cümlesini tamamlayarak.

"İyi gözlem," dedi Dorothea, gözleri parlayarak. "Merkez seni iyi yetiştirmiş."

Jace'in yüzündeki şaşkınlık silinirken, yerini öfke ifadesi aldı. "Merkez'i biliyor musun sen?" diye sordu. "Onları tanıyordun, bu evde Unutulmuşlar olduğunu biliyordun ve onlara haber vermedin mi? Bir Unutulmuş'un varlığı bile Ahit'e karşı bir suçt..."

"Ne Merkez ne de Ahit'in bugüne kadar bana bir yararı dokundu," dedi Madam Dorothea, öfkeyle parlayan gözlerle bakarak. "Onlara hiçbir borcum yok." Bir an için ağır New York aksanı kayboldu ve yerine, Clary'nin tanımadığı farklı, daha yoğun, daha derin bir aksan geldi.

"Jace, kes şunu," dedi Clary. Madam Dorothea'ye döndü. "Merkez'i ve Unutulmuşları biliyorsanız," dedi, "belki anneme neler olduğunu da biliyorsunuzdur."

Dorothe başını iki yana sallarken, küpeleri kulaklarında sallandı. Yüzünde bir acıma ifadesi var gibiydi. "Sana tavsiyem," dedi, "annenin unutmandır. O gitti."

Clary ayaklarının altında zeminin sallandığını hissetti. "Yani, öldü mü?"

"Hayır." Dorothea bu kelimeyi neredeyse isteksizce söylemişti. "Hala hayatta olduğundan eminim. Şimdilik."

"O halde onu bulmak zorundayım," dedi Clary. Baş dönmesi geçti, Jace arkasında duruyordu ve Clary'nin dirseğini tutuyordu, fakat Clary neredeyse farkında bile değildi. "Anlıyor musunuz? Onu bulmak..."

Madam Dorothea elini kaldırdı. "Ben Gölge Avcısı meselelerine karışmak istemiyorum."

"Ama annemi tanıyordunuz. O sizin komşunuzdu..."

"Bu resmi bir Merkez soruşturması," dedi Jace. "Her zaman için Sessiz Kardeşler'le geri dönebilirim."

"Ah, bu..." Dorothea dairesinin kapısına bir bakış attıktan sonra Jace ve Clary'ye döndü. "Sanırım içeri girebilirsiniz," dedi, sonunda. "Size elimden geleni anlatacağım." Kapıya yöneldi, ancak eşiğe geldiğinde durup Jace'e öfkeyle baktı. "Eğer size yardım ettiğimi herhangi birine söyleyecek olursan, Gölge Avcısı, yarın saç yerine yılanlarla ve fazladan bir çift kolla uyanırsın."

"Aslında fena olmaz, iki kol daha," dedi Jace. "Kavgada işe yarar."

"Ama tabii ki eğer..." Dorothea duraksadı ve kötücül bir tavırla gülümsedi, "boynunda çıkarlarsa bu olmaz."

"Iyyy," dedi Jace.

"Iyyy, değil mi, Jace Wayland?" Dorothea, peşi sıra sürüklenen mor çadırıyla evine girdi.

Clary, Jace'e baktı. "Wayland mi?"

"Soyadım bu." Jace sarsılmış gibiydi. "Bunu bilmesinden hoşlandığımı söyleyemem."

Clary, Dorothea'nin arkasından baktı. Evin içindeki ışıklar yanmıştı ve antreden süzülen yoğun tütsü kokusu, iğrenç kan kokusuyla sevimsiz bir şekilde karışıyordu. "Yine de, sanırım onunla konuşmayı deneyebiliriz. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Bizim dünyamızda biraz daha zaman geçirdiğinde," dedi Jace, "bu soruyu bana bir daha sormazsın."

7

BEŞ BOYUTLU KAPI

Madam Dorothea'nin evinin planı Clary'lerinkine benziyordu ama alanı çok farklı bir şekilde kullanmıştı. Tütsü kokusuyla kaplanmış olan antreye boncuk perdeler ve astrolojiyle ilgili posterler asılmıştı. Biri burçlar kuşağının takımyıldızlarını gösteriyor, diğeri Çin büyü sembollerinin anlamlarını açıklıyor, üçüncüsüyse parmakları yayılarak açılmış bir elin üzerindeki avuç izlerini tanıtıyordu. Elin üzerinde Latince bir ifade vardı: "*In Manibus Fortuna.*" Yığılmış kitapların durduğu dar raflar, kapının yanındaki duvar boyunca uzanıyordu.

Boncuk perdelerden biri sallandı ve Madam Dorothea başını uzattı. "El falıyla ilgileniyor musun?" diye sordu, Clary'nin bakışlarını fark ederek. "Yoksa sadece merak mı?"

"İkisi de değil," dedi Clary. "Gerçekten geleceği görebiliyor musunuz?"

"Annemin büyük bir yeteneği vardı. Birinin geleceğini eline veya çay içtiği fincanın dibindeki yapraklara bakarak söyleyebilirdi. Bana da bir şeyler öğretti." Bakışlarını Jace'e çevirdi. "Çaydan sözetmişken, genç adam, biraz içmek ister misin?"

"Ne?" dedi Jace, şaşırarak.

"Çay. Hem mideyi rahatlatır hem de zihinsel konsantrasyonu artırır. Harika bir içecektir şu çay."

"Ben alırım," dedi Clary, bir şey yemeyeli veya içmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ederek. Uyandığından beri sadece adrenalinle yaşıyormuş gibiydi.

Jace teslim oldu. "Pekala. Ama Earl Gray olmadığı sürece," diye ekledi, güzel biçimli burnunu buruşturarak. "Bergamottan nefret ederim."

Madam Dorothea gürültülü bir şekilde ağzını şapırdattı ve kendisi çekildikten sonra hafifçe salınan boncuklu perdenin arkasında gözden kayboldu.

Clary bir kaşını kaldırarak Jace'e baktı. "Bergamottan nefret mi ediyorsun?"

Jace dar kitap rafına yaklaşmış, dizili kitapları incelemeye başlamıştı. "Bununla ilgili bir derdin mi var?"

"Tanıdığım yaşıtlarım arasında bergamotun ne olduğunu ve Earl Gray çayında bulunduğunu bilen birine ilk kez rastlıyorum."

"Evet, şey," dedi Jace, kibirli bir tavırla. "Ben diğerlerine benzemem. Ayrıca," diye ekledi, raftan bir kitap alırken,

"Enstitü'de bitkilerin temel tıbbi kullanımlarıyla ilgili dersler görmek zorundayız. Bu şart."

"Bütün derslerinizin Katliam 101 ve Yeni Başlayanlar İçin Kafa Uçurma Teknikleri gibi şeyler olduğunu sanıyordum."

Jace bir sayfayı çevirdi. "Çok komiksin, Fray."

O sırada el falı posterini incelemekte olan Clary, olduğu yerde hızla ona döndü. "Beni o şekilde çağırma."

Jace başını kaldırdı ve şaşkınlıkla baktı. "Neden? Soyadın bu değil mi?"

Simon'ın görüntüsü zihninde belirdi. Java Jones'dan çıkarken kendisine bakan Simon. Gözlerini kırpıştırarak postere döndü. "Bir nedeni yok."

"Anlıyorum," dedi Jace. Sesinin tonundan, Clary onun görmesini istediğinden daha fazlasını gördüğünü anlamıştı. Jace'in kitabı rafa geri koyduğunu duydu. "Bu, saygın sıradanları etkilemek için görünürde tuttuğu çöpler olmalı," dedi, tiksintiyle. "Burada tek bir ciddi metin bile yok."

"Senin yaptığın büyünün tarzında değil diye..." diye başladı Clary.

Jace öfkeyle kaşlarını çatarak onu susturdu. "Ben *büyü yapmam*," dedi. "Şunu kafana sok: İnsanlar büyü kullanmaz. Onları insan yapan şey kısmen budur. Sadece cadılar ve iblis efendileri büyü kullanır, çünkü onlarda iblis kanı vardır."

Clary bir an bunu düşündü. "Ama senin büyü kullandığını gördüm. Sihirli silahlar kullanıyorsun..."

"Ben sihirli aletler kullanırım. Sadece bunu yapabilmek için korkunç zorlu eğitimlerden geçmek zorundayım. Tenimdeki mühür dövmeleri de beni koruyor. Örneğin, şu melek bıçaklarından birini sen kullanmayı denesen, muhtemelen tenini yakar ve hatta seni öldürebilir bile."

"Ya ben de dövme yaparsam?" diye sordu Clary. "O zaman senin aletlerini kullanabilir miyim?"

"Hayır," dedi Jace, sertçe. "İşaretler konunun sadece bir parçası. Testler, görevler, eğitim seviyeleri var, bak, unut gitsin, tamam mı? Bıçaklarımdan uzak dur. Aslında, benim iznim olmadıkça silahlarımın hiçbirine dokunma."

"Hımmm, demek onları eBay'de satma planım suya düştü," dedi Clary.

"Onları *neyde* satma planın?"

Clary gülümsedi. "Büyük büyü gücüne sahip mitolojik bir yer."

Jace bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra omuz silkti. "Çoğu mit gerçektir, en azından kısmen."

"Bunu anlamaya başlıyorum."

Boncuk perde tekrar sallandı ve Madam Dorothea'nin başı göründü. "Çay masada," dedi. "İkinizin burada eşek gibi dikilmenize gerek yok. İçeri gelin."

"Bekleme salonuna gelin."

"Bekleme salonu mu var?" diye sordu Clary.

"Elbette bekleme salonu var," dedi Dorothea. "Gelenleri başka nerede ağırlayacağım?"

"Şapkamı vestiyerciye bırakayım," dedi Jace.

Madam Dorothea ona sert bir bakış attı. "Sandığının yarısı kadar komik olsaydın, evlat, gerçekte olduğunun iki katı kadar komik olurdun." Boncukların tıkırtısını neredeyse bastıran bir homurtuyla perdenin arkasında gözden kayboldu.

Jace kaşlarını çattı. "Bununla ne demek istediğinden pek emin değilim."

"Aslında," dedi Clary, "bana çok mantıklı geldi." Jace'in cevap vermesine fırsat bırakmadan, boncuk perdenin diğer tarafına geçti.

Bekleme salonu loş ışıkla aydınlatıldığından, Clary'nin gözlerinin alışması için biraz zaman geçmesi gerekti. Hafif ışık, sol duvarın tamamını kaplayan siyah kadife perdelerin dış çizgilerini belli ediyordu. Tavana ince iplerle doldurulmuş kuşlar ve yarasalar asılmış, gözlerinin olması gereken yerlere parlak koyu renk boncuklar yerleştirilmişti. Zemin, üzerine basıldıkça toz püsküren ağır İran halılarıyla kaplıydı. Alçak bir masanın etrafına, aşırı şişkin bir grup pembe koltuk yerleştirilmişti: Masanın bir ucunda ipek kurdeleyle bağlanmış bir deste Tarot kartı, diğer taraftaysa bir kristal küre duruyordu. Masanın ortasında gümüş bir çay servisi bekliyordu: Düzgünce tabağa dizilmiş küçük sandviçler, üzerinden hafif buhar tüten mavi bir çaydanlık ve tabaklarıyla bir örnek iki çay fincanı, koltuklardan ikisinin önüne konmuştu.

"Vay canına," dedi Clary, hafif bir sesle. "Bu harika görünüyor." Koltuklardan birine yerleşti. Oturmak iyi gelmişti.

Dorothea, sinsice bir mizah anlayışıyla parıldayan gözlerle gülümsedi. "Çay alın," dedi, çaydanlığı kaldırırken. "Süt? Şeker?"

Clary, yanında oturan ve sandviç tabağına bakan Jace'e bir bakış attı. Tabağı satın alacakmış gibi dikkatle inceliyordu. "Şeker," dedi Clary.

Jace omuz silkti, bir sandviç aldı ve tabağı bıraktı. Clary onun ilk lokmasını ısırışını tedirginlikle izledi. Jace yine omuz silkti. "Salatalık," dedi, Clary'nin bakışlarına cevapmış gibi.

"Salatalık sandviçlerinin çayın yanında ideal olduğunu düşünürüm, siz ne dersiniz?" dedi Madam Dorothea, ortaya konuşarak.

"Ben salatalıktan nefret ederim," dedi Jace, sandviçinin geri kalanını Clary'ye verirken. Clary sandviçi ısırdı, doğru miktarda mayonez ve biber katılmış olduğunu fark etti. Simon'la birlikte yediği yemekten beri ilk kez midesine bir şey girdiğinden, minnetle mırıldandı.

"Salatalık ve bergamot," dedi Clary. "Nefret ettiğini bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Jace, çay fincanının üzerinden Dorothea'ye baktı. "Yalancılar," dedi.

Yaşlı kadın çaydanlığı sakince bıraktı. "İstersen bana yalancı diyebilirsin. Doğru, ben cadı değilim. Ama annem öyleydi."

Jace'in ağzındaki çay neredeyse boğazına kaçıyordu. "Bu imkansız!"

"Neden imkansız?" diye sordu Clary, merakla. Çayından bir yudum aldı. Tadı sertti.

Jace bir an duraksadı. "Çünkü onlar yarı insan, yarı iblistir. Bütün cadılar ve iblis efendileri, melezdir. Melez oldukları için de çocukları olamaz. Kısırdırlar."

"Katırlar gibi," dedi Clary, biyoloji derslerinden bir şeyler hatırlayarak. "Katırlar da kısır melezlerdir."

"Hayvanlarla ilgili çarpıcı bir bilgi birikimin var," dedi Jace. "Aşağı Dünya'dakilerin hepsi kısmen iblistir, fakat sadece iblis efendileri iblis ebeveynlerin çocuklarıdır. Bu yüzden en güçlüleri onlardır."

"Vampirler ve kurt adamlar, onlar da kısmen iblis mi? Ve periler?"

"Vampirler ve kurt adamlar, iblislerin vatanları olan boyutlardan getirdikleri hastalıkların sonucudur. Çoğu iblis hastalığı insanlar için ölümcüldür, ancak bu örneklerde hasta kişide tuhaf değişimler yaratır ve onları öldürmez. Perilerse..."

"Periler, düşmüş meleklerdir," dedi Dorothea, "gururları yüzünden cennetten kovulmuşlardır."

"Bu bir efsane," dedi Jace. "İblis ve meleklerin çocukları oldukları da söyleniyor ki bu bana daha mantıklı geliyor. İyilik ve kötülüğün karışımı. Periler, melekler kadar güzeldir, fakat içlerinde çok fazla yaramazlık ve zalimlik vardır. Ayrıca, çoğunun parlak güneş ışığından sakındığını görürsünüz..."

"Çünkü şeytanın hiç gücü yoktur," dedi Dorothea, eski bir şiiri tekrarlar gibi hafif bir sesle, "karanlığın dışında."

Jace ona kaşlarını çatarak baktı. "Öyle mi olması gerekiyor?" dedi Clary. "Yani melekler..."

"Meleklerden bu kadar sözetmek yeter," dedi Dorothea, aniden konuyu değiştirerek. "İblis efendilerinin çocuklarının olamadığı doğru. Annem beni evlat edindi, çünkü kendisi gittikten sonra burayla ilgilenecek birinin kalmasını istiyordu. Ben büyü alanında ustalaşmak zorunda değilim. Yapmam gereken tek şey, izlemek ve korumak."

"Neyi korumak?" diye sordu Clary.

"Gerçekten, neyi korumak?" Yaşlı kadın göz kırparak tabaktan sandviç almak için uzandı ama hiç kalmamıştı. Clary hepsini yemişti. Dorothea güldü. "Genç bir hanımın karnını doyurduğunu görmek güzel. Benim zamanımda kızlar gürbüz, güçlü yaratıklardı, şimdiki dal parçalarına benzemezlerdi."

"Teşekkürler," dedi Clary. Isabelle'in incecik belini hatırlayınca, kendini aniden dev gibi hissetti. Boş çay fincanını gürültülü bir şekilde tabağa bıraktı.

Madam Dorothea hemen fincanı alarak içine dikkatle bakarken, kalem çekilmiş kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Ne?" dedi Clary, gergin bir tavırla. "Fincanı filan mı kırmışım?"

"Çay yapraklarını okuyor," dedi Jace. Ses tonundan can sıkıntısı anlaşılsa da, Dorothea kalın parmaklarının arasında evirip çevirdiği fincan çatık kaşlarla bakarken, o da Clary ile birlikte öne eğildi.

"Kötü mü?" diye sordu Clary.

"Bu ne kötü ne de iyi. Kafa karıştırıcı." Dorothea, Jace'e baktı. "*Senin* fincanını ver," diye emretti.

Jace şaşırmıştı.

"Ama benim çayım daha bitmedi ki..."

Yaşlı kadın fincanı Jace'in elinden kaptı ve fazla çayı çaydanlığa geri döktü. Kaşlarını çatarak geri kalanlara baktı. "Geleceğinde şiddet görüyorum, sen ve başkaları... bol miktarda kan dökeceksiniz. Yanlış kişiye aşık olacaksın. Ayrıca, bir düşmanın var."

"Sadece bir tane mi? Bu iyi haber." Dorothea onun fincanını bırakıp tekrar Clary'ninkine dönerken, Jace arkasına yaslandı. Dorothea başını iki yana salladı.

"Burada okuyabileceğim bir şey yok. Görüntüler çok karışık, anlamsız." Clary'ye baktı. "Zihninde bir engel mi var?"

Clary afalladı. "Bir ne?"

"Bir anıyı gizleyebilecek ya da Görüş'ünü engelleyebilecek büyü gibi bir şey."

Clary başını iki yana salladı. "Hayır, elbette yok."

Jace irkilerek öne eğildi.

"O kadar acele etme," dedi. "Bu haftadan önce Görüş'e sahip olduğunu hatırlamadığını kendi söyledi. Belki de..."

"Belki de bu yeteneği geç geliştirdim," diye çıkıştı Clary. "Bunu söyledim diye bana pis pis sırıtma."

Jace incinmiş gibi baktı. "Bunu yapmayacaktım."

"Sırıtacaktın, biliyorum."

"Belki," diye itiraf etti Jace, "ama bu, haklı olmadığım anlamına gelmez." Dorothea'ye döndü. "Anılarını bir şey engelliyor, bundan neredeyse eminim."

"Pekala, başka bir şey deneyelim." Dorothea fincanı indirdi ve ipek kılıftaki Tarot kartlarına uzandı. Kartları karıştırıp Clary'ye uzattı. "İçlerinden biri sıcak ya da soğuk gelene ya da parmaklarına yapışıyor gibi görünene kadar elini kartların üzerinde kaydır. Sonra o kartı çek ve bana göster."

Clary parmaklarını kartların üzerinde gezdirdi. Hepsi serin ve kaygandı, ancak hiçbiri özellikle ılık ya da soğuk görünmüyor veya parmaklarına yapışmıyordu. Sonunda rastgele birini seçip kaldırdı.

"Kupa Ası," dedi Dorothea, keyifli bir tavırla. "Aşk kartı."

Clary kartı çevirip baktı. Kart ağırdı ve ön tarafındaki resim gerçek boyayla yapılmıştı. Yaldızlı bir güneşin önünde kupa tutan bir el görünüyordu. Kupa altından yapılmış, üzerine daha küçük güneşler işlenmiş ve yakutlarla süslenmişti. Resmin tarzını kendi nefesi kadar iyi tanıyordu. "Bu iyi bir kart, değil mi?"

"Öyle olması şart değil. Erkeklerin yaptığı en kötü şeyler, genellikle aşk adınadır," dedi Madam Dorothea, gözleri parlayarak. "Ama güçlü bir karttır. Senin için anlamı ne?"

"Benim için anlamı, bu resmi annemin yapmış olduğu," dedi Clary, kartı masaya bırakırken. "O yaptı, değil mi?"

Dorothea başıyla onaylarken, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Bütün desteyi o çizdi. Bana hediye olarak."

"Demek öyle." Jace buz gibi bakışlarla ayağa kalktı. "Clary'nin annesini ne kadar iyi tanıyordun?"

Clary ona bakmak için başını yana eğdi. "Jace, bunu yapmak zorunda değilsin..."

Dorothea arkasına yaslanarak kartları geniş göğsüne doğru salladı. "Jocelyn benim ne olduğumu biliyordu, ben de onun ne olduğunu. Bu konuda pek fazla konuşmuyorduk. Bazen bana iyilikler yapardı -bu destenin resimlerini yapmak gibi- ve bunun karşılığında ben de ona arada bir Aşağı Dünya'daki dedikoduları aktarırdım. Özellikle dikkatli olmamı istediği bir isim vardı ve ben de o ismi izledim."

Jace'in yüzündeki ifade belirsizdi. "Neydi o isim?"

"Valentine."

Clary koltukta doğruldu. "Ama bu..."

"Ve Jocelyn'in ne olduğunu bildiğini söylediğinde ne demek istedin? Neydi o?" diye sordu Jace.

"Jocelyn olduğu şeydi," dedi Dorothea. "Ama geçmişte senin gibiydi. Bir Gölge Avcısı. Merkez'den biri."

"Hayır," diye fısıldadı Clary.

Dorothea ona hüzünlü, nazik gözlerle baktı. "Bu doğru. Bu evde oturmayı seçmesinin nedeni..."

"Çünkü burası bir Sığınak," dedi Jace, Dorothea'ye. "Öyle değil mi? Annen bir Kontrol'dü. Burayı gizli, korunaklı bir yer haline getirdi, kaçak Aşağı Dünyalılar için ideal bir gizlenme yeriydi. Yaptığınız şey bu, değil mi? Burada suçluları saklıyorsunuz."

"Sen onlara *öyle* diyebilirsin," dedi Dorothea. "Ahit mottosuna aşinalığın var mı?"

"*Sed lex dura lex,*" dedi Jace, düğmesine basılmış robot gibi. "Yasa serttir... ama sonuçta Yasa'dır."

"Bazen Yasa aşırı serttir. Merkez'dekilerin mümkün olsa beni annemden koparacağını biliyordu. Aynı şeyi başkalarına yapmalarına izin vermemi mi istiyorsun?"

"Yani sen bir yardımseversin." Jace'in dudakları büzüldü. "Sanırım, Aşağı Dünyalıların bu Sığınak'ta kalmak için sana büyük bedeller ödemediğine inanmamı bekliyorsun."

Dorothea, altın azı dişlerini göstererek sırıttı. "Hepimiz senin gibi sadece görünüşümüzle yaşayamayız."

Jace bu iltifattan etkilenmemişti. "Merkez'e senden sözetmeliyim..."

"Yapamazsın!" Clary ayağa fırlamıştı. "Söz verdin."

"Ben bir şeye söz vermedim." Jace öfkeyle bakıyordu. Duvara doğru yürüyüp kadife perdeleri sertçe kenara çekti. "Bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye çıkıştı.

"Bu bir kapı, Jace," dedi Clary. Gerçekten de bir kapıydı ve iki cumbalı pencerenin ortasındaki duvara yerleştirilmişti. Bir yere açılıyor olması mümkün görünmüyordu, yoksa evin dışından da görünürdü. Yumuşak, parıltılı bir metalden yapılmış gibi görünüyordu ve metalden ziyade yağlı gibiydi ama demir gibi ağırdı.

Tokmağı göz şeklindeydi.

"Kapa çeneni," dedi Jace, öfkeyle. "Bu bir Geçit, değil mi?"

"Bu beş boyutlu bir kapı," dedi Dorothea, Tarot kartlarını masaya bırakırken. "Boyutlar düz çizgiler halinde değildir," diye ekledi, Clary'nin şaşkın bakışlarına karşılık olarak. "Katlar, girintiler, çıkıntılar, çatlaklar, hepsi aynı yerdedir. Boyut teorisini hiç incelemediysen bunu anlaman zor. Ne var ki temelde bu kapı bu boyutta seni istediğin her yere götürebilir. Bu..."

"Bir kaçış kapağı," dedi Jace. "Annen bu yüzden burada oturmak istedi. Böylece gerektiğinde hemen kaçabilirdi."

"O zaman neden..." diye başladı Clary, fakat aniden dehşete kapılarak sustu. "Benim yüzümden," dedi. "O gece bensiz gitmeyecekti ve ben de burada kaldım."

Jace başını iki yana salladı. "Kendini suçlayamazsın."

Gözlerinde toplanan yaşları hisseden Clary, Jace'i iterek kapıya doğru yürüdü. "Nereye gittiğini görmek istiyorum," dedi, kapıya uzanırken. "Nereye kaçmaya çalıştığını görmek ise..."

"Clary, hayır!" diye bağırdı Jace, ona uzanırken; fakat Clary'nin parmakları çoktan tokmağı kavramıştı bile. Tokmak parmaklarının arasında hızla döndü ve sanki itmiş gibi kapı ardına kadar açıldı. Dorothea bir çığlık atarak ayağa fırladı ama çok geç kalmıştı. Daha cümlesini bitiremeden, Clary öne doğru savruldu ve boş alana doğru yuvarlandı.

8

SİLAH TERCİHİ

Çığlık atamayacak kadar şaşırmıştı. Düşme duygusu en kötüsüydü, kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu ve midesi ağzına gelmişti. Ellerini savurarak bir şeyleri yakalamaya çalışıyor, düşüşünü yavaşlatacak bir şeyler bulmaya çabalıyordu.

Elleri dallara tutundu. Yapraklar sökülüp parçalandı. Sertçe yere düştüğünde, kalçası ve omzu kavrulmuş toprağa çarptı. Yuvarlanarak tekrar soluklanmaya çalıştı. Tam oturmaya çalışırken, biri üzerine düştü.

Clary arkaya doğru savruldu. Bir alın kendisininkine, dizleri bir başkasınınkine çarptı. İç içe geçmiş kol ve bacaklar halinde, Clary ağzındaki saçları tükürdü (kendisininki değil) ve onu ezen ağırlığın altından kurtulmaya çalıştı.

"Ah," dedi Jace, kırgınlık yansıtan bir ses tonuyla Clary'nin kulağına haykırırcasına. "Beni dirsekledin."

"Eh, sen de üzerimde *yatıyorsun.*"

Jace kollarının üzerinde doğruldu ve Clary'ye uysal gözlerle baktı. Clary, Jace'in başının üzerindeki masmavi gökyüzünü, ağaç dallarını ve gri bir ahşap binanın köşesini gördü. "Sen de bana pek fazla seçenek bırakmadın, değil mi?" diye sordu Jace. "Trene atlıyormuş gibi mutlu bir şekilde Geçit'e atladığında ne yapabilirdim ki? Bizi Doğu Nehri'ne atmadığı için şanslısın."

"Peşimden gelmek zorunda değildin."

"Evet, mecburdum," dedi Jace. "Düşman bir ortamda benim yardımım olmadan kendini savunamayacak kadar deneyimsizsin."

"Çok tatlısın. Belki seni bağışlarım."

"Bağışlamak mı? Ne için?"

"Bana çenemi kapamamı söylediğin için."

Jace gözlerini kıstı. "Ben öyle bir şey... Eh, sanırım dedim, ama sen..."

"Boş ver." Clary'nin kendi vücudu altında sıkışmış olan kolu ağrımaya başlamıştı. Kolunu kurtarmak için yana yuvarlandığında, kuru bir çimenlikteki kahverengi otları, tel örgülü çitleri ve şimdi rahatsız edici şekilde tanıdık gelen gri tahta evin daha fazlasını gördü.

Olduğu yerde donup kaldı. "Nerede olduğumuzu biliyorum."

Jace şaşırdı. "Neredeymişiz?"

"Burası Luke'un evi." Jace'i kenara iterek doğrulup oturdu. Jace çevik bir şekilde ayağa kalktı ve kalkmasına yardım

etmek için elini Clary'ye uzattı. Clary ona aldırmadan ayağa fırladı ve uyuşmuş kolunu salladı.

Williamsburg sahili boyunca sıralanmış diğer evlerin arasında duran küçük, gri bir evin önünde duruyorlardı. Doğu Nehri'nden hafif bir rüzgar esiyor, ön taraftaki tuğla basamakların üzerindeki küçük tabelayı sallıyordu. Jace kalın harfli yazıları yüksek sesle okurken, Clary onu izledi: "*Garroway Kitapları. İyi Kullanılmış, Yeni ve Baskısı Tükenmiş. Cumartesileri Kapalıyız.*" Tokmağına ağır bir asma kilit vurulmuş koyu renk ön kapıya baktı. Paspasın üzerinde birkaç günlük posta hiç dokunulmamış halde duruyordu. Clary'ye baktı. "Bir kitabevinde mi yaşıyor?"

"Mağazanın arkasında oturuyor." Clary, bir tarafında Williamsburg Köprüsü'yle birleşen, diğer tarafında metruk bir şeker fabrikası bulunan boş sokağın iki tarafına baktı. Tembel tembel akan nehrin karşı tarafında, güneş aşağı Manhattan'ın gökdelenlerinin arkasında gözden kaybolurken binaları altın ışıklarla yıkıyordu. "Jace, buraya nasıl geldik?"

"Geçit sayesinde," dedi Jace, asma kilidi incelerken. "Kişiyi düşündüğü yere götürür."

"Ama ben burayı düşünmüyordum ki," diye itiraz etti Clary. "Hiçbir yeri düşünmüyordum."

"Düşünmüşsün." Jace ilgisiz bir tavırla konuyu kapadı. "Eh, burada olduğumuza göre..."

"Evet?"

"Ne yapmak istersin?"

"Gitmek, sanırım," dedi Clary, acı bir ses tonuyla. "Luke bana buraya gelmememi söylemişti."

Jace başını iki yana salladı. "Sen de bunu kabullendin mi?"

Clary kollarını vücuduna sardı. Günün sıcağı daha yeni azalmaya başlamış olmasına rağmen aniden üşümüştü. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman seçeneğimiz vardır," dedi Jace. "Senin yerinde olsaydım, şimdi Luke konusunda çok meraklanırdım. Evin anahtarları var mı sende?"

Clary başını iki yana salladı. "Hayır. Ama bazen arka kapıyı kilitlemez." Luke'un eviyle diğeri arasındaki dar sokağı işaret etti. Plastik çöp kutuları, katlanarak düzgün yığınlar halinde dizilmiş gazetelerin ve boş soda şişelerinin yanına dikilmişti. En azından Luke hala sorumluluğunu bilen bir geri dönüşümcüydü.

"Evde olmadığından emin misin?" diye sordu Jace.

Clary boş kaldırıma baktı. "Eh, kamyonu burada değil, mağaza kapalı ve bütün ışıklar sönük. Bence muhtemelen evde değildir."

"O halde önden buyur."

Evler arasındaki dar sokak, yüksek bir tel çitle sona eriyordu. Yetişen tek bitkilerin kaldırım taşları arasından baş veren ve betonları toz parçalara dönüştüren yabani otlar gibi göründüğü Luke'un küçük arka bahçesini sarıyordu.

"Yukarı," dedi Jace, çizmesinin ucunu çitin arasındaki bir boşluğa sokarken. Tırmanmaya başladı. Çit öylesine gürül-

tülü sallandı ki Clary gergin gözlerle etrafına bakındı ama komşuların evinde hiç ışık yoktu. Jace çitin üzerinden aşıp diğer tarafa atladı ve kulakları sağır eden bir ulumayla çalıların üzerine indi.

Clary bir an için onun bir sokak kedisinin üzerine düştüğünü sandı. Jace'in arkaya devrilirken şaşkınlıkla bağırdığını duydu. Simsiyah bir gölge -kedi olamayacak kadar büyük- çalıların arasından fırladı ve yere yakın kalarak hızlı bir şekilde bahçenin diğer tarafına koştu. Jace ayağa fırlayarak onun peşinden gitti.

Clary tırmanmaya başladı. Bacağını çitin üzerinden atarken Isabelle'in kotu tellere takıldı ve yan tarafı yırtıldı. Ayakkabıları yumuşak toprakta kayarak yere indiğinde, Jace bir zafer çığlığı attı. "Yakaladım onu!" Clary ona döndüğünde, Jace'in kollarını başının üzerine kaldırmış olan birinin üzerinde oturduğunu gördü. "Gel bakalım, yüzünü bir görelim..."

"Kalk üzerimden, seni kendini beğenmiş serseri," diye hırladı yabancı, Jace'i iterek. Zorla doğrularak otururken, hırpalanmış gözlüğü bir kenara savruldu.

Clary olduğu yerde donup kaldı. "*Simon?*"

"Ah, Tanrım," dedi Jace, teslim olarak. "Ben de burada nihayet ilginç bir şey yakaladığımı sanıyordum."

"İyi de, Luke'un çalılarının arasında neden saklanıyordun?" diye sordu Clary, Simon'ın saçlarındaki yaprakları temizlerken. Simon ona öfkeyle baktı. Her nedense, bütün bunlar

bittiğinde Simon'a kavuşmasının daha zevkli olacağını düşünmüştü. "Anlamadığım bu."

"Pekala, bu kadar yeter. Kendi saçımı kendim düzeltebilirim, Fray," dedi Simon, Clary'den uzaklaşarak. Luke'un arka verandasının basamaklarında oturuyorlardı. Jace verandanın korkuluğuna tünemişti ve steliyle tırnaklarının kenarlarını düzeltirken onlara aldırmıyormuş gibi davranıyordu. Clary, Merkez'in bunu onaylayıp onaylamayacağını düşündü.

"Yani, Luke orada olduğunu biliyor muydu?" diye sordu Clary.

"Elbette ki bilmiyordu," dedi Simon, sinirli bir tavırla. "Ondan izin almadım ama çalılarının arasında rastgele ergenlerin dolaşması konusunda katı bir politikası olduğundan eminim."

"Sen rastgele biri değilsin, seni tanıyor." Clary uzanıp Simon'ın hala bir dal çiziğinden kanayan yanağına dokunmak istedi. "Asıl önemlisi iyi olman."

"İyi *olmam* mı?" dedi Simon, keskin, mutsuz bir ses tonuyla gülerek. "Clary, şu son birkaç gündür neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı? Seni en son gördüğümde, Java Jones'tan arkana bakmadan koşarak çıktın ve sonra... öylece... ortadan kayboluverdin. Cep telefonuna cevap vermedin -ev telefonun da kesikti- sonra Luke bana başka akraban olmadığını bilmeme rağmen şehir dışında akrabalarınla birlikte kaldığını söyledi. Seni kızdıracak bir şey yapmış olabileceğimi düşünüyordum."

"Ne yapmış olabilirsin ki?" Clary, Simon'ın elini tutmak için uzandı, ama Simon ona bakmaya bile gerek duymadan elini geri çekti.

"Bilmiyorum," dedi Simon. "Herhangi bir şey."

Hala steliyle uğraşan Jace alçak sesle güldü.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," dedi Clary. "Sana kızgın filan değildim."

"Evet, sonuçta bana muhtemelen Pandemonyum'da karşılaşmış olabileceğin boyalı saçlı bir Gotik özentisiyle takıldığını söylemek için telefon açma zahmetine de girmedin," dedi Simon. "Üstelik de ben son üç günü senin ölmüş olabileceğini düşünerek geçirmişken."

"Kimseyle takıldığım filan yok," dedi Clary, kızaran yüzünü gizleyeceğini bildiği karanlığa şükrederek.

"Ve saçlarım doğal sarı," dedi Jace. "Haberin olsun diye söylüyorum."

"Peki, şu son üç gündür ne halt ediyordun?" diye sordu Simon, Clary'ye şüpheyle bakarak. "Kuş gribine yakalandığı için bakıma ihtiyacı olan bir Matilda hala gerçekten var mı?"

"Luke böyle mi dedi?"

"Hayır. Bana sadece hasta bir akrabanı ziyarete gittiğini ve telefonunun muhtemelen o bölgede çekmediğini söyledi. Ona inandığımı söyleyemem. Beni ön verandasından kovduktan sonra, evin arkasına dolaştım ve arka pencereden içeri baktım. Hafta sonunu geçirmek için bir yere gidiyormuş gibi

yeşil bir bez çantayı dolduruşunu izledim. Ondan sonra da burada kalıp olacakları görmeye karar verdim."

"Neden? Bir çanta hazırladığı için mi?"

"Çantayı silahlarla dolduruyordu, giysilerle değil," dedi Simon, tişörtünün kol ağzıyla yanağındaki kanı silerken. "Bıçaklar, birkaç hançer, hatta bir kılıç. İşin komik tarafı, silahlardan bazıları parıldıyor gibi görünüyordu."

Bir Clary'ye, bir Jace'e baktı. Ses tonu Luke'un bıçakları kadar keskindi. "Şimdi, bana bunu hayal ettiğimi mi söyleyeceksin?"

"Hayır," dedi Clary. "Bunu söylemeyeceğim." Jace'e baktı. Güneşin son ışıklarında, gözleri altın gibi parladı. "Ona gerçeği söyleyeceğim," dedi Clary.

"Biliyorum."

"Beni durdurmaya çalışacak mısın?"

Jace elindeki stele baktı. "Ahit yeminim beni engelliyor," dedi. "Seni engelleyen böyle bir yemin yok."

Clary, Simon'a dönerek derin bir nefes aldı. "Pekala," dedi. "Bilmen gerekenleri anlatacağım."

Clary anlatacaklarını bitirdiğinde, güneş ufuk çizgisinin ardında gözden kaybolmuş, veranda iyice karanlığa gömülmüştü. Simon neredeyse ifadesiz bir yüzle onun uzun açıklamalarını dinlemiş, sadece Avcı iblis kısmında biraz yüzünü buruşturmuştu. Anlatacakları bittiğinde, Clary kuruyan boğazını temizledi ve ne kadar susadığını fark etti. "Eh," dedi, "soracak bir şeyin var mı?"

Simon elini kaldırdı. "Ah, sorularım var. Birkaç tane."

Clary yorgun bir tavırla iç çekti. "Pekala, sor bakalım."

Simon, Jace'i işaret etti. "Şimdi, o... onun gibi insanlara ne diyordun?"

"O bir Gölge Avcısı," dedi Clary.

"Bir iblis avcısı," diye açıkladı Jace. "İblis öldürüyorum. Aslında o kadar karmaşık bir şey değil."

Simon, tekrar Clary'ye baktı. "Gerçek mi bu?" Clary'nin bunların hiçbirinin doğru olmadığını, Jace'in akıl hastanesinden kaçmış tehlikeli bir deli olduğunu ve onunla dost olmaya çalıştığını söylemesini bekler gibi gözlerini kısarak baktı.

"Gerçek."

Simon'ın yüzünde dikkat ifadesi belirdi. "Yani vampirler de mi var? Kurt adamlar, iblis efendileri, bütün bunlar?"

Clary alt dudağını ısırdı. "Öyle olduğunu duydum."

"Onları da öldürüyor musun?" diye sordu Simon, stelini cebine koyup tırnaklarının kusursuzluğunu inceleyen Jace'e dönerek.

"Sadece yaramazlık yaptıkları zaman."

Simon bir an için oturup sadece kendi ayaklarına baktı. Clary ona böyle bir bilgi yükü yüklemenin doğru bir şey olup olmadığını merak etti. Tanıdığı insanların neredeyse hepsinden daha pratik düşünen biriydi, böyle bir şeyi bilmekten nefret edebilirdi, çünkü hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Endişeyle öne doğru eğilirken, aynı anda Simon başını kaldırdı. "Bu çok... *muhteşem*!" dedi.

Jace de Clary'nin hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. "Muhteşem mi?"

Simon hevesli bir şekilde başıyla onaylarken, alnındaki koyu renk bukleler sallandı. "Kesinlikle. Zindanlar ve Ejderhalar'a benziyor ama *gerçek*."

Jace, Simon'a tuhaf bir böcek türüymüş gibi bakıyordu. "*Neye* benziyor?"

"Bir oyun," diye açıkladı Clary. Biraz utanmıştı. "İnsanlar sihirbaz ve Elf rolüne girerek canavarları öldürür."

Jace aptal aptal onlara baktı.

Simon sırıttı. "*Zindanlar ve Ejderhalar*'ı hiç duymadın mı?"

"Zindanları duydum," dedi Jace. "Ejderhaları da. Ama onların türü neredeyse tükendi."

Simon hayal kırıklığına uğramıştı. "Yani hiç ejderha öldürmedin mi?"

"Muhtemelen kürk bikini giymiş 1.80'lik seksi bir elf kadınıyla da hiç karşılaşmadı," dedi Clary, sinirle. "Yavaşla, Simon."

"Gerçek Elfler sadece yirmi santim boyundadır," diye vurguladı Jace. "Ve ısırırlar."

"Ama vampirler seksi, değil mi?" dedi Simon. "Yani, vampirlerin bir kısmı piliç, değil mi?"

Clary bir an Jace'in verandadan uçup Simon'ı bayıltana kadar dövmesinden korktu. Ama bunun yerine Jace soruyu düşünüyor gibiydi. "Şey, bazıları, belki."

"*Muhteşem,*" diye tekrarladı Simon. Clary, ikisini dövüşürken izlemenin daha iyi olacağını düşündü.

Jace verandadan indi. "Eh, evi arayacak mıyız, aramayacak mıyız?"

Simon ayağa fırladı. "Ben varım. Ne arıyoruz?"

"Biz mi?" dedi Jace, kibirli bir tavırla. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"*Jace,*" dedi Clary, öfkeyle.

Jace'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Sadece dalga geçiyorum." Kapıya doğru Clary'ye yolu açmak için kenara çekildi. "Gidelim mi?"

Clary karanlıkta el yordamıyla tokmağı buldu. Tokmak döndüğünde, veranda ışığı yanarak antreyi aydınlattı. Mağaza kısmına bağlanan kapı kapalıydı, Clary tokmağı yokladı. "Kilitli."

"Müsaadenizle, sıradanlar," dedi Jace, Clary'yi nazikçe kenara iterken. Cebindeki steli çıkardı ve kapıya dayadı. Simon onu izlerken kıskanmıştı. *Kaç tane vampir piliç olsa da,* diye düşündü Clary, *onu asla Jace gibi biri yapmaya yetmeyecek.*

"Çok gösteriş budalası, değil mi?" diye homurdandı Simon. "Ona nasıl dayanıyorsun?"

"Hayatımı kurtardı."

Simon ona hızlı bir bakış attı. "Nasıl..."

O anda kapı açıldı. "İşte," dedi Jace, stelini tekrar cebine atarken. Clary, içeri girerlerken kapının üzerindeki İşaret'in

-Jace'in başının hemen üzerinde- silindiğini gördü. Arka kapı, boş duvarlarındaki boyaları dökülen küçük bir depoya açılıyordu. Her tarafta mukavva kutular vardı ve içindekiler kalın keçeli kalemle kutuların üzerine yazılmıştı: "Kurgu," "Şiir," "Yemek," "Yerel İlgi Alanları," "Aşk."

"Ev bu tarafta." Clary, odanın diğer ucundaki işaret ettiği kapıya doğru yürüdü.

Jace onu kolundan yakaladı. "Dur."

Clary endişeyle ona döndü. "Bir terslik mi var?"

"Bilmiyorum." İki dar kutu sırasına yaklaşarak bir ıslık çaldı. "Clary, buraya gelip şunu görmek isteyebilirsin."

Clary ona yaklaştı. Depo loştu ve tek aydınlık, veranda lambasının pencereden süzülen ışığıydı. "Çok karanlık..."

O anda oda parlak bir ışıkla yıkandı. Simon gözlerini kırpıştırarak başını yana çevirdi. "Ah!"

Jace güldü. Mühürlü bir kutunun üzerinde ayakta duruyordu ve elini kaldırmıştı. Avcunda bir şey parlıyor, kıvrık parmaklarının arasından ışık süzülüyordu. "Cadı ışığı," dedi.

Simon kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Clary kutuların üzerine tırmanmaya ve Jace'e yaklaşmaya başlamıştı bile. Jace eski püskü esrar romanlarından bir yığının arkasında duruyor, cadı ışığı yüzüne ürkütücü bir parlaklık vuruyordu. "Şuna bir bak," dedi Jace, duvarın üst kısmında bir yeri işaret ederek. Clary önce onun işaret ettiği şeyin bir çift süs aplik olduğunu sandı. Gözleri ışığa alıştığında, aslında kısa zincirler asılmış

metal halkalar olduğunu ve zincirlerin duvara gömüldüğünü gördü. "Bunlar..."

"Kelepçe," dedi Simon, kutulara yaklaşırken. "Bu, ah..."

"Seksi olduğunu söyleme." Clary ona uyaran bir bakış attı. "Luke'un sözünü ettiği şey buydu."

Jace uzanıp bir elini metal halkalardan birinin içinde gezdirdi. Geri çektiğinde, parmaklarında kızıl-kahverengi tozlar vardı. "Kan. Bir de şuraya bak!" Duvarda zincirlerin gömüldüğü noktayı işaret etti, sıva dışa doğru pot yapmış gibiydi. "Biri bunları duvardan sökmeye çalışmış. Görünüşe bakılırsa çok uğraşmış."

Clary'nin kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Sence Luke iyi midir?"

Jace cadı ışığını indirdi. "Sanırım bunu öğrensek iyi olur."

Dairenin kapısı açıktı. Luke'un oturma odasına açılıyordu. Mağazanın içinde yüzlerce kitap olmasına rağmen, dairede yüzlerce daha fazlası vardı. Kitap rafları tavana kadar yükseliyordu ve birçoğu çift sıra kitaplarla doluydu. Çoğu şiir ve kurgu, birçoğuysa fantezi ve esrar romanıydı. Clary, güneş Doğu Nehri üzerinde batarken Luke'un penceresinin önünde kıvrılıp, *Prydain Kronikleri*'nin tamamını nasıl okuduğunu hatırlıyordu.

"Bence hala buralarda," dedi Simon, Luke'un küçük mutfağının kapısında durarak. "Kahve makinesi açık ve içinde kahve var. Üstelik de hala sıcak."

Clary mutfak kapısından içeri baktı. Lavaboya kirli bulaşıklar atılmıştı. Luke'un ceketleri giysi dolabının içindeki

askılara düzgünce asılmıştı. Koridordan geçerek küçük yatak odasındaki kapıyı açtı. Her zamanki gibi görünüyordu, gri yatak örtüleri ve düzeltilmemiş dümdüz yastıklarıyla yatağı, üzeri bozuk paralarla dolu şifonyeri. Hepsi yerli yerindeydi. Clary arkadaşlarına dönerken, kafası karışıktı. İçeri girdiklerinde her tarafı darmadağın, Luke'u yaralı ve bağlı halde bulacaklarını düşünmüştü. Şimdiyse ne düşüneceğini bilemiyordu.

Uyuşmuş gibi bir halde koridordan geçip, annesi iş için şehir dışına çıktığı zamanlarda sık sık kaldığı misafir yatak odasına girdi. Öyle zamanlarda siyah-beyaz televizyonda gece geç saatlere kadar korku filmi izlemişlerdi. Eşyalarını evle burası arasında taşımak zorunda kalmamak için, fazla eşyalarla dolu bir sırt çantası bile bırakmıştı.

Yere eğilerek çantayı zeytin yeşili kayışından tutup yatağın altından çekti. Üzeri çoğunu Simon'ın verdiği rozetlerle doluydu. OYUNCULAR DAHA İYİ BİLİR. OTAKU KIZLARI. HALA KRAL OLAMADI. Çantanın içinde katlanmış giysiler, birkaç takım iç çamaşır, bir diş fırçası ve hatta şampuan vardı. *Tanrı'ya şükür,* diye düşündü ve yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapadı. Isabelle'in aşırı büyük -üstelik şimdi çimen lekeli ve ter kokulu- giysilerini çıkararak, eskimiş kağıt yumuşaklığındaki büzgülü bir kumaş pantolon ve üzerine, önünde Çince harfler bulunan mavi bir tişört giydi. Isabelle'in giysilerini çantasına attı, iplerini çekerek sıkıca kapadı ve sırtında o tanıdığı ağırlıkla

odadan çıktı. Yine kendine ait bir şeyleri bulmak hoşuna gitmişti.

Jace'i Luke'un kitap dolu ofisinde, masanın üzerine fermuarı açık halde bırakılmış yeşil bir bez çantayı incelerken buldu. Simon'ın dediği gibi, çantanın içi silah doluydu. Kınsız bıçaklar, rulo yapılmış bir kamçı ve kenarı jilet keskinliğinde gibi görünen metal bir disk vardı.

"Bu bir *chakhram*," dedi Jace, yanına gelen Clary'ye bakarak. "Bir Sikh silahı. Fırlatmadan önce işaret parmağının etrafında çevirirsin. Enderdir ve kullanımı zordur. Luke'un bunlardan birine sahip olması ilginç. Kendi döneminde Hodge'un en sevdiği silahlardan biriymiş, bana öyle söylemişti."

"Luke bir şeyler toplamayı sever. Sanatsal eserler. Bilirsin," dedi Clary, masanın arkasındaki bronz Hint ve Rus biblolarıyla dolu rafı işaret ederek. Bunlar arasında Clary'nin en sevdiği, Hintli yıkım tanrıçası Kali'nin başını arkaya atmış ve gözlerini kapamış halde dans ederken bir elinde kılıç, diğerinde kesik bir baş tutan heykeliydi. Masanın yan tarafında, parlak gül ağacından oyulmuş antika bir Çin panosu duruyordu. "Güzel şeyler."

Jace nazik bir hareketle *chakhramı* bir kenara bıraktı. Luke'un ağzı açık bez çantasından birkaç giysi döküldü, sanki son anda düşünülerek eklenmişler gibi. "Sanırım bu senin."

Giysilerin arasından gizli dikdörtgen bir şey çıkardı: Camının üzerinde uzun bir dikey çatlak olan, ahşap çerçeveli

bir fotoğraf. Çatlak; Clary, annesi ve Luke'un gülümseyen yüzlerine örümcek ağı gibi çizgiler atmıştı. "Evet, *benim*," dedi Clary, çerçeveyi Jace'in elinden alırken.

"Çatlamış," dedi Jace.

"Biliyorum. *Ben* yaptım. Avcı iblise fırlattığım zaman." Clary, Jace'e baktı ve yüzündeki farkındalığı gördü. "Yani, saldırıdan sonra Luke evimize gitti. Hatta belki bugün bile..."

"Geçit'i en son kullanan kişi o olmalı," dedi Jace. "Bu yüzden bizi buraya getirdi. Sen bir şey düşünmüyordun, bu yüzden de bizi en son ayarlı olduğu yere getirdi."

"Dorothea'nin bize onun orada olduğunu söylemesi çok nazik bir davranış," dedi Clary.

"Muhtemelen Dorothea'ye sessiz kalması için para vermiştir. Ya da Dorothea ona bize güvendiğinden daha fazla güveniyor. Yani Luke aslında..."

"Çocuklar!" Simon panik içinde ofise dalmıştı. "Biri geliyor."

Clary fotoğrafı bıraktı. "Luke mu?"

Simon koridora baktı ve başıyla onayladı. "O. Ama tek başına değil, yanında iki adam daha var."

"İki adam mı?" Jace birkaç adım ilerledi, kapıdan dışarı baktı ve kısık sesle bir küfür savurdu. "İblis efendileri."

Clary'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "İblis efendileri mi? Ama..."

Jace başını iki yana sallayarak kapıdan uzaklaştı. "Buradan çıkmanın başka yolu var mı? Bir arka kapı?"

Clary başını iki yana salladı. Artık koridordaki ayak seslerini duyabiliyorlardı ve Clary'nin göğsü korkuyla dolmuştu.

Jace umutsuzca etrafına bakındı ve bakışları gül ağacı panoya dikildi. "Arkasına geçin," dedi. "*Hemen.*"

Clary çatlak çerçeveyi masaya bırakıp panonun arkasına geçti ve Simon'ı da yanına çekti. Jace elinde stelle hemen arkalarındaydı. Clary kapının açıldığını ve birilerinin ofise girdiğini duyduğunda, Jace zorlukla saklanabilmişti. Üç adam konuşuyordu. Endişeyle Simon'a baktı, yüzü bembeyaz olmuştu. Sonra Jace'e baktı, o da elindeki steli kaldırmış, panonun arkasına bir kare çiziyordu. Simon'ın korkuyla yutkunduğunu duydu, zorlukla duyulabilecek bir sesti. Jace ikisine de dönerek başını iki yana salladı ve dudak hareketleriyle konuştu: *Buradan bizi göremezler, fakat biz onları görebiliriz.*

Clary dudağını ısırarak kareye yaklaştı ve ensesinde Simon'ın nefesini hissederek diğer tarafa baktı. Diğer tarafı mükemmel bir şekilde görebiliyordu: Kitap rafları, üzerinde bez çanta duran masa, ve berbat görünümlü, gözlüğünü başının üzerine itmiş halde kapının yanında hafif kambur duran Luke'u gördü. Kendisini göremeyeceğini, Jace'in yarattığı pencerenin karakollardaki sorgu odalarında bulunan tek taraflı aynalara benzediğini bilmesine rağmen, Clary korkusunu bastırmakta zorlanıyordu.

Luke döndü ve kapıya doğru baktı. "Evet, istediğiniz gibi etrafa bakabilirsiniz," dedi, alaycı bir tavırla. "İlgi gösterdiğinizi görmek güzel."

Ofisin köşesinde hafif bir kıkırdama duyuldu. Bileğinin sabırsız bir hareketiyle, Jace 'pencere'nin çerçevesine dokundu ve çerçeve genişleyerek odayı daha fazla gösterdi. Orada Luke'la birlikte iki adam oturuyordu, üzerlerinde uzun kızılımsı cüppeler vardı ve kukuletalarını indirmişlerdi. Biri ince yapılı, kırçıllı bıyıkları ve sivri sakallı bakımlı bir adamdı. Gülümsediğinde, bembeyaz dişleri görünüyordu. Diğeri iriyarı, güreşçi kılıklı, kızılımsı saçları kısa kesilmiş bir adamdı. Teni koyu mordu ve aşırı gerilmiş gibi, elmacık kemiklerinin üzerinde parlak görünüyordu.

"Bunlar büyücü mü?" diye fısıldadı Clary.

Jace cevap vermedi. Bütün vücudu demir çubuk gibi kaskatı kesilmişti.

Kaçıp Luke'a ulaşmaya çalışacağımdan korkuyor, diye düşündü Clary. Keşke bunu yapmayacağı konusunda onu rahatlatabilseydi. Damar renkli kalın pelerinli bu iki adamda insanı ürküten bir şeyler vardı.

"Bunu dostça bir takip ziyareti olarak değerlendir, *Graymark*," dedi kırçıllı bıyıklı adam. Gülümsediğinde, insan eti yemek için özellikle sivriltilmiş gibi görünen keskin dişleri gözler önüne serildi.

"Sizinle ilgili dostça bir şeyden sözedilemez, Pangborn." Luke masasının kenarına oturmuş, bez çantanın içindekileri ziyaretçilerin gözünden gizleyecek şekilde öne eğilmişti. Şimdi daha yakından bakınca, Clary onun ellerinin ve yüzünün çürükler, çizikler ve kan içinde olduğunu gördü. Boynundaki

uzun bir kesik, yakasının altında gözden kayboluyordu. *Ona neler olmuştu böyle?*

"Blackwell, ona dokunma, çok değerlidir," dedi Luke, sert bir tavırla.

Kitap rafından Kali'nin heykelini almış olan kızıl saçlı iri-yarı adam, parmaklarını heykelin üzerinde dolaştırdı. "Güzel bir şey," dedi.

"Ah," dedi Pangborn, heykeli arkadaşının elinden alırken. "Hiçbir insan veya tanrı tarafından öldürülemeyecek bir iblisle savaşmak için yaratıldı o. 'Ah, Kali, kutsal annem! Güçlü Shiva'nın büyücüsü, çılgınca mutluluğunla dans et, ellerini çırp. Sen bütün hamlelerin hamlecisi, bizse senin çaresiz oyuncaklarınız.'"

"Çok güzel," dedi Luke. "Hint mitolojisiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Bütün mitler gerçektir," dedi Pangborn. Clary iliklerine kadar ürperdi. "Yoksa bunu bile unuttun mu?"

"Hiçbir şeyi unutmadım," dedi Luke. Rahat görünmesine rağmen, Clary omuzlarındaki ve ağzındaki gerginliği görebiliyordu. "Sanırım sizi Valentine gönderdi."

"Öyle," dedi Pangborn. "Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünüyor."

"Fikrimi değiştireceğim herhangi bir şey yok. Size bir şey bilmediğimi söyledim. Bu arada, pelerinleriniz güzel."

"Teşekkürler," dedi Blackwell, sinsice sırıtarak. "Onları bir çift ölü büyücüden aldık."

"Bunlar resmi *Anlaşma* cüppeleri, değil mi?" diye sordu Luke. "Ayaklanma'dan kalma."

Pangborn hafifçe kıkırdadı. "Savaşın ganimetleri."

"Birinin sizi gerçek sanmasından korkmuyor musunuz?"

"Hayır," dedi Blackwell, "bunu anlayacak kadar yaklaştıklarında, zaten bir daha uzaklaşamazlar."

Pangborn, cüppesinin kenarını düzeltti. "Ayaklanma'yı hatırlıyor musun, Lucian?" diye sordu, sakince. "Harika ve korkunç bir gündü. Savaş için nasıl birlikte eğitim aldığımızı hatırlıyor musun?"

Luke yüzünü buruşturdu. "Geçmiş, geçmiştir. Size ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, baylar. Artık size yardım edemem. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Hiçbir şey, oldukça genel bir kelime, belirgin değil," dedi Pangborn, melankolik bir tavırla. "Bu kadar kitabı olan biri, kesinlikle *bir şeyler* biliyordur."

"Bahar aylarında belli otları nereden nasıl bulacağınızı merak ediyorsanız, sizi doğru kaynaklara yönlendirebilirim. Ne var ki konu Ölümlü Kupa'nın nereye kaybolduğuna geldiğinde..."

"Kaybolmak pek doğru bir kelime değil," dedi Pangborn, alaycı bir sırıtışla. "Daha ziyade, gizlendi. Jocelyn tarafından."

"Bu olabilir," dedi Luke. "Eh, kupanın nerede olduğunu o size söylemedi mi daha?"

"Henüz ayılmadı," dedi Pangborn, uzun parmaklı elini havada sallayarak. "Valentine hayal kırıklığına uğradı. Kavuşmalarını sabırsızlıkla bekliyordu."

"Sanırım Jocelyn pek benzer şekilde düşünmüyordu," diye mırıldandı Luke.

Pangborn kısa bir kahkaha patlattı. "Kıskandın mı, Graymark? Belki de artık ona karşı eskiden taşıdığın duyguları taşımıyorsun?"

Clary'nin parmakları titremeye başladı, o kadar ki titremelerini bastırmak için parmaklarını sıkıca birbirine doladı. *Jocelyn? Annem hakkında konuşuyor olabilirler mi?*

"Ona karşı asla özel duygularım olmadı," dedi Luke. "Kendi türü arasından sürgün edilmiş iki Gölge Avcısı olarak, neden bir arada olduğumuzu anlayabilirsin. Ama endişelendiği buysa, Valentine'ın onunla ilgili planlarına müdahale edecek değilim."

"Endişeli olduğunu söyleyemem," dedi Pangborn. "Daha ziyade... merak ediyor. Hayatta ve hala tanınabilir ölçüde insan olup olmadığını hepimiz merak ediyorduk."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Yeterince iyi görünüyorsun," dedi Pangborn, hoşnutsuz bir tavırla. Kali heykelini tekrar rafa bıraktı. "Bir çocuk vardı, değil mi? Bir kız."

Luke afallamış gibiydi. "Ne?"

"Aptal rolü yapma," dedi Blackwell, hırlar gibi. "Kaltağın bir kızı olduğunu biliyoruz. Evde, yatak odasında onun resimlerini buldular..."

"Ah, ben de benim çocuklarımı soruyorsunuz sandım," dedi Luke, sakince. "Evet, Jocelyn'in bir kızı vardı. Clarissa.

Sanırım kaçtı. Valentine sizi onu bulmanız için mi gönderdi yoksa?"

"Bizi değil," dedi Pangborn. "Ama araştırıyor."

"Burayı da arayabiliriz," dedi Blackwell.

"Bunu hiç tavsiye etmem," dedi Luke ve masadan kalktı. Yüz ifadesi değişmese de, iki adama bakarken gözlerinde belirgin, soğuk bir tehdit vardı. "Onun hala hayatta olduğunu size düşündüren ne? Valentine'ın evi talan etmeleri için Avcı'ları gönderdiğini sanıyordum. Yeterince Avcı zehrine maruz kalırsa, her insan geride hiçbir iz bırakmadan küle dönüşür."

"Orada ölü bir Avcı vardı," dedi Pangborn. "Valentine şüphelendi."

"Valentine'ı her şey şüphelendirir," dedi Luke. "Belki de Jocelyn öldürmüştür. Bunu yapabilecek güçteydi."

Blackwell homurdandı. "Belki."

Luke omuz silkti. "Bakın, kızın nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, fakat kendi tahminimle, size öldüğünü söyleyebilirim. Aksi takdirde şimdiye kadar ortaya çıkardı. Ayrıca, çok fazla tehlike oluşturacak biri de değil. Daha on beş yaşında, Valentine'ı hiç görmedi ve iblislere inanmıyor."

Pangborn güldü. "Ne şanslı bir çocuk."

"Artık değil," dedi Luke.

Blackwell kaşlarını kaldırdı. "Öfkeli gibisin, Lucian."

"Öfkeli değilim, sadece artık sabrım taştı. Valentine'ın planlarına karışacak filan değilim, bunu anladınız mı? Ben aptal değilim."

"Gerçekten mi?" dedi Blackwell. "Yıllar boyunca kendi kellen için böylesine sağlıklı bir saygı geliştirmiş olduğunu görmek güzel, Lucian. Her zaman o kadar şartlara uyan biri değildin."

"Biliyor musun," dedi Pangborn, sohbet eder gibi bir ses tonuyla, "Kupa'ya karşılık Jocelyn'i verebilirdik. Güvenli bir şekilde kapına teslim ederdik. Bu, Valentine'ın kendisinin verdiği bir söz."

"Biliyorum," dedi Luke. "Ama ilgilenmiyorum. Şu çok değerli Kupa'nızın nerede olduğunu bilmiyorum ve politik oyunlarınıza karışmak niyetinde de değilim. Valentine'dan nefret ediyorum," diye ekledi, "ama aynı zamanda ona saygı duyuyorum. Yoluna çıkan herkesi ezip geçeceğini biliyorum. Bu yüzden, yolundan uzak durmaya kararlıyım. O bir canavar, bir ölüm makinesi."

"Şu konuşana bak," diye hırladı Blackwell.

"Sanırım Valentine'ın yolundan çekilmek için yaptığın hazırlıklar şurada," dedi Pangborn, uzun işaret parmağını masanın üzerindeki bez çantaya doğru uzatarak. "Şehirden ayrılıyor musun, Lucian?"

Luke yavaşça başıyla onayladı. "Evet. Bir süre gözden uzak kalmak niyetindeyim."

"Seni durdurabiliriz," dedi Blackwell. "Kalmaya zorlayabiliriz."

Luke gülümsedi. Yüzü değişti. Artık Clary'yi parktaki salıncaklarda iten ve üç tekerlekli bisiklete binmeyi öğreten

o nazik, kültürlü adam değildi. Aniden gözlerinde ölümcül pırıltılar belirmişti. "Deneyebilirsiniz tabii."

Pangborn, Blackwell'e bir bakış attı. Blackwell yavaşça başını iki yana salladı. Bunun üzerine Pangborn tekrar Luke'a döndü. "Eğer aniden aklına gelen bir şey olursa, bize bilgi verecek misin?"

Luke hala gülümsüyordu. "Arayacağım kişiler listemin en tepesinde siz varsınız."

Pangborn başıyla onayladı. "O halde artık gitsek iyi olur. Melek seni korusun, Lucian."

"Melek benim gibileri korumaz," dedi Luke. Bez çantayı masasının üzerinden alıp ağzını kapadı. "Kalkıyor musunuz, beyler?"

Kukuletalarını tekrar başlarına geçiren iki adam, arkalarında Luke'la odadan çıktılar. Luke bir an kapıda duraksadı, bir şey unutmuş gibi içeri bakındı, sonra kapıyı dikkatle arkasından kapadı.

Clary olduğu yerde kıpırdamadan dururken, ön kapının kapandığını ve Luke asma kilidi tekrar geçirirken dışarıdan gelen zincir ve anahtar seslerini duydu. Annesine olanlarla ilgilenmediğini söylerken Luke'un yüzündeki ifade gözünün önünden gitmiyordu.

Omzunda bir el hissetti. "Clary?" Bu Simon'dı, sesi tereddütlü ve neredeyse nazikti. "Sen iyi misin?"

Clary sessizce başını iki yana salladı. Hiç de iyi filan değildi. Aslında, bir daha asla iyi olacağını sanmıyordu.

"Elbette ki değil." Bu, Jace'in buz parçaları gibi soğuk ve keskin sesiydi. Panoyu tutup sert bir hareketle kenara çekti. "En azından, artık iblisi annenin peşinden gönderenin kim olduğunu biliyoruz. Bu adamlar, annenin Ölümlü Kupa'yı sakladığına inanıyor."

Clary dudaklarının gerildiğini hissetti. "Bu tam anlamıyla gülünç *ve* imkansız."

"Belki," dedi Jace, Luke'un masasına yaslanarak. Mesafeli bakışlarını Clary'nin yüzüne dikti. "Bu adamları daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır." Clary başını iki yana salladı. "Asla."

"Lucian onları tanıyor gibi görünüyordu. Onlarla dost gibiydi."

"Pek dost olduklarını söyleyemem," dedi Simon. "Bence aralarında bastırılmış bir düşmanlık vardı."

"Ama onu şuracıkta öldürmediler," dedi Jace. "İtiraf ettiğinden daha fazlasını bildiğini düşünüyorlar."

"Belki," dedi Clary, "belki de sadece başka bir Gölge Avcısı'nı öldürmek istemiyorlar."

Jace, Clary'nin tüylerini ürperten bir sertlikle güldü. "Bundan şüpheliyim."

Clary ona sertçe baktı. "Bu kadar emin olmanın nedeni ne? Onları tanıyor musun?"

Jace cevap verirken, sesindeki kahkaha tamamen silinmişti. "Onları tanıyor muyum?" diye tekrarladı. "Öyle de diyebilirsin. Onlar, babamı öldüren adamlar."

9

ÇEMBER VE KARDEŞLİK

Clary bir şeyler söylemek ve Jace'in koluna dokunmak için uzandı, yine de, az önce babasının katillerini görmüş birine ne söylenebilirdi ki? Tereddüdünün bir anlamı yoktu. Jace, canı yanmış gibi omuz silkerek onun dokunuşundan kurtuldu. "Gitmeliyiz," dedi, ofisten çıkıp oturma odasına geçerken. Clary ve Simon da peşinden gittiler. "Luke'un ne zaman geri döneceğini bilmiyoruz."

Arka taraftan çıkarken, Jace steli kullanarak kapıyı arkalarından kilitledi ve üçü birlikte ıssız caddeye ulaştılar. Ay, şehrin üzerinde bir kolye gibi asılı duruyor, Doğu Nehri'nin üzerine inci ışıklarını yansıtıyordu. Williamsburg Köprüsü'nün üzerinden geçen arabaların uzaktan gelen uğultusu, nemli havayı çırpılan kanatlar gibi bir sesle dolduruyordu. "Kimse bana nereye gittiğimizi söylemeyecek mi?" diye sordu Simon.

"L trenine," dedi Jace, sakince.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Simon, gözlerini kırpıştırarak. "İblis avcıları metroyu mu kullanıyor yani?"

"Araba kullanmaktan daha hızlı."

"Daha gösterişli bir şey olacağını sanmıştım, örneğin üzerinde 'İblislere Ölüm' yazan bir minibüs gibi..."

Jace cevap vermeye bile gerek görmedi. Clary, ona yandan bir bakış attı. Bazen, Jocelyn bir şeye öfkelendiğinde ya da keyifsiz olduğunda, Clary'nin adına 'ürkütücü sakinlik' dediği tavra bürünürdü. Bu sükunet, Clary'ye bir buz tabakasının insanın ayaklarının altında çatlamadan önceki aldatıcı görüntüsünü hatırlatırdı. Jace şu anda o durumdaydı. Yüzü ifadesizdi ama o altın rengi gözlerin altında bir şeyler yanıyordu.

"Simon," dedi Clary. "Yeter."

Simon, ona *Kimin tarafındasın sen?* der gibi baktıysa da, Clary aldırış etmedi.

Kent Caddesi'ne döndüklerinde, hala Jace'i izliyordu. Arkalarındaki köprünün ışıkları, Jace'in saçlarını imkansız bir haleyle aydınlatıyordu. Yıllar önce Jace'in babasını öldüren adamlarla annesini kaçıranların aynı kişiler olmasından dolayı memnunluk duymasının doğru olup olmadığını merak ediyordu. En azından, artık Jace onun annesini bulmasına yardım edecekti. En azından şimdilik, Clary'yi yalnız bırakamazdı.

"*Burada* mı yaşıyorsun?" diye sordu Simon, kırık camları ve sarı polis şeritleriyle mühürlenmiş kapılarıyla eski katedrale bakarken. "Burası bir kilise!"

Jace gömlek yakasına uzanıp, zincire asılı bakır bir anahtar çıkardı. Tavan arasında duran antika bir sandığı açmak için kullanılacak türden anahtarlara benziyordu. Clary onu merakla izliyordu, çünkü daha önce Enstitü'den ayrılırken kapıyı kilitlememiş, sadece kapamışlardı. "Kutsanmış alanlarda yaşamayı yararlı buluyoruz."

"Bunu anlıyorum, fakat burası çok bakımsız," dedi Simon, antik binayı saran bükülmüş demir çitlere ve basamaklarda birikmiş çöplere şüpheyle bakarak.

Clary zihnini gevşetti. Annesinin terebentin paçavralarından birini alıp bütün pisliği eski bir yağlı boya tabloyu temizler gibi silerek temizlediğini hayal etti.

İşte gerçek vizyon! Karanlık camdan süzülen ışık gibi, sahte olanın arasından parlıyordu. Katedralin yüksek kulelerini, kurşunlu pencerelerin soluk pırıltısını, kapının yanındaki taş duvara yerleştirilmiş bakır plakayı ve üzerine kazınmış olan Enstitü'nün adını görebiliyordu. Neredeyse iç çekerek gitmesine izin vermeden önce görüntüye bir an tutundu.

"Burası görkemli bir yer, Simon," dedi. "Aslında böyle görünmüyor."

"Eğer senin görkem anlayışın buysa, benim giysi seçimime karar vermenle ilgili yeniden düşünmem gerekecek."

Jace anahtarı kilide soktu ve omzunun üzerinden Simon'a baktı. "Seni burada ne kadar onurlandırdığımı takdir edebildiğinden emin değilim," dedi. "Enstitü'ye adım atan ilk sıradan sen olacaksın."

"Muhtemelen koku onları uzak tutuyordur."

"Ona aldırma," dedi Clary, Jace'e; hemen ardından, Simon'ın yan tarafına bir dirsek indirdi. "Aklından geçenleri patır patır söyler, hiç filtre etmez."

"Filtreler sigara ve kahve içindir," diye homurdandı Simon, içeri girerlerken. "Aslında şu anda tam olarak ihtiyaç duyduğum iki şey."

Yuvarlak merdivenleri tırmanırlarken, Clary kendisinin de kahve istediğini düşündü. Duvarlardaki kabartmalardan bazılarını artık tanımaya başlıyordu, tıpkı yabancı bir dilde, sanki daha fazla konsantre olursa anlam çıkarabileceğini hissettiren kelimelerin işitme yeteneğiyle alay etmesi gibi, bunlar da görüş yeteneğiyle alay ediyordu.

Clary ve iki delikanlı asansöre ulaşıp sessizce yukarı çıktılar. Clary hala kahveyi düşünüyordu; annesinin sabahları yaptığı gibi yarısına kadar sütle dolu büyük kahve kupalarını. Bazen Luke, Çin Mahallesi'ndeki Altın Fayton Fırını'ndan tatlı çörekler getirirdi. Luke'u düşününce Clary'nin göğsü sıkıştı ve iştahı kaçtı.

Asansör tıslayarak durduğunda, kendilerini Clary'nin hatırladığı antrede buldular. Jace ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin sırtlığına attı ve dişlerinin arasından ıslık

çaldı. Birkaç saniye sonra Church ortaya çıktı ve tozlu havada parlayan sarı gözleriyle yanlarına geldi. "Church," dedi Jace, kedinin gri başını okşamak için çömelirken. "Alec nerede, Church? Hodge nerede?"

Church sırtını kabartarak miyavladı. Jace, Clary'nin başka şartlarda şirin bulabileceği bir şekilde burnunu buruşturdu. "Kütüphanedeler mi?" Ayağa kalktı ve Church vücudunu silkeleyerek koridora doğru birkaç adım attıktan sonra, durup omzunun üzerinden onlara baktı. Jace, dünyada yapılabilecek en doğal şeymiş gibi kedinin peşinden yürürken, Clary ve Simon'a kendisini izlemelerini işaret etti.

"Ben kedileri sevmem," dedi Simon, dar bir koridordan geçerken omzu Clary'ninkine çarptığında.

"Church'ü tanıdığım kadarıyla," dedi Jace, "onun da senden pek hoşlandığını söyleyemem."

Yatak odalarının dizili olduğu koridorlardan birinden geçiyorlardı. Simon'ın kaşları kalktı. "Burada tam olarak kaç kişi yaşıyor?"

"Burası bir enstitü," dedi Clary. "Gölge Avcıları'nın şehre geldiklerinde kalabilecekleri bir yer. Bir tür kasa ve araştırma merkezi."

"Bir kilise olduğunu sanıyordum."

"Bir kilisenin *içinde*."

"Ah, evet, bu hiç kafa karıştırıcı değil, haklısın." Simon'ın kibirli ses tonuna karşın, Clary onun gerginliğinin farkındaydı. Simon'ı susturmak yerine, uzanıp elini tuttu ve parmak-

larını onun soğuk parmaklarına kenetledi. Simon'ın eli yapış yapıştı, ancak o da minnettar bir tavırla Clary'nin elini sıktı.

"Tuhaf olduğunu biliyorum," dedi Clary, sakince, "ama akışına bırak. Bana güven."

Simon'ın koyu renk gözleri ciddi bakıyordu. "Sana güveniyorum," dedi. "Ben *ona* güvenmiyorum." Birkaç adım önlerinde yürüyen ve görünüşe göre kediyle sohbet eden Jace'e bir bakış attı. Clary ikisinin ne konuştuğunu merak etti. Politika? Opera? Ton balığının abartılı fiyatı?

"Şey, dene," dedi sonunda. "Şimdilik annemi bulmam konusunda elimdeki en iyi seçenek o."

Simon ürperdi. "Burası bana hiç sevimli gelmiyor," diye fısıldadı.

Clary bu sabah uyandığında kendini nasıl hissettiğini hatırladı, sanki her şey aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelmişti. Simon için hiçbir aşinalık olmadığı, sadece yabancılık duygusu olduğu belliydi. "Benimle kalmak zorunda değilsin," dedi Clary, trende Simon'ı yanında tutabilmek için Jace'le kavga etmiş olmasına rağmen. Jace'e, üç gün boyunca Luke'u izledikten sonra Simon'ın işe yarar bir şeyler biliyor olabileceğini, detayları ortaya çıkardıklarında bazı sonuçlara ulaşabileceklerini belirterek onu ikna etmişti.

"Evet," dedi Simon, "zorundayım." Bir köşeyi dönüp kendilerini bir mutfakta bulduklarında, Clary'nin elini bıraktı. Muazzam büyüklükte bir mutfaktı ve Enstitü'nün diğer yerlerinin aksine, paslanmaz çelikten tezgahları ve mutfak mal-

zemelerinin konduğu camlı raflarıyla son derece moderndi. Dökme demirden kırmızı bir ocağın yanında, elinde yuvarlak bir kaşıkla, saçlarını başının üzerinde toplamış halde Isabelle duruyordu. Bir tencereden buhar yükseliyordu ve malzemeler her yere saçılmıştı, domates, kıyılmış soğan ve sarımsak, koyu renk bitkiler, rendelenmiş peynir yığınları, kabuklu fıstık, bir avuç zeytin ve camlaşmış gözleriyle tavana bakan bütün bir balık.

"Çorba yapıyorum," dedi Isabelle, kaşığı Jace'e doğru sallayarak. "Aç mısın?" Sonra Jace'in arkasına bakarak Simon ve Clary'yi gördü. "Ah, Tanrım," dedi sonunda. "Buraya bir sıradan daha mı getirdin? Hodge seni öldürecek."

Simon boğazını temizledi. "Benim adım Simon," dedi.

Isabelle ona aldırmadı. "JACE WAYLAND," dedi. "Hemen bir açıklama yap."

Jace, kediye öfkeyle bakıyordu. "Sana beni Alec'e götürmeni söylemiştim! Seni hain Yahuda!"

Church keyifli bir şekilde sırtüstü yuvarlandı ve mırladı.

"Church'ü suçlama," dedi Isabelle. "Hodge'un seni öldürecek olması onun hatası değil." Kaşığı tencereye geri koydu. Clary, fıstıklı-balıklı-zeytinli domates çorbasının tadının nasıl olabileceğini merak etti.

"Onu getirmek zorundaydım," dedi Jace. "Isabelle, bugün babamı öldüren o iki adamı gördüm."

Isabelle'in omuzları gerildi, fakat olduğu yerde dönüp Jace'e baktığında şaşkın olmaktan ziyade öfkeliydi. "Bunun

onlardan biri olduğunu sanmıyorum," dedi, kaşıkla Simon'ı işaret ederek.

Simon'ın buna bir şey söylememesi Clary'yi şaşırttı. Ağzı açık ve olduğu yerde donup kalmış bir halde Isabelle'e bakmakla meşguldü. Elbette ki Clary bunu fark ettiğinde ciddi ölçüde rahatsız oldu. Isabelle tam olarak Simon'ın tipiydi, uzun boylu, güzel ve alımlı. Üzerinde düşününce, belki de herkesin tipiydi. Clary fıstıklı-balıklı-zeytinli domates çorbasını düşünmeyi bırakıp malzemeleri Isabelle'in kafasından aşağı dökerse neler olabileceğini aklından geçirmeye başladı.

"Elbette değil," dedi Jace. "Öyle olsaydı sence şimdi hayatta olabilir miydi?"

Isabelle, Simon'a kayıtsız bir bakış attı. "Sanırım hayır," dedi, balığın bir parçasını dalgın bir tavırla yere atarken. Church bütün iştahıyla balık parçasının üzerine atıldı.

"Bizi neden buraya getirdiği belli," dedi Jace, tiksintiyle. "Ona yine balık yedirdiğine inanamıyorum. Giderek şişmanlıyor."

"Şişmanlamıyor. Ayrıca, onun dışında burada kimse bir şey yemiyor. Bu tarihi Chelsea Pazarı'ndaki bir su perisinden aldım. Çok lezzetli olduğunu söyledi..."

"Yemek pişirmeyi bilseydin, belki *yerdim*," diye homurdandı Jace.

Isabelle olduğu yerde donup kaldı ve kaşını tehditkar bir tavırla havaya kaldırdı. "*Ne* dedin sen?"

Jace buzdolabına doğru yürüdü. "Yiyecek bir şeyler bulacağımı söyledim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Isabelle tekrar çorbasına döndü. Simon gözlerini ondan alamıyordu. Açıklanamaz bir şekilde öfkeye kapılan Clary, sırt çantasını yere indirerek Jace'in peşinden buzdolabına yaklaştı.

"Yemek yediğine inanamıyorum," diye tısladı.

"Başka ne yapabilirim ki?" dedi Jace, çıldırtıcı bir sükunetle. Buzdolabının içi, son kullanma tarihi haftalarca geride kalmış süt kutularıyla ve kırmızı kalemle etiketlenmiş plastik Tupperware kaplarıyla doluydu: HODGE'A AİT. YEMEYİN.

"Vay canına, deli bir ev arkadaşı gibi," dedi Clary, bir an dikkati dağılarak.

"Kim, Hodge mu? Sadece düzeni sever." Jace, kaplardan birini dolaptan alıp kapağını açtı. "Hımmm. Spagetti."

"İştahını kapama," diye seslendi Isabelle.

"Aslını istersen," dedi Jace, buzdolabının kapısını kapatıp çekmeceden bir çatal alırken, "yapmayı planladığım şey de tam olarak bu." Clary'ye baktı. "Biraz ister misin?"

Clary başını iki yana salladı.

"Elbette istemezsin," dedi Jace, spagettiyle dolu bir ağızla, "bütün o sandviçleri sen yedin."

"O kadar çok sandviç yoktu." Isabelle'le sohbet başlatmayı bir şekilde başarmış olan Simon'a bir bakış attı. "Artık gidip Hodge'u bulabilir miyiz?"

"Buradan çıkmaya çok hevesli görünüyorsun."

"Ona gördüğümüz şeyleri anlatmayı sen istemiyor musun?"

"Henüz karar vermedim." Jace kabı bıraktı ve elinin üzerine bulaşmış olan spagetti sosunu yaladı. "Ama bunu çok istiyorsan..."

"İstiyorum."

"Tamam." Clary onun daha önceki gibi korkutucu bir şekilde değil, beklenmedik bir şekilde sakin olduğunu, fakat normalde olması gerekenden daha ketum davrandığını düşündü. Annesinin Japon kutularının üzerindeki lake tabakası kadar sert ve parlak olan maskesinin altından gerçek kişiliğini ne kadar ender gösterdiğini merak etti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Simon, onlar kapıya yaklaşırken. Koyu renk bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü. *Aptalcasına başı dönmüş gibi görünüyor,* diye düşündü Clary, *sanki biri kafasının arkasına beyzbol sopası indirmiş gibi.*

"Hodge'u bulmaya," dedi Clary. "Ona Luke'un evinde olanları anlatmam gerek."

Isabelle başını kaldırdı. "Ona o adamları gördüğünü de söyleyecek misin, Jace? Oradaki..."

"Bilmiyorum," dedi Jace, onun sözünü keserek. "Bu yüzden şimdilik bilgiyi kendine sakla."

Isabelle omuz silkti. "Pekala. Geri dönecek misiniz? Çorba istiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Jace.

"Sence Hodge çorba ister mi?"

"Kimse çorba filan istemiyor."

"Ben biraz istiyorum," dedi Simon.

"Hayır, istemiyorsun," dedi Jace. "Senin tek istediğin, Isabelle'i yatağa atmak."

Simon afallamıştı. "Bu doğru *değil*!"

"Ne gurur verici," diye mırıldandı Isabelle, bakışlarını çorbadan kaldırmadan; oysa yüzünü buruşturmuştu.

"Ah, evet, öyle," dedi Jace. "Haydi gidip ona sor, o da seni geri çevirsin ve sen acınası aşağılanmanla uğraşırken, biz de rahat rahat hayatlarımıza devam edelim." Parmaklarını şıklattı. "Haydi ama sıradan çocuk, yapacak işimiz var."

Simon utançla kızararak bakışlarını kaçırdı. Bir saniye önce art niyetle memnun olabilecek Clary, aniden Jace'e karşı öfke doldu. "Onu rahat bırak," diye çıkıştı. "*Sizden* biri olmadığı için ona bu kadar sadistçe davranmaya hakkın yok."

"*Bizden* biri," dedi Jace. Ama gözlerindeki keskin bakışlar silinmişti. "Ben gidip Hodge'u bulacağım. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun? Bu senin tercihin." Mutfak kapısını arkasından çarptı ve Clary'yi, Isabelle ve Simon'la bıraktı.

Isabelle bir kaseye çorba doldurup yüzüne bakmadan Simon'a doğru itti. Ama Clary onun hala küçümseme dolu olduğunu hissedebiliyordu. Çorba koyu yeşildi ve içinde kahverengi şeyler yüzüyordu.

"Ben Jace'le gidiyorum," dedi Clary. "Simon?.."

Simon bakışlarını yerden kaldırmadan bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Ben burada kalacağım." Simon bir tabureye oturdu. "Karnım aç."

"İyi." Clary, çok sıcak veya çok soğuk bir şey yutmuş gibi boğazının tıkandığını hissetti. Gri bir gölge gibi ayaklarına sürünen Church'le birlikte mutfaktan çıktı.

Koridorda, melek bıçaklarından birini parmaklarının arasında evirip çeviren Jace'le karşılaştı. Jace onu gördüğünde bıçağı cebine attı. "Muhabbet kuşlarını baş başa bırakman çok nazik bir davranış."

Clary ona kaşlarını çatarak baktı. "Neden her zaman böyle serserisin?"

"Serseri mi?" Jace bir kahkaha patlatmak üzereymiş gibi baktı.

"Simon'a söylediklerin..."

"Sadece onu biraz acıdan kurtarmaya çalışıyordum. Isabelle onun kalbini söküp yüksek ökçelerle üzerinde yürüyecek. Simon gibilerine bunu yapar."

"Sana da mı bunu yaptı?" diye sordu Clary.

Jace, Church'e dönmeden önce sadece başını iki yana salladı. "Hodge," dedi. "Ve bu kez *gerçekten* Hodge. Bizi başka bir yere götürürsen, seni tenis raketi olarak kullanırım."

İran kedisi homurdandı ve koridorda önlerine düştü. Jace'in biraz arkasından gelen Clary, onun omuzlarındaki gerginliği ve yorgunluğu görebiliyordu. Jace'in bu gerginlikten kurtulduğu bir zaman olup olmadığını merak etti. "Jace."

Jace dönüp ona baktı. "Ne?"

"Özür dilerim. Sana çıkıştığım için."

Jace güldü. "Hangisi için?"

"Sen de beni azarladın, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Jace, Clary'yi şaşırtarak. "Sende öylesine bir şey var ki..."

"Sinir bozucu?"

"Huzursuz edici."

Clary ona bunu iyi mi yoksa kötü anlamda mı söylediğini sormak istedi, fakat sonra vazgeçti. Jace'in cevabını şakaya çevirmesinden korkuyordu. Başka bir konuya geçmeye karar verdi. "Isabelle her zaman yemek hazırlar mı?" diye sordu.

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Çoğunlukla Lightwood ailesi buradadır ve Maryse -Isabelle'in annesi- yemekleri yapar. İnanılmaz bir aşçıdır." Simon'ın çorba konusunda Isabelle'e baktığı gibi, hülyalı gözlerle baktı.

"O halde neden Isabelle'e hiç öğretmemiş?" Şimdi, o sabah Jace'i piyano çalarken bulduğu müzik odasının önünden geçiyorlardı. Köşelerde yoğun gölgeler toplanmıştı.

"Çünkü," dedi Jace, yavaşça, "sadece yakın zamanda erkeklerin yanında kadın Gölge Avcıları ortaya çıktı. Yani, Merkez'de daima kadınlar vardı -mühürler, silah üretimi, Öldürme Sanatları eğitimi gibi şeylerle uğraşırlardı- ama çok az sayıda savaşçı vardı ve onlar da anca sıra dışı yeteneği olanlardı. Eğitim almak için mücadele etmek zorundaydılar. Maryse, Merkez'deki kadınlar arasında bu eğitimi alan ilk kuşak savaşçılardan biriydi, sanırım Isabelle'e bu yüzden yemek yapmayı öğretmedi, çünkü bunu yaparsa Isabelle'in mutfaktan çıkmayacağını düşünüyordu."

"Gerçekten öyle mi olurdu?" diye sordu Clary merakla. Pandemonyum'da karşılaştıklarında Isabelle'in ne kadar kendinden emin davrandığını ve o kamçıyı nasıl kullandığını hatırladı.

Jace güldü. "Isabelle bunu yapmazdı. O tanıdığım en iyi Gölge Avcıları'ndan biri."

"Alec'ten de mi iyi?"

Loş ışıkta önlerinde sessizce ilerleyen Church aniden durarak miyavladı. Metal bir spiral merdivenin dibinde durmuştu. "Oh, demek serada," dedi Jace. Clary onun aslında kediyle konuştuğunu ilk anda anlayamadı. "Buna hiç şaşırmadım."

"Sera mı?" dedi Clary.

Jace ilk basamağa döndü. "Hodge orayı sever. Tıbbi bitkiler, kullanabileceğimiz türden şeyler yetiştirir. O bitkilerin çoğu sadece İdris'te yetişir. Sanırım ona evini hatırlatıyorlar."

Clary, Jace'in peşine takıldı. Ayakkabıları metal basamaklarda takırdıyordu, Jace ise son derece sessizdi. "Isabelle'den daha mı iyi?" diye sordu Clary tekrar. "Yani, Alec."

Jace duraksayarak ona baktı ve düşecekmiş gibi basamaklardan aşağı eğildi. Clary rüyasını hatırladı: Yanarak düşen melekler. "Daha iyi mi?" dedi Jace. "İblis öldürmekte mi? Hayır, pek sayılmaz. Bir tane bile iblis öldürmedi ki."

"Gerçekten mi?"

"Nedenini bilmiyorum. Belki de daima Izzy ve beni koruduğu için." Merdivenin tepesine ulaşmışlardı. Üzerine yaprak ve üzüm oymaları işlenmiş iki kanatlı bir kapıyla karşılaştılar. Jace kapıları omuzlayarak açtı.

Kapılardan geçtikleri anda Clary kokuyu algıladı: Yeşil, keskin bir koku. Canlı ve büyüyen şeylerin, toprağın ve o toprakta büyüyen köklerin kokusu. Daha küçük, St. Xavier'ın arkasındaki gibi küçük bir sera bekliyordu. Burası devasa boyutlarda cam duvarlı bir yerdi ve gür yapraklı dalları serin yeşil kokulu havayı soluyan ağaçlarla doluydu. Kırmızı, mor ve siyah renkli, parlak küçük meyveli çalılarla, daha önce hiç görmediği tuhaf biçimli meyvelerin sarktığı küçük ağaçlar vardı.

Clary hayranlıkla nefes aldı. "Burası..." *Bahar gibi kokuyor,* diye düşündü, *sıcaklar başlayıp yaprakları ezmeden ve çiçeklerin yapraklarını kavurmadan önceki zaman gibi.*

"Benim için," dedi Jace, "burası ev." Bir eğreltiotu dalını kenara çekerek altından geçti. Clary onu takip etti.

Sera, Clary'nin eğitimsiz gözüne düzensiz gibi görünmüştü, fakat baktığı her yerde bir renk curcunası görüyordu: Yemyeşil bir çalının yanından mavi-mor çiçekler dökülüyor, mücevher turuncusu tomurcuklarla dolu bir sarmaşık dikkati çekiyordu. Taşlarla çevrili bir havuzun içinde pırıl pırıl su vardı. Hodge, omzuna tünemiş siyah kuşuyla bir bankta oturuyordu. Düşünceli bir tavırla suya bakıyordu ama kendisine yaklaştıklarında, başını kaldırıp yukarı baktı. Clary onun bakışlarını izlediğinde, seranın cam tavanının tepelerinde tersine dönmüş bir gölün yüzeyi gibi parıldadığını gördü.

"Bir şeyi bekliyor gibisin," dedi Jace, yakınlardaki bir çalılıktan bir yaprak koparıp parmakları arasında döndü-

rürken. Böylesine kontrollü biri için, gerginlik yansıtan çok fazla alışkanlığı vardı. Belki de sürekli hareket halinde olmayı seviyordu.

"Düşüncelere dalmıştım." Hodge banktan kalktı ve kolunu Hugo'ya uzattı. Onlara bakarken yüzündeki gülümseme silindi. "Ne oldu? Sanki..."

"Saldırıya uğradık," dedi Jace, kısaca. "Unutulmuş."

"Unutulmuş savaşçılar mı? Burada mı?"

"Savaşçı," dedi Jace. "Sadece bir tane gördük."

"Ama Dorothea daha fazlasının olduğunu söyledi," diye ekledi Clary.

"Dorothea mi?" Hodge elini kaldırdı. "Eğer olayları sırayla anlatırsanız, bu daha kolay olabilir."

"Doğru." Jace, Clary'ye uyaran gözlerle baktı ve konuşmaya başlamadan önce onu susturdu. Sonra öğleden sonraki olayları anlatmaya başladı, fakat bir detayı -Luke'un evindeki adamların, yedi yıl önce babasını öldürenlerle aynı kişi olduğu konusu- atladı. "Clary'nin annesinin arkadaşının -ya da her neyse- adı Luke Garroway," diye bitirdi Jace, sonunda. "Biz onun evindeyken, Valentine'ın elçileri olarak geldiklerini iddia eden iki adam, ona Lucian Graymark diyorlardı."

"Onların isimleri..."

"Pangborn," dedi Jace. "Ve Blackwell."

Hodge sarardı. Gri teninde, yanağında uzanan yara izi kıpkırmızı bir tel gibi göründü. "Korktuğum gibi," dedi, daha çok kendi kendine konuşarak. "Çember tekrar yükseliyor."

Clary, açıklama beklentisiyle Jace'e baktı, fakat o da en az kendisi kadar şaşırmış gibiydi. "Çember mi?" dedi.

Hodge beynindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışır gibi başını iki yana sallıyordu. "Benimle gelin," dedi. "Size bir şey göstermemin zamanı geldi."

Kütüphanede gaz lambaları yakılmıştı ve mobilyaların cilalı meşe yüzeyleri, mücevher gibi parlıyordu. Gölgeler arasında, o muazzam masanın üstünü taşıyan meleklerin yüzleri daha da acı içinde gibi görünüyordu. Clary kırmızı kanepeye oturarak bacaklarını topladı, Jace onun yanında kanepenin dirsekliğine dayandı. "Hodge, eğer ararken yardıma..."

"İhtiyacım yok." Hodge masasının arkasından çıktı ve pantolonun dizlerindeki tozu temizledi. "Buldum."

Elinde kahverengi deri ciltli büyük bir kitap vardı. Endişeli bir tavırla sayfaları çevirirken, gözlük camlarının ardında gözlerini baykuş gibi kırpıyor ve mırıldanıyordu. "Nerede... nerede... ah, işte burada!" Yüksek sesle okumaya başlamadan önce boğazını temizledi. "*Bundan böyle, Çember'e ve prensiplerine kayıtsız şartsız uymaya yemin ediyorum... İdris'teki soyun saflığını ve güvenliğinden sorumlu olduğumuz ölümler dünyasını korumak adına, Çember için gerektiğinde hayatımı riske atmaktan çekinmeyeceğim.*"

Jace yüzünü ekşitti. "Bu da ne?"

"Yirmi yıl önce, Raziel Çemberi'ne giriş yeminiydi," dedi Hodge, yorgun bir tavırla.

"Ürkütücü görünüyor," dedi Clary. "Faşist bir organizasyon gibi."

Hodge kitabı bıraktı. Masasının altındaki melek heykelleri kadar acı içinde gibiydi. "Bir grup Gölge Avcısı'ydı," diye açıklamaya başladı, alçak sesle. "Başlarında Valentine vardı, Aşağı Dünyalıların hepsini yok etmeye ve dünyayı 'daha saf durumuna geri döndürmeye kararlıydı. Planları, Anlaşmaların imzalanması için Aşağı Dünyalıların İdris'e gelişini beklemekti. Büyünün gücünü koruması için, her on beş yılda bir yeniden imzalanmaları gerekiyor," diye ekledi, Clary'nin daha iyi anlaması için. "Sonra, onları silahsız ve savunmasız halde yakalayarak hepsini öldürmeyi planlıyorlardı. Bu korkunç eylem, onlara göre, insanlar ve Aşağı Dünyalılar arasında bir savaş başlatacaktı, bu savaşı kazanmaya da kararlıydılar."

"Ayaklanma buydu," dedi Jace, sonunda kendisine zaten tanıdık gelen hikayeyi hatırlayarak. "Valentine ve takipçilerinin bir adı olduğunu bilmiyordum."

"İsim bugünlerde pek sık anılmıyor," dedi Hodge. "Varlıkları, Merkez için bir utanç kaynağı olmaya devam ediyor. Onlarla ilgili belgelerin çoğu yok edildi."

"O zaman neden sende yeminin bir kopyası var?" diye sordu Jace.

Hodge tereddüt etti, sadece bir an için. Ancak bu, Clary'nin görmesine yetti ve vücudundaki bütün tüyler ayağa dikildi. "Çünkü," dedi Hodge, nihayet, "yazılmasına yardım ettim."

Jace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen bir Çember üyesiydin."

"Öyle. Birçoğumuz öyleydik." Hodge, bakışlarını boşluğa dikmişti. "Clary'nin annesi de."

Clary suratına tokat yemiş gibi irkildi. "*Ne?*"

"Dedim ki..."

"Ne dediğinizi biliyorum! Annem asla öyle bir şeye katılmaz. Bu bir tür... bir tür... nefret grubu."

"Değildi..." diye başladı Jace, fakat Hodge onu susturdu.

"Bu konuda," dedi Hodge, yavaşça, sanki kelimeler canını yakıyormuş gibi, "pek fazla seçim şansı olduğunu sanmıyorum."

Clary ona düz düz baktı. "Neden sözediyorsunuz siz? Neden seçim şansı olmayacakmış?"

"Çünkü," dedi Hodge, "o, Valentine'ın karısıydı."

İkinci Kısım

Düşüş Kolaydır

Facilis descensus Averni:
Noctes atque dies patet atri ianua Ditis.
Sed gradium revocare sperasque evadere ad auras,
Hoc opus, hic labor, est.
–Virgil, *The Aeneid*

10

KEMİKLER ŞEHRİ

Clary ve Jace aynı anda konuşmaya başlamadan önce derin bir sessizlik oldu.

"Valentine'ın bir karısı mı vardı? O *evli* miydi? Ben sanmıştım ki..."

"Bu imkansız! Annem asla... o sadece babamla evliydi! Bir eski kocası filan yoktu ki!"

Hodge elini kaldırarak onları susturdu. "Çocuklar..."

"Ben çocuk değilim!" Clary arkasını dönerek masadan uzaklaştı. "Ve daha fazlasını dinlemek istemiyorum."

"Clary," dedi Hodge. Sesindeki incelik can yakıyordu, Clary yavaşça döndü ve odanın diğer ucundan ona baktı. Kırlaşmış saçları ve yaralı yüzüyle annesinden ne kadar daha yaşlı göründüğünü görmek tuhaftı. Ama 'gençlikleri' birlikte geçmiş, birlikte Çember'e katılmış, Valentine'ı birlikte tanı-

mışlardı. "Annem asla..." diye başladı ama sözünü tamamlayamadı. Jocelyn'i ne kadar iyi tanıdığından artık emin değildi. Annesi onun gözünde bir yabancı, bir yalancı, sırlar saklayan biri haline gelmişti. Ne *yapmazdı* ki?

"Annen Çember'den ayrıldı," dedi Hodge. Clary'ye doğru hareket etmek yerine, onu odanın diğer ucundan bir kuşun parlak gözlü hareketsizliğiyle izledi. "Valentine'ın görüşlerinin ne kadar aşırıya kaçtığını anladığımızda -ne yapmaya hazırlandığını keşfettiğimizde- birçoğumuz Çember'den ayrıldık. İlk ayrılan Lucian oldu. Bu, Valentine için ağır bir darbeydi, çünkü çok yakınlardı." Hodge başını iki yana salladı. "Sonra Michael Wayland. Senin baban, Jace."

Jace kaşlarını kaldırdı, fakat bir şey söylemedi.

"Sadık kalanlar da vardı. Pangborn. Blackwell. Lightwood çifti..."

"Lightwood? Yani Robert ve Maryse'i mi kastediyorsun?" Jace yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. "Peki, ya sen? Sen ne zaman ayrıldın?"

"Ayrılmadım," dedi Hodge. "Onlar da öyle... Yapabileceklerinden korkuyorduk, hem de çok. Ayaklanma'dan sonra, Blackwell ve Pangborn gibi sadıklar kaçtı. Biz kalıp Merkez'le iş birliği yaptık. Onlara isimleri verdik. Kaçanları takip etmelerini sağladık. Bu yüzden de affa uğradık."

"Af?" Hodge, Jace'in gözlerindeki bakışı kaçırmamıştı.

"Beni buraya bağlayan laneti düşünüyorsun, değil mi?" dedi Hodge. "Her zaman için, öfkeli bir iblis ya da büyücü

tarafından yüklenmiş bir intikam laneti olduğunu sanmıştın. Ben de böyle düşünmene izin verdim. Ama gerçek bu değil. Beni bağlayan lanet, Merkez tarafından yüklendi."

"Yani Çember'e üye olduğun için mi?" diye sordu Jace, şaşkın bir yüzle.

"Ayaklanma'dan önce ayrılmadığım için."

"Ama Lightwood ailesi cezalandırılmadı," dedi Clary. "Neden? Onlar da sizinle aynı şeyi yaptı."

"Onların durumunda hafifletici şartlar söz konusuydu, evliydiler ve bir çocukları vardı. Ama evlerinden bu kadar uzaktaki bu dış karakolda kalmaları onların tercihi değil. Üçümüz de buraya mahkum edildik, aslında dördümüz. Cam Şehir'den ayrıldığımızda, Alec kundakta bir bebekti. Sadece resmi işler için İdris'e dönmelerine izin var ve o da ancak kısa sürelerle. Ben asla dönemem. Cam Şehir'i bir daha asla göremeyeceğim."

Jace ona düz düz baktı. Clary, onun hocasına şimdi yepyeni bir açıdan baktığını düşündü ama değişen Jace değildi. "Yasa serttir," dedi Jace, "ama Yasa'dır."

"Sana bunu ben öğrettim," dedi Hodge, şefkatli bir sesle. "Şimdi tereciye tere satıyorsun. Ama haklısın." Yakındaki bir koltuğa çökmek istermiş gibi görünüyordu, yine de ayakta kalmayı başardı. O katı görünüşünde, bir zamanlar taşıdığı asker ruhundan bir şeyler vardı.

"Bunları neden daha önce anlatmadınız?" diye sordu Clary. "Annemin Valentine'ın karısı olduğunu? Adını biliyordunuz..."

"Ben onu Jocelyn Fairchild olarak tanıyordum, Jocelyn Fray olarak değil," dedi Hodge. "Üstelik Gölgeler Dünyası'na karşı ilgisizliği konusunda öyle ısrarcıydın ki onun tanıdığım Jocelyn olamayacağına beni ikna ettin, belki ben de inanmak istemedim. Kimse Valentine'ın geri dönmesini istemez." Yine başını iki yana salladı. "Bu sabah Kemikler Şehri'ndeki Kardeşler'e haber gönderdiğimde, onlar için ne haberler bulacağımız konusunda bir fikrim yoktu," dedi. "Merkez, Valentine'ın dönmüş ve Kupa'nın peşine düşmüş olabileceğini anladığında, bir çalkantı olacak. Sadece bunun Anlaşmalar'ı bozmamasını umuyorum."

"Eminim Valentine bundan hoşlanır," dedi Jace. "Ama neden Kupa'yı bu kadar çok istiyor?"

Hodge'un yüzü sarardı. "Açık değil mi?" dedi. "Böylece kendine bir ordu kurabilecek."

Jace irkilmişti. "Ama bu asla..."

"Yemek saati!" Bu ses, kütüphanenin kapısında duran Isabelle'e aitti. Kaşık hala elindeydi ama saçları dağılmaya ve boynundan aşağı dökülmeye başlamıştı. "Böldüysem özür dilerim," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.

"Ulu Tanrım," dedi Jace, "korkulan saat geldi."

Hodge paniğe kapılmış gibiydi. "Be-be-ben çok doyurucu bir kahvaltı ettim," diye kekeledi. "Ya-yani öğle yemeği. Çok doyurucu bir öğle yemeği. Bir lokma daha yiyecek..."

"Çorbayı döktüm," dedi Isabelle. "Ve şehir merkezindeki şu yerde Çin yemeği sipariş ettim."

Jace aniden masadan uzaklaşarak gerindi. "Harika, açlıktan ölüyorum."

"Şey, ben de bir-iki lokma yesem fena olmaz," diye itiraf etti Hodge.

"İkiniz de berbat yalancılarsınız," dedi Isabelle, kaşlarını çatarak. "Bakın, yaptığım yemekleri sevmediğinizi biliyorum..."

"O zaman yemek yapmaktan vazgeç," dedi Jace, mantıklı bir şekilde. "Mu-shu domuzu mu sipariş ettin? Onu severim, bilirsin."

Isabelle gözlerini devirdi. "Evet. Mutfakta."

"Harika." Jace yanından geçerken şefkatli bir tavırla Isabelle'in saçlarını karıştırdı. Hodge bir an Isabelle'in omzuna vurmak için duraksayarak onu izledi. Clary onun içindeki eski savaşçının hayaletini birkaç dakika için görebilmiş miydi?

Isabelle, Jace ve Hodge'un arkasından bakıyor, yara izleriyle dolu parmaklarının arasında kaşığı evirip çeviriyordu. "O gerçekten..." dedi Clary.

Isabelle ona bakmadı. "Kim gerçekten ne?"

"Jace. Gerçekten berbat bir yalancı mıdır?"

Isabelle, bakışlarını Clary'ye çevirdiğinde, koyu renk gözleri beklenmedik bir şekilde düşüncelerle doluydu. "O yalancı filan değildir. Özellikle de önemli şeylerle ilgili. Sana en korkunç gerçekleri söyler ama yalan söylemez." Sakince eklemeden önce bir an duraksadı: "Bu yüzden cevabı duy-

maya dayanabileceğine emin olmadığın sürece ona bir şey sormamak genellikle daha iyidir."

Ilık ve ışık dolu mutfağa Çin yemeklerinin tuzlu-tatlı kokusu hakimdi. Bu koku Clary'ye evini hatırlatıyordu, oturup makarna tabağına baktı, çatalını alıp onlarla oynadı ve Isabelle'e büyülenmiş gözlerle bakan Simon'a bakmamaya çalışıyordu.

"Şey, sanırım bu biraz romantik," dedi Isabelle, büyük pembe bir pipetten tapyoka incilerini emerken.

"Neymiş o?" diye sordu Simon, aniden irkilerek.

"Clary'nin annesinin Valentine'la evli olması konusu," dedi Isabelle. Jace ve Hodge ona konuyu anlatmışlardı, fakat Clary ikisinin de Lightwood çiftinin Çember üyesi olduğuyla ve Merkez'in onlara hükmettiği lanetlerle ilgili kısımları atladıklarını fark etmişti. "Yani şimdi ölümden geri döndü ve karısını aramaya geliyor. Belki de onu geri kazanmak istiyordur."

"Sadece 'onu yeniden kazanmak' için evine bir Avcı iblis göndereceğini sanmıyorum," dedi yemek servisi yapıldıktan sonra ortaya çıkmış olan Alec. Kimse ona nerede olduğunu sormamıştı ve o da açıklama yapmaya yeltenmemişti. Jace'in yanında, Clary'nin karşısında oturuyor ve onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Ben bunu yapmazdım," dedi Jace. "Önce şekerleme ve çiçekleri dener, sonra özür mektupları gönderir, *ancak ondan sonra* iblislerimi salardım. Sıralamam bu olurdu."

"Şekerleme ve çiçek göndermiş olabilir," dedi Isabelle. "Bilmiyoruz ki."

"Isabelle," dedi Hodge, sabırlı bir şekilde, "bu, İdris'e daha önce hiç kimsenin görmediği türden bir yıkım getiren, Gölge Avcıları'nı Aşağı Dünya'yla düşman eden ve Cam Şehir'in caddelerini kana bulayan adam."

"Bu da çok seksi," dedi Isabelle, "bu kötü eylemler."

Simon tehditkar görünmeye çalıştı, fakat Clary'nin kendisine baktığını fark edince vazgeçti.

"Peki, Valentine neden bu Kupa'yı böylesine çok istiyor ve Kupa'nın Clary'nin annesinde olduğuna neden inanıyor?" diye sordu.

"Böylece bir ordu yaratmayı amaçladığını söylemiştiniz," dedi Clary, Hodge'a dönerek. "Gölge Avcıları yaratmak için Kupa'nın kullanılmasını mı kastettiniz?"

"Evet."

"Yani Valentine sokakta herhangi birine yaklaşıp onu Gölge Avcısı yapabilir mi? Sadece Kupa'yı kullanarak?" Simon öne eğildi. "Benim üzerimde de işe yarar mı?"

Hodge ona uzun ve ölçülü bir bakış attı.

"Mümkün," dedi. "Ama muhtemelen bunun için fazla büyüksün. Kupa sadece çocuklar üzerinde işe yarar. Bir yetişkinse süreçten hiç etkilenmeyebilir ya da ölebilir."

"Bir çocuk ordusu," dedi Isabelle, alçak sesle.

"Sadece birkaç yıl için," dedi Jace. "Çocuklar hızlı büyür. Korkulacak bir güç haline gelmeleri uzun sürmez."

"Bilmiyorum," dedi Simon. "Bir grup çocuğu savaşçıya dönüştürmek, böyle şeyler olduğunu duymuştum. Ama Kupa'yı ondan saklamanın neden önemli olduğunu anlayamıyorum."

"Bu orduyu zaman içinde Merkez'e saldırmak için kullanabilir," dedi Hodge, "sadece birkaç insanın Nefilim'e dönüştürülmek üzere seçilmesinin nedeni, çoğunun bu dönüşümden hayatta kalamaması. Bunun için özel bir güç ve esneklik gerekir. Dönüştürülmeden önce uzun uzadıysa testlerden geçirilirler, ne var ki Valentine'ın böyle şeylerle uğraşmayacağı kesin. Kupa'yı önüne gelen her çocuğun üzerinde deneyecek ve hayatta kalan yüzde yirmisinden ordusunu yaratacak."

Alec, Clary'nin hissettiği gibi bir dehşetle Hodge'a bakıyordu. "Bunu yapacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi Hodge, "Çember'deyken planı buydu. Dünyamızı savunmaya yetecek bir güç oluşturmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyordu."

"Ama bu cinayet," dedi Isabelle, sararmış bir yüzle. "Çocukları öldürmekten sözediyor."

"Dünyayı bin yıldır insanlar için güvenli bir yer haline getirdiğimizi söylüyordu," dedi Hodge, "ve şimdi kendileri fedakarlık yaparak bedelini ödemeliydiler."

"*Çocuklarını* feda ederek mi?" dedi Jace, öfkeden kızarmış bir yüzle. "Bu, savunduğumuz ve temsil ettiğimiz her şeye ters. Çaresizleri korumak, insanlığa bekçilik etmek..."

Hodge tabağını bir kenara itti. "Valentine deliydi," dedi. "Zekiydi ama deliydi. İblisleri ve Aşağı Dünyalıları öldürmekten başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Tek istediği Dünya'yı saflaştırmaktı. Davası için kendi oğlunu bile feda ederdi ve başka birinin bunu neden yapmayacağını anlayamıyordu."

"Bir oğlu mu vardı?" diye sordu Alec.

"Teorik olarak konuşuyorum," dedi Hodge, mendiline uzanırken. Onunla alnını sildikten sonra tekrar cebine koydu. Clary, adamın elinin hafifçe titrediğini fark etti. "Arazisi yandığında, evi yıkıldığında, Merkez'e teslim olmaktansa kendini de Kupa'yla birlikte yaktığı düşünüldü. Kemikleri küllerin arasında bulundu, karısının kemikleriyle birlikte."

"Ama annem hayattaydı," dedi Clary. "O yangında ölmedi."

"Görünüşe bakılırsa, Valentine da öyle," dedi Hodge. "Merkez kandırılmaktan hoşlanmayacaktır. Daha önemlisi, Kupa'yı ele geçirmek isteyeceklerdir. Ondan da önemlisi, Valentine'ın Kupa'yı almaması için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Anladığım kadarıyla, yapmamız gereken ilk şey Clary'nin annesini bulmak," dedi Jace. "Onu bulursak, Kupa'yı da buluruz ve Valentine'dan önce ele geçiririz."

Clary bu fikirden hoşlanmıştı ama Hodge, Jace'e sanki nitrogliserinle cambazlık yapmayı önermiş gibi bakıyordu. "Kesinlikle olmaz."

"O halde ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," dedi Hodge. "Bütün bunları becerikli ve deneyimli Gölge Avcıları'na bırakmak en iyisi."

"Ben becerikliyim," diye itiraz etti Jace. "Üstelik deneyimliyim."

Hodge'un ses tonu kesin, neredeyse bir ebeveyninki gibiydi. "Öyle olduğunu biliyorum, fakat hala çocuk sayılırsın."

Jace, Hodge'a kısık gözlerle baktı. Uzun kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri üzerine gölge düşürüyordu. Başka birinde bu utangaç, hatta özür dileyen bir bakış gibi algılanabilirdi, ancak Jace'in yüzünde tehditkar görünüyordu. "Ben çocuk *değilim*."

"Hodge haklı," dedi Alec. Jace'e bakarken, Clary onun bu dünyada Jace'den değil, Jace *için* korkan az sayıdaki kişiden biri olduğunu düşündü. "Valentine tehlikeli. İyi bir Gölge Avcısı olduğunu biliyorum. Muhtemelen yaşıtlarımız arasında en iyisisin. Ama Valentine gelmiş geçmiş en iyi Gölge Avcısı. Onu indirmek için çok büyük bir savaş gerekmişti."

"Ve görünüşe bakılırsa düştüğü yerde de kalmadı," dedi Isabelle, çatalının uçlarını incelerken. "Burası açık."

"Ama biz buradayız," dedi Jace. "Biz buradayız ve Anlaşmalar yüzünden başka kimse yok. Biz bir şeyler yapmazsak..."

"Bir şeyler yapacağız," dedi Hodge. "Bu gece Merkez'e bir mesaj göndereceğim. İsterlerse, yarına kadar burada bir Nefilim gücü oluşturabilirler. Onlar bu konuyla ilgilenir. Sen gereğinden fazlasını yaptın zaten."

Jace biraz yatıştı ama gözleri hala parlıyordu. "Bundan hoşlanmadım."

"Hoşlanmak zorunda değilsin," dedi Alec. "Sadece çeneni kapa ve aptalca bir şey yapma."

"Peki, annem ne olacak?" diye sordu Clary. "Merkez'den bir temsilcinin gelmesini bekleyemez. Şu anda Valentine'ın elinde -Pangborn ve Blackwell öyle söyledi- ve onun..." *İşkence* kelimesini bir türlü söyleyemedi, fakat Clary bunu düşünen tek kişi olmadığını biliyordu. Aniden, masadaki kimse onunla göz göze gelmek istemedi.

Simon dışında. "Canını yakabilirler," dedi, Clary'nin cümlesini tamamlayarak. "Ama Clary, aynı zamanda baygın olduğunu ve Valentine'ın bundan hoşlanmadığını da söylediler. Görünüşe bakılırsa, annenin ayılmasını bekliyor."

"Onun yerinde olsaydım, kesinlikle ayılmazdım," dedi Isabelle.

"Ama bu her an olabilir," dedi Clary, Isabelle'e aldırmadan. "Merkez'in insanları korumakla yükümlü olduğunu sanıyordum. Burada şimdi Gölge Avcıları olması gerekmez mi? Çoktan onu aramaya başlamış olmaları da..."

"Eğer nereye bakacağımızı bilseydik," dedi Alec, "daha kolay olurdu."

"Ama biliyoruz," dedi Jace.

"Öyle mi?" Clary irkildi ve hevesle ona döndü. "Neresi?"

"Burası." Jace ona doğru uzandı ve parmaklarını Clary'nin şakağına hafifçe bastırdı, Clary elinde olmadan kızardı.

"Bilmemiz gereken her şey, senin kafanda, o güzel kızıl buklelerin altında gizli."

Clary savunmacı bir tavırla saçlarına uzandı. "Ben sanmı..."

"Ne yapacaksın yani?" diye sordu Simon, ters bir tavırla. "İçindekileri almak için kafasını mı keseceksin?"

Jace'in gözleri öfkeyle parladıysa da, sükunetini korudu. "Hiç de değil. Sessiz Kardeşler, anılarını hatırlamasına yardım edebilirler."

"Sen Sessiz Kardeşler'den *nefret edersin*," diye itiraz etti Isabelle.

"Onlardan nefret etmiyorum," dedi Jace. "Onlardan korkuyorum. Bu aynı şey değil."

"Onların kütüphaneci olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum," dedi Clary.

"Öyleler."

Simon ıslık çaldı. "Kitapları geç getirenleri ölümle mi cezalandırıyorlar?"

"Sessiz Kardeşler arşivcidir, fakat sadece bundan ibaret değillerdir," diye araya girdi Hodge, sabrının taşmaya başladığını hissettiren bir ses tonuyla. "Zihinlerini güçlendirmek için, şimdiye dek yaratılmış en güçlü mühürlerden bazılarını kullanırlar. Bu mühürlerin gücü öylesine büyüktür ki onların kullanılması..."

Hodge sözünü tamamlayamadı ve Clary, zihninden Alec'in sesini duydu: *Kendilerini sakatlıyorlar.* "Şey, bu mühürler fiziksel görünüşlerini çarpıtır. Gölge Savaşçıları'yla kıyaslan-

dıklarında savaşçı değillerdir. Onların gücü zihinlerindedir, bedenlerinde değil."

"Zihin okuyabilirler mi?" diye sordu Clary, fısıltı gibi bir sesle.

"Diğer birçok şey arasında bu da var. İblis avcıları arasında en korkunçları onlardır."

"Bilmiyorum," dedi Simon, "bana pek kötü görünmedi. Birinin kafamı koparmasındansa, içini karıştırmasını tercih ederim."

"O zaman göründüğünden daha salaksın," dedi Jace, küçümseyen bakışlarla.

"Jace haklı," dedi Isabelle, Simon'a aldırmadan. "Sessiz Kardeşler gerçekten ürperticidir."

Hodge'un elleri masaya yapışmış gibiydi. "Çok güçlüdürler," dedi. "Karanlıkta yürür ve konuşmazlar, fakat sizin bir ceviz kabuğunu kırmanız gibi, bir insanın zihnini kırıp açabilirler. İstedikleri şey buysa, o kişiyi karanlıkta çığlık çığlığa da bırakabilirler."

Clary, şaşkın gözlerle Jace'e baktı. "Beni *onlara* mı vermek istiyorsun?"

"Onların sana *yardım etmesini* istiyorum." Jace masanın üzerinden uzanıp yaklaştığında, Clary onun açık renk gözlerindeki daha koyu lekeleri gördü. "Belki biz Kupa'yı aramayız," dedi sakince. "Belki bunu Merkez yapar. Ama senin zihninde olanlar sana ait. Biri oraya bazı sırlar gizledi ve sen o sırları göremiyorsun. Kendi hayatınla ilgili gerçekleri bilmek istemez misin?"

"Başımın içinde bir başkasının varlığını istemiyorum," dedi Clary, zayıf bir sesle. Jace'in haklı olduğunu biliyordu, ancak kendini Gölge Avcıları'nın bile ürkütücü bulduğu varlıklara teslim etme düşüncesi, kanını donduruyordu.

"Ben seninle geleceğim," dedi Jace. "Bunu yaparlarken yanında olacağım."

"Bu kadar yeter." Simon öfkeden kızarmış bir yüzle masadan kalkmıştı. "Onu rahat bırak."

Alec, gözlerine düşen siyah buklelerini kenara çekip gözlerini kırpıştırırken, Simon'a onu ilk kez fark etmiş gibi baktı. "Senin hala burada ne işin var, sıradan?"

Simon ona aldırmadı. "Sana onu rahat bırak dedim."

Jace ona yavaş, zehirli bir bakış attı. "Alec haklı," dedi. "Enstitü, Gölge Avcıları'na barınak sağlamaya yeminlidir, onların sıradan arkadaşlarına değil. Özellikle de artık hoş karşılanmadıklarında."

Isabelle ayağa kalkıp Simon'ın koluna girdi. "Ben ona kapıyı gösteririm."

Bir an için Simon direnecekmiş gibi göründü ama Clary'yle göz göze geldi ve başını iki yana salladığını görerek teslim oldu. Başını dimdik tutarak, Isabelle'in kendisini mutfaktan çıkarmasına izin verdi.

Clary ayağa kalktı. "Ben yoruldum," dedi. "Uyumak istiyorum."

"Daha bir şey yemedin ki," diye itiraz etti Jace.

Clary, onun uzanan elini kenara itti. "Aç değilim."

Koridor, mutfaktan daha serindi. Clary duvara yaslandı ve soğuk terle göğsüne yapışmış olan bluzunu çekiştirdi. Koridorun ucunda Isabelle ve Simon'ın uzaklaşan silüetlerini görebiliyordu. Gidişlerini sessizce izlerken, içinde tuhaf bir duygu belirdi. Simon, kendisi yerine ne zaman Isabelle'in sorumluluğu haline gelmişti? Bütün bunlardan öğrendiği bir şey varsa, o da sonsuza dek sahip olacağını sandığı şeyleri ne kadar kolay kaybedebileceğiydi.

Odanın tamamı altın rengi ve beyazdı, yüksek duvarları emaye gibi görünüyor, yüksekteki çatısı elmaslar gibi parıldıyordu. Clary'nin üzerinde yeşil kadife bir elbise vardı ve elinde altın bir yelpaze taşıyordu. Etrafından bukleleri dökülen saçları başının tepesinde topuz yapılmıştı ve arkasına bakmak için döndüğü her seferinde başı tuhaf bir şekilde ağır geliyordu.

"Benden daha ilginç birini görebiliyor musun?" diye sordu Simon. Rüyada anlaşılmaz bir şekilde usta bir dansçıydı. Clary'yi nehir akıntısına kapılmış bir yaprak gibi dans pistinde sürüklüyordu. Giysileri Gölge Avcıları'nınki gibi simsiyahtı ve ten rengine çok iyi uyum sağlamıştı: Koyu renk saçlar, hafif bronz bir ten ve bembeyaz dişler. Gerçekten yakışıklı, *diye düşündü Clary, kendi düşüncesine şaşırarak.*

"Senden daha ilginç başka biri yok," dedi Clary. "Sadece burası. Hiç böyle bir yer görmemiştim." Bir şampanya pınarının yanından geçerken Clary yine döndü: Çok büyük gümüş bir tepsinin ortasında, çıplak sırtından aşağı bir kavanoz dolusu şampanya döken bir denizkızı göze çarpıyordu. İnsanlar

tepsiden kadehlerine şampanya dolduruyor, kahkahalar arasında sohbet ediyordu. Clary yanından geçerken denizkızı başını çevirerek gülümsedi ve bir vampirinki gibi sivri beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Cam Şehir'e hoş geldin," dedi, Simon'a ait olmayan bir ses. Clary, Simon'ın ortadan kaybolduğunu ve şimdi beyazlar giymiş, üzerinde ince pamuklu bir gömlek olan Jace'le dans ettiğini gördü, Clary, gömleğin altında siyah İşaretleri görebiliyordu. Boynunda bronz bir zincir asılıydı ve saçlarıyla gözleri her zamankinden daha altın gibi görünüyordu, Clary bazen Rus ikonalarında gördüğü gibi onun portresini donuk altın rengi kullanarak çizebileceğini düşündü.

"Simon nerede?" diye sordu, şampanya pınarının etrafında dönerlerken. Clary, Isabelle ve Alec'i kraliyet mavileri içinde gördü. Karanlık ormandaki Hansel ile Gretel gibi el ele tutuşmuşlardı.

"Burası yaşamaya değer," dedi Jace. Elleri serindi ve Clary, Simon'ınkilerin aksine, onun ellerini daha net hissediyordu.

Clary gözlerini kısarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Jace ona doğru eğildi ve Clary kulağına değen dudakları hissetti, hiç de serin değillerdi. "Uyan, Clary," diye fısıldadı. "Uyan. Uyan."

Clary yatakta soluk soluğa doğrulup oturduğunda, saçları soğuk terden boynuna yapışmıştı. Bileklerini biri sımsıkı tutuyordu, bileklerini kurtarmaya çalışırken, kendisini kimin tuttuğunu fark etti. "Jace?"

"Evet." Jace yatağın kenarında oturuyordu -Clary nasıl bu yatağa girmişti ki?- ve darmadağınık saçları, sersem bakışlı gözleriyle her tarafından uyku akıyordu.

"Bıraksana beni."

"Affedersin." Jace, Clary'nin bileklerini bıraktı. "Adını söylediğim anda bana vurmaya kalktın."

"Sanırım biraz tedirginim."

Clary etrafına bakındı. Koyu ahşap döşemeli küçük bir yatak odasındaydı. Aralık pencereden süzülen hafif ışığa bakılırsa, şafak vakti ya da hemen sonrası olmalıydı. Sırt çantası bir duvara dayanmıştı. "Buraya nasıl geldim ben? Hiçbir şey hatırlam..."

"Seni koridorda yerde uyurken buldum." Jace keyifli görünüyordu. "Hodge seni yatağa yatırmama yardım etti. Revir yerine, misafir odalarından birinde daha rahat edeceğini düşündü."

"Vay canına. Hiçbir şey hatırlamıyorum." Genç kız elleriyle saçlarını sıvazladı ve gözlerinin önüne düşen bukleleri çekti. "Saat kaç?"

"Beş suları."

"*Sabah* mı?" Clary, Jace'e öfkeyle baktı. "Beni uyandırmak için iyi bir nedenin olmalı."

"Neden, rüya gördüğün için mi?"

Clary müziği hala zihninde duyabiliyor, yanaklarına sürünen mücevherlerin ağırlığını hissedebiliyordu. "Hatırlamıyorum ki."

Jace ayağa kalktı. "Sessiz Kardeşler'den biri seni görmek için buraya geldi. Hodge seni uyandırmamı istedi. Aslında, kendisi uyandırmayı önerdi, fakat saat sabahın beşi olduğu için, gözlerini açtığında güzel bir şeyle karşılaşırsan daha az sinirli olacağını düşündüm."

"Kendini mi kastediyorsun?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Buna razı olmamıştım, biliyorsun," diye tersledi Clary. "Şu Sessiz Kardeş meselesine yani."

"Anneni bulmak istiyor musun," dedi Jace, "yoksa istemiyor musun?"

Clary ona dik dik baktı.

"Sadece Kardeş Jeremiah ile tanışacaksın. Hepsi o kadar. Ondan hoşlanabilirsin de. Hiçbir şey söylemeyen biri için oldukça sağlam bir mizah anlayışı vardır."

Clary başını ellerine dayadı.

"Dışarı çık. Çık da giyineyim."

Kapı kapanır kapanmaz, Clary bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Daha şafak vakti olmasına rağmen, odada nemli bir sıcaklık toplanmaya başlamıştı bile. Pencereyi kapattı ve yüzünü yıkayıp, damağındaki eski kağıt tadından kurtulmak amacıyla ağzını çalkalamak için banyoya girdi.

Beş dakika sonra yeşil spor ayakkabılarını giyiyordu. Bermuda pantolonuyla siyah bir tişört giymişti. Keşke ince çilli bacakları, Isabelle'in pürüzsüz ve uzun bacaklarına biraz daha benzeseydi, oysa bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Saçlarını atkuyruğu yaptı ve koridorda bekleyen Jace'in yanına geldi.

Church oradaydı ve huzursuz bir şekilde homurdanıp daireler çiziyordu.

"Bu kedinin nesi var?" diye sordu Clary.

"Sessiz Kardeşler onu huzursuz ediyor."

"Görünüşe bakılırsa onlar herkesi huzursuz ediyor."

Jace hafifçe gülümsedi. Koridorda yürümeye başladıklarında Church arkalarından miyavladı ama peşlerinden gelmedi. En azından, katedralin kalın taşları gecenin soğuğunu kısmen koruyordu: Koridorlar karanlık ve serindi.

Kütüphaneye geldiklerinde, Clary lambaların sönük olduğunu görerek şaşırdı. Kütüphane sadece yüksek pencerelerden süzülen hafif ışıkla aydınlanıyordu. Hodge takım elbisesiyle masasının arkasında oturuyordu ve beyaz saçları şafağın ilk ışıklarında gümüş gibi görünüyordu. Bir an için Clary onun odada yalnız olduğunu sandı ve Jace'in kendisine şaka yaptığını düşündü. Sonra bir silüetin karanlıkların arasından çıktığını gördü ve daha koyu renk bir gölge sandığı şeyin, bir adam olduğunu anladı. Boynundan ayaklarına kadar inerek bütün vücudunu örten kalın bir cüppe giymiş, uzun boylu bir adamdı. Cüppenin kukuletası başındaydı ve yüzünü gizliyordu. Cüppenin kendisi parşömen rengiydi ve kolağızlarıyla yakasına, rengi kurumuş kandan yapıldığını hissettiren karmaşık desenler işlenmişti. Clary'nin bütün tüyleri neredeyse canını yakacak ölçüde diken diken oldu.

"Bu," dedi Hodge, "Sessiz Şehir'den Kardeş Jeremiah."

Adam cüppesinin eteğini peşinde sürükleyerek onlara yaklaşırken, Clary onda neyin böylesine tuhaf olduğunu anladı.

Yürürken tek bir ses çıkarmıyordu, tek bir ayak sesi bile. Normalde hışırdaması gereken cüppesi bile sessizdi. Neredeyse bir hayalet olup olmadığını merak edecekti, fakat hayır, öyle olmadığını düşündü, adam önlerinde durduğunda. Adamda tuhaf, tatlı bir koku vardı, tütsü ve kan, canlı bir şey kokusu gibi.

"Ve bu, Jeremiah," dedi Hodge, masasından kalkarken, "sana hakkında yazdığım kız. Clarissa Fray."

Kukuletalı yüz yavaşça Clary'ye döndü. Clary parmak uçlarına kadar buz kestiğini hissetti. "Merhaba," dedi Clary.

Adam cevap vermedi.

"Senin haklı olduğuna karar verdim, Jace," dedi Hodge.

"*Elbette* haklıydım," dedi Jace. "Genellikle haklıyımdır."

Hodge buna aldırmadı.

"Dün gece Merkez'e bu konuda bir mektup gönderdim, ancak Clary'nin anıları kendisine aittir. Kendi zihnindeki şeylerle ne yapacağına sadece kendisi karar verebilir. Sessiz Kardeşler'in yardımını isterse, bu seçim ona ait olacaktır."

Clary bir şey söylemedi.

Dorothea zihninde bir engel olduğunu, bir şeyler gizlediğini söylemişti. Elbette ki onun ne olduğunu bilmek istiyordu. Ama Sessiz Kardeş denen bu karanlık karakter, şey, *sessizdi* işte. Sessizliğin kendisi adamdan bir dalga gibi akıyordu

sanki, mürekkep gibi yoğun ve simsiyah. Clary iliklerine kadar ürperdi.

Kardeş Jeremiah'ın yüzü ifadesizdi ve kukuletasının altında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. *Jocelyn'in kızı bu mu?*

Clary korkuyla geri çekildi. Kelimeler, sanki kendisi düşünmüş gibi zihninde yankılanmıştı ama kendi düşünceleri olmadığını biliyordu.

"Evet," dedi Hodge. Sonra hemen ekledi. "Ama babası bir sıradandı."

Bu önemli değil, dedi Jeremiah. *Merkez'in kanı baskındır.*

"Neden anneme Jocelyn dediniz?" diye sordu Clary, kukuletanın altındaki yüzü biraz olsun görmeye çalışarak ve başaramayarak. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Kardeşler, Merkez'in bütün üyelerinin kayıtlarını tutar," diye açıkladı Hodge. "Çok detaylı kayıtlar..."

"O kadar detaylı değil," dedi Jace, "eğer biz haber vermeden hala hayatta olduğunu bilmiyorlarsa."

Muhtemelen ortadan kaybolmak için bir büyücüden yardım aldı. Çoğu Gölge Avcısı, Merkez'den o kadar kolay kaçamaz. Jeremiah'ın sesinde duygu yoktu, Jocelyn'in davranışlarını onaylıyor ya da onaylamıyor gibi görünmüyordu.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Clary. "Neden Valentine, annemin Ölümlü Kupa'yı sakladığını düşünsün? Eğer sizin dediğiniz gibi ortadan kaybolmak için bu kadar zahmete girdiyse, neden kupayı yanında saklasın ki?"

"Onu Valentine'dan uzak tutmak için," dedi Hodge. "Valentine Kupa'yı alırsa neler olacağını en iyi o biliyordu. Sanırım, Merkez'in Kupa'yı koruyabileceğine de inanmıyordu. Sonuçta Valentine ilk seferinde onlardan kaçabilmişti."

"Sanırım." Clary sesindeki şüpheyi gizleyemiyordu. Bütün bunlar fazlasıyla imkansız gibi görünüyordu. Annesini tulumunun cebine tıktığı kocaman bir kupayla karanlıklara saklanarak kaçarken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

"Jocelyn, Kupa'yla ne yapmak niyetinde olduğunu anladığında kocasına karşı geldi," dedi Hodge. "Kupa'nın onun eline geçmesini önlemek için elinden geleni yapacağını düşünmek mantıksız değil. Merkez'dekiler hala hayatta olduğunu bilselerdi, önce Jocelyn'in peşinden giderlerdi."

"Bana kalırsa," dedi Clary, gergin bir ses tonuyla, "Merkez'dekilerin ölü sandıklarının hiçbiri aslında ölü değil. Belki de diş kayıtlarına yatırım yapmalılar."

"Benim babam öldü," dedi Jace, aynı gerginlikle. "Bunu anlamam için diş kayıtlarına ihtiyacım yok."

Clary öfkeyle ona döndü. "Bak, benim niyetim..."

Bu kadar yeter, diye araya girdi Kardeş Jeremiah. *Burada öğrenilecek gerçekler var... eğer dinleyecek kadar sabırlıysanız.*

Hızlı bir hareketle ellerini kaldırarak kukuletasını yüzünden çekti. Jace'i unutan Clary, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Arşivcinin başı kel, yumurta gibi pürüzsüz ve bembeyazdı, bir zamanlar gözlerinin olması gereken yerlerde sadece koyu lekeler vardı ve gözlerinden eser yoktu. Dudakları

ameliyat edilmiş izlenimi veren koyu renk çapraz çizgilerle doluydu. Alec'in kendini sakatlamaktan neyi kastettiğini Clary şimdi anlıyordu.

Sessiz Şehir'in Kardeşleri yalan söylemez, dedi Jeremiah. *Benden gerçeği istiyorsan alacaksın, fakat önce senden de aynı şeyi isteyeceğim.*

Clary meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı. "Ben de yalancı değilim."

Zihin yalan söyleyemez. Jeremiah, genç kıza yaklaştı. *İstediğim şey anıların.*

Kan ve mürekkep kokusu boğucuydu. Clary paniğe kapıldığını hissetti. "Bir dakika..."

"Clary." Hodge'un sesi nazikti. "Gömdüğün veya bastırdığın anıların olması kesinlikle mümkün, çok küçükken kazandığın bazı anılar derinlere gömülmüş olabilir ve Kardeş Jeremiah onlara ulaşabilir. Bu bize çok yardımcı olabilir."

Clary bir şey söylemeden dudağını ısırdı. Birinin zihnine girmesi, kendisinin bile ulaşamayacağı kadar gizli ve özel anılara dokunması fikrinden nefret ediyordu.

"İstemiyorsa bir şey yapmak zorunda değil," dedi Jace, aniden. "Öyle değil mi?"

Hodge'un cevap vermesine fırsat bırakmadan Clary araya girdi. "Sorun değil. Bunu yapacağım."

Kardeş Jeremiah başıyla onayladı ve tüyler ürpertici bir sessizlikle Clary'ye yaklaştı. "Canım yanacak mı?" diye fısıldadı Clary.

Sessiz Kardeş cevap vermedi, ince uzun beyaz elleri Clary'nin yüzüne uzandı. Parmaklarının derisi parşömen gibi inceydi ve her tarafı işaretlerle doluydu. O ellerden gelen ve tenine yayılan gücü hissedebiliyordu. Clary gözlerini kapamadan önce, Hodge'un yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

Göz kapaklarının arkasındaki karanlıkta renkler uçuştu. Bir basınç, başında, ellerinde ve ayaklarında bir çekim hissetti. Ağırlığa, karanlığa direnirken yumruklarını sıktı. Sert bir şeye bastırılmış ve yavaşça eziliyormuş gibi hissediyordu. Aniden ürperdiğini hissetti ve korkuyla inlediğini duydu. Buzlu bir cadde, başının üzerinde yükselen gri binalar, dondurucu partiküller halinde yüzünü acıtan beyaz patlamalar...

"Bu kadar *yeter*." Jace'in sesi kış soğuğunu kesti ve yağan karlar kayboldu. Clary'nin gözleri bir anda açıldı.

Yavaş yavaş etrafındaki kütüphaneyi seçti, kitapların sıralandığı duvarları ve Hodge ile Jace'in endişeli yüzlerini gördü. Kardeş Jeremiah, fildişi ve kırmızı mürekkepten yapılmış bir ikona gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Clary ellerindeki keskin acıyı hissetti ve avcunda tırnaklarını batırdığı noktalardaki kırmızı şeritleri gördü.

"*Jace*," dedi Hodge, azarlayan bir tavırla.

"Ellerine bakın." Jace, yaralı avuçlarını gizlemek için parmaklarını kıvırmış olan Clary'yi işaret etti.

Hodge, elini Clary'nin omzuna koydu. "İyi misin?"

Clary yavaşça başıyla onayladı. Ezici ağırlık gitmişti, ancak saçlarını yapış yapış yapan ve tişörtünü sırtına yapıştıran teri hissedebiliyordu.

Zihninde bir engel var, dedi Kardeş Jeremiah. *Anılarına ulaşılamıyor.*

"Bir engel mi?" diye sordu Jace. "Yani anılarını bastırmış mı?"

Hayır. Bir büyüyle bilinç seviyesinden gizlenmiş. Oraya giremiyorum. Kemikler Şehri'ne gelip Kardeşler'in huzuruna çıkmak zorunda.

"Bir *büyü* mü?" dedi Clary, duyduklarına inanamayarak. "Kim bana büyü yapmak istemiş olabilir ki?"

Kimse cevap vermedi. Jace hocasına baktı. Bunun Hodge'un fikri olduğu düşünülürse, adam şaşırtıcı ölçüde sararmış görünüyordu. "Hodge, eğer istemiyorsa gitmeme..."

"Sorun değil." Clary derin bir nefes aldı. Tırnaklarının kestiği noktalarda avuçları ağrıyordu ve istediği tek şey karanlık bir yerde kıvrılıp yatmaktı. "Gideceğim. Gerçeği bilmek istiyorum. Zihnimdeki şeyleri öğrenmek istiyorum."

Jace başıyla onayladı. "Pekala. O zaman ben de seninle geleceğim."

Enstitü'den çıkmak, ıslak ve sıcak bir kumaş çantaya girmek gibiydi. Şehrin üzerine sıcak, nemli bir hava çökmüştü ve insan kendini çorbada yüzer gibi hissediyordu. "Neden Kardeş Jeremiah'dan ayrı gitmemiz gerektiğini anlayamadım," diye homurdandı Clary. Enstitü'nün köşesinde duruyorlardı. Yavaşça ilerleyen bir çöp kamyonu dışında sokaklar

bomboştu. "Ne yani, Gölge Avcıları'yla birlikte görülmekten utanıyor filan mı?"

"Kardeşler de Gölge Avcısı'dır," dedi Jace. Sıcağa rağmen her nasılsa rahat görünmeyi başarıyordu. Clary onu böyle görünce, içinden yanağına bir öpücük kondurmak geldi.

"Sanırım arabasını almaya gitti," dedi Clary, alaycı bir tavırla.

Jace sırıttı. "Öyle de denebilir."

Clary başını iki yana salladı. "Biliyor musun, Hodge da bizimle gelseydi kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Ne yani, benim seni koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Şu anda ihtiyacım olan şey korunma değil, sadece düşünmeme yardımcı olabilecek biri." Aniden aklına gelince elini ağzına kapadı. "Ah... Simon!"

"Hayır, benim adım Jace," dedi Jace. "Simon, kötü saç kesimli ve berbat giyimli şu porsuk kılıklı olan."

"Ah, kes sesini," dedi Clary, fakat bu daha ziyade otomatik bir tepkiydi. "Yatmadan önce onu aramak istiyordum. Eve sağ salim dönüp dönmediğinden emin olmalıydım."

Jace başını iki yana sallayarak gökyüzüne baktı, sanki evrenin içini açıp sırlarını anlamaya çalışmak ister gibiydi. "Bütün olan bitenlerden sonra, sen hala şu Porsuk Suratlı'yı mı düşünüyorsun?"

"Ona öyle deme. Porsuğa filan benzemiyor."

"Haklı olabilirsin," dedi Jace. "Ben de daha önce çekici bir-iki porsuk görmüştüm. O daha çok sıçana benziyor."

"O asla..."

"Muhtemelen evde kendi salyasının içinde yatıyordur. Isabelle ondan sıkılana kadar bekle, sonrasında parçalarını toplamak zorunda kalacaksın."

"Sence Isabelle ondan sıkılır mı?" diye sordu Clary.

Jace bunu düşündü. "Evet," dedi.

Clary, belki de Isabelle'in Jace'in sandığından daha akıllı olabileceğini düşündü. Belki de Simon'ın ne kadar harika biri olduğunu anlamıştı: Komik, zeki ve çekici. Belki de çıkmaya başlarlardı. Bu düşünce içini tanımsız bir korkuyla dolduruyordu.

Düşüncelere daldığından, Jace'in ona bir şey söylediğini anlaması bir-iki saniyesini aldı. Gözlerini kırpıştırarak baktığında, Jace'in yüzündeki kibirli sırıtışı gördü. "Ne?" diye sordu, kaba bir tavırla.

"Keşke bu şekilde dikkatimi çekmeye çalışmaktan vazgeçsen," dedi Jace. "Utanç verici hale geliyor."

"Alaycılık, hayal gücü iflas edenin son sığınağıdır," dedi Clary.

"Elimde değil. İçimdeki acıyı gizlemek için kılıç keskinliğindeki zekamı kullanıyorum işte."

"Caddeden çekilmezsen, acıların dışa da taşacak. Bir taksinin altında kalmaya mı çalışıyorsun?"

Sanki işaret bekliyormuş gibi, siyah, dar ve uzun bir araba, koyu renk camlarıyla gelip kaldırıma yanaştı ve Jace'in önünde durdu. Pencereleri dışa doğru bombeliydi ama bir limuzin gibi uzun, ince ve alçaktı.

Jace, Clary'ye yandan bir bakış attı, bakışlarında keyif vardı, fakat aynı zamanda da telaş okunuyordu. Clary tekrar arabaya baktı, vücudunu gevşetmeye çalıştı ve gerçek olanın gücünün sihir peçesini delmesine izin verdi.

Şimdi araba Cinderella'nın faytonuna benziyordu ama Paskalya yumurtası gibi pembe, altın rengi ve mavi yerine, kadife gibi simsiyahtı ve pencereleri çok karanlıktı. Tekerlekleri siyah, deri döşemeleri daha siyahtı. Siyah metalden sürücü koltuğunda Kardeş Jeremiah oturuyor, eldivenli ellerinde dizginleri tutuyordu. Yüzü parşömen rengi kukuletasının altında gizlenmişti. Dizginlerin diğer ucunda, duman gibi simsiyah iki at burnundan üfleyerek ve ön toynaklarıyla yeri döverek sabırsızca bekliyordu.

"Bin," dedi Jace. Ama Clary ağzı açık halde orada durmaya devam edince, Jace onu kolundan yakalayıp yarı iterek içeri soktu ve kendisi de yanına bindi. Araba daha kapı kapanmadan hareket etti. Jace parlak döşemeli koltuğa yerleşirken dönüp Clary'ye baktı. "Kemikler Şehri'ne özel eskortla götürülmek teklifine burun kıvrılmaz."

"Burun kıvırmadım ki. Sadece şaşırdım. Bunu beklem... Yani bir otomobil olduğunu sanmıştım."

"Rahatla," dedi Jace. "Yeni araba kokusunun tadını çıkar."

Clary gözlerini devirdi ve pencereden dışarı baktı. Bir atlı arabanın Manhattan trafiğinde şansı olmayacağını düşünürdü, fakat şimdi şehir merkezinde rahatça ilerliyorlardı ve taksilerin, otobüslerin ve jiplerin içindekiler onları fark etmi-

yordu bile. Clary atlar için endişelenerek gerildi, sonra atlar bir taksinin üzerine atlarken araba öne doğru fırladı. Clary şaşkınlıkla ağzını açtı. Yerde sürüklenmek yerine, fayton atları takip etti ve rahat, sessiz bir şekilde taksinin üzerinden diğer tarafa geçti. Araba sarsılarak tekrar asfalta inerken, Clary arkaya baktı, taksi şoförü hiçbir şeyin farkında olmadan sigarasını tüttürüyordu. "Taksi şoförlerinin trafiğe dikkat etmediğini her zaman için düşünmüşümdür ama bu kadarı da gülünç," dedi Clary.

"Sırf sen artık sihrin ötesini görebiliyorsun diye..." Jace cümlesini tamamlamak yerine, tonunu havada bıraktı.

"Sadece konsantre olduğumda görebiliyorum," dedi Clary. "Bu, başımı biraz ağrıtıyor."

"Bence bunun nedeni zihnindeki engel. Kardeşler bunu çözecek."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra dünyayı olduğu gibi göreceksin, yani sonsuz," dedi Jace, neşesiz bir şekilde gülümseyerek.

"Bana Blake'den cümleler aktarma."

Jace'in gülümsemesi biraz daha samimi hale geldi. "Tanıyacağını düşünmemiştim. Bana çok fazla şiir okuyan biri gibi görünmedin."

"Doors sayesinde o sözleri herkes bilir."

Jace şaşkın gözlerle Clary'ye baktı.

"Doors," dedi Clary. "Ünlü bir müzik grubu."

"Sen öyle diyorsan," dedi Jace.

"Sanırım müzik dinlemek için pek fazla zamanın yok," dedi Clary, bütün hayatını müzikle geçiren Simon'ı düşünerek, "özellikle senin kariyer alanın düşünülürse."

Jace omuz silkti. "Belki arada bir lanetlilerin uluma korosu."

Clary şaka yapıp yapmadığını anlamak için Jace'e baktı, fakat yüzü ifadesizdi.

"Ama dün piyano çalıyordun," diye başladı Clary, "Enstitü'de. Yani sonuçta..."

Fayton yine yukarı doğru sarsıldı. Clary koltuğun kenarını tutarak dışarı baktı, bir belediye otobüsünün üzerinden geçiyorlardı. Bu seviyeden, cadde boyunca uzanan eski binaların canavar heykelleriyle ve oyma süslemelerle dolu üst katlarını görebiliyordu.

"Sadece takılıyordum," dedi Jace, ona bakmadan. "Babam bir enstrüman çalmam konusunda ısrarcıydı."

"Baban katı bir adammış sanırım."

Jace'in ses tonu keskindi. "Hiç de değil. Benimle ilgileniyordu. Bildiğim her şeyi bana o öğretti, silah kullanmayı, iblisolojiyi, gizli folkloru, antik dilleri. Bana istediğim her şeyi verdi: Atlar, silahlar, kitaplar ve hatta bir av şahini."

Ama silahlar ve kitaplar, çoğu çocuğun Noel listesi arasında yer almaz, diye düşündü Clary, fayton tekrar asfalta inerken. "Luke'un konuştuğu adamları tanıdığını Hodge'a neden söylemedin? Babanı öldürenlerin onlar olduğunu?"

Jace ellerine baktı. Bir savaşçıdan çok bir sanatçının ellerini andırıyorlardı, ince ve titiz. Clary'nin daha önce fark ettiği

yüzük parmağında parlıyordu. Bir erkeğin yüzük takmasında dişil bir hava bulacağını sanırdı ama öyle bir şey yoktu. Yüzük ağır ve sağlam görünüşlüydü, şeridinin etrafında yıldızlar vardı ve koyu renk bir gümüştü. Üzerindeki W harfi dikkat çekiyordu. "Bunu yapsaydım," dedi Jace, "Valentine'ı kendim öldürmek istediğimi anlardı ve denememe asla izin vermezdi."

"Yani onu intikam için mi öldürmek istiyorsun?"

"Adalet için," dedi Jace. "Babamı kimin öldürdüğünü bilmiyordum. Artık biliyorum. Bu, adaleti sağlamam için bir fırsat."

Clary, birini öldürmenin başka birinin ölümünü nasıl haklı çıkaracağını bilmiyordu ama bunu söylemenin bir anlamı olmadığını fark etti. "Ama kimin öldürdüğünü biliyordun," dedi. "O adamlardı. Sen dedin ki..."

Jace ona bakmadığından, Clary sözünü tamamlayamadı. Şimdi Astor Place'den geçiyorlardı ve trafiği kesen mor bir New York Üniversitesi tramvayının tam yanındaydılar. Yayalar ağır hava yüzünden bunalmış gibiydi. bazı evsiz çocuklar büyük bronz bir heykelin altında duruyordu ve para toplamak için önlerine kartonlar koymuşlardı. Clary, kendi yaşlarında, kel kafalı bir kız gördü, yüzü bir düzine küpeyle dolu, örgü saçlı zenci bir çocuğun omzuna yaslanmıştı. Fayton geçerken, çocuk onu görebiliyormuş gibi başını çevirdi ve Clary çocuğun gözlerindeki pırıltıyı yakaladı, o gözlerden birinin göz bebeği yoktu.

"On yaşımdaydım," dedi Jace. Clary ona döndü. Jace'in yüzü ifadesizdi. Babasından söz ettiği her seferinde vücudundaki bütün kan çekilmiş gibi sararıyordu. "Şehir dışında bir malikanede oturuyorduk. Babam hep insanlardan uzak durmanın daha güvenli olduğunu söylerdi. Onların araba yoluna girişini duydum ve haber vermeye koştum. Bana saklanmamı söyledi, ben de saklandım. Merdivenin altına. O adamların geldiğini gördüm. Yanlarında başkaları da vardı. İnsan değil, unutulmuşlar. Babamı yakalayıp boğazını kestiler. Kanı her yere aktı. Ayakkabılarıma kadar geldi. Durduğum yerden kıpırdamadım bile."

Jace'in sözünü bitirdiğini anlaması bir saniyesini aldı, konuşacak sesi bulabilmesi ise bir saniye daha sürdü. "Çok üzgünüm, Jace."

Jace'in gözleri karanlıkta parladı. "Sıradanların neden kendi hataları olmayan şeyler için özür dilediğini hiç anlamıyorum."

"Özür dilemiyorum. Bu sadece... anlayış göstermek. Mutsuz olduğun için üzüldüğümü söylüyorum sadece."

"Mutsuz değilim," dedi Jace. "Sadece amacı olmayan insanlar mutsuzdur. Benim bir amacım var."

"Yani iblisleri öldürmek veya babanın intikamını almak gibi mi?"

"İkisi de."

"Baban o adamları öldürmeni gerçekten ister miydi? Sadece intikam için?"

"Kardeşlerinden birini öldüren bir Gölge Avcısı, bir iblisten daha kötüdür ve öldürülmelidir," dedi Jace, bir ders kitabından hatırladıklarını tekrarlar gibi.

"Peki, bütün iblisler kötü mü?" diye sordu Clary. "Yani, bütün vampirler ya da bütün kurt adamlar kötü değilse, belki..."

Jace bıkkın bir tavırla ona döndü. "Kesinlikle aynı şey değil. Vampirler, kurt adamlar, hatta iblis efendileri yarı insandır. Bu dünyanın bir parçasıdırlar, burada doğmuşlardır. Buraya aittirler. Ama iblisler başka dünyalardan gelir. Onlar boyutlararası parazitlerdir. Bir dünyaya gelir ve orayı kullanırlar. İnşa edemezler, sadece yok ederler, yapamazlar, sadece kullanırlar. Bir yeri kurutup küllere dönüştürürler ve orası tükendiğinde yeni bir yer bulurlar. İstedikleri şey hayattır, sadece seninki veya benimki değil, bu dünyadaki her şeyin hayatını isterler: Şehirlerin ve ormanların, okyanusların ve nehirlerin, her şeyin. Onlarla bütün *bunların*..." -gökdelenlerden Houston Caddesi'ndeki trafik sıkışıklığına kadar her şeyi kastettiğini belli etmek istercesine elini pencerenin dışına doğru salladı- "...arasında duran tek şey, Nefilimlerdir."

"Oh," dedi Clary. Söylenecek pek fazla şey yok gibiydi. "Başka kaç tane dünya var?"

"Kim bilir. Yüzlerce? Belki milyonlarca."

"Ve hepsi... ölü dünyalar mı? Kullanılmış? Tüketilmiş?" Clary içinin çekildiğini hissetti ama bunun nedeni, mor renk-

li bir Mini Cooper'ın üzerinden geçiyor olmaları olabilirdi. "Bu çok üzücü."

"Öyle demedim." Şehrin koyu turuncu ışığı pencereden süzülerek Jace'in keskin profilini aydınlatıyordu. "Muhtemelen bizimki gibi başka dünyalar da var, ancak sadece iblisler bu dünyalar arasında yolculuk yapabiliyor, çünkü bu dünyaların çoğu kısmen maddesel ve nedenini tam olarak kimse bilmiyor. Bir sürü büyücü daha önce denedi ama işe yaramadı. Dünya'dan hiçbir şey dünyalar arasındaki bekçileri geçemiyor. Bunu yapabilseydik," diye ekledi, "buraya gelmelerini önleyebilirdik, fakat kimse bunun nasıl yapılabileceğini bulamadı. Bu dünyada sadece küçük bir iblis istilası vardı ve kolayca kontrol altında tutulabiliyordu. Ne var ki kendi yaşam süremde bile giderek sayılarının arttığını gördüm. Merkez sürekli olarak Gölge Avcıları'nı göreve gönderiyor ve birçok seferinde gidenler geri dönmüyor."

"Ama Ölümlü Kupa olsaydı, daha fazla Gölge Avcısı yaratabilirdiniz, değil mi? Daha fazla iblis avcısı?" diye sordu Clary, tereddütlü bir tavırla.

"Elbette," dedi Jace. "Ama Kupa yıllardır ortada yok ve birçoğumuz genç ölüyor. Bu yüzden de sayımız giderek azalıyor."

"Siz... ah..." Clary doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Üremiyor musunuz?"

Fayton aniden sert bir şekilde dönerken, Jace kahkahalara boğuldu. Jace kendini tuttu, fakat Clary ona doğru savrul-

du. Jace, Clary'yi yakaladı ve elleriyle onu nazikçe kavrayıp kendisinden uzak tuttu. Clary terli tenine bir buz şeridi gibi değen yüzüğü hissetti. "Tabii," dedi. "Üremeyi severiz. En sevdiğimiz şeylerden biridir."

Clary ondan uzaklaşırken yüzü alev alev yanıyordu ve elinden başka bir şey gelmediği için başını çevirip pencereden dışarı baktı. Koyu renk asmalarla kaplanmış dökme demirden bir kapıdan geçiyorlardı.

"Geldik," dedi Jace, tekerlekler asfaltın rahatlığından çıkıp çakıl taşları üzerinde sarsılmaya başladığında. Clary, altından geçtikleri kemere kazınmış harfleri okudu: NEW YORK ŞEHRİ MERMER MEZARLIĞI.

"Ama yer kalmadığı için ölüleri Manhattan'a gömmeyi bir asır önce bırakmışlardı, değil mi?" diye sordu Clary. İki tarafında yüksek taş duvarlar uzanan dar bir sokakta ilerliyorlardı. "Kemikler Şehri çok daha uzun süredir burada."

Fayton aniden sarsılarak durdu. Clary öne fırlarken, Jace kolunu uzattı, fakat sadece kapıyı açmak için uzanmıştı. Kolu hafif kaslıydı ve polen gibi altın sarısı tüyleri parlıyordu.

"Bir seçeneğin yok, değil mi?" diye sordu Clary. "Bir Gölge Avcısı olmak konusunda? Yani bu işi bırakamazsın."

"Hayır," dedi Jace. Kapı açıldı ve nemli, sıcak hava içeri doldu. Fayton, yosunlu mermer duvarlarla çevrili yemyeşil bir çimenlikte durmuştu. "Ama bir seçim hakkım olsaydı bile, yine de bunu seçerdim."

"Neden?" diye sordu Clary. Jace bir kaşını kaldırınca, Clary onu kıskandı. Bunu yapabilmeyi hep istemişti. "Çünkü," dedi Jace, "bu işte iyiyim."Jace faytondan aşağı atladı. Clary koltuğun kenarına kayıp bacaklarını sarkıttı, çakıl taşlı zemin bir hayli aşağıdaydı. Atladı. Darbe ayaklarını acıttı ama düşmedi. Zafer edasıyla döndüğünde, Jace'i kendisini izlerken buldu. "Sana yardım edecektim," dedi Jace. Clary gözlerini kırpıştırdı. "Sorun değil. Buna gerek yoktu."

Jace arkasına baktı. Kardeş Jeremiah sessiz cüppesiyle atların arkasındaki yerinden iniyordu. Güneşten kavrulan çimenlerin üzerine hiç gölgesi vurmuyordu.

Gelin, dedi. Faytondan ve İkinci Cadde'nin rahatlatıcı ışıklarından uzaklaşarak, bahçenin karanlık bir köşesine doğru kaydı. Kendisini takip etmelerini beklediği belliydi.

Çimenler kuruydu ve ayaklarının altında çıtırdıyordu, iki tarafta uzanan mermer duvarlarsa pürüzsüz ve inci gibiydi. Duvar taşlarına kazınmış isimler ve tarihler göze çarpıyordu. Clary bunların mezar olduklarını sonradan anladı. Tüyleri ürperdi. Cesetler neredeydi? Duvarlarda, hayattayken üzerlerine duvar inşa edilmiş gibi dikine mi gömülmüşlerdi?

Önüne bakmayı unutup canlı olduğu belli bir şeye çarpınca çığlık attı.

Çarptığı kişi Jace'ti. "Öyle bağırma. Ölüleri uyandıracaksın."

Clary kaşlarını çattı. "Neden duruyoruz?"

Jace, kendisinden hafifçe daha uzun ve temeli yosunla kaplanmış olan bir heykelin önünde duran Kardeş Jeremiah'ı

işaret etti. Heykel bir melek tasviriydi. Heykelin mermeri öylesine pürüzsüzdü ki neredeyse şeffaf gibi görünüyordu. Meleğin yüzü güzel, keskin ve hüzünlüydü. Uzun beyaz ellerinde, ağzının kenarı mermer mücevherlerle süslü bir kupa tutuyordu. Heykeldeki bir şey, Clary'ye huzursuz edici ölçüde tanıdık gelmişti. Temeline işlenmiş bir tarih -1234- ve etrafında kelimeler vardı: NEFİLİM: FACILIS DESCENSUS AVERNI.

"Bu Ölümlü Kupa'yı mı simgeliyor?" diye sordu Clary.

Jace başıyla onayladı. "Aşağıda gördüğün yazı da Nefilimler'in, yani Gölge Avcıları'nın sloganıdır."

"Ne anlama geliyor?"

Jace karanlıkta beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Anlamı şu: 'Gölge Avcıları: 1234'den Bu Yana Siyahlar İçinde Düşmanlarımızın Dullarından Daha İyi Görünüyoruz.'"

"Jace..."

Anlamı, dedi Jeremiah, *Cehennem'e düşüş kolaydır.*

"Güzel ve neşeli," dedi Clary, sıcağa rağmen ürperirken.

"Bunu buraya koymak, Kardeşler'in bir şakası," dedi Jace. "Göreceksin."

Clary, Kardeş Jeremiah'a baktı. Cüppesinin iç cebinden hafif pırıltılı bir stel çıkarmıştı ve ucunu heykelin temelindeki bir sembolün üzerinde gezdiriyordu. Taş heykelin ağzı aniden sessiz bir çığlıkla açıldı ve Jeremiah'ın ayaklarının dibindeki çimenlerin arasında simsiyah bir delik belirdi, açık bir mezara benziyordu.

Clary yavaşça yaklaşıp içine baktı. Kenarları uzun yıllar boyunca kullanılmaktan aşınmış granit basamaklar, deliğin derinliklerine doğru iniyordu. Basamakların iki yanına belli aralıklarla meşaleler yerleştirilmiş, sıcak yeşil ve buz mavisi alevler yanıyordu. Merdivenin dibi kapkaranlıktı.

Jace, bir durumu rahat olmasa da tanıdık bulan birinin kolaylığıyla basamakları indi. İlk meşaleye uzanan yolun yarısına geldiğinde durup döndü. "Haydi," dedi, sabırsızca.

Clary tam ayağını ilk basamağa atmıştı ki soğuk bir elin kolunu yakaladığını hissetti. Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Kardeş Jeremiah, buz beyazı parmaklarıyla Clary'nin bileğini kavramıştı. Kukuletasının altından, yaralı yüzünün kemik pırıltıları görünüyordu.

Korkma, dedi, Clary'nin zihninde yankılanan sesiyle. *Bu ölüleri uyandırmak için tek bir insanın çığlığından çok fazlası gerekir.*

Jeremiah onu bıraktığında, Clary deli gibi atan kalbiyle Jace'in peşinden seğirtti. Jace onu basamakların dibinde bekliyordu. Yeşil alevli meşalelerden birini asılı olduğu yerden almıştı ve göz seviyesinde tutuyor, alevler tenine yeşil bir ışık vurduruyordu. "Sen iyi misin?"

Clary konuşamayacak bir halde başıyla onayladı. Merdivenlerin sonunda dar bir sahanlık vardı ve önlerinde uzun, karanlık, iki yanında kıvrım kıvrım ağaç kökleri uzanan bir tünel görünüyor, tünelin ucundaki hafif mavimsi ışık dikkat çekiyordu. "Burası çok... karanlık," diye geveledi Clary.

"Elini tutmamı ister misin?"

Clary küçük bir çocuk gibi ellerini arkasına koydu. "Bana tepeden bakma."

"Şey, aksini yapmam pek mümkün değil, fazla kısa boylusun." Jace başını çevirip tünelin ucuna bakarken, meşalenin kıvılcımları yüzünü aydınlatıyordu. "Bu kadar merasime gerek yok, Kardeş Jeremiah," dedi. "Yolu göster. Arkanda olacağız."

Clary sıçradı. Arşivcinin sessiz geliş gidişlerine hala alışamamıştı. Clary'nin arkasında durduğu yerden sessizce hareket edip tünele daldı. Bir an sonra, Jace'in uzattığı elini kenara iterek Clary de Kardeş Jeremiah'ın peşine takıldı.

Sessiz Şehir'i ilk gördüğünde, bir elma bahçesindeki düzenli dikilmiş ağaç sıraları gibi göz alabildiğine uzanan yüksek mermer kemerler Clary'nin dikkatini çekti. Mermerin kendisi saf, külümsü fildişi renkli, sert ve cilalı görünüşlüydü ve belli yerlerine ince oniks ve yeşim şeritleri yerleştirilmişti. Tünelden uzaklaşıp kemer ormanına yaklaşırken, Clary zeminin bazen Jace'in teninde beliren türden sembollerle süslü olduğunu gördü.

Üçü birlikte ilk kemerin altından geçerken, sol taraflarında büyük ve beyaz bir şey, *Titanic*'in pruvasında beliren bir buzdağı gibi aniden karşılarına çıktı. Beyaz, pürüzsüz kare bir taş bloktu ve ön tarafında kapı gibi bir şey vardı. Çocuklar için üretilen, ayakta durmaya izin vermeyecek kadar alçak tavanlı oyun evlerini hatırladı.

"Burası bir mozole," dedi Jace, meşaleyi oraya doğru tutarak. Clary, demir sürgülerle kapanmış olan kapıya işlenmiş mührü gördü. "Bir mezar. Buraya ölülerimizi gömeriz."

"Bütün ölülerinizi mi?" diye sordu Clary, Jace'in babasının da burada gömülü olup olmadığını sormak için can atarken, fakat Jace çoktan uzaklaşmıştı. Bu ürkütücü yerde Kardeş Jeremiah'la baş başa kalmak istemeyen Clary, onun peşinden koşturdu. "Buranın bir kütüphane olduğunu söylediğini sanıyordum."

Sessiz Şehir'in birçok katı vardır, diye araya girdi Jeremiah. *Ve bütün ölüler buraya gömülmez. İdris'te elbette ki çok daha büyük olan başka bir mezarlık daha vardır. Bu seviyede mozoleleri ve yakılma yerlerini görürsün.*

"Yakılma yeri mi?"

Savaşta ölenler yakılır ve külleri burada gördüğün mermer kemerlerin yapımında kullanılır. İblis avcılarının kanları ve kemikleri, kötülüğe karşı güçlü bir koruyucudur. Ölümde bile, Merkez için hizmet eder.

Ne yorucu, diye düşündü Clary, *bütün hayatın boyunca savaş, sonra da hayatın bittiğinde bile savaşmaya devam et.* Görüş alanının ucunda, düzgün sırayla dizilmiş mezarlarda beyaz kare kapılar gördü, her biri dışarıdan kilitlenmişti. Buraya neden Sessiz Şehir dendiğini şimdi anlıyordu: Sakinleri sadece dilsiz Kardeşler ve büyük bir titizlikle korudukları ölülerdi.

Aşağıda daha karanlık bir alana uzanan merdivenlerin bulunduğu bir yere gelmişlerdi, Jace meşaleyi öne doğru tuttu ve duvarlara gölgeler yansıdı. "İkinci kata ineceğiz, orada arşivler ve konsey salonları vardır," dedi, Clary'yi rahatlatmaya çalışır gibi.

"Yaşam bölümleri nerede?" diye sordu Clary, kısmen gerçekten merak ettiği, kısmen de kibar görünmeye çalıştığı için. "Kardeşler nerede uyuyor?"

Uyumak mı?

Sessiz kelime, aralarındaki karanlıkta asılı kaldı. Jace gülerken, meşalenin alevi titreşti. "Sormak zorundaydın."

Merdivenlerin dibinde başka bir tünel vardı ve giderek genişliyor, her köşesi bir oymalı kemik kuleyle süslenmiş kare bir kameriyeyle birleşiyordu. Meydanın kenar kısımlarında uzun oniks kancalarda meşaleler diziliydi ve havaya külle duman kokusu hakimdi. Meydanın ortasında beyaz damarlı siyah bazalttan uzun bir masa duruyordu. Masanın arkasında, karanlık bir duvarın önünde, ucu aşağı doğru dönük halde devasa bir kılıç asılıydı ve kabzasına açılmış kanatlar biçiminde bir sembol oyulmuştu. Masada bir grup Sessiz Kardeş, üzerlerinde Jeremiah'ınki gibi parşömen rengi cüppeleriyle oturuyordu.

Jeremiah hiç zaman kaybetmedi. *Artık geldik. Clarissa, Konsey'in huzuruna çık.*

Clary, Jace'e bir bakış attı, fakat o da şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu. Kardeş Jeremiah sadece Clary'nin

zihninde konuşmuş olmalıydı. Clary masaya, kalın cüppelerine sarınmış sessiz silüetlere baktı. Kameriyenin zemininde altın bronz ve koyu kırmızı karolar döşeliydi. Masanın hemen önünde, siyah mermerden yapılmış ve gümüş yıldızlardan parabolik bir biçimde işlenmiş daha büyük bir karo vardı.

Clary, bir infaz mangasının önüne çıkar gibi büyük siyah karonun ortasına geçti ve başını dimdik kaldırdı. "Pekala," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Kardeşler, Clary'nin ensesindeki ve kollarındaki tüyleri diken diken eden bir ses çıkardı. Bir iç çekme veya homurdanma gibi bir sesti bu. Aynı anda hareket ederek uzanıp kukuletalarını arkaya çektiler ve yaralı yüzleriyle boş gözlerinin çukurlarını ortaya çıkardılar.

Kardeş Jeremiah'ın yüzünü daha önce görmüş olmasına rağmen, Clary ürktü. Kendini ölülerin konuşup yürüdüğü ve canlı bedenlerden oluşmuş tepeler üzerinde dans ettiği filmlerdeki iskeletlere bakıyormuş gibi hisseti. Dikişli ağızları ona sırıtıyor gibi görünüyordu.

Konsey seni selamlıyor, Clarissa Fray, dendiğini duydu ve bu kez zihninde sadece tek bir ses değil, aynı kaba ve kısık tonda bir düzine ses vardı. Bazıları monoton ve duygusuzdu, fakat hepsi de talepkar ve ısrarcı bir şekilde zihninin etrafındaki kırılgan engelleri zorluyordu.

"Durun," dedi Clary, kendini bile şaşırtan kesin ve güçlü bir ses tonuyla. Zihnindeki uğultu, aniden dönmeyi kesmiş

bir plağın sesi gibi kesildi. "Zihnime girebilirsiniz," dedi Clary, "ama ancak ben hazır olduğum zaman."

Yardımımızı istemiyorsan, buna gerek yok. Sonuçta yardımımızı isteyen sensin.

"Zihnimde neler olduğunu bilmek istiyorsunuz, bunu ben de istiyorum," dedi Clary. "Ama bu, işinizi yaparken dikkatli olmayabileceğiniz anlamına gelmiyor."

Ortadaki koltukta oturan Kardeş, beyaz parmaklarını çenesinin altına doğru kaldırdı. *Bu ilginç bir bilmece, aslını istersen,* dedi, Clary'nin zihninde kuru ve duygusuz bir tonla çınlayan sesiyle. *Ama direnmezsen, güç kullanmamız da gerekmez.*

Clary dişlerini sıktı. Onlara direnmek, zihnindeki davetsiz sesleri dışarı atmak istiyordu. Benliğinin en mahrem, en kişisel yönünü bu şekilde işgal etmeleri...

Ama bunun çoktan olmuş olması büyük bir ihtimaldi. Bu, eski bir suçun, anılara gömülmüş bir hırsızlığın yeniden ortaya çıkarılıp incelenmesinden farklı değildi. İşe yararsa, kendisinden çalınan şey yerine konabilirdi. Gözlerini kapadı.

"Devam edin," dedi.

İlk temas, zihninin içinde bir fısıltı gibi geldi, düşen bir yaprağı kenara iter gibi hassastı. *Konsey'e adını söyle.*

Clarissa Fray.

İlk sese diğerleri katıldı. *Kimsin sen?*

Adım Clary. Annem Jocelyn Fray. 807 Berkeley Place, Brooklyn'de oturuyorum. On beş yaşımdayım. Babamın adı...

Zihni bir lastik bant gibi kopuverdi ve göz kapaklarının arkasında bir sürü görüntü belirdi. Annesi, yüksek ve kirli kar birikintileri arasında simsiyah bir caddede koşturuyordu. Gri ve kasvetli bir gökyüzü, siyah ağaç silüetlerinin üzerinde uzanıyordu. Toprakta boş bir çukur açılmıştı ve içine sade görünüşlü bir tabut indiriliyordu. *Küller küllere.* Clary odaya girdiğinde, kapitone giysilere bürünmüş olan Jocelyn, yanaklarından yaşlar süzülür halde bir kutuyu çabucak kapayarak bir minderin altına itiyordu. Yine kutunun üzerindeki harfler görünüyordu: J.C.

Şimdi görüntüler daha hızlı akıyordu, tıpkı hızla akıtıldığında hareket ediyormuş gibi görünen resim kareleri gibi. Clary bir merdivenin tepesinde duruyor, aşağıdaki dar bir koridora bakıyor, ayağının dibinde yeşil bez çantasıyla Luke'u görüyordu. Jocelyn onun önünde durmuş başını iki yana sallıyordu. "Neden şimdi, Lucian? Senin öldüğünü sanıyordum..." Clary gözlerini kırpıştırdı. Sakalları, uzun ve dağınık saçlarıyla Luke farklı, neredeyse bir yabancı gibi görünüyordu. Görüşünü engelleyen dallar vardı, yine parktaydı ve kürdan gibi minicik yeşil periler kırmızı çiçeklerin üzerinde uçuşuyordu. Neşeyle birine uzandı ve annesi korkuyla bir çığlık atarak onu kollarına aldı. Sonra yine o kış karanlığındaki siyah caddeye dönmüştü, bir şemsiyenin altına sığınmış halde aceleyle yürüyorlardı ve Jocelyn, kızını yarı sürükleyerek, yarı iterek götürüyordu. Etraflarına yağan beyazlığın arasında granit bir kapı beliriyordu ve kapının üzerinde bir yazı vardı:

MUHTEŞEM. Sonra kendini demir ve eriyen kar kokulu bir antrede ayakta durduğunu gördü. Parmakları soğuktan uyuşmuştu. Bir el çenesini tutup onu yukarı bakmaya zorladı ve duvara yazılmış bir sıra yazı gördü. İki kelime gözlerini yakarak diğerlerinin arasında sivriliyordu: "MAGNUS BANE."

Sağ kolunda ani bir acı hissetti. Görüntüler kaybolurken bir çığlık attı ve yukarı doğru döndü ve dalgayı yaran bir dalgıç gibi bilincin yüzeyine çıktı. Yanağına bastıran soğuk bir şey vardı. Gözlerini araladığında, gümüşi yıldızları gördü. Dizlerini göğsünde toplamış halde mermer zeminde yattığını anlayana kadar birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Hareket ettiğinde acı bütün koluna yayıldı.

Dikkatle doğrulup oturdu. Sol dirseğinin üzerindeki deri yarılmıştı ve kanıyordu. Yere devrildiğinde o dirseğinin üzerine düşmüş olmalıydı. Tişörtünde de kan vardı. Sersemlemiş bir halde etrafına bakındı ve Jace'in kendisine baktığını, yerinden kıpırdamamasına rağmen çok gergin olduğunu gördü.

Magnus Bane. Bu kelimelerin bir anlamı vardı ama neydi? Soruyu yüksek sesle soramadan, Kardeş Jeremiah araya girdi.

Zihnindeki engel, tahmin ettiğimizden daha güçlü, dedi. *Ancak onu oraya koyan kişi tarafından zararsız bir şekilde kaldırılabilir. Biz kaldırmaya çalışırsak seni öldürebiliriz.*

Clary, yaralı kolunu göğsüne doğru tutarak zorlukla ayağa kalktı. "Ama onu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum ki. Bilseydim, buraya gelmezdim zaten."

Bunun cevabı, düşüncelerinin arasında gizli, dedi Kardeş Jeremiah. *Rüyanda onu yazılı olarak gördün.*

"Magnus Bane mi? Ama... bu bir isim bile değil ki!"

Bu yeterli. Kardeş Jeremiah yerinden kalktı. Bu bir işaret-miş gibi diğerleri de ayaklandı. Sütunların arasında gözden kaybolmadan önce Jace'e dönerek sessiz bir takdirle başlarını öne eğdiler. Geride sadece Kardeş Jeremiah kalmıştı. Jace, Clary'ye yaklaşırken, Sessiz Kardeş onu izliyordu.

"Kolun iyi mi? Bir bakayım," dedi Jace, Clary'nin bileğini tutarken.

"Ah! Kolum iyi! Şunu kes, daha çok acıtıyorsun," dedi Clary, kolunu kurtarmaya çalışarak.

"Kanın Konuşan Yıldızlar'ın üzerine akıyor," dedi Jace. Clary aşağı baktığında, onun haklı olduğunu gördü: Beyaz ve gümüşi mermerin üzerinde kan lekeleri vardı. "Eminim bununla ilgili bir kanun olmalı." Jace, Clary'yi şaşırtacak kadar nazik bir şekilde kolunu çevirdi. Jace alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak bir ıslık çaldı, Clary aşağı baktığında, önkolunun dirseğinden bileğine kadar kanla kaplı olduğunu gördü. Kolu kaskatıydı ve acıyla zonkluyordu.

"Şimdi tişörtünden bir parça koparıp yaramı mı saracaksın?" diye sordu Clary, şakacı bir tavırla. Kan görmekten nefret ederdi, özellikle de kendisininkini.

"Giysilerimi parçalamamı istiyorsan, sadece söylemen yeterli." Jace elini cebine atıp stelini çıkardı. "Bundan çok daha az acısız olurdu."

Stel bileğine dokunduğunda hissettiği acıyı hatırlayan Clary kendini hazırladı, fakat alet yarası üzerinde kayarken hissettiği tek şey hafif bir sıcaklık oldu. "İşte," dedi Jace, doğrulurken. Clary hayretle kolunu açtı, hala kan içinde olmasına rağmen, yarası acı ve gerginlikle beraber kaybolmuştu. "Bir dahaki sefere dikkatimi çekmek için kendini yaralamayı düşünürsen, sadece tatlı dilin yılanı deliğinden çıkarabileceğini hatırla." Clary tereddütle gülümsedi. "Bunu unutmamaya çalışırım," dedi ve Jace arkasını dönerken ekledi: "Ve teşekkürler." Jace ona bakmak için dönmeden steli cebine attı, fakat omuzlarının duruşuna bakarak, Clary delikanlının bundan hoşlandığını söyleyebilirdi. "Kardeş Jeremiah," dedi Jace, ellerini ovalayarak, "bütün bu süre boyunca çok sessizdin. Eminim paylaşmak istediğin bazı düşüncelerin vardır."

Sadece size Sessiz Şehir'den çıkana kadar refakat etmekle yükümlüyüm, hepsi de o, dedi arşivci. Clary bunu hayal edip etmediğini düşündü, ne var ki Sessiz Kardeş'in "ses"inde sanki kırgınmış gibi bir ton vardı.

"Biz kendimiz de çıkabiliriz," dedi Jace. "Yolu hatırlayacağımdan emin..."

Sessiz Şehir'in harikaları, inisiye olmamışlara göre değildir, dedi Jeremiah, cüppesini sessizce savurarak onlara sırtını dönerken. *Buradan.*

Açık alana çıktıklarında, Clary sabah havasını derin nefeslerle içine çekti ve şehrin duman, toz ve insan kokusunun

tadını çıkardı. Jace düşünceli bir tavırla etrafına bakındı. "Yağmur yağacak," dedi.

Clary başını kaldırıp kara bulutlarla dolu gökyüzüne baktığında, onun haklı olduğunu gördü. "Enstitü'ye dönmek için yine faytona mı bineceğiz?"

Jace, heykel gibi kaskatı duran Kardeş Jeremiah'a ve sokağa açılan kemerin altında siyah bir gölge gibi duran faytona baktı. Sonra sırıttı.

"Hayatta olmaz," dedi. "O şeylerden nefret ediyorum. Bir taksi bulalım."

11

MAGNUS BANE

Jace öne eğildi ve elini taksi şoförünü ayıran plastik bölmeye sertçe indirdi. "Sola dön! Sola! Broadway'den gidelim demiştim, seni kuş beyinli sersem!"

Taksi şoförü direksiyonu sertçe döndürerek karşılık verince, Clary Jace'e doğru savruldu. Clary öfkeyle homurdandı. "Neden Broadway'den gidiyoruz ki?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi Jace. "Ve evde Çin yemeklerinin artıklarından başka bir şey yok." Cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Alec! Uyan!" diye bağırdı. Clary, diğer tarafta sinir bozucu bir homurdanma duydu. "Taki'de bizi bekle. Kahvaltı edeceğiz. Evet, beni duydun. Kahvaltı. Ne? Sadece birkaç blok ötede. Hemen harekete geç."

Telefonu kapatıp çok sayıdaki ceplerinden birine atarken, taksi kaldırıma yanaştı. Şoförün eline bir tomar para tutuş-

turan Jace, Clary'yi dirsekleyerek arabadan inmeye zorladı. Hemen arkasından kaldırıma bastığında, kollarını iki yana açarak kedi gibi gerindi. "New York'taki en harika restorana hoş geldin."

Pek öyle bir yere benzemiyordu, çökmüş bir sufle gibi ortası sarkmış alçak bir binaydı. Girişinin üst kısmına restoranın adının yazılı olduğu eski bir ışıklı tabela asılmıştı ve lambaları titreşiyordu. Uzun pardösülü ve keçe şapkalı iki adam, dar kapının önünde duruyordu. Hiç pencere yoktu.

"Burası daha çok hapishaneye benziyor," dedi Clary.

Jace parmağını kaldırdı. "Peki, hapishanede parmaklarını yedirtecek kadar güzel bir spagetti *fra diavolo* isteyebilir misin? Hiç *sanmıyorum.*"

"Ben spagetti istemiyorum ki. Sadece Magnus Bane'in ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne değil, kim," dedi Jace. "Bu bir isim."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir büyücü," dedi Jace, doğal bir tavırla. "Sadece bir büyücü zihnine öyle bir engel koyabilir. Ya da Sessiz Kardeşler'den biri bunu yapabilir ama onlardan biri olmadığı açık."

"Bu, daha önce adını *duyduğun* bir büyücü mü?" diye sordu Clary, Jace'in sakin ses tonundan rahatsız olmaya başlarken.

"İsim bana tanıdık geliyor."

"Hey!"

Alec, yataktan kalkıp kotunu pijamasının üstüne geçirdiği gibi oraya koşmuşa benziyordu. Taranmamış saçları başının her tarafına doğru dikilmişti. Bakışlarını Jace'e dikerek ve her zamanki gibi Clary'ye aldırmadan onlara yaklaştı. "Izzy yolda," dedi. "Bir sıradanı getiriyor."

"Simon mı? O nereden çıktı ki?" diye sordu Jace.

"Bu sabah erkenden geldi. Sanırım Izzy'den uzak kalamamış. Ne gülünç!" Alec'in alaycı tavrı karşısında, Clary onu tekmelememek için kendini zor tuttu. "Eh, içeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz? Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," dedi Jace. "Aslında kızarmış fare kuyruğu bile yiyebilirim."

"Ne?" dedi Clary, doğru duyduğundan emin olamayarak.

Jace sırıttı. "Rahatla," dedi. "O sadece akşam yemeklerinde yenir."

Kapıda duran adamlardan biri onları durdurdu. Adam başını kaldırırken Clary şapkanın altından adamın yüzünü gördü. Teni koyu kırmızıydı ve kemikli parmaklarının ucunda mavimsi siyah tırnaklar vardı. Clary gerildi, fakat Jace ve Alec tasasız görünüyordu. Adama bir şey söylediler, adam başıyla onayladı ve geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

"*Jace*," diye tısladı Clary, kapı arkalarından kapanırken. "*Kimdi* o?"

"Clancy mi?" dedi Jace, parlak ışıkla aydınlatılmış restorana bakınırken. Pencere olmamasına rağmen, içerisi güzeldi. Samimi görünüşlü ahşap masalar birbirine yakın konmuş, her

birine parlak renkli minderler yerleştirilmişti. Eski görünüşlü tezgahın arkasında pembe-beyaz garson önlüğüyle sarışın bir kız duruyor, pazen gömlekli tıknaz bir adama parasının üstünü veriyordu. Jace'i görerek el salladı ve istedikleri yere oturmalarını işaret etti. "Clancy istenmeyen tipleri dışarıda tutar," dedi Jace, Clary'yi masalardan birine sürüklerken.

"O bir *iblis*," diye tısladı Clary. Müşterilerden bazıları dönüp ona baktı, mavi saçları diken gibi dikilmiş bir çocuk, uzun siyah saçlı ve arkasından tülümsü altın rengi kanatlar uzanan güzel bir Kızılderili kızıyla oturuyordu. Çocuk kaşlarını çattı. Clary restoranın neredeyse boş olmasına sevindi.

"Hayır, değil," dedi Jace, bir masaya geçerken. Clary onun yanına oturmak için davrandı, fakat Alec çoktan oraya yerleşmişti bile. Jace'in tedavisine rağmen kolu hala kaskatı olan Clary, nazikçe iki arkadaşın karşısına oturdu. Sessiz Kardeşler içine ulaşıp her şeyini dışarı çıkarmışlar gibi kendini boş hissediyor, başı dönüyordu. "O bir ifrit," diye açıkladı Jace. "Onlar büyü yapmayan iblis efendileridir. Neden büyü yapamadıkları bilinmeyen yarı iblisler."

"Zavallılar," dedi Alec, menüyü alırken. Clary de kendi menüsünü alıp baktı. Spesiyaliteler arasında çekirge ve bal, çiğ et, çiğ balık ve kızartılmış yarasa sandviçi gibi şeyler vardı. Meşrubat bölümünde farklı kan türleri sıralanmıştı, neyse ki en azından A, 0 veya B negatif yerine farklı hayvan türlerinin kanlarıydı. "Bütün bir çiğ balığı kim yer ki?" dedi.

"Çeşitli su perileri," dedi Alec.

"Peri yemeklerinden sipariş etme," dedi Jace, menüsünün üzerinden Clary'ye bakarak. "İnsanları biraz çıldırtır. Bir peri eriğini yemeye kalkarsan, hemen sonrasında kendini Madison Caddesi'nde başında geyik boynuzlarıyla çıplak koşarken bulabilirsin." Sonra aceleyle ekledi: "Bunun benim başıma geldiğini söyleyemem."

Alec güldü. "Hatırlıyor musun," diye başladı ve Clary'nin takip etmek bile istemediği kadar çok sayıda gizemli isim ve kelimeyle dolu bir hikayeyi anlatmaya daldı. Clary sadece Alec'e bakıyor, onu Jace'le konuşurken izliyordu. Onda daha önce görmediği türden kinetik bir enerji vardı. Jace'deki bir şey onu canlandırıyor, odaklanmasını sağlıyordu. İkisinin resmini yapmak istese, Jace biraz bulanık görünür, Alec ise bütün keskinliği ve netliğiyle öne çıkardı.

Alec konuşurken Jace önüne bakıyor, tırnaklarından birini su bardağına vurarak hafifçe gülümsüyordu. Clary onun başka şeyler düşündüğünü hissettiğinde, Alec'e acıdı. Jace arkadaş olunması kolay biri olamazdı. *Size gülüyordum, çünkü ilanı aşk anları beni güldürür, özellikle de karşılıksız olduğunda.*

Jace başını kaldırıp yanından geçen garsona baktı. "Kahve alabilecek miyiz?" diye sordu, Alec'in sözünü keserek.

Heyecanı sönen Alec sustu. "Ben..."

Clary araya girdi. "Çiğ et ne için?" diye sordu, menünün üçüncü sayfasını işaret ederek.

"Kurt adamlar," dedi Jace. "Ama arada bir ben de kanlı bir bifteği geri çevirmem." Masanın üzerinden uzanıp

Clary'nin menüsünü ters çevirdi. "İnsan yiyecekleri arka tarafta."

Clary sıradan yemek listesine neredeyse hayretle baktı. Bu kadarı çok fazlaydı. "Burada *tatlı* da mı var?"

"Yaban balıyla kayısı-erik tatlısına bayılırsın," dedi Isabelle, yanında Simon'la aniden ortaya çıkarak. "Kenara kay," dedi, Clary'ye. Clary, koluna dayanan soğuk tuğlaları hissedebileceği kadar duvara kaydı. Isabelle'in yanına oturan Simon, Clary'ye mahcup bir gülümsemeyle baktı ama Clary karşılık vermedi. "O tatlıyı denemelisin."

Clary, Isabelle'in kendisiyle mi, yoksa Simon'la mı konuştuğundan emin değildi, bu yüzden bir şey söylemedi. Isabelle'in saçları yüzüne değdi ve Clary vanilya parfümünün kokusunu algıladığında hapşırmamak için kendini zor tuttu. Vanilya parfümünden nefret ederdi. Bazı kızların neden tatlı gibi kokmaktan hoşlandığını anlayamıyordu.

"Eh, Kemikler Şehri'nde işler nasıl gitti bakalım?" diye sordu Isabelle menüsünü açarken. "Clary'nin zihninde gizli olan şeyleri bulabildiniz mi?"

"Bir isim bulduk," dedi Jace. "Magnus..."

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Alec, kapalı menüsüyle Jace'e vururken.

Jace ona kırgın gözlerle baktı. "Tanrım." Kolunu ovaladı. "Neyin var senin be?"

"Burası Aşağı Dünya'dan gelenlerle dolu. Bunu biliyorsun. Bence soruşturmanızın detaylarını gizli tutmalısınız."

"*Soruşturma* mı?" dedi Isabelle, gülerek. "Şimdi de dedektif mi olduk? Belki de hepimiz kod isimleri almalıyız."

"İyi fikir," dedi Jace. "Benim adım Baron Hotschaft Von Hugenstein olsun."

Alec ağzındaki suyu bardağa geri tükürdü. O sırada garson siparişleri almak için geldi. Yakından bakıldığında oldukça güzel bir sarışındı, fakat gözlerinde tedirgin edici bir şeyler vardı, beyazı veya göz bebeği yoktu, tamamen maviydi. Keskin küçük dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne alacağınıza karar verdiniz mi?"

Jace sırıttı. "Her zamankinden," dedi, garsona gülümseyerek.

"Ben de," dedi Alec, gülümsememesine rağmen neşeyle. Isabelle bir meyveli tatlı, Simon bir kahve ve Clary de bir an tereddüt ettikten sonra büyük bir fincan kahveyle hindistancevizli krep istedi. Garson mavi gözlerinden birini kırparak uzaklaştı.

"Bu da mı ifrit?" diye sordu Clary, kızın arkasından bakarken.

"Kaelie mi? Hayır. Sanırım o bir yarı peri," dedi Jace.

"Onda su perisi gözleri var," dedi Isabelle, düşünceli bir tavırla.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sordu Simon.

Jace başını iki yana salladı. "Mahremiyetine saygı duyuyoruz." Alec'i dürttü. "Hey, izin ver de bir geçeyim."

Alec kaşlarını çatarak kenara çekildi. Clary, Jace'i bara yaslanmış halde mutfak penceresinden aşçıyla konuşan Kaelie'ye yaklaşırken izledi. Clary aşçının sadece beyaz şapkasını görebiliyordu. Şapkanın iki yanına açılmış deliklerden iki, tüylü uzun kulak çıkmıştı.

Kaelie gülümseyerek dönüp baktığında, Jace kolunu onun beline doladı. Kaelie ona sokuldu. Clary, Jace'in mahremiyete saygı anlayışının bu olup olmadığını merak etti.

Isabelle gözlerini devirdi. "Garsonlarla gerçekten bu şekilde dalga geçmemeli."

Alec ona baktı. "Sence samimi değil mi? Yani, Jace gerçekten ondan hoşlanıyor olabilir."

Isabelle ürperdi. "O bir Aşağı Dünyalı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Anlamıyorum," dedi Clary.

Isabelle ilgisiz bir tavırla ona yandan bir bakış attı. "Anlamadığın ne?"

"Bu Aşağı Dünyalılar meselesi. Onları avlamıyorsunuz, çünkü tam olarak iblis değiller, fakat aynı zamanda tam olarak insan da değiller. Vampirler öldürüyor, kan içiyor..."

"Sadece haydut vampirler canlı insanların kanını içer," diye araya girdi Alec. "Ve onları öldürmemize izin var."

"Peki, ya kurt adamlar? Sadece aşırı gelişmiş köpek yavruları mı?"

"Onlar iblisleri öldürüyor," dedi Isabelle. "Bu yüzden, bize dokunmadıkça, biz de onlara dokunmuyoruz."

Yani bana dokunmayan yılan bin yaşasın, diye düşündü Clary. "Yani yaşamalarına, size yiyecek hazırlamalarına izin vereceğiniz ve hatta onlarla flört edeceğiniz kadar iyiler, ama *gerçekten* yeterince iyi değiller mi? Yani, insanlar kadar."

Clary Urdu dilinde konuşmuş gibi Isabelle ve Alec birbirlerine şaşkınlıkla baktı. "İnsanlardan farklı," dedi Alec, nihayet.

"Sıradanlardan daha mı iyi?" dedi Simon.

"Hayır," dedi Isabelle. "Bir sıradanı bir Gölge Avcısı'na dönüştürebilirsin. Yani, biz de sıradanlardan geliyoruz. Ancak bir Aşağı Dünyalıyı asla Merkez'e kazandıramazsın. Mühürlere dayanamazlar."

"Yani zayıflar mı?" diye sordu Clary.

"Pek öyle denemez," dedi Jace, Alec'in yanına geri dönerken. Saçları dağılmıştı ve yanağında bir ruj lekesi vardı. "En azından bir peri, bir cin, bir ifrit ve Tanrı bilir dinleyen diğer şeyler her neyse." Kaelie yemekleri servis yapmak için tekrar geldiğinde Jace sırıttı. Clary krepe düşünceli gözlerle baktı. Harika görünüyorlardı. Tam dozunda kızarmıştı ve üzeri balla kaplıydı. Kaelie yüksek topukluları üzerinde uzaklaşırken, Clary krepten bir lokma aldı.

Harikaydı.

"Buranın Manhattan'daki en iyi restoran olduğunu söylemiştim," dedi Jace, kızarmış patatesleri parmaklarıyla yerken.

Clary, başı eğik halde kahvesini karıştırmakta olan Simon'a baktı.

"Hımmm," dedi Alec, dolu ağzıyla.

"Doğru," dedi Jace. Clary'ye baktı. "Tek yönlü değil," dedi. "Biz her zaman Aşağı Dünyalılardan hoşlanmayabiliriz, fakat onlar da her zaman bizi sevmez. Birkaç yüzyıllık Anlaşmalar, bin yıllık düşmanlığı öylece ortadan kaldıramaz."

"Anlaşmalar'ın ne olduğunu bilmediğinden eminim, Jace," dedi Isabelle, Clary'yi işaret ederek.

"Aslında biliyorum," dedi Clary.

"Ben bilmiyorum," dedi Simon.

"Evet. Ve bilip bilmemen kimsenin umrunda değil." Jace, ağzına atmadan önce patates dilimlerinden birini inceledi. "Belli yerlerde ve zamanlarda bazı Aşağı Dünyalıların arkadaşlığından hoşlanıyorum. Ne var ki onları aynı partilere davet etmeyiz."

"Bir dakika." Isabelle aniden oturduğu yerde dikildi. "O ismin ne olduğunu söylemiştin?" diye sordu, Jace'e dönerek. "Clary'nin zihnindeki şu isim?"

"Söylemedim ki," dedi Jace. "Daha doğrusu, bitirmedim. Adı Magnus Bane." Alaycı bir tavırla Alec'e dönerek sırıttı. "'Can sıkıcı detaycı beyin'le kafiye yapıyor, ne dersin?"

Alec kahvesini yudumlarken homurdandı. Clary onun bu halini görünce içten içe gülümsedi.

"Olamaz... yani, tam olarak emin değilim..." Isabelle çantasını açıp karıştırdı ve katlanmış mavi bir kağıt parçası çıkardı. Parmaklarının arasında açıp baktı. "*Şuna* bir baksanıza."

Alec uzanıp kağıdı aldı, omuz silkerek baktı ve Jace'e uzattı. "Bir parti daveti. Brooklyn'de bir yer," dedi. "Brooklyn'den nefret ederim."

"Bu kadar burnu büyük olma," dedi Jace. Sonra, tıpkı Isabelle gibi o da aniden dikildi. "Bunu nereden buldun, Izzy?"

Isabelle elini rahat bir tavırla salladı. "Pandemonyum'daki şu periden. Harika olacağını söyledi. Elinde bir sürü davetiye vardı."

"Nedir o?" diye sordu Clary. "Bize gösterecek misiniz?"

Jace, hepsinin okuyabileceği şekilde kağıdı çevirdi. Neredeyse parşömen inceliğinde bir kağıda, güzel, zarif bir el yazısıyla yazılmıştı. Muhteşem Büyücü Magnus'un mütevazı evinde bir toplantıdan sözediyor ve katılanlara "*en uçuk hayallerinin bile ötesine geçecek eğlenceli bir gece*" vaat ediyordu.

"Magnus," dedi Simon. "Magnus Bane'deki Magnus gibi mi?"

"O bölgede Magnus isimli çok fazla büyücü olduğunu sanmıyorum," dedi Jace.

Alec gözlerini kırpıştırdı. "Yani bu, partiye gideceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu, ortaya konuşarak.

"Bir şey yapmak zorunda değiliz," dedi Jace, davetiyenin küçük yazılarını okurken. "Ama burada yazılı olana göre, Magnus Bane, Brooklyn'in Baş Büyücüsü." Clary'ye baktı. "Açıkçası, kendi adıma, Brooklyn'in Baş Büyücüsü'nün senin zihninde ne işi olduğunu merak ettim."

Parti gece yarısına kadar başlamamıştı, dolayısıyla bütün günleri boştu. Jace ve Alec silah odasında gözden kaybolurken, Isabelle ve Simon da Central Park'ta yürüyüşe çıkacaklarını -Isabelle onu peri çevreleriyle tanıştıracaktı- söyledi. Simon, Clary'ye gelip gelmeyeceğini sordu. Aslında içten içe kudurmasına rağmen, Clary ölesiye yorgun olduğunu söyledi.

Bu tam olarak bir yalan değildi aslında, vücudu hala zehrin artçı etkilerini ve çok erken harekete geçmenin yorgunluğunu yaşıyordu. Enstitü'de ayakkabılarını çıkarıp yatağına uzandı ve uyumaya çalıştı ama bir türlü uykuya dalamadı. Damarlarındaki kafein asitli su gibi bedenini yakıyor, zihninde bir sürü görüntü birbirini izliyordu. Annesinin kendisine bakan yüzünü ve o yüzdeki korku ifadesini okuyabiliyordu. Konuşan Yıldızlar'ı görüyor, Sessiz Kardeşler'in seslerini zihninde duyuyordu. *Neden* zihninde bir engel vardı? Neden güçlü bir büyücü onu oraya koymuştu? Ve hangi amaçla? Kaybetmiş olabileceği anıları, hatırlayamadığı deneyimleri düşünüyordu. Belki de *hatırladığını* sandığı her şey bir yalandı?

Düşüncelerinin kendisini nereye sürüklediğinden daha fazla emin olamayarak, kalkıp oturdu. Yalın ayak koridora çıkıp kütüphaneye yöneldi. Belki Hodge'un yardımı olabilirdi.

Ama kütüphane boştu. Aralık perdelerden öğle üzeri güneşi vuruyor, zemine altın ışık sütunları yansıtıyordu. Masanın

üzerinde Hodge'un daha önce okuduğu kitap, parlak eski deri cildiyle dikkat çekiyordu. Yanında Hugo, gagasını kanadının altına sokmuş halde tüneğinde uyukluyordu.

Annem bu kitabı biliyordu, diye düşündü Clary. Ona dokundu, onu okudu. Annesinin parçası olan bir şeye dokunma dürtüsü içini kemiriyordu. Aceleyle salonun içinde yürüyüp ellerini kitabın üzerine koydu. Güneş ışığından ısınmış olan deri ılıktı. Kapağını açtı.

Katlanmış bir şey sayfaların arasından kayarak ayaklarının dibine düştü. Almak için eğildi ve refleksten kaynaklanan bir hareketle düzgün bir şekilde açtı.

Hiçbiri Clary'den daha büyük olmayan bir grup gencin fotoğrafıydı bu. Yirmi yıl önce çekilmiş olduğunu biliyordu, bunun nedeni giydikleri giysilerin modası değil -çoğu Gölge Avcısı malzemesi gibi onlar da isimsiz görünüşlü ve siyahtı- annesini hemen tanıdığı içindi: On yedi veya on sekiz yaşında gibi görünen Jocelyn, sırtının ortalarına kadar inen saçları ve biraz daha yuvarlak hatlı yüzüyle ona bakıyordu. *Bana benziyor,* diye düşündü Clary, şaşkınlıkla.

Jocelyn kolunu Clary'nin tanımadığı birinin omzuna atmıştı. Aniden irkildi. Annesinin babasından başka biriyle birlikte olduğu hiç aklına gelmemişti, çünkü Jocelyn ne biriyle çıkıyordu ne de romantizmle ilgileniyor gibi görünüyordu. Çocuğuna tek başına bakan çoğu anne gibi olası baba adaylarını görmek için toplantılara gitmez, Simon'ın annesi gibi sürekli JDate sitesindeki profilini kontrol etmezdi. Ama

çocuk yakışıklıydı ve neredeyse beyaz denebilecek kadar açık renkte saçları ve siyah gözleri vardı.

"Bu Valentine," dedi bir ses, dirseğinin dibinden. "On yedi yaşındayken."

Clary yerinde sıçradı, neredeyse fotoğrafı düşürüyordu. Hugo da irkildi ve tüneğinde tüylerini kabartarak yeniden yerleşmeden önce mutsuz bir şekilde gakladı.

Hodge, meraklı gözlerini Clary'ye dikmişti.

"Be-ben... özür dilerim," dedi Clary, fotoğrafı masasının üzerine geri koyup aceleyle gerilerken. "Eşyalarınızı karıştırmak istemedim."

"Sorun değil." Hodge, yaralı ellerinden biriyle fotoğrafa dokundu, elinin görüntüsü, tüvit ceketinin mükemmel kol ağızlarıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu. "Sonuçta o senin geçmişinin de bir parçası."

Clary, fotoğrafın manyetik bir çekim gücü varmış gibi tekrar masaya yaklaştı. Fotoğraftaki beyaz saçlı çocuk Jocelyn'e gülümsüyordu ve gözlerinin yanlarında, bir kızdan gerçekten hoşlanan bir delikanlının gülümsemesinde beliren çizgiler vardı. Clary'ye hayatı boyunca hiç kimse öyle bakmamıştı. Soğuk, biçimli hatlı yüzüyle Valentine, açık gülümsemesi ve Clary'nin miras aldığı parlak saçlarıyla kendi babasına kesinlikle benzemiyordu. "Valentine... hoş görünüyor."

"Asla hoş değildi," dedi Hodge, çarpık bir gülümsemeyle, "ama etkileyici, zeki ve kesinlikle ikna ediciydi. Tanıdığın başka biri var mı?"

Clary fotoğrafa tekrar baktı. Valentine'ın arkasında, biraz sol tarafta, açık kumral saçlarıyla zayıf bir delikanlı duruyordu. Geniş omuzlara ve henüz tam uzunluğuna ulaşmamış birinin hantal bileklerine sahipti. "Bu siz misiniz?"

Hodge başıyla onayladı. "Ve?.."

Tanıdığı başka birini daha görebilmesi için Clary'nin iki kez bakması gerekti: O kadar gençti ki onu zor tanımıştı. Ama sonuçta gözlüğü ve camların arkasındaki deniz suyu mavisi gözleri onu ele veriyordu. "Luke," diye fısıldadı Clary.

"Lucian. Ve burada." Hodge fotoğrafın üzerine eğilerek, ikisi de koyu renk saçlı, seçkin görünüşlü genç bir çifti işaret etti, kız, çocuktan yarım kafa daha uzundu. Yüz hatları keskin, neredeyse zalimdi. "Lightwood çifti," dedi Hodge. "Ve şurada..." -kıvır kıvır siyah saçlı, köşeli yüzlü, çok yakışıklı bir çocuğu işaret etti- "Michael Wayland."

"Jace'e hiç benzemiyor."

"Jace daha çok annesine benziyor da ondan."

"Bu bir tür... sınıf fotoğrafı mı?" diye sordu Clary.

"Pek sayılmaz. Bu Çember'in bir resmi, kurulduğu yıl çekildi. Bu yüzden Valentine, lider olarak ön tarafta ve Luke onun sağında, Valentine'ın sağ koluydu."

Clary bakışlarını kaçırdı. "Annemin neden böyle bir şeye katıldığını hala anlayamıyorum."

"Anlamak zorundasın ki..."

"Bunu söyleyip duruyorsunuz," diye çıkıştı Clary. "Herhangi bir şeyi neden anlamam gerektiğini de anlayamı-

yorum. Bana gerçekleri anlatın da, anlayıp anlayamayacağımı kendim göreyim."

Hodge'un ağzının kenarları seğirdi. "Nasıl istersen." Hodge bir an duraksayıp, masanın kenarında önemli biri edasıyla yürüyen Hugo'yu okşadı. "Anlaşmalar asla Merkez'deki herkes tarafından onaylanmadı. Özelikle daha saygın aileler, Aşağı Dünyalıların sadece öldürüldüğü eski zamanlara daha bağlıydılar. Sadece nefret yüzünden değil, kendilerini daha güvende hissettikleri için. Tek tek değerlendirilmesi gereken bireyler yerine bir tehditle kitlesel olarak karşılaşıldığında, başa çıkmak daha kolaydır... ve çoğumuz, bir Aşağı Dünyalı tarafından öldürülmüş ya da yaralanmış birini mutlaka tanıyorduk. Gençliğin ahlaki mutlakıyetçiliği gibisi yoktur," diye ekledi Hodge. "Çocukken iyiliğe ve kötülüğe, ışığa ve karanlığa inanmak kolaydır. Valentine bunu asla kaybetmemişti, ne yıkıcı idealizmini ne de 'insan dışı' olarak tanımlanan her şeye duyduğu o tutkulu nefretini."

"Ama annemi seviyordu," dedi Clary.

"Evet," dedi Hodge. "Anneni seviyordu. İdris'i de seviyordu."

"İdris'te bu kadar muhteşem olan ne var?" diye sordu Clary, kendi sesindeki hoşnutsuzluğu duyarak.

"Orası evdi," diye başladı Hodge, ardından sözlerini düzelterek, "yani, ev. Nefilimler'in kendileri olabilecekleri, büyüye veya gizlenmeye ihtiyaç duymayacakları bir yer. Melek tarafından kutsanmış bir yer. Cam kuleli Alicante'yi görene

kadar, asla gerçek bir şehir gördüğünü düşünme. Hayal edebileceğinden çok daha güzeldir." Hodge'un sesinde saf bir acı vardı.

Clary aniden rüyasını düşündü. "Cam Şehir'de hiç dans... olur muydu?"

Hodge bir rüyadan uyanmışçasına gözlerini kırpıştırdı. "Her hafta. Ben hiç katılmadım, fakat annen katılmıştı. Valentine da." Hafifçe güldü. "Ben daha çok alimdim. Günlerimi Alicante'deki kütüphanede geçirirdim. Burada gördüğün kitaplar, oradaki hazinenin sadece minik bir parçası. Bir gün Kardeşliğe katılabileceğimi düşünüyordum, fakat yaptıklarımdan sonra, elbette ki bu artık mümkün değil."

"Üzgünüm," dedi Clary. Zihni hala rüyasından hatırladıklarıyla doluydu. *Dans ettikleri yerde bir denizkızı var mıydı? Valentine, annemin gömleğin altından bile vücudundaki İşaretler'i görmesine izin verecek beyaz kıyafetler mi giymişti?*

"Bu bende kalabilir mi?" diye sordu Clary, fotoğrafı işaret ederek.

Hodge'un yüzünde bir tereddüt ifadesi belirip kayboldu. "Onu Jace'e göstermemeni tercih ederim," dedi. "Ölmüş babasının bulunduğu fotoğraflara gerek kalmadan, zaten yeterince sıkıntısı var."

"Elbette." Clary fotoğrafı göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Hodge ona soran gözlerle baktı. "Kütüphaneye beni görmeye mi geldin, yoksa başka bir amacın mı vardı?"

"Merkez'den haber alıp almadığınızı merak ediyordum. Kupa hakkında. Ve... annemle ilgili."

"Bu sabah kısa bir cevap geldi."

Clary kendi sesindeki heveslilığı duyabiliyordu. "Birilerini göndermişler mi? Gölge Avcıları'nı?"

Hodge bakışlarını kaçırdı. "Evet, göndermişler."

"Neden burada kalmıyorlar?" diye sordu Clary.

"Enstitü'nün Valentine tarafından izleniyor olabileceğinden endişeleniyorlar. Ne kadar az şey bilirse, o kadar iyi." Hodge, Clary'nin yüzündeki acıklı ifadeyi görerek iç çekti. "Sana daha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm, Clarissa. Merkez şimdi bile bana çok fazla güvenmiyor. Bana çok az şey anlattılar. Keşke sana yardım edebilseydim."

Hodge'un sesindeki hüzün, Clary'nin daha fazla bilgi edinmek için bastırmasını engelledi. "Edebilirsiniz," dedi. "Uyuyamıyorum. Çok fazla düşünüyorum. Acaba..."

"Hımmm, zihnini sessizleştirmek istiyorsun." Hodge'un sesinde derin bir anlayış vardı. "Sana bunun için bir şey verebilirim. Burada bekle."

Hodge'un verdiği iksir, mis gibi ardıç ve yaprak kokuyordu. Clary koridor boyunca yürürken sürekli şişenin kapağını açıp kokladı. Ne yazık ki odasına girip de Jace'i yatakta uzanmış halde resim defterini incelerken bulduğunda, şişenin

kapağı hala açıktı. Bir şaşkınlık çığlığı atarken şişeyi elinden düşürdü, şişe yerden sekti ve içindeki soluk yeşil sıvı ahşap zemine yayıldı.

"Ah, Tanrım," dedi Jace, defteri bırakarak doğrulup otururken. "Umarım önemli bir şey değildi."

"Bir uyku iksiriydi," dedi Clary, öfkeyle, şişeyi ayakkabısının ucuyla dürterek. "Şimdi hepsi gitti."

"Keşke Simon burada olsaydı. Muhtemelen seni sıkıntıdan uyutabilirdi."

Clary, Simon'ı savunacak halde değildi. Bunun yerine yatağa oturdu ve defterini eline aldı. "Genellikle insanların buna bakmasına izin vermem."

"Neden olmasın?" Jace kendisi de uykudan kalkmış gibi görünüyordu. "Çok iyi bir ressamsın. Bazen mükemmel olduğun bile söylenebilir."

"Şey, çünkü... bu günlük gibi bir şey. Sadece kelimeler yerine resimlerle düşündüğüm için hepsi çizim. Ama yine de kişiye özel." Clary, düşündüğü kadar delice görünüp görünmediğini merak etti.

Jace kırgın gözlerle baktı. "Yani içinde benim çizimim olmayan bir günlük mü? Ateşli fanteziler nerede? Aşk romanı kapakları? Ya da..."

"Karşılaştığın *bütün* kızlar sana aşık olur mu?" diye sordu Clary, sakince.

Bu soru, balona batırılan iğne gibi Jace'i söndürmüştü. "Konu *aşk* değil," dedi, bir an duraksadıktan sonra. "En azından..."

"Sürekli etkileyici olmamaya çalışabilirsin," dedi Clary. "Bu herkesi rahatlatabilir."

Jace bakışlarını ellerine indirdi. Çoktan Hodge'un ellerine benzemeye başlamış, küçük beyaz yaralarla dolmuşlardı ama teni genç ve kırışıksızdı. "Gerçekten yorgunsan, uyumana yardımcı olabilirim," dedi. "Sana bir masal anlatayım."

Clary şaşkınlıkla baktı. "Sen ciddi misin?"

"Ben her zaman ciddiyimdir."

Clary, yorgunluğun ikisini de biraz delirtip delirtmediğini merak etti. Ama Jace hiç de yorgun görünmüyordu. Hatta neredeyse üzgün görünüyordu. Clary resim defterini komodinin üzerine koydu ve saçlarını yastığa yayarak uzandı. "Pekala."

"Gözlerini kapa."

Clary gözlerini kapadı. Lambanın ışığının göz kapaklarından yansımasını gördü.

"Bir zamanlar bir çocuk vardı," diye başladı Jace.

Clary hemen araya girdi. "Bir Gölge Avcısı mı?"

"Elbette." Jace'in sesinde bir an için bilgiç bir neşe tınısı belirdi, fakat hemen sonra kayboldu. "Çocuk altı yaşındayken, babası ona eğitmesi için bir şahin verdi. 'Şahinler yırtıcıdır, öldüren kuşlardır,' dedi babası, 'onlar gökyüzünün Gölge Avcıları'dır.'

"Şahin çocuktan hoşlanmadı, çocuk da şahini sevmedi. Keskin gagası çocuğu huzursuz ediyor, parlak gözleri sürekli onu izliyor gibi görünüyordu. Birbirlerine yaklaştıklarında kuş

gagası ve pençeleriyle çocuğa saldırıyordu: Haftalar boyunca çocuğun bilekleri ve elleri kanadı. Kendisi bilmiyordu, fakat babası bir yıldan uzun süredir vahşi doğada yaşayan bir şahin seçmişti ve bu yüzden evcilleştirilmesi neredeyse imkansızdı. Ama çocuk uğraştı, çünkü babası ona şahini itaatkar kılmasını söylemişti ve o da babasını memnun etmek istiyordu.

"Çocuk şahinin yanından ayrılmıyor, onunla konuşarak ve hatta müzik dinleterek uyanık kalmasını sağlıyordu, çünkü yorgun bir kuşu eğitmek daha kolaydı. Malzemeleri öğrenmişti: Köstekler, başlık, istinga ipi ve kuşu bileğine bağlayan tasma. Şahini kör tutması gerekiyordu ama bunu bir türlü yapamıyordu, bunun yerine kuşun kendisini görebileceği bir yere oturmayı, uzanıp kanatlarını okşamayı, güvenini kazanmayı denedi. Onu eliyle beslemek istedi, ancak kuş buna başlangıçta yanaşmadı. Daha sonraları öylesine vahşice yedi ki gagası çocuğun avcunu parçaladı. Yine de çocuk memnundu, çünkü bu bir ilerlemeydi, zira kuşun kendisini tanımasını istiyordu ve gerekirse bunun için kanını dökmeye hazırdı.

"Şahinin hızlı uçuş için yaratılmış zarif ve güçlü kanatlarının güzelliğini görmeye başladı ve gücüne, hızına, zarifliğine ve kararlılığına saygı duydu. Hayvan yere doğru dalışa geçtiğinde, sanki ışık hızıyla uçuyordu. Gökyüzünde daire çizip çocuğun bileğine konmayı öğrendiğinde, çocuk neredeyse sevinçten haykıracaktı. Bazen kuş omzuna sıçrayıp gagasını saçlarına gömüyordu. Şahinin onu sevdiğini biliyordu ve eğitilmek bir yana, mükemmel bir şekilde evcilleştirildiğine

karar verdiğinde, yaptığı şeyi göstermek için babasına gitti, babasının onunla gurur duymasını istiyordu.

"Ama babası artık evcilleşen ve insanlara güvenen kuşu ellerine alıp boynunu kırdı. 'Sana onu itaatkar kılmanı söylemiştim,' dedi babası ve şahinin cesedini yere bıraktı. 'Sense ona seni sevmesini öğrettin. Şahinler sevgi dolu evcil hayvanlar olamaz: Onlar vahşi ve yırtıcıdır, yabani ve zalimdir. Bu kuş eğitilmemiş, sadece kişiliği bozulmuş.'

"Daha sonra babası onu yalnız bıraktığında, çocuk kuşun cesedinin başında ağladı, sonunda babası hizmetkarlardan birini cesedi alıp gömmesi için gönderdi. Çocuk bir daha asla ağlamadı ve öğrendiği şeyi asla unutmadı: Sevmek yok etmekti ve sevilmek, yok edilecek kişi olmaktı."

Hareketsiz yatmaya devam eden Clary sırtüstü dönerek gözlerini açtı. "Bu *berbat* bir hikaye," dedi, kaşlarını çatarak.

Jace bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerine dayadı. "Öyle mi?" diye sordu, dalgın bir tavırla.

"Çocuğun babası korkunç biri. Bu hikaye tam anlamıyla bir çocuk tacizini anlatıyor. Gölge Avcıları'nın uyku saati masallarından ne anladığını tahmin etmeliydim. Seni korkudan öldürecek kabuslar görmeni sağlayacak türden şeyler..."

"Bazen İşaretler de geceleri kabus görmene neden olabilir," dedi Jace. "Eğer onları çok küçükken alırsan." Clary'ye düşünceli gözlerle baktı. Perdelerin arasından süzülen öğle üzeri güneşi, Jace'in yüzünde kontrastlar yaratıyordu. *Chiaroscuro,*

diye düşündü Clary. Işık ve gölge sanatı. "Üzerinde düşünürsen, aslında iyi bir hikaye," dedi Jace. "Çocuğun babası, sadece onu daha güçlü, esnemez bir hale getirmeye çalışıyordu."

"Ama insan gerektiğinde esnemeyi öğrenmelidir," dedi Clary, esneyerek. Hikayenin konusuna rağmen, Jace'in sesindeki ritim uykusunu getirmişti. "Yoksa kırılır."

"Yeterince güçlüysen kırılmazsın," dedi Jace, kararlı bir tavırla. Jace uzandı ve Clary onun elini yanağında hissetti, gözlerini açamadığını o zaman anladı. Yorgunluk kemiklerini sıvıya dönüştürmüş gibiydi, sanki üzerine su aksa ortadan kaybolabilirdi. Uykuya dalarken, zihninde bazı kelimelerin yankısını duydu. *Bana istediğim her şeyi verdi: Atlar, silahlar, kitaplar ve hatta bir av şahini.*

"Jace," demeye çalıştı, fakat uyku onu çoktan ele geçirmişti, daha fazla konuşamadı.

Telaşlı bir ses onu uyandırdı. "Kalk çabuk!"

Clary yavaşça gözlerini açtı. Göz kapakları birbirine yapışmış gibiydi. Bir şey yüzünü gıdıklıyordu, birinin saçları. Hemen doğrulup oturdu ve başı sert bir şeye çarptı.

"Ah! Başıma vurdun!" Bu bir kız sesiydi. Isabelle. Yatağın yanındaki lambayı yaktı ve Clary'ye öfkeli gözlerle bakarken başını ovaladı. Lambanın ışığında parlıyor gibiydi, üzerinde uzun gümüşi bir etek ve payetli bir büstiyer vardı. Tırnakları parıltılı paralar gibi boyanmıştı. Siyah saçlarından gümüşi boncuk şeritleri sarkıyordu. O haliyle 'Ay Tanrıçası'na benziyordu ve Clary ondan nefret etmişti.

"Kimse sana üzerime o şekilde eğilmeni söylemedi. Beni korkudan öldürüyordun." Clary kendi başını ovaladı. Tam kaşının üzerinde ağrıyan bir nokta vardı. "Ne istiyorsun?"

Isabelle dışarıdaki karanlığı işaret etti. "Neredeyse gece yarısı oldu. Partiye gitmemiz gerek ve sen daha giyinmemişsin bile."

"Sadece üzerimdekilerle gideceğim," dedi Clary, kotunu ve tişörtünü işaret ederek. "Bu bir sorun mu?"

"Bu bir *sorun* mu?" Isabelle gözlerini devirdi. "Elbette bir sorun! Hiçbir Aşağı Dünyalı böyle giysiler giymez. Üstelik bu bir parti. Böyle günlük giysilerle gidersen, herkesin dikkatini çekersin," diye tamamladı, sanki kullanmak istediği kelime aslında "günlük"ten çok daha kötü bir şeymiş gibi hissettiren bakışlarla.

"Giyinmemiz gerektiğini bilmiyordum," diye homurdandı Clary. "Yanımda hiç parti kıyafeti yok ki."

"Benimkilerden birini alabilirsin."

"Ah, *hayır*." Clary o çok büyük tişörtleri ve kotları düşündü. "Yani, yapamam. Gerçekten."

Isabelle'in gülümsemesi tırnaklarından daha parlaktı. "Israr ediyorum."

"Kendi giysilerimi gerçekten tercih ederim," diye itiraz etti Clary, Isabelle onu kendi yatak odasındaki boy aynasının karşısında durmaya zorlarken rahatsızca kıvranarak.

"Ama giyemezsin," dedi Isabelle. "Sekiz yaşında gibi görünüyorsun, daha da kötüsü, sıradan gibi görünüyorsun."

Clary dişlerini sıktı. "Senin giysilerinin hiçbiri bana olmuyor ki."

"Bunu hallederiz."

Isabelle dolabını karıştırırken, Clary aynadan onu izledi. Odası içinde bir disko küresi patlamış gibi görünüyordu. Duvarlar simsiyahtı ve altın rengi boya şeritleriyle parlıyordu. Her yere giysiler atılmıştı: Dağınık siyah yatağın üzerine, tahta sandalyelerin sırtlıklarına, şifonyere ve duvara dayalı gardırobun içine. Kenarları pembe kürkle çevrelenmiş aynasıyla tuvalet masası payetlerle, parıltılı şeylerle, makyaj malzemeleri ve pudrayla doluydu.

"Güzel bir odan var," dedi Clary, kendi evindeki turuncu duvarları özleyerek.

"Teşekkürler. Kendim boyadım." Isabelle gardıroptan çıktığında elinde siyah ve daracık bir şey vardı. Giysiyi Clary'ye attı.

Clary giysiyi kaldırıp baktı.

"Son derece küçük görünüyor."

"Esner," dedi Isabelle. "Üzerine geçir."

Clary aceleyle, parlak maviye boyanmış küçük banyoya daldı. Elbiseyi başının üzerine geçirdi, daracıktı ve minik spagetti gibi kayışları vardı. Çok derin nefes almamaya çalışarak, Isabelle'in yatakta oturduğu ve ayaklarına bir dizi mücevherli ayak parmağı yüzüğü geçirdiği yatak odasına döndü. "Böyle düz bir göğüs kafesin olduğu için çok şanslısın," dedi Isabelle. "Ben onu asla sütyensiz giyemem."

Clary kaşlarını çattı. "Bu çok kısa."

"Çok kısa değil. Gayet iyi," dedi Isabelle, bir ayağını yatağın altına sokarken. Bir çift çizme ve siyah bir file tayt çıkardı. "Al, bunları da giy. Seni daha uzun gösterir."

"Doğru, çünkü ben tahta memeli bir cüceyim." Clary elbisenin eteğini aşağı doğru çekiştirdi. Ama kalçalarını bile zor örtüyordu. Miniler bir yana, eteği bile çok ender giyerdi ve bacaklarını bu kadar çıplak görmek onu rahatsız etmişti. "Benim üzerimde bile bu kadar kısa duruyorsa, sen giydiğinde nasıl olduğunu merak ettim," dedi, Isabelle'e yandan bir bakış atarak.

Isabelle sırıttı. "O benim için sadece bir bluz."

Clary yatağa yaklaştı ve taytla çizmeleri giydi. Çizmelerin baldır kısımları biraz boldu, fakat ayaklarından kaymıyordu. Tepesine kadar bağcıklarını çekip ayağa kalktı ve aynaya baktı. Kısa siyah elbise, file tayt ve yüksek çizmelerin gerçekten hoş göründüğünü itiraf etmeliydi. Görüntüyü bozan tek şey...

"Saçların," dedi Isabelle. "Düzeltilmesi gerek. Kesinlikle. Otur." Tartışmaya izin vermeyen bir tavırla tuvalet masasını işaret etti. Clary oturdu ve Isabelle buklelerinden birini -biraz sertçe- çekiştirerek tararken ve koca çuvaldız gibi bir şeyi içine tıkarken gözlerini sımsıkı kapadı. Yüzüne değen ve ardında pırıltılı bir bulut bırakan pudrayla gözlerini açtı. Clary öksürürken Isabelle'e suçlayan gözlerle baktı.

Isabelle güldü. "Bana bakma, kendine bak."

Aynaya baktığında, Clary saçlarının başının üzerinde zarif bir rulo yapılmış ve parıltılı iğnelerle tutturulmuş olduğunu gördü. Bu görüntü ona rüyasını hatırlattı, Simon'la dans ederken başını aşağı bastıran o ağır saçları... Huzursuzca kıpırdandı.

"Henüz kalkma," dedi Isabelle. "İşimiz bitmedi." Bir göz kalemi aldı. "Gözlerini aç."

Clary gözlerini iri iri açtı ki ağlamasını önlemek için oldukça yararlı oldu. "Isabelle, bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Isabelle, Clary'nin gözlerini becerikli ellerle boyarken.

"Alec eşcinsel mi?"

Isabelle'in bileği seğirdi. Kalem elinden sekti ve Clary'nin gözünden saç diplerine kadar kocaman siyah bir çizgi çekti. "Ah, lanet olsun," dedi Isabelle, kalemi bırakırken.

"Sorun değil," diye başladı Clary, elini gözüne koyarken.

"Hayır, değil." Isabelle masanın üzerindeki yığınları karıştırırken gözyaşlarına boğulacak gibiydi. Sonunda doğrulduğunda elindeki pamuk topağını Clary'ye uzattı. "Al, bunu kullan." Şıngırdayan halhallarıyla yatağın kenarına oturdu ve yüzüne düşen saçlarının arasından Clary'ye baktı. "Nasıl anladın?" diye sordu sonunda.

"Ben..."

"Bunu kesinlikle kimseye söyleyemezsin," dedi Isabelle.

"Jace'e bile mi?"

"Özellikle Jace'e!"

"Tamam." Clary kendi sesindeki gerginliği fark etti. "Sanırım bunun bu kadar büyük bir mesele olduğunu düşünmedim."

"Ailem için önemli," dedi Isabelle. "Onu aşağılarlar ve Merkez'den atarlar."

"Ne? Eşcinseller Gölge Avcısı olamaz mı?"

"Bu konuda resmi bir kural yok, fakat insanlar hoşlanmaz. Yani, bizim yaşımızdakiler bunu kaldırabilir, sanırım," dedi Isabelle, kararsızca. Clary, Isabelle'in gerçekten karşılaştığı kendi yaşındaki diğer az sayıda genci düşündü. "Ama daha eski kuşak, hayır. Böyle bir şey olursa, bu konuda konuşmazsın."

"Ah," dedi Clary, bu konuyu hiç açmamış olmayı dileyerek.

"Ağabeyimi seviyorum," dedi Isabelle. "Onun için her şeyi yaparım. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"En azından sen varsın," dedi Clary. Sonra, sevgiyi insanı parçalara ayıran bir şey olarak yorumlayan Jace'i düşündü. "Sence Jace gerçekten... aldırır mı?"

"Bilmiyorum," dedi Isabelle, bu konudan sıkılmış gibi bir tavırla. "Ama bu benim yapacağım bir seçim değil."

"Sanırım değil," dedi Clary. Aynaya eğildi ve Isabelle'in verdiği pamuğu kullanarak fazla makyajı sildi. Doğrulup oturduğunda şaşkınlıktan neredeyse pamuğu düşürecekti: Isabelle ona ne *yapmıştı* böyle? Elmacık kemikleri keskin ve köşeli görünüyordu ve derin gözleri gizemli, parlak bir şekilde yemyeşil parlıyordu.

"Anneme benzedim," dedi şaşkınlıkla.

Isabelle kaşlarını kaldırdı. "Ne? Orta yaşlı gibi mi oldun? Belki biraz daha..."

"Hayır," dedi Clary. "Hayır, böyle çok iyi. Beğendim."

"Harika." Isabelle yataktan kalktı ve *şıngırdayarak* yürüdü. "Gidelim."

"Odama uğrayıp bir şey almam gerek," dedi Clary, ayağa kalkarken. "Ayrıca... silaha ihtiyacım var mı? Ya da senin?"

"Benim bir sürü silahım var." Isabelle gülümsedi ve Noel zilleri gibi şıngırdayan ayak bileklerini salladı. "Örneğin, bunlar. Soldaki altın, iblisler için zehir demektir. Sağdakiyse kutsanmış demir, düşman vampirlere veya perilere rastlarsam diye. Periler demirden nefret eder. İkisinde de güçlü işaretler var, bu yüzden tekmem çok işe yarar."

"İblis avı ve moda," dedi Clary. "İkisini bir arada göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Isabelle güldü. "Daha bir şey görmedin."

Erkekler onları antrede bekliyordu. Hepsi simsiyah giyinmişti, Simon da üzerine biraz fazla büyük gelen siyah pantolon giymiş, grup logosunu kapatmak için bluzunu ters çevirmişti. Jace ve Alec sıkkın yüzlerle yan yana duvara dayanmış halde dururken, o da huzursuz bir şekilde bekliyordu. Isabelle beline sarılmış altın rengi kamçısı ve zil gibi şıngırdayan metal ayak bileği zincirleriyle antreye girdiğinde, Simon başını kaldırıp ona baktı. Clary onun büyüleneceğini düşünmüştü -Isabelle gerçekten inanılmaz

görünüyordu- fakat Simon'ın bakışları Clary'ye kaydı ve şaşkınlıkla donakaldı.

"Nedir bu?" dedi Simon, durduğu yerde doğrularak. "Üzerindeki yani."

Clary kendine baktı. Kendini daha az çıplak hissetmek için sırtına ince bir ceket geçirmiş, odasından sırt çantasını kapmıştı. Çantayı omzuna asmıştı ve o tanıdık ağırlığı sırtında hissetmek hoşuna gitmişti. Ama Simon sırt çantasına değil, sanki daha önce hiç görmemiş gibi Clary'nin bacaklarına bakıyordu.

"Bu bir elbise, Simon," dedi Clary, sıkkın bir tavırla. "Bu tür şeyleri pek sık giymediğimi biliyorum ama sonuçta..." Omuz silkti.

"Bu çok *kısa*," dedi Simon, şaşkınlıkla. Yarı iblis avcısı kıyafetleri içinde bile, gece çıkmak için bir kızı evinden alacak ve ailesine kibar davranacak birini andırıyordu şu anda.

Diğer yandan Jace, kızın evine gelecek ve yakıp kül edecek biri gibi görünüyordu.

"Elbiseyi sevdim," dedi, duvardan ayrılırken. Bakışları, bir kedinin okşayan patileri gibi yavaşça Clary'nin vücudunda baştan aşağı dolaştı. "Biraz ekstraya ihtiyacı var ama."

"Şimdi de moda uzmanı mı oldun?"

Clary'nin sesi çatlar gibi çıkmıştı, Jace ona çok yakın duruyor, Clary vücudundan yayılan sıcaklığı ve yeni uygulanmış İşaretler'in hafif yanık kokusunu algılayabiliyordu.

Jace ceketinden bir şey çıkarıp ona uzattı. Deri kılıflı ince uzun bir hançerdi bu. Kabzası gül biçiminde tek bir kırmızı taşla işlenmişti.

Clary başını iki yana salladı. "Bunu nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum ki..."

Jace silahı onun eline tutuşturdu ve parmaklarını kapatarak tutmasını sağladı. "Öğrenirsin," dedi. "Bu senin kanında var."

Clary elini yavaşça çekti. "Pekala."

"Onu koyman için sana bir bacak kını verebilirim," dedi Isabelle. "Bende bir sürü var."

"KESİNLİKLE OLMAZ," dedi Simon.

Clary ona öfkeyle baktı. "Teşekkürler, ancak bacak kını kullanacak türden bir kız olduğumu sanmıyorum." Hançeri sırt çantasının dış cebine attı.

Çantasını kapatıp başını kaldırdığında, Jace'i kısık gözlerle kendisini izlerken buldu. "Son bir şey daha," dedi Jace. Uzanıp Clary'nin başındaki parıltılı iğneleri çekti, ılık ve ağır bukleler boynundan aşağı döküldü. Saçlarının çıplak tenini okşamasına yabancıydı ama hoşuna gitmişti.

"Bu çok daha iyi," dedi Jace. Clary bu kez Gölge Savaşçısı'nın sesinin titrediğini fark etti.

12

ÖLÜ ADAMIN PARTİSİ

Davetiyedeki adres, onları Brooklyn'de sokaklarında fabrikaların ve depoların sıralandığı o büyük ölçüde endüstriyel mahallelerden birine götürdü. Clary bazı binaların galerilere ve çatı katına dönüştürüldüğünü görebiliyordu, fakat kaba yapıları ve demir parmaklıklı az sayıdaki pencereleriyle, hala bütün binalarda ürkütücü bir görüntü vardı.

Isabelle, içinde bir tür harita sistemi bulunduğu belli olan Sensor'unu kullanarak onlara metro durağından rehberlik etti. İlginç aletleri seven Simon buna da bayılmıştı, ya da en azından bayıldığı şey Sensor'muş gibi davranıyordu. Onlardan uzak durmaya çalışan Clary, bakımsız kalmış çimenleri yaz sıcağından kavrulmuş köhne bir parktan geçerlerken arkada kaldı. Sağ tarafında bir kilisenin kuleleri, yıldızsız gökyüzünde gri ve siyah silüetler halinde yükseliyordu.

"Bize yetiş," dedi sinirli bir ses. Jace onun yanında yürümek için yavaşlamıştı. "Başına bir şey gelip gelmediğini kontrol etmek için sürekli arkama bakmak zorunda kalmak istemiyorum."

"O zaman zahmet etme."

"Seni en son yalnız bıraktığımda, bir iblisin saldırısına uğradın," diye vurguladı Jace.

"Eh, ani ölümüm eminim bu keyifli gece yürüyüşünün tadını kaçırırdı."

Jace gözlerini kırpıştırdı. "Alaycılıkla doğrudan düşmanlık arasında ince bir çizgi vardır ve az önce onu geçmiş gibi görünüyorsun. Sorun ne?"

Clary dudağını ısırdı. "Bu sabah, tuhaf, ürkütücü bazı adamlar beynime girdi. Şimdi hatırlamadığım ama daha önce beynime girmiş olan başka bir tuhaf, ürkütücü adamla karşılaşacağım. Ya bulduğu şeyden hoşlanmazsam?"

"Hoşlanmayacağını sana düşündüren ne?"

Clary saçlarını yapış yapış teninden çekti. "Bir soruya soruyla karşılık vermenden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun, bunu etkileyici buluyorsun. Ayrıca, gerçeği bilmeyi tercih etmez misin?"

"Hayır. Yani, belki. Bilmiyorum." Clary iç çekti. "Sence?"

"Yer burası!" diye seslendi Isabelle, az ilerden. Eski depoların sıralandığı dar bir caddedeydiler, fakat şimdi çoğunun üzerinde insan varlığının işaretleri okunuyordu: Pencere pervazları çiçeklerle doldurulmuştu, dantelli perdeler rüzgarda

sallanıyor, kaldırımda üzerinde sayılar bulunan plastik çöp kutuları dikkati çekiyordu. Clary gözlerini kısarak baktı, fakat bunun Kemikler Şehri'ndeyken gördüğü cadde olup olmadığını anlayamadı, vizyonda cadde karlar altında neredeyse görünmüyordu.

Jace'in parmaklarının omzuna süründüğünü hissetti. "Kesinlikle. Daima," diye mırıldandı Jace.

Clary anlamayarak ona yandan bir bakış attı. "Ne?"

"Gerçek," dedi Jace. "Ben gerçeği tercih ederim."

"Jace!" Bu Alec'ti. Kaldırımda, yakın bir yerde duruyordu, Clary sesinin neden o kadar yüksek çıktığını merak etti.

Jace elini Clary'nin omzundan çekerek döndü. "Evet?"

"Sence doğru yerde miyiz?" Alec, Clary'nin göremediği bir şeyi işaret ediyordu; işaret ettiği şey, büyük siyah bir arabanın arkasında kalıyordu.

"Ne ki o?" Jace, Alec'e katıldı, Clary onun güldüğünü duydu. Arabanın etrafından dolaştığında, baktıkları şeyi o da gördü: Alçak siyah şaseleriyle bir sürü gümüşi pırıltılı motosiklet. Yağlı görünüşlü tüpler ve borular, damar gibi etraflarını sarıyordu. Motosikletlerde tuhaf bir şekilde organik bir his vardı, bir Giger tablosundaki biyo-yaratıklara benziyordu.

"Vampirler," dedi Jace.

"Bana motosiklet gibi göründüler," dedi Simon, Isabelle'le birlikte yanlarına gelerek. Isabelle motosikletlere kaşlarını çatarak baktı.

"Öyleler, ancak iblis enerjisiyle çalışacak şekilde modifiye edilmişler," diye açıkladı Isabelle. "Onları vampirler kullanıyor, geceleri hızlı yol almalarını sağlıyor. Ahit'e uygun değil, yine de..."

"Motosikletlerden bazılarının uçabildiğini duydum," dedi Alec, hevesle. Sesi, Simon'ın yeni bir bilgisayar oyunu keşfettiğini açıklayışında olduğu gibi heyecanlıydı. "Ya da bir anahtarı çevirince görünmez olabiliyorlarmış. Bazıları sualtında da gidiyormuş."

Jace, kaldırımdan inerek motosikletlerin etrafında dolaşmaya ve hepsini incelemeye başladı. Elini uzatıp motosikletlerden birinin şasesini okşadı. Yan tarafına gümüşi harflerle bir yazı yazılmıştı: NOX INVICTUS. "Muzaffer gece," diye tercüme etti.

Alec ona tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Clary, Jace'in elini ceketinin iç arka tarafına kaydırdığını gördüğünü sandı. "Hiçbir şey."

"Eh, acele edelim," dedi Isabelle. "Bu gece bir lağım deliğinde bir grup motosiklete hayran hayran bakın diye giyinmedim."

"Ama çok güzeller," dedi Jace, kaldırıma geri dönerken. "Bunu itiraf etmek zorundasın."

"Ben de güzelim," dedi Isabelle, hiçbir şey itiraf etmeye niyeti olmadığını belli eden bir tavırla. "Artık acele edin."

Jace, Clary'ye döndü. "Bu bina," dedi, kırmızı tuğlalı depoyu işaret ederek. "Orası mı?"

Clary derin bir iç çekti. "Sanırım," dedi, kararsızca. "Hepsi aynı gibi."

"Öğrenmenin tek yolu var," dedi Isabelle, kararlı adımlarla basamakları tırmanırken. Diğerleri leş kokulu girişte birbirlerine sokularak onun peşine takıldı. Tavandaki bir kabloya asılmış çıplak bir ampul, büyük metal bir kapıyı ve sol duvardaki daire zillerini aydınlatıyordu. Üzerinde sadece tek bir isim vardı: BANE.

Isabelle düğmeye bastı. Bir şey olmadı. Tekrar bastı. Üçüncü defa basmak üzereyken, Alec onun bileğini yakaladı. "Kabalık etme," dedi.

Isabelle ağabeyine öfkeyle baktı. "Alec..."

Kapı aniden ardına kadar açıldı.

Kapıda duran ince yapılı bir adam hepsini merakla süzdü. İlk olarak kendini toparlayan Isabelle oldu ve parlak bir gülümsemeyle adama baktı. "Magnus? Magnus Bane?"

"Evet, benim." Kapıda duran adam demir çubuk gibi uzun ve incecikti, saçlarının tepesiyse simsiyah dikenlere benziyordu. Clary adamın uykulu gibi bakan gözlerine ve bronz tenindeki altın tonuna bakarak, adamın yarı Asyalı olduğunu düşündü. Altına kot pantolon, üzerineyse bir sürü metal tokayla dolu siyah bir bluz giymişti. Gözlerinin etrafında kömür siyahı gölgeler, dudaklarında koyu mavi bir ruj vardı. Yüzüklerle dolu bir eliyle saçlarını sıvazlayarak hepsine düşünceli gözlerle baktı. "Nefilim çocukları," dedi. "Hımmm. Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Isabelle davetiyeyi çıkarıp beyaz bayrak gibi salladı. "Davetiyem var. Bunlar da..." -elini sallayarak grubun geri kalanını işaret etti- "...arkadaşlarım."

Magnus davetiyeyi Isabelle'in elinden alıp hoşnutsuz gözlerle baktı. "Sarhoştum herhalde," dedi. Kapıyı ardına kadar açtı. "Girin. Ve konuklarımı öldürmemeye çalışın."

Jace kapıya yanaşarak Magnus'u baştan aşağı süzdü. "İçlerinden biri yeni ayakkabılarıma içkisini dökse bile mi?"

"O zaman bile." Magnus'un eli gözle izlenemeyecek bir hızla uzandı. Jace'in elindeki steli aldı -Clary, Gölge Avcısı'nın elinde stel olduğunu bile fark etmemişti- ve genç adamın yüzüne doğru tuttu. Jace bozulduğunu belli etmemeye çalıştı. "Buna gelince," dedi Magnus, steli Jace'in kotunun cebine kaydırırken, "cebinde kalsın, Gölge Avcısı."

Magnus sırıttı ve şaşkın görünüşlü Jace'i kapıda bırakarak basamakları tırmanmaya başladı. "Haydi," dedi Magnus, diğerlerine içeri geçmelerini işaret ederek. "Biri *benim* partim olduğunu düşünmeden girin."

Hepsi gergin tavırlarla gülerek Jace'in yanından geçti. Sadece Isabelle durup başını iki yana salladı. "Onu kızdırmamaya çalış, lütfen. Yoksa bize yardım etmez."

Jace sıkkın görünüyordu. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Umarım."

Isabelle eteğini savurarak içeri girdi.

Magnus'un evi, uzun ve köhne merdivenlerin en tepesindeydi. Simon, dengesini sağlamak için tırabzana tutunduğuna

pişman olan Clary'ye yetişti. Tırabzan mide bulandırıcı hafif bir tonda yeşil bir şeyle yapış yapıştı.

"Iyk!" dedi Simon, Clary'ye elini silmesi için tişörtünün ucunu uzatırken. Clary elini sildi. "Her şey yolunda mı? Çok... dalgın görünüyorsun."

"Bana çok tanıdık geldi. Magnus, yani."

"Sence St. Xavier'e mi gidiyor?"

"Çok komiksin." Clary, Simon'a öfkeli gözlerle baktı.

"Haklısın. Öğrenci olamayacak kadar yaşlı. Sanırım geçen yıl kimya dersimize giriyordu."

Clary bir kahkaha patlattı. Aniden Isabelle yanında belirdi ve nefesi Clary'nin ensesine çarptı. "Komik bir şey mi kaçırdım? Simon?"

Simon mahcup oldu ama bir şey söylemedi. "Bir şey kaçırdığın yok," diye homurdandı Clary ve arkalarında kaldı. Isabelle'in yüksek topuklu çizmeleri canını yakmaya başlamıştı. Merdivenin tepesine ulaştığında topallıyordu, fakat Magnus'un ön kapısından girdikleri anda acısını unutuverdi.

Çatı katı inanılmaz büyüklükteydi ve neredeyse hiç mobilya yoktu. Yerden tavana kadar yükselen pencereler, kalın bir kir ve boya tabakasıyla kaplıydı ve sokaktan gelen ışığın büyük bölümünü kesiyordu. Kemerli, sakinleştirici görünüşlü bir tava, renkli lambalarla süslenmiş büyük metal sütunlar tarafından taşınıyordu. Kapılar menteşelerinden sökülmüş ve salonun bir köşesinde derme çatma bir bar olarak eski görü-

nüşlü metal çöp tenekelerinin üzerine uzatılmıştı. Metalik büstiyeriyle leylak tenli bir kadın, uzun, kaba renkli kadehlerde, tuhaf renkli içkiler dağıtıyordu: Kan kırmızısı, siyanoz mavisi, zehir yeşili. New York'lu bir barmen için bile fazla hızlı bir şekilde çalışıyordu, muhtemelen bunda uzun, zarif kollarının iki yerine dört tane olmasının da etkisi vardı. Clary, Luke'un Hint Tanrıçası heykelini hatırladı.

Kalabalığın geri kalanı da tuhaftı. Islak yeşil-siyah saçlı yakışıklı bir çocuk, içi çiğ balık dolu gibi görünen bir tabağın üzerinden ona sırıtıyordu. Dişleri keskin ve tırtıklıydı, köpekbalığı dişleri gibi. Yanında, uzun kumral saçlarını çiçeklerle örmüş bir kız duruyordu. Kısa yeşil elbisesinin altından bir kurbağanınki gibi perdeli ayakları görünüyordu. Clary'ye sahne makyajı sürmüş olduklarını düşündürecek kadar beyaz tenli bir grup genç kadın, ince kristal kadehlerde şarap olamayacak kadar koyu kıvamlı kırmızı bir sıvıyı yudumluyordu. Salonun ortası, duvarları sarsan ritimle dans eden vücutlarla doluydu, oysa Clary ortalıkta bir müzik grubu filan göremiyordu.

"Partiden hoşlanır mısın?"

Ses döndüğünde, Magnus'u sütunlardan birine yaslanmış halde buldu. Gözleri karanlıkta parlıyordu. Olduğu yerde döndüğünde, Jace ve diğerlerinin kalabalığın arasına karışmış olduğunu gördü.

Clary gülümsemeye çalıştı.

"Bu partinin bir nedeni var mı?"

"Kedimin doğum günü."

"Oh." Clary etrafına bakındı. "Kediniz nerede peki?"

Magnus ciddi bir tavırla sütundan uzaklaştı. "Bilmiyorum. Kaçtı."

Jace ve Alec yeniden ortaya çıkınca, Clary bu sözlere karşılık vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Alec her zamanki gibi asık suratlıydı. Jace'in boynunda minik parıltılı çiçeklerden bir kolye vardı ve halinden memnun görünüyordu. "Simon ve Isabelle nerede?" diye sordu Clary.

"Dans pistinde," dedi Jace, işaret ederek. Clary onları dans pistinin kenarında gördü. Simon, her zamanki gibi dans niyetine yaptığı hareketi yaparak topukları üzerinde zıplıyor ve huzursuz görünüyordu. Isabelle onun etrafında bir yılan gibi kıvrılarak daireler çiziyor, parmaklarını Simon'ın göğsünde gezdiriyordu. Gözlerinde, Simon'ı bir an sonra sevişmek için bir köşeye çekecekmiş gibi ateşli pırıltılar vardı. Clary, birbirine çarparak şıngırdayan bilezikli kollarını vücuduna doladı. *Birbirlerine bu kadar yakın dans ederlerse, sevişmek için köşeye çekilmelerine gerek kalmayacak.*

"Bak," dedi Jace, Magnus'a dönerek, "gerçekten konuşmamız ger..."

"MAGNUS BANE!" Derin ve gür bir ses, hiç beklenmedik bir şekilde kısa boylu, otuzlu yaşlarının başlarında gibi görünen bir adamdan çıkmıştı. Kaslı yapılı, kel kafalı, düzgün kesilmiş keçi sakallı bir adamdı. Öfkeden titreyen parmağını

Magnus'un yüzüne doğru salladı. "*Biri* az önce motosikletimin yakıt deposuna kutsal su dökmüş. Mahvolmuş. Berbat olmuş. Bütün borular erimiş."

"Erimiş mi?" diye mırıldandı Magnus. "Ne korkunç."

"Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

Adam uzun sivri köpek dişlerini göstererek hırladı. Clary ona hayranlıkla baktı. Hayal ettiği vampir dişlerine hiç benzemiyordu: Bunlar iğne gibi ince ve sivriydi.

"Bu gece burada hiç kurt adam olmayacağına söz verdiğini sanıyordum, *Bane*."

"Ay Çocukları'nın hiçbirini davet etmedim," dedi Magnus, parlak tırnaklarını incelerken. "Özellikle de şu gülünç, aptalca kan davanız yüzünden. İçlerinden biri motosikletini sabote etmeye karar verdiyse, bu benim konuklarımdan biri olamaz, dolayısıyla da..." Kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Benim sorumluluğum değil."

Vampir öfkeyle kükredi ve parmağını Magnus'a doğru uzattı. "Yani sen bana..."

Magnus'un işaret parmağının parlak cilalı tırnağı hiç kıpırdamamış gibi bir hızla seğirdi. Vampir kükremesinin ortasında aniden sustu ve iki eliyle boğazını kavradı. Ağzı açıldı ama sesi çıkmadı.

"Artık burada istenmiyorsun," dedi Magnus, gözlerini iri iri açarak. Clary, adamın göz bebeklerinin kedilerinki gibi dikey çizgi şeklinde olduğunu görünce şaşırdı. "Artık git." Elini havaya doğru salladı ve vampir, biri onu omuzlarından

tutup çevirmiş gibi aniden dönerek kalabalığa doğru uzaklaştı ve kapıya yöneldi.

Jace bir ıslık çaldı. "Vay canına, bu etkileyiciydi."

"Bu geri zekalıyı mı kastediyorsun?" Magnus bakışlarını tavana dikti. "Biliyorum. Onun sorunu ne ki?"

Alec boğulur gibi bir ses çıkardı. Bir an sonra, Clary onun güldüğünü anladı. *Bunu daha sık yapmalı,* diye düşündü.

"Yakıt deposuna kutsal suyu biz koyduk, biliyorsun," dedi Alec.

"ALEC," dedi Jace. "Kapa çeneni."

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Magnus, hafifçe gülümseyerek. "Sizler intikamcı küçük alçaklarsınız, değil mi? Vampir motosikletlerinin iblis enerjisiyle çalıştığını biliyorsunuz. Zavallının onu tamir ettirebileceğini hiç sanmıyorum."

"Gösterişli motosikletinin tadını çıkaracak sülüklerden biri daha eksildi," dedi Jace. "Ne üzücü."

"Bazılarının motosikletlerini uçurabildiğini duydum," dedi Alec, ilk kez canlanmış gibi görünerek. Neredeyse gülümsüyordu.

"Bu sadece eski bir cadı hikayesi," dedi Magnus, kedi gözleri parlayarak. "Partime dalmayı bu yüzden mi istediniz yani? Sadece kan emicilerin motosikletlerini mahvetmek için mi?"

"Hayır." Jace yine ciddileşti. "Seninle konuşmamız gerek. Tercihen gözden uzak bir yerde."

Magnus bir kaşını kaldırdı.

Lanet olsun, diye düşündü Clary, *bunu yapabilen biri daha.*

"Merkez'le mi başım dertte?"

"Hayır," dedi Jace.

"Muhtemelen hayır," dedi Alec. "Ah!" Ayak bileğine tekme indirmiş olan Jace'e öfkeyle baktı.

"Hayır," diye tekrarladı Jace. "Seninle Ahit'in mührü altında konuşabiliriz. Bize yardım edersen, söyleyeceğin her şey aramızda kalacak."

"Ya yardım etmezsem?"

Jace ellerini iki yana açtı. Avuçlarındaki mühürler simsiyah göründü.

"Belki hiçbir şey. Belki de Sessiz Şehir'den bir ziyaretçi."

Magnus'un sesi, buz parçaları üzerine dökülen bal gibiydi. "Bana ilginç tercihler sunuyorsun, küçük Gölge Avcısı."

"Herhangi bir tercih söz konusu değil," dedi Jace.

"Evet," dedi büyücü. "Demek istediğim de tam olarak bu."

Magnus'un yatak odası bir renk cümbüşü gibiydi: Kanarya sarısı çarşaflar ve yatak örtüleri, yerdeki bir şiltenin üzerine serilmişti, elektrik mavisi tuvalet masası, Isabelle'inkinden daha fazla boya ve makyaj malzemesiyle dolu gibiydi. Gökkuşağının tüm renklerine boyanmış kadife perdeler, yerden tavana yükselen pencereleri gizliyordu ve zemine yün bir halı serilmişti.

"Güzel yer," dedi Jace, kalın perdelerden birini kenara çekerken. "Sanırım Brooklyn'in Baş Büyücüsü olmak iyi kazandırıyor."

"Öyle de denebilir," dedi Magnus. "Ama ek ödemeler pek iyi değil. Dişçi sigortası bile yok." Kapıyı kapatıp sırtını yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda, tişörtü yukarı çıktı ve göbek deliği olmayan düz altın rengi karnı gözüktü. "Eh," dedi. "Şu küçük şeytani zihinlerinizde neler var bakalım?"

"Aslında sorun onlar değil," dedi Clary, Jace cevap veremeden konuşma cesaretini bularak. "Seninle konuşmak isteyen benim."

Magnus insan dışı gözlerini ona çevirdi. "Sen onlardan biri değilsin," dedi. "Merkez'den değilsin. Ama Görünmez Dünya'yı görebiliyorsun."

"Annem Merkez'den biriydi," dedi Clary. Bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti ve gerçek olduğunu artık biliyordu. "Ama bana hiç söylemedi. Sır olarak sakladı. Nedenini bilmiyorum."

"O zaman gidip ona sor."

"Yapamam. O..." Clary tereddüt etti. "O gitti."

"Ya baban?"

"Ben doğmadan önce öldü."

Magnus sinirli bir tavırla iç çekti. "Oscar Wilde'ın dediği gibi, 'Bir ebeveyni kaybetmek, talihsizlik olarak algılanabilir. İkisini birden kaybetmekse dikkatsizliktir.'"

Clary, Jace'in hafifçe tıslադığını duydu, sanki dişlerinin arasından hava kaçıyormuş gibi. "Annemi kaybetmedim," dedi Clary. "Benden alındı. Valentine tarafından."

"Ben Valentine diye birini tanımıyorum," dedi Magnus. Oysa gözleri titreşen mum alevi gibi parladı ve Clary onun yalan söylediğini anladı. "Trajik durumun için üzgünüm, fakat bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bana eğer..."

"Sana söyleyemez, çünkü o da hatırlamıyor," diye araya girdi Jace, sert bir tavırla. "Biri anılarını silmiş. Bu yüzden, Kardeşler'in onun zihninden neler çıkarabileceğini görmek için Sessiz Şehir'e gittik. İki kelime bulabildiler. Sanırım ne olduklarını tahmin edersin."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Magnus acı bir şekilde gülümsedi.

"İmzam," dedi. "Bunun aptallık olduğunu biliyordum. Bir gösteriş..."

"Zihnime *imza* mı attın?" dedi Clary, inanamayan bir tavırla.

Magnus elini kaldırdı ve havaya harfleri çizdi. Elini indirdiğinde, harfler alevden yazılmış halde orada asılı kaldı ve gözleriyle ağzı ışıkta parladı: MAGNUS BANE.

"Senin üzerinde yaptığım çalışmadan gurur duymuştum," dedi yavaşça, Clary'ye bakarak. "Son derece temiz. Mükemmel. Gördüğün şeyi, daha ona bakarken unutacaktın. Masum ölümlü uykularında sana sıkıntı verecek cin, peri veya uzun bacaklı canavar görüntüleri olmayacaktı. O böyle istemişti."

Clary'nin sesi gergindi. "Kim böyle istemişti?"

Magnus iç çekti ve nefesi değince, alevli harfler parıltılı küllere dönüştü. Sonunda konuştu, Clary şaşırmamasına, adamın ne söyleyeceğini kesin olarak bilmesine rağmen, yine de tek kelime kalbine inen bir yumruk gibiydi.

"Annen."

13

BEMBEYAZ BİR ANI

"Bunu bana annem mi yaptı?" diye sordu Clary. Oysa şaşkın öfkesi yeterince ikna edici değildi, kendi kulakları için bile. Etrafına baktığında, Jace'in ve Alec'in gözlerindeki acımayı gördü, Alec bile onun için üzülmüştü.

"Ama neden?"

"Bilmiyorum." Magnus uzun beyaz ellerini iki yana açtı. "Benim işim soru sormak değildir. Sadece karşılığını aldığım şeyi yaparım."

"Ahit sınırları içinde," diye hatırlattı Jace, kedi tüyleri gibi yumuşak bir sesle.

Magnus başını eğdi. "Elbette, Ahit sınırları içinde."

"Yani Ahit bunu yapmaya izin veriyor mu, zihin tecavüzüne?" diye sordu Clary, gözlerini öfkeyle kısarak. Kimse cevap vermediğinde, Magnus'un yatağının kenarına oturdu.

"Sadece bir kez mi? Unutmamı istediği özel bir şey var mıydı? Ne olduğunu biliyor musun?"

Magnus huzursuzca pencereye doğru yürüdü. "Anladığını sanmıyorum. Seni ilk gördüğümde, sanırım iki yaşında filandın. Bu pencereden dışarı bakıyordum..." -parmağını cama vurduğunda, kir ve boya tozları döküldü- "...ve onun battaniyeye sarılı bir şeyi taşıyarak koştuğunu gördüm. Kapımın önünde durunca şaşırdım, o kadar sıradan ve genç görünüyordu ki."

Ay ışığı, şahinimsi profilini gümüşi bir ışıkla aydınlatıyordu. "Kapıdan girdiğinde battaniyeyi açtı. İçinde sen vardın. Seni yere bıraktı ve ortalıkta dolaşmaya, bir şeyleri ellemeye, kedimin kuyruğunu çekiştirmeye başladın, kedi seni tırmaladığında bir ölüm perisi gibi çığlık attın. Ben de annene yarı ölüm perisi olup olmadığını sordum. Gülmedi." Magnus duraksadı. Şimdi hepsi dikkatle onu dinliyordu, Alec bile. "Bana bir Gölge Avcısı olduğunu açıkladı. Bu konuda yalan söylemesinin bir anlamı yoktu, zamanla zayıflamış olsalar bile, Ahit İşaretleri deride kalan hafif gümüşi yara işaretleri gibi görünüyordu. Hareket ettiğinde onlar da titreşiyordu." Gözlerindeki pırıltılı makyajı ovaladı. "Bana senin İç Gözü kör doğmuş olmanı umduğundan bahsetti, bazı Gölge Avcıları'na Gölgeler Dünyası'nı görmeyi öğretmek gerekir. Ama o gün öğleden sonra seni çitlere takılmış bir periyle dalga geçerken yakalamıştı. *Görebildiğini* biliyordu. Bu yüzden, Görüş'ünü körleştirmemin mümkün olup olmadığını sordu."

Clary acı bir sesle inledi, fakat Magnus acımasızca ve dürüstçe devam etti.

"Ona, zihninin o kısmını sakatlamanın sana zarar verebileceğini, hatta delirtebileceğini söyledim. Ağlamadı. Annen kolay ağlayacak bir kadın değildi. Bana başka bir yolu olup olmadığını sordu, ben de ona Gölgeler Dünyası'nın görebildiğin kısımlarını onları görürken bile unutturabileceğimi söyledim. Ancak, büyü zayıflamaya başlayacağı için her iki yılda bir seni bana getirmek zorundaydı."

"Ve bunu yaptı mı?" diye sordu Clary.

Magnus başıyla onayladı. "İlk seferinden sonra seni her iki yılda bir gördüm, gelişimini izledim. Bu şekilde izlediğim ilk çocuk sensin. Benim işimde genellikle insan çocuklarının yanına yaklaşmamıza pek izin verilmez."

"Yani daha buraya girdiğimiz anda Clary'yi tanıdın," dedi Jace. "Tanımış olmalısın."

"Elbette tanıdım." Magnus'un sesinde bıkkınlık vardı. "Ve şaşırtıcıydı da. Ama ne yapacaktınız ki? Beni tanımıyordu. Daha doğrusu, tanımaması gerekiyordu. Burada olmasının manası, büyünün zayıflamaya başlaması olabilirdi, aslında, bir ay önce yine beni ziyaret etmeniz gerekiyordu. Hatta Tanzanya'dan döndüğümde evinize bile geldim, fakat Jocelyn ikinizin kavga ettiğinizi ve senin kaçtığını söyledi. Sen geri döndüğünde beni arayacaktı, ancak..." -omuz silkti- "...hiç aramadı."

Clary'nin tüyleri ürperdi. Simon'la birlikte binanın girişinde dururken, göz ucuyla bir şey gördüğünü hatırladı. *Dorothea'nin kedisini gördüğümü sandım ama bu sadece bir ışık oyunuydu.*

Oysa Dorothea'nin kedisi filan yoktu. "O gün oradaydın," dedi Clary. "Senin Dorothea'nin dairesinden çıktığını gördüm. Gözlerini hatırlıyorum."

Magnus kendinden emin bir bakış attı. "Ben kolay unutulmam, bu doğru," diye böbürlendi. Sonra başını iki yana salladı. "Beni hatırlamamalıydın," dedi. "Seni gördüğüm anda duvar kadar sağlam bir büyü ördüm. Önce ona çarpman gerekirdi, psişik açıdan yani."

Bir psişik duvara bodoslama dalarsan, sonunda psişik çürüklerin mi oluşur? "Büyüyü üzerimden kaldırırsan," dedi Clary, "unuttuğum her şeyi hatırlayabilecek miyim? Çaldığın bütün anıları?"

"Onu kaldıramam ki." Magnus huzursuz görünüyordu.

"Ne?" dedi Jace, öfkeyle. "Nedenmiş o? Merkez senin..."

Magnus ona soğuk gözlerle baktı. "Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam, küçük Gölge Avcısı."

Clary, Jace'in 'küçük' diye tanımlanmaktan ne kadar nefret ettiğini görebiliyordu ama Jace karşılık veremeden, Alec araya girdi. Sesi düşünceli ve yumuşaktı. "Tersine çevirmeyi bilmiyor musun?" diye sordu. "Büyüyü, yani."

Magnus iç çekti. "Bir büyüyü bozmak, ilk seferinde yapmaktan daha zordur. Bu büyünün karmaşıklığı, örerken har-

cadığım emek ve gösterdiğim titizlik... Onu kaldırmak için en küçük bir girişimde bulunursam, zihni sonsuza dek hasar görebilir. Ayrıca," diye ekledi, "zaten zayıflamaya başladı bile. Etkileri zaman içinde kendiliğinden kaybolacak."

Clary sert bir tavırla ona baktı. "O zaman bütün anılarım geri dönecek mi? Beynimden aldıklarının hepsi?"

"Bilmiyorum. Hepsi bir seferde de dönebilir, aşamalar halinde de. Belki de yıllar boyunca unuttuklarını asla hatırlamayabilirsin. Annenin benden istediği şey, deneyimlerim açısından eşsizdi. Ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ama ben beklemek istemiyorum." Clary ellerini kucağında birleştirdi, parmaklarını o kadar sıkı kenetlemişti ki parmak uçları beyazlaşmıştı. "Bütün hayatım boyunca bende bir terslik olduğunu hissettim. Eksik ya da hasarlı bir şeyler vardı. Artık biliyorum ki..."

"Sana zarar vermedim." Magnus, öfkeli bir şekilde dudaklarını bükerek keskin beyaz dişlerini gösterdi. "Dünya üzerinde ergenlik çağındaki herkes böyle hisseder, kırık, sıra dışı, bir şekilde farklı, kazayla köylülerin arasında doğmuş bir kraliyet üyesi gibi. Senin durumundaki farklılık, bunun doğru olması. Sen *farklısın*. Belki daha iyi değilsin ama farklısın. Farklı olmak da kolay değildir. Annen ve baban kiliseye devam eden iyi insanlarken üzerinde şeytanın işaretiyle doğmanın ne demek olduğunu bilir misin sen?" Parmaklarını açarak gözlerini işaret etti. "Baban sana bakarken yüzünü buruştursa, annen yaptığı şeyden delirerek kendini ahırda assa, ne hisse-

derdin? Ben on yaşımdayken, babam beni derede boğmaya kalktı. Elimden geldiğince ona karşı koydum, sonunda onu durduğu yerde yaktım. Sonra sığınmak için kilisedeki pederlerin yanına koştum. Beni gizlediler. Acımanın berbat bir şey olduğunu söylerler ama nefretten iyidir. Gerçekte sadece yarı insan olduğumu öğrendiğimde kendimden nefret ettim. Her şey bundan daha iyidir."

Magnus sözlerini tamamladığında derin bir sessizlik oldu. Clary'yi şaşırtan bir şekilde, sessizliği bozan Alec'di. "Bu senin hatan değildi," dedi. "Büyürken içinde bulunduğun şartları sen seçemezsin."

Magnus'un yüzü ifadesizdi. "Ben o dönemi çoktan geride bıraktım," dedi. "Sanırım ne demek istediğimi anladınız. Farklılık daha iyi değildir, Clarissa. Annen seni korumaya çalışıyordu. Bunu sakın onun yüzüne çarpma."

Clary'nin elleri sımsıkı kenetlenmişti. "Farklı olmak umrumda değil," dedi. "Sadece gerçekte kim olduğumu bilmek istiyorum."

Magnus, onun bilmediği bir dilde küfretti, sesi alev çıtırtıları gibi çıkmıştı. "Pekala. Dinle. Yaptığım şeyi değiştiremem ama sana başka bir şey verebilirim. Gerçek bir Nefilim çocuğu olarak büyüseydin sahip olacağın şeyin bir parçası." Kitap raflarına doğru yürüyüp, çürümekte olan yeşil kadife ciltli kalın bir kitap çıkardı. Sayfalarını karıştırırken, toz ve kararmış bez parçaları etrafa saçıldı. Sayfalar incecik, neredeyse parşömen gibi yarı şeffaftı ve her birinin üzerinde net, siyah bir mühür vardı.

Jace'in kaşları kalktı. "Bu, Gri Kitap'ın bir kopyası mı?"

Magnus hiçbir şey söylemeden sayfaları çevirmeye devam etti.

"Hodge'da da bir tane var," dedi Alec. "Bana bir defasında göstermişti."

"Gri değil ki," dedi Clary, kendini tutamayarak. "Yeşil."

"Ölümcül gerçekçilik diye bir hastalık olsaydı, sen daha çocukken ölürdün," dedi Jace, pencere pervazındaki tozu silip oturulacak kadar temiz olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi incelerken. "Gri, 'Gramarye'nin kısaltmasıdır. 'Sihir, gizli bilgelik' anlamına gelir. İçinde, Melek Raziel'in Ahit Kitabı'na çizdiği mühürlerin hepsi vardır. Çok fazla kopyası yoktur, çünkü özel olarak yapılır. Mühürlerin bazıları öylesine güçlüdür ki normal sayfaları yakabilirler."

Alec etkilenmiş gibiydi. "Ben bu kadarını bilmiyordum."

Jace sıçrayıp pencere pervazına oturdu ve bacaklarını aşağı salladı. "Hepimiz tarih derslerinde uyumuyoruz dostum."

"Ben..."

"Ah, evet, uyuyorsun. Salyan da sıranın üzerine akıyor."

"Kesin sesinizi," dedi Magnus, sakin bir sesle. Parmağını kitabın iki sayfasının arasına sokup Clary'ye yaklaştı ve kitabı dikkatle kucağına bıraktı. "Şimdi kitabı açtığımda, sayfayı incelemeni istiyorum. Zihninde bir şeyin değiştiğini hissedene kadar bak."

"Canım yanacak mı?" diye sordu Clary gergin bir tavırla.

"Bütün bilgiler can yakar," dedi Magnus. Kitabı Clary'nin kucağına bırakarak doğruldu. Clary, beyaz sayfayı kaplayan

İşaret'e baktı. Kanatlı bir spirale benziyordu, başını yana eğdiğindeyse, asma dallarının dolandığı bir asaya benzedi. Şeklin sessiz köşeleri, zihnini hassas deriye sürtünen tüyler gibi okşuyordu. İçinden yükselen hafif tepkiyi, gözlerini kapama dürtüsünü hissetti ama gözleri yanıp görüşü bulanana kadar bunu yapmadı. Tam gözlerini kırpıştırmak üzereyken hissetti: Başının içinde bir tıkırtı oldu, kilitte dönen bir anahtar gibi.

Sayfadaki mühür aniden netleşti ve Clary elinde olmadan düşündü: *Hatırla.* Mühür bir kelime olsaydı, kesinlikle o kelime olurdu, ancak içinde gizlediği anlam, düşünebileceği her kelimeden daha güçlüydü. İlk önce karyolasının parmaklıkları arasından bakan bir çocuğun anıları geldi, yağmur ve şehir sokaklarının kokusu, unutulmamış kayıpların acısı, hatırlanan aşağılanmanın sızısı ve ilerleyen yaşların zalim unutkanlığı... En eski anılar acı verici bir netlikle öne fırlarken, en son olaylar hatırlanamayacak ölçüde kayboluyordu.

İç çekerek bir sonraki sayfaya geçti, sonra bir sonrakine. Görüntüler ve hisler içini kaplıyordu. *Keder. Düşünce. Güç. Koruma. Büyü.* Magnus kitabı elinden alırken, Clary şaşkınlıkla haykırdı.

"Bu kadarı yeter," dedi Magnus, kitabı raftaki yerine koyarken. Kumaşın üzerinde gri çizgiler bırakarak, ellerindeki tozu renkli pantolonuna silkeledi. "Bütün mühürleri bir seferde okursan, başını ağrıtırsın."

"Ama..."

"Çoğu Gölge Avcısı çocuk, yıllara yayılan bir süreçte mühürleri tek tek öğrenir," dedi Jace. "Gri Kitap'ta benim bile bilmediğim mühürler vardır."

"Bir düşünsene," dedi Magnus.

Jace ona aldırmadı. "Magnus sana hatırlama ve anlama mührünü gösterdi. Bu, İşaretler'in geri kalanını okuyup tanıman için zihnini açar."

"Aynı zamanda, uyur haldeki anıları tetiklemeye de yarar," dedi Magnus. "Normalde olacağından daha çabuk hatırlarsın. Yapabileceğim en iyi şey bu."

Clary önüne baktı. "Hala Ölümlü Kupa'yla ilgili bir şey hatırlamıyorum."

"Yani konu *bununla* mı ilgili?" Magnus gerçekten şaşkın görünüyordu. "Melek Kupası'nın peşinde misiniz? Bak, ben senin anılarını inceledim. Orada Ölümlü Aletler hakkında bir şey bulamadım."

"Ölümlü Aletler mi?" dedi Clary, şaşkınlıkla. "Ben sanmıştım ki..."

"Melek, ilk Gölge Avcıları'na üç şey verdi. Bir kupa, bir kılıç ve bir ayna. Sessiz Kardeşler kılıcı aldı, kupa ve ayna da İdris'teydi, en azından Valentine gelene kadar."

"Aynanın nerede olduğunu kimse bilmiyor," dedi Alec. "Asırlardır bilen yok."

"Bizi ilgilendiren, Kupa," dedi Jace. "Valentine onu arıyor."

"Ve Kupa'ya ondan önce ulaşmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Magnus, kaşlarını kaldırarak.

"Valentine diye birini tanımadığını söylediğini sanıyordum," dedi Clary.

"Yalan söyledim," diye dürüstçe itiraf etti Magnus. "Ben peri değilim, dürüst olmam gerekmiyor. Üstelik, sadece bir aptal Valentine'la intikamı arasında durmaya kalkar."

"Sence peşinde olduğu şey bu mu yani? İntikam mı?" diye sordu Jace.

"Bence öyle. Çok ağır bir yenilgi aldı ve yenilgiyi kaldıracak bir adam olduğu söylenemez."

Alec, Magnus'a sert gözlerle baktı. "Ayaklanma'da sen de var mıydın?"

Magnus'un bakışları Alec'in gözlerine dikildi. "Vardım. Sizinkilerden birçoğunu öldürdüm."

"Çember üyeleri," dedi Jace, hemen. "Bizimkilerden değil."

"Yaptığını şeyle ilgili nelerin çirkin olduğunu inkar etmeyi sürdürürsen," dedi Magnus, bakışlarını Alec'in gözlerinden ayırmadan, "hatalarından asla ders alamazsın."

Bir eliyle yatak örtüsünü çekiştiren Alec kıpkırmızı oldu. "Valentine'ın hala hayatta olduğunu duyduğuna şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi, Magnus'la göz göze gelmekten kaçınarak.

Magnus ellerini iki yana açtı. "Sen şaşırdın mı?"

Jace bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Yani Ölümlü Kupa'yı bulmamıza yardım etmeyecek misin?" diye sordu sonunda.

"Edebilsem bile etmezdim," dedi Magnus, "ki bu arada, edemem. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve umrumda da değil. Dediğim gibi, aptal olmak lazım."

Alec oturduğu yerde doğruldu. "Ama Kupa olmadan biz..."

"Çoğalamazsınız. Biliyorum," dedi Magnus. "Belki de herkes bunu sizin gibi bir felaket olarak algılamıyordur. Merkez ve Valentine arasında bir tercih yapmam gerekirse," diye ekledi, "ben Merkez'i seçerdim. En azından onlar türümü yok etmeye yeminli değiller. Ama Merkez, sarsılmaz sadakatimi kazanmak için de herhangi bir şey yapmadı. Bu yüzden, hayır, sadece oturup izleyeceğim. Şimdi, eğer burada işimiz bittiyse, konuklar birbirini yemeye başlamadan partime dönmek istiyorum."

Ellerini açıp kapayan Jace, öfkeli bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu, fakat ayağa kalkan Alec elini onun omzuna koyarak susturdu. Clary loş ışıkta tam göremiyordu ama, Alec biraz fazla sert sıkmış gibi görünüyordu. "Böyle bir olasılık var mı?" diye sordu.

Magnus ona hoşnut bir ifadeyle baktı. "Bu daha önce oldu."

Jace, kendisini bırakan Alec'e bir şeyler mırıldandı. Sonra Clary'nin yanına geldi. "Sen iyi misin?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"Sanırım. Kendimi daha öncekinden pek farklı hissetmiyorum..."

Kapının yanında duran Magnus sabırsızca parmaklarını şaklattı. "Haydi bakalım gençler. Yatak odamda biriyle koklaşabilecek tek kişi muhteşem kendimim."

"Koklaşmak mı?" dedi Clary, bu kelimeyi ilk kez duyarak.

"Muhteşem mi?" diye tekrarladı Jace, sadece iğrençleşmek için. Magnus homurdandı. Homurtu 'defolun' gibi çıktı.

Hepsi dışarı çıktığında, Magnus duraksayarak döndü ve yatak odasının kapısını kilitledi. Partinin tonu Clary'ye biraz farklı göründü. Belki de görüşü biraz değişmişti: Her şey daha net, daha belirgin görünüyordu. Odanın ortasındaki küçük sahnede çalan müzisyenleri gördü. Koyu altın, mor ve yeşil renklerde uzun giysiler giymişlerdi ve sesleri keskin, sanki dünya ötesinden geliyordu.

"Peri gruplarından nefret ediyorum," dedi Magnus, müzisyenler kaya kristali kadar zarif ve şeffaf başka bir melodiye geçerken. "Çaldıkları tek şey hüzünlü ağıtlar."

Salona bakınan Jace güldü. "Isabelle nerede?"

Clary aniden suçluluk duydu. Simon'ı unutmuştu. Olduğu yerde dönerek tanıdık cılız omuzları ve koyu renk saçları aradı. "Onu görmüyorum. Onları, yani."

"İşte orada." Alec kardeşini görerek el salladı, rahatlamış gibiydi. "Buraya gelin. Fasulye sırığına da dikkat edin."

"Fasulye sırığına dikkat edin mi?" dedi Jace, yanından geçerken Isabelle'e düşünceli gözlerle bakan ve üzerinde yeşil bir şal desenli yelek olan kahverengi tenli zayıf adama bakarak.

"Daha önce yanından geçtiğimde beni çimdikledi," dedi Alec. "Biraz fazla mahrem bir yerimi."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama eğer senin fazlasıyla mahrem yerlerinle ilgileniyorsa, kardeşinle ilgilenmiyor demektir."

"Bu şart değil," dedi Magnus. "Periler biseksüeldir."

Jace, büyücüye doğru bir bakış atarak dudaklarını büzdü. "Sen hala orada mısın?"

Magnus'un cevap vermesine fırsat kalmadan Isabelle yanlarına geldi, yüzü pembeleşmişti ve her tarafından alkol kokusu yayılıyordu. "Jace! Alec! Nerelerdeydiniz? Her yerde sizi arad..."

"Simon nerede?" diye araya girdi Clary.

Isabelle olduğu yerde sallandı. "O bir sıçan," dedi, kaşlarını çatarak.

"Sana bir şey mi yaptı?" Alec bir ağabey olarak endişelenmişti. "Sana dokunmaya mı kalktı? Eğer..."

"Hayır, Alec," dedi Isabelle, sinirli bir tavırla. "O şekilde değil. O bir *sıçan*."

"Bu kız sarhoş," dedi Jace, tiksintiyle başını çevirerek.

"Değilim," dedi Isabelle, isyankar bir tavırla. "Şey, belki biraz. Yine de konu bu değil. Konu şu ki Simon o mavi içkilerden birini içti. Ona içmemesini söyledim ama dinlemedi. *Şimdi de bir sıçana dönüştü.*"

"Bir sıçan mı?" diye tekrarladı Clary, kulaklarına inanamayarak. "Yani sen..."

"Sıçan dedim ya," dedi Isabelle. "Küçük. Kahverengi. Tüysüz kuyruklu."

"Merkez bundan hoşlanmayacak," dedi Alec, şüpheli bir tavırla. "Sıradanları sıçana dönüştürmenin Yasa'ya aykırı olduğundan eminim."

"Teknik açıdan, onu Isabelle sıçana dönüştürmedi," diye vurguladı Jace. "En kötüsü, ihmalkarlıkla suçlanabilir."

"Aptal Yasa kimin *umrunda*?" diye bağırdı Clary, Isabelle'i bileğinden yakalarken. "En iyi arkadaşım bir sıçana mı dönüştü?"

"Ah!" Isabelle bileğini kurtarmaya çalıştı. "Bıraksana beni yahu!"

"Onun nerede olduğunu bana söyleyene kadar bırakmayacağım." Hayatı boyunca, o anda Isabelle'i tokatlamak istediği kadar kimseyi tokatlamak istememişti. "Onu öylece bıraktığına inanamıyorum, muhtemelen korkudan ölmüştür."

"Tabii biri üzerine basmadıysa," dedi Jace, kendini tutamayarak.

"Onu bırakmadım ki. Barın altına kaçtı," diye itiraz etti Isabelle. "Bıraksana be! Bileziğimi eziyorsun!"

"Kaltak!" dedi Clary, vahşice. Ardından, Isabelle'in şaşkın yüzüne elinin tersiyle sert bir tokat indirdi. Tepkisini görmek için bir an bile durmadı, bara doğru koşmaya başlamıştı. Dizlerinin üzerine çökerek, barın altındaki karanlık alanı taramaya başladı. Küf kokulu karanlıkta, boncuk gibi parlayan bir çift göz gördü.

"Simon?" dedi, boğuk bir sesle. "Bu sen misin?"

Sıçan Simon, bıyıkları titreyerek çekingen bir tavırla öne çıktı. Clary onun küçük yuvarlak kulaklarını ve sivri burnunu görebiliyordu. Mide bulantısını bastırmaya çalıştı, ısırmaya hazır köşeli sarı dişleriyle sıçanları asla sevmezdi. Keşke Simon bir kobay fareye dönüşseydi.

"Benim, Clary," dedi Clary, nazikçe. "İyi misin?"

Jace ve diğerleri geldiklerinde, Isabelle ağlamaklı olmaktan çok rahatsız olmuş gibiydi. "Orada mı?" diye sordu Jace, merakla.

Emekleme pozisyonunda duran Clary başıyla onayladı. "Şşşt! Onu korkutacaksınız." Parmaklarını sakince barın altına doğru uzatarak oynattı. "Haydi, lütfen gel, Simon. Magnus'a büyüyü tersine çevirttik. Her şey yoluna girecek."

Bir ciyaklama duydu ve ardından, sıçanın pembe burnu barın altından dışarı uzandı. Clary rahat bir nefes aldı ve sıçanı tutup yerden kaldırdı. "Simon! Beni anlıyorsun!"

Avuçlarının arasına yerleşmiş olan sıçan yine ciyakladı. Clary onu göğsüne bastırdı. "Ah, zavallı bebeğim," dedi, sanki bir evcil hayvanı seviyormuş gibi. "Zavallı Simon, her şey yoluna girecek, söz veriyorum..."

"Ben olsam ona o kadar acımazdım," dedi Jace. "Muhtemelen daha önce göğüslerine hiç bu kadar yaklaşmamıştır."

"Kes sesini!" Clary, Jace'e öfkeyle baktı ama sıçanı göğsünden biraz uzaklaştırdı. Bıyıkları titriyordu ama Clary

bunun nedeninin öfke mi, yoksa sadece korku mu olduğunu bilemiyordu.

"Magnus'u çağırın," dedi "Simon'ı geri getirmemiz gerek."

"Bence acele etmeyelim." Jace gerçekten de sırıtıyordu. Sevecekmiş gibi Simon'a uzandı. "Böyle çok şirin görünüyor. Şu küçük pembe burna da bakın."

Simon uzun sarı dişlerini gösterdi ve Jace'i ısırmak için uzandı. Jace elini geri çekti. "Izzy, git de şu *muhteşem* ev sahibimizi getir, ha?"

"Neden ben?" diye itiraz etti Isabelle.

"Çünkü sıradanın bir sıçana dönüşmesi senin hatan, salak," dedi Jace. Clary, Isabelle dışında herhangi birinin Simon'dan sözederken ismini ne kadar ender kullandığını ilk kez o an fark etti. "Onu burada bırakamayız."

"*O* olmasaydı, sıradanı memnuniyetle burada bırakırdın," dedi Isabelle, Clary'yi kastederken tek harflik bir kelimeye bir fili öldürecek kadar zehir katmayı başararak. Eteğini savurarak dönüp uzaklaştı.

"O mavi içkiyi içmene izin verdiğine inanamıyorum," dedi Clary, sıçan Simon'a. "Bu kadar yüzeysel davranmanın başına ne işler açtığını şimdi kendin de gördün."

Simon sinirli bir tavırla ciyakladı. Clary birinin güldüğünü duydu ve başını çevirip baktığında, Magnus'un omzunun üzerinden eğildiğini gördü. Isabelle öfkeli bir ifadeyle arkasında duruyordu. "*Rattus norvegicus,*" dedi Magnus, Simon'a

bakarken. "Egzotik bir şey değil, sıradan bir kahverengi sıçan."

"Türünün ne olduğu umrumda bile değil," dedi Clary. "Onu geri döndürmeni istiyorum."

Magnus düşünceli bir tavırla başını kaşıdı. "Gerek yok," dedi.

"Ben de öyle demiştim," dedi Jace, halinden memnun bir ifadeyle.

"GEREK YOK MU?" diye bağırdı Clary. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Simon başını onun başparmağının altına gizledi. "GEREK OLMADIĞINI NASIL SÖYLEYEBİLİRSİN?"

"Gerek yok, çünkü zaten birkaç saat içinde eski haline dönecek," dedi Magnus. "Kokteyllerin etkisi geçicidir. Değişim büyüsü yapmaya gerek yok, çünkü onu travmaya sokar. Çok fazla büyü sıradanları zorlar, sistemleri alışkın değildir."

"Sisteminin sıçan olmaya alışkın olduğunu da sanmıyorum," dedi Clary. "Sen bir büyücüsün. Büyüyü tersine çeviremez misin?"

Magnus düşündü. "Hayır," dedi sonunda.

"Yani yapmayacağını söylüyorsun."

"Bedava olmaz, hayatım. Sen de hizmetlerimin bedelini ödeyemezsin."

"Yanımda bir sıçanla metroya binip eve de dönemem," dedi Clary. "Onu düşürebilirim veya MTA polislerinden biri beni metroya haşere bindirmekten tutuklayabilir."

Simon tüylerini kabarttı. "Senin haşere olduğunu söylemek istemedim."

Kapının yanında bağıran bir kıza şimdi altı-yedi kişi daha eklenmişti. Öfkeli sesler, partinin uğultusunun ve müziğin üzerine çıkmıştı. Magnus gözlerini devirdi. "İzninizle," dedi ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Sandaletleri üzerinde sallanan Isabelle iç çekti. "Onun yardımı da buraya kadar."

"Biliyor musun," dedi Alec, "aslında sıçanı sırt çantana da koyabilirsin."

Clary ona sert gözlerle baktı ama bu fikirde ters bir şey bulamadı. Bir cebi olsaydı, sıçan Simon'ı cebine de koyabilirdi. Isabelle'in giysilerinde cep yoktu, bunun için fazla dardılar. Clary, Isabelle'in bu giysilere nasıl girdiğini hala anlayamıyordu.

Sırt çantasını öne çekti ve bir zamanlar Simon olan küçük kahverengi sıçanı koymak için, katlanmış bluzu ve resim defteri arasında uygun bir yer buldu. Simon öfkeli gözlerle bakarak Clary'nin çantasının üzerinde kıvrıldı. "Üzgünüm," dedi Clary.

"Sorun değil," dedi Jace. "Sıradanların neden kendi hataları olmayan şeyler için sorumluluk aldığını asla anlayamayacağım. O kokteyli aptal boğazından dökmesi için sen ısrar etmedin ki."

"Ben olmasaydım, Simon asla buraya gelmeyecekti," dedi Clary, zayıf bir sesle.

"O kadar övünme. O sersem, Isabelle için geldi."

Clary öfkeli bir tavırla çantanın ağzını büzüp kapadı ve ayağa kalktı. "Gidelim artık. Bu yerden sıkıldım."

Kapının yanında bağırıp duran grubun başka vampirler olduğu ortaya çıktı, çünkü saçlarının ölü siyahlığı ve tenlerinin solukluğuyla hemen tanınıyorlardı. *Boyuyor olmalılar,* diye düşündü Clary, çünkü hepsinin doğal siyah saçlı olması mümkün değildi ve bazılarının kaşları sarı veya kumraldı. Hepsi mahvolan motosikletleriyle ilgili tantana yapıyordu ve arkadaşlarından bazılarını bulamadıklarından yakınıyorlardı.

"Muhtemelen sarhoş olup bir yerlerde sızmışlardır," dedi Magnus, sıkkın bir tavırla uzun beyaz parmaklarını sallayarak. "Birçoğunuzun çok fazla Bloody Mary içtiğinde yarasaya veya toz yığınına dönüştüğünü biliyorsunuz."

"Votkalarına gerçek kan karıştırıyorlar," diye açıkladı Jace, Clary'nin kulağına eğilerek.

Nefesi Clary'yi ürpertti. "Evet, bu kadarını ben de anladım, teşekkürler."

"Sabah Gregor'a dönüşebilir diye her köşede bulduğumuz toz yığınlarını toplayamayız ya," dedi asık yüzlü ve boyalı kaşlı bir kız.

"Gregor'a bir şey olmayacak. Burayı nadiren süpürürüm," dedi Magnus. "Yarın ayağa kalkanların her birini otele geri göndermek benim için bir zevk olacak, elbette ki camları karartılmış bir arabayla."

"Peki, ya motosikletlerimiz ne olacak?" dedi kötü saç boyasının altından sarı saç kökleri görünen zayıf bir çocuk. Sol kulağında kazık şeklinde altın bir küpe asılıydı. "Onları tamir etmek saatler sürecek."

"Gün doğumuna kadar yeterince zamanınız var," dedi Magnus, sabrının taşmaya başladığını belli eden bir tavırla. "Size hemen başlamanızı öneririm." Sesini yükselterek devam etti. "Pekala, hepsi bu kadar! Parti bitti! Herkes dışarı!" Etrafa simler saçarak kollarını salladı.

Tek bir güçlü vuruşla grup müziği kesti. Davetlilerden şikayetler yükseldi, fakat hepsi itaatkar bir şekilde kapıya yöneldi. Hiçbiri Magnus'un parti davetine teşekkür etmek için durmadı.

"Haydi."

Jace, Clary'yi kapıya doğru itti. Ortalık çok kalabalıktı. Clary çantasını önüne doğru tuttu ve koruyucu bir tavırla kollarını sardı. Biri omzuna sertçe çarptığında Clary bağırdı ve yana çekilerek Jace'den uzaklaştı.

Bir el sırt çantasına süründü. Clary başını kaldırıp baktığında, kazık küpeli vampirin kendisine sırıttığını gördü. "Hey, güzel şey," dedi. "Çantada ne var?"

"Kutsal su," dedi Jace, çağrılmış bir cin gibi aniden Clary'nin yanında belirerek. Kötü davranışları olan alaycı bir sarışın cin olabilirdi ancak.

"Oooh, bir *Gölge Avcısı*," dedi vampir. "Ne ürkütücü!" Göz kırptı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Vampirler hep dikkati üzerlerine çekmek ister," dedi Magnus, iç çekerek. "Açıkçası, bu partileri neden verdiğimi bile bilmiyorum."

"Kedin yüzünden," diye hatırlattı Clary.

Magnus'un yüzü aydınlandı. "Bu doğru. CEO Miyav bütün çabalarımı hak ediyor." Magnus, Clary'ye ve arkasındaki Gölge Avcıları'na baktı. "Gidiyor musunuz?"

Jace başıyla onayladı. "Sıcak karşılamanı suiistimal etmek istemeyiz."

"Sıcak karşılama mı?" dedi Magnus. "Sizi gördüğüme memnun oldum demek isterdim ama açıkçası olmadım. Ama hepinizin sevimsiz olduğunu düşündüğümü de sanmayın..." Şaşkın yüzlü Alec'e göz kırptı. "Beni arar mısın?"

Alec kızarıp kekeledi ve Jace dirseğinden yakalayıp onu kapıya itmeseydi, bütün gece orada donup kalabilirdi. Hemen arkasında Isabelle vardı. Clary tam arkalarından gitmek üzereyken, biri hafifçe koluna vurdu, bu Magnus'tu. "Sana bir mesajım var," dedi. "Annenden."

Clary o kadar şaşırdı ki neredeyse çantayı düşürecekti. "Annemden mi? Yani, bana bir şey söylemeni mi istedi?"

"Pek sayılmaz," dedi Magnus. Yeşil-altın rengi bir duvarda boyuna açılmış yarıklar gibi görünen kedi gözleriyle son derece ciddi görünüyordu. "Onu senin tanımadığın bir şekilde tanıyordum. Seni nefret ettiği bir dünyadan uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Bütün varlığı, bütün o kaçışlar, saklanmalar -senin deyiminle yalanlar- hepsi seni güvende tutmak

içindi. Hayatını riske atarak onun fedakarlıklarını boşa çıkarma. Bunu yapmanı asla istemez."

"Onu kurtarmamı mı istemez?"

"Bu kendini tehlikeye atacağın anlamına geliyorsa, kesinlikle istemez."

"Ama onun başına gelenleri umursayan tek kişi benim..."

"Hayır," dedi Magnus. "Değilsin."

Clary gözlerini kırpıştırdı. "Anlamıyorum. Başka... Magnus, eğer bir şey biliyorsan..."

Magnus kesin bir tavırla onun sözünü kesti. "Son bir şey daha." Jace, Alec ve Isabelle'in gözden kaybolduğu kapıya bir bakış attı. "Annen Gölgeler Dünyası'ndan kaçtığında, saklanmaya çalıştığı varlıkların canavarlar olmadığını unutma. İblis efendilerinden, kurt adamlardan, peri halkından, hatta iblislerden kaçmadı. Kaçtığı varlıklar, *onlardı*. Gölge Avcıları."

Hepsi deponun önünde onu bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuş olan Jace, merdiven tırabzanına dayanmıştı ve bozuk motosikletlerinin etrafında küfürler savurarak dolaşan vampirleri izliyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Alec ve Isabelle ondan biraz uzak duruyordu. Isabelle gözlerini siliyordu ve Clary ona baktığında mantıksızca bir öfke duydu, Isabelle, Simon'ı neredeyse hiç tanımıyordu. Bu *onun* felaketi değildi. Burada üzülmeye hakkı olan bu Gölge Avcısı kız değil, Clary'ydi.

Clary dışarı çıktığında, Jace tırabzandan uzaklaştı ve hiç konuşmadan yanına geldi. Düşüncelere dalmış gibi görünü-

yordu. Önde hızlı adımlarla yürüyen Isabelle ve Alec tartışıyor gibiydiler. Clary biraz hızını artırarak onları daha iyi duymak için kulak kabarttı.

"Senin hatan değildi," diyordu Alec. Bu tür bir şeyi kızkardeşiyle daha önce yaşamış gibi bıkkın bir tavrı vardı. Clary, bu kızın kazayla kaç erkek arkadaşını sıçana dönüştürdüğünü merak etti. "Ama artık Aşağı Dünyalıların partilerine katılmak konusunda bir şeyler öğrenmelisin," diye ekledi Alec. "Her seferinde yarattıkları bunca soruna değmez."

Isabelle yüksek sesle burnunu çekti. "Ona bir şey olsaydı, ben... ben ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen daha önce yaptığını yapardın," dedi Alec, sıkkın bir tavırla. "Sonuçta onu o kadar iyi tanımıyordun zaten."

"Yine de bu..."

"Ne? Onu sevmeyeceğin anlamına gelmiyor mu?" diye azarladı Alec, sesini yükselterek. "Birini sevmek için, onu *tanıman* gerekir."

"Hepsi bu kadar değil." Isabelle neredeyse üzgündü. "Partide sen hiç eğlenmedin mi, Alec?"

"Hayır."

"Magnus'tan hoşlanabileceğini düşündüm. Tatlı biri, değil mi?"

"Tatlı mı?" Alec kardeşine deliymiş gibi baktı. "Kedi yavruları tatlıdır. İblis efendileri..." Bir an tereddüt etti. "Değildir," diye bitirdi sonunda.

"Yine de ondan hoşlandığını düşündüm." Ağabeyine bakarken, Isabelle'in makyajı gözyaşlarıyla akıyordu. "Arkadaş olabileceğinizi."

"Benim arkadaşlarım var," dedi Alec, bir yardımı olacakmış gibi omzunun üzerinden Jace'e bakarak.

Ama başını öne eğmiş halde düşüncelere dalmış olan Jace onu duymadı bile.

Clary aniden içinden gelerek çantayı açtı ve içine baktı, kaşlarını çattı. Çanta açıktı. Partiyi düşündü, çantayı alıp ağzını kapamıştı. Bundan emindi. Kalbi deli gibi atarak tekrar çantayı açtı.

Metroda cüzdanını çaldırdığı zaman aklına geldi. Çantasını açtığını, cüzdanını göremediğini ve ağzının kuruduğunu hatırlıyordu, *Düşürdüm mü? Kaybettim mi?* Ve sonunda anlamıştı: *Çalınmış!* Bu da o zamanki gibiydi ama bin kez daha kötüydü. Clary korkuyla çantasını karıştırdı, giysileri ve resim defterini kenara itti ve bütün çantayı taradı. Hiçbir şey yoktu.

Aniden olduğu yerde durdu. Jace sabırsız bir tavırla hemen önünde durdu. Alec ve Isabelle çoktan bir blok kadar uzaklaşmışlardı. "Sorun nedir?" diye sordu Jace. Clary, onun alaycı bir şeyler eklemeye hazır olduğunu hissetti. Ama yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü Jace ciddileşmişti. "Clary?"

"Gitmiş," diye fısıldadı Clary. "Simon. Sırt çantamda..."

"Dışarı mı çıkmış?"

Bu mantıksız bir soru değildi, fakat yorgun ve korku içinde olan Clary mantıksız bir şekilde tepki verdi. "*Elbette çık-*

madı!" diye bağırdı. "Ne, birinin arabasının altında kalmasını ya da kedilere yem olmasını mı istiyo..."

"Clary..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Clary, çantayı Jace'in başına savururken. "Onu eski haline getirmeye gerek olmadığını söyleyen sendin..."

Jace refleksten doğan bir hareketle çantayı tuttu ve Clary'nin elinden alarak inceledi. "Fermuar yırtılmış," dedi. "Dışarıdan. Biri çantayı açmış."

Uyuşmuş bir halde başını iki yana sallayan Clary sadece fısıltıyla cevap verebildi. "Ben açmadım..."

"Biliyorum." Jace'in sesi nazikti. Ellerini ağzının iki yanına koyarak arkadaşlarına seslendi: "Isabelle! Alec! Siz devam edin! Biz size yetişiriz."

Oldukça uzaklaşmış olan iki kardeş durdular, Alec bir an tereddüt etti, fakat kızkardeşi onu kolundan yakalayıp metro girişine doğru sürükledi.

Clary'nin sırtına bir şey bastırdı: Bu, Jace'in eliydi ve Clary'yi nazikçe geri döndürmüştü. Clary onun kendisini sürüklemesine izin verdi ve birlikte Magnus'un binasının girişine döndüler. Alkol ve Clary'nin Aşağı Dünyalılarla bağdaştırdığı iğrenç, yapış yapış ter kokusu her yeri doldurmuştu. Elini Clary'nin sırtından çeken Jace Magnus'un ziline bastı.

"Jace," dedi Clary.

Jace ona döndü. "Ne?"

Clary doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Sence iyi midir?"

"Simon mı?" Jace tereddüt ettiğinde, Clary Isabelle'in onunla ilgili sözlerini hatırladı: *Cevabı duymaya dayanabileceğine emin olmadığın sürece ona bir şey sorma.* Bir şey söylemek yerine, Jace zile tekrar ve bu kez daha uzun süre bastı.

Magnus, minik girişte patlayan sesiyle cevap verdi. "DİNLENMEMİ BÖLMEYE CESARET EDEN KİM?"

Jace neredeyse gergin görünüyordu. "Jace Wayland. Hatırladın mı? Merkez'den."

"Evet." Magnus neşelenmiş gibiydi. "Mavi gözlü olan mı?"

"Alec'i kastediyor," dedi Clary.

"Hayır. Genellikle gözlerimin altın rengi olduğu söylenir," dedi Jace, diyafona. "Ve parlak."

"Ah, demek *osun.*" Magnus hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Clary bu kadar üzgün olmasa, kesinlikle gülebilirdi. "Yukarı gelsen iyi olur."

Büyücü, üzerinde ejderha desenli ipek bir kimono, başında altın rengi bir kukuleta ve yüzünde zorlukla gizleyebildiği bir rahatsızlıkla kapıyı açtı.

"Uyuyordum," dedi.

Jace, muhtemelen kukuletayla ilgili kaba bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama Clary araya girdi. "Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim..."

Büyücünün ayak bilekleri arasından küçük ve beyaz bir şey baktı. Zikzak gri çizgileri ve tüylü pembe kulaklarıyla, küçük bir kediden çok, büyük bir fareye benziyordu.

"CEO Miyav bu mu?" diye sordu Clary.

Magnus başıyla onayladı. "Geri döndü."

Jace, kedi yavrusuna küçümseyerek baktı. "Bu bir kedi değil ki," dedi. "Kobay fareye daha çok benziyor."

"Bunu söylediğini unutma nezaketini göstereceğim," dedi Magnus, ayağıyla CEO Miyav'ı arkaya doğru iterek. "Şimdi, buraya tam olarak ne için geldiniz?"

Clary yırtılmış çantasını gösterdi. "Simon. Kayboldu."

"Ah," dedi Magnus, "ne demek kayboldu?"

"Kayıp," diye tekrarladı Jace, "yani gitti, yok, burada olmamasıyla dikkat çekiyor, gözden kayboldu, ortadan kayb..."

"Belki de gidip bir şeyin altına saklanmıştır," dedi Magnus. "Zaten aptal olan birinin sıçan olmaya alışması kolay değildir."

"Simon aptal filan değil," diye itiraz etti Clary, öfkeyle.

"Bu doğru," dedi Jace. "Sadece *tipi* öyle. Aslında ortalamanın üzerinde bir zekası var." Sesi sakindi ama Magnus'a dönerken omuzları gergindi. "Biz çıkmak üzereyken, konuklarından biri Clary'ye yaklaştı. Sanırım çantayı yırtıp sıçanı aldı. Simon'ı yani."

Magnus ona düz düz baktı. "Eee?"

"Kim olduğunu öğrenmem gerek," dedi Jace. "Senin bildiğini tahmin ediyorum. Sonuçta Brooklyn'in Baş Büyücüsü'sün. Dairende senin bilmediğin çok fazla şey olacağını hiç sanmıyorum."

Magnus parlak tırnaklarından birini inceledi. "Bu konuda yanılmıyorsun."

"Lütfen bize söyle," dedi Clary. Jace'in eli, Clary'nin bileğinin etrafında sıkıldı. Clary'nin sessiz kalmasını istediği belliydi ama bu mümkün değildi. "Lütfen." Magnus iç çekerek elini indirdi. "Pekala. Şehrin yukarı kısmındaki inde kalan vampir motosikletlilerden birinin elinde kahverengi bir sıçan gördüm. Açıkçası, onlardan biri olduğunu sandım, çünkü bazen Gecenin Çocukları çok fazla içtiklerinde sıçanlara ya da yarasalara dönüşür." Clary'nin elleri titriyordu. "Ama şimdi onun *Simon* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu sadece bir tahmin. Yine de olası görünüyor."

"Bir şey daha var." Jace yeterince sakin konuşuyordu, fakat çoktan duyuları alarma geçmişti, tıpkı Clary'nin evinde Unutulmuş'la karşılaşmalarından önce olduğu gibi. "Bu in nerede?"

"Ne nerede?"

"Vampirlerin ini. Oraya gittiler, değil mi?"

"Sanırım." Magnus, oraya hayatta adım atmak istemezmiş gibi görünüyordu.

"Bana nerede olduğunu söyle."

Magnus başını iki yana salladı. "Tanımadığım bir sıradan için Gecenin Çocukları'yla başımı derde sokmaya hiç niyetim yok."

"Bir dakika," dedi Clary. "Simon'dan ne isteyebilirler? İnsanlara saldırmamaları gerektiğini sanıyordum..."

"Bence mi?" dedi Magnus, kaba bir tavırla. "Bence onun evcil bir sıçan olduğunu ve Gölge Avcıları'ndan birine ait evcil hayvanı öldürmenin eğlenceli olacağını düşündüler.

Anlaşmalar ne derse desin, sizden pek hoşlanmazlar. Ayrıca Ahit'te hayvan öldürmekle ilgili herhangi bir şey yok."

"Onu öldürecekler mi?" dedi Clary, şaşkınlıkla.

"Bu şart değil," dedi Magnus. "Kendilerinden biri olduğunu da düşünebilirler."

"Bu durumda ona ne olur?" diye sordu Clary.

"Şey, tekrar insana dönüştüğünde, onu *yine de* öldürürler. Ama fazladan birkaç saatiniz olabilir."

"O halde bize yardım etmek zorundasın," dedi Clary. "Yoksa Simon ölecek."

Magnus onu baştan aşağı süzdü. "Herkes ölür hayatım," dedi. "Buna alışman gerek."

Kapıyı kapatmak üzereyken, Jace ayağını aralığa sokup kapıyı itti. Magnus iç çekti. "Yine ne var?"

"Bize hala inin yerini söylemedin," dedi Jace.

"Ve söylemeyeceğim de. Sana dedim ya..."

Clary, Jace'i kenara itip öne geçti. "Benim beynimle oynadın," dedi. "Anılarımı çaldın. Bunu benim için yapamaz mısın?"

Magnus parlak kedi gözlerini kıstı. Uzakta bir yerde CEO Miyav bağırıyordu. Büyücü yavaşça başını eğdi ve yanındaki duvara sertçe vurdu. "Lanet olsun," dedi. "Şehrin üst kesiminde. Dumont Oteli."

"Yerini biliyorum." Jace memnun görünüyordu.

"Hemen oraya gitmemiz gerek. Geçit'in var mı?" diye sordu Clary, Magnus'a dönerek.

"Hayır." Magnus rahatsız olmuş gibiydi. "Geçit'leri oluşturmak çok zordur ve sahiplerine büyük risk getirir. Doğru şekilde kilitlenmezlerse, Geçit'lerden iğrenç şeyler gelebilir. New York'ta var olduklarını bildiklerim sadece Dorothea'nin ve Renwick'in evinde, ancak sahiplerinin kullandıracağına emin olsanız bile ki muhtemelen kullandırmazlar, ikisi de çok uzak. Anladınız mı? Artık gidin buradan." Magnus, Jace'in kapı aralığında duran ayağını işaret etti ama Jace kıpırdamadı bile.

"Bir şey daha," dedi Jace. "Buralarda kutsal bir yer var mı?"

"İyi fikir. Eğer bir vampir inine tek başına dalacaksan, önce dua etmende yarar var."

"Silahlara ihtiyacımız var," dedi Jace, ters bir tavırla. "Üzerimizdekilerden daha fazlasına."

Magnus başıyla onayladı. "Diamond Caddesi'nde bir Katolik kilisesi var. Bu işine yarar mı?"

Jace başıyla onaylayarak geri çekildi. "Bu..."

Kapı suratlarına kapandı. Koşuyormuş gibi nefes nefes olan Clary, ne yapacağını bilemeyecek Jace'e baktı. Jace onu kolundan yakalayıp merdivenlerden indirdi ve birlikte dışarı çıktılar.

14

DUMORT OTELİ

Diamond Caddesi'ndeki kilise, Gotik kemerli pencerelerinden yansıyan gümüşi ay ışığıyla gecenin içinde bir hayalet gibi görünüyordu. Binanın etrafını dökme demirden parmaklıklar sarıyordu ve mat siyaha boyanmışlardı. Clary, ön kapıyı sarstı ama üzerinde sağlam bir asma kilit vardı. "Kilitli," dedi, omzunun üzerinden Jace'e bakarak.

Jace stelini çıkardı. "Bana bırak."

Jace kilit üzerinde çalışırken, Clary sırtının düzgün kavisini ve tişörtünün kısa kollarının altından görünen kasları izledi. Ay ışığı saçlarını parlatıyor, altın renginden çok, gümüşi gibi gösteriyordu.

Asma kilit sonunda gürültülü bir takırtıyla açıldı. Jace halinden memnun görünüyordu. "Her zamanki gibi," dedi. "Bunda kesinlikle çok iyiyim."

Clary aniden rahatsız oldu. "Gecenin kendini kutlama kısmı bittiğinde, belki en iyi arkadaşımı kanlı bir ölümden kurtarabiliriz, ha?"

"Kanlı mı," dedi Jace, etkilenerek. "Bu ilginç bir yaklaşım."

"Ve sen de büyük bir..."

"Cık cık," diye sözünü kesti Jace. "Kilisede küfredilmez."

"Henüz kilisenin *içinde* değiliz," diye homurdandı Clary, Jace'in peşinden çift kanatlı ön kapıya uzanan patikada yürürken. Kapıların üzerindeki taş kemer muhteşemdi ve en üst noktasından bir melek aşağı bakıyordu. Sivri uçlu kuleler karanlık silüetler gibi gökyüzüne yükseliyordu ve Clary, o gece daha önce McCarren Parkı'ndan gördüğü kilisenin burası olduğunu anladı. Dudağını ısırdı. "Her nedense, bir kilise kapısının kilidini kırmak bana yanlış geliyor."

Jace'in ay ışığında aydınlanan profili sakindi. "Kırmayacağız," dedi, stelini cebine sokarken. Üzeri beyaz yara izleriyle dolu ellerinden birini, kapı sürgüsünün hemen üzerinde ahşap kapıya dayadı. "Merkez adına," dedi, "bu kutsal yere giriş izni istiyorum. Asla Bitmeyen Savaş adına, silahlarını kullanma izni istiyorum. Melek Raziel adına, karanlığa karşı bu görevimde beni kutsamanı istiyorum."

Clary ona anlamsızca baktı. Jace kıpırdamadı ama gece rüzgarı saçlarını gözlerine savuruyordu, Jace gözlerini kırpıştırdı ve tam Clary bir şey söyleyecekken, kapı tıkırdayarak ve menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Küçük alev noktalarıyla aydınlanan serin, karanlık bir alan önlerinde belirdi.

Jace geri çekildi. "Önden buyur."

Clary içeri girdiğinde, serin hava, taş ve mum kokularıyla birlikte etrafını sardı. Loş ışıkta boş sıralar sunağa doğru uzanıyordu ve karşı duvarda bir sürü mum, ateş böcekleri gibi yanıyordu. Enstitü'den farklı olarak -ki aslında sayılmazdı- daha önce hiçbir kilisenin içine girmediğini fark etti. Resimlerde ve filmlerde kiliselerin içlerini görmüştü. En sevdiği çizgi dizilerden biri, vampir rahipli bir kilisede geçiyordu. İnsanın kilisede kendini güvende hissetmesi gerekirdi, fakat Clary hiç de öyle hissetmiyordu.

Gölgelerin arasında tuhaf silüetler hareket ediyor gibiydi. Clary ürperdi.

"Taş duvarlar sıcaklığı dışarıda tutuyor," dedi Jace.

"Soğuktan ürpermedim," dedi Clary. "Ben... şey... daha önce bir kiliseye hiç girmedim."

"Enstitü'ye geldin ya."

"Yani, gerçek bir kilise. Ayin yapılan yerler."

"Gerçekten mi? Şey, bunlar ayin sırasında insanların oturduğu sıralar." Sesleri taş duvarlarda yankılanırken yürümeye devam ettiler. "Burası yarım kubbe. Biz burada duruyoruz. Şurası da sunak, rahip Komünyon'u orada uygular. Daima kilisenin doğu tarafında olur." Jace sunağın önünde eğildi ve Clary bir an için onun dua ettiğini sandı. Sunağın kendisi yüksek, koyu renk granitten yapılmıştı ve üzerine kırmızı bir örtü örtülmüştü. Arkasında süslü altın bir pano duruyor, üzerinde azizlerin ve şehitlerin motifleri görünüyordu, her

birinin başının üzerinde haleyi temsil eden düz, altın bir dişk vardı.

"Jace," diye fısıldadı Clary. "Ne yapıyorsun?"

Jace ellerini taş zemine yerleştirmiş, hızla ileri geri oynatıyor, sanki bir şey arıyordu. "Silahları arıyorum."

"Burada mı?"

"Genellikle sunağın altına gizlenirler. Acil durumlarda kullanmamız için."

"Bu, Katolik Kilisesi'yle aranızda bir tür anlaşma mı?"

"Pek sayılmaz. İblisler en az bizim kadar uzun süredir Dünya'dalar. Çeşitli şekillerde dünyanın her yerindeler: Yunan *daemon*'ları, Pers *daeva*'ları, Hindu *asura*'ları, Japon *oni*'leri. Çoğu inanç sisteminde, onların varlığı ve onlarla savaş da konuya katılır. Biz Gölge Avcıları hiçbir dine bağlı değiliz ve savaş sırasında bütün dinlerden yararlanabiliriz. Gerektiğinde bir Musevi sinagogundan veya bir Shinto tapınağından da yardım isteyebiliriz. Ah, işte burada." Clary yanında çömelirken, Jace tozları kenara itti. Sunağın önünde sekizgen taşlardan birinin içine bir mühür işlenmişti. Clary İngilizce bir kelime okur gibi mührü kolayca tanıdı. "Nefilim" anlamına gelen bir mühürdü.

Jace stelini çıkararak taşa değdirdi. Bir süre tıkırtılar duyuldu ve taş geri çekilerek alttaki karanlık bir bölmeyi açığa çıkardı. Bölmenin içinde uzun ahşap bir kutu vardı, Jace kapağı kaldırdı ve düzgün şekilde dizilmiş nesnelere tatmin olmuş bir tavırla baktı.

"Bütün bunlar ne?" diye sordu Clary.

"Kutsal su şişeleri, kutsanmış bıçaklar, çelik ve gümüş kılıçlar," dedi Jace, silahları çıkarıp önüne yığarken, "altın-gümüş alaşımı kablo -şu anda pek işimize yaramaz ama yedekte bulundurmak her zaman iyidir- gümüş mermiler, korunma tılsımları, haçlar, Davut yıldızları..."

"Tanrım," dedi Clary.

"Korkarım o buraya sığmaz."

"*Jace.*" Clary afallamıştı.

"Ne?"

"Bilmiyorum ama kilisede böyle şakalar yapmak bana yanlış geliyor."

Jace omuz silkti. "Ben inançlı biri değilim ki."

Clary ona şaşkın gözlerle baktı. "Değil misin?"

Jace başını iki yana salladı. Saçları yüzüne düştü ama Jace içi şeffaf sıvı dolu bir şişeyi inceliyordu ve saçlarını geri çekmeye gerek duymadı. Clary'nin parmakları bunu onun yerine yapmak için kıvranıyordu. "Benim dindar olduğumu mu sanıyordun?" diye sordu Jace.

"Şey." Clary tereddüt etti. "İblisler varsa, o zaman..."

"O zaman ne?" Jace şişeyi cebine tıktı. "Ah," dedi. "Yani bu varsa..." -aşağıyı, yeri işaret etti- "bu da olmalı." Bu kez yukarıyı, tavanı işaret etmişti.

"Bu sence de mantıklı değil mi?"

Jace elini bölmeye sokup bir kılıç çıkardı ve kabzasını inceledi. "Sana söylüyorum," dedi. "Hayatımın üçte birinde

iblis öldürdüm. En azından beş yüz tanesini çıktıkları cehenneme geri postaladım. Bütün bu süre boyunca -*tamamını* kastediyorum- asla bir melek görmedim. Gören birini de hiç duymadım."

"Ama Gölge Avcıları'nı başlangıçta yaratan bir melekti," dedi Clary. "Hodge öyle demişti."

"Bu güzel bir hikaye." Jace bir kedininki gibi kısık gözlerle Clary'ye baktı. "Babam Tanrı'ya inanırdı," dedi. "Ben inanmıyorum."

"Hiç mi?" Jace'i neden bu kadar deştiğinden emin değildi, kendisinin de Tanrı'ya ve meleklere inanıp inanmadığını daha önce hiç sorgulamamıştı ve biri sorsa, muhtemelen inanmadığını söylerdi. Ama Jace'de bir şey vardı, Clary onu zorlamak, şüphecilik kabuğunu kırmak ve bir şeye inandığını, bir şeyler hissettiğini, bir şeyleri umursadığını itiraf ettirmek istiyordu.

"Şöyle açıklayayım," dedi Jace, bir çift bıçağı kemerine sıkıştırırken. Vitraylı camlardan süzülen hafif ışık, yüzüne renk kareleri vurduruyordu. "Babam adil bir Tanrı'ya inanıyordu. Deus volt, derdi hep, 'çünkü Tanrı öyle istiyor.' Bu, Haçlıların da sloganıydı ve tıpkı babam gibi onlar da savaşa gidip kanlarını dökmüşlerdi. Onu kendi kanı içinde yatarken gördüğümde, Tanrı'ya inanmaktan vazgeçmedim, Tanrı'nın umursadığına inanmaktan vazgeçtim. Bir Tanrı olabilir, Clary, olmayabilir de, bence bunun bir önemi yok. Ne olursa olsun, biz yalnızız."

Şehrin üst kısmına giden vagonda onlardan başka kimse yoktu. Clary hiç konuşmadan oturuyor ve Simon'ı düşünüyordu. Arada bir Jace bir şey söyleyecekmiş gibi ona bakıyor, sonra yine sessizliğine geri dönüyordu.

Metrodan indiklerinde, sokaklar ıssız, hava ağır ve metal kokuluydu. Küçük bakkallar, çamaşırhaneler ve çek bozdurma merkezleri, ağır çelik kapılarının arkasında sessizce bekliyordu. Bir saat kadar aradıktan sonra nihayet oteli buldular. Buranın da terk edilmiş bir bina olduğunu düşünürken, Clary tabelayı gördü. Tabela asılı olduğu yerden kopmuştu ve bir ağacın arkasında sallanıyordu. Adının DUMONT OTELİ olması gerekirdi ama nedense biri N harfinin üzerini çizip yerine R harfi kazımıştı.

"Dumort Oteli," dedi Jace, tabelayı gördüğünde. "Komik."

Clary sadece iki yıl Fransızca görmüştü ama espriyi anlamasına yetecek kadar bilgisi vardı. "*Du mort*," dedi. "Ölüme ait."

Jace başıyla onayladı. Kanepenin arkasında bıyıklarını titreten fareyi görmüş bir kedi gibi bütün duyuları alarma geçmişti.

"Ama otel burası olamaz," dedi Clary. "Pencereler tahtalarla kapatılmış ve kapıya tuğla duvar çekilmiş... Ah," dedi sonra, Jace'in kendisine nasıl baktığını görerek. "Doğru. Vampirler. Ama içeri nasıl giriyorlar?"

"Uçuyorlar," dedi Jace, binanın üst katlarını işaret ederek. Bir zamanlar güzel ve lüks bir otel olduğu belliydi. Taş cep-

hesi kıvrımlı dal ve çiçek deseni oymalarıyla süslenmiş, yıllar boyunca kirli havaya ve asit yağmurlarına maruz kaldığı için aşınmıştı.

"Biz uçamayız," dedi Clary.

"Hayır," dedi Jace. "Uçamayız. Biz kırıp gireceğiz." Caddenin karşı tarafındaki otele doğru yürümeye başladı.

"Uçmak daha eğlenceli gibi görünüyor," dedi Clary, ona yetişmeye çalışırken.

"Şu anda her şey daha eğlenceli görünüyor." Jace'in bunda gerçekten ciddi olup olmadığını merak etti. Heyecanına ve yaklaşan avla ilgili tutumuna bakılırsa, iddia ettiği kadar üzgün görünmüyordu. *Kendi yaşıtları arasındaki herkesten daha fazla iblis öldürdü.* Bir savaştan isteksizce geri durarak insan o kadar iblis öldüremezdi.

Sıcak bir rüzgar esmeye, otelin önündeki ağaçların yapraklarını sallamaya ve çöpleri havalandırmaya başlamıştı. Civar tuhaf bir şekilde ıssız görünüyordu. Saat sabahın dördü olsa bile genellikle Manhattan'da daima sokakta birileri olurdu. Kaldırımda uzanan sokak lambalarının birçoğu bozuktu ama otele en yakın olanlar, bir zamanlar ön kapı olan yere uzanan çatlaklarla dolu patikaya loş sarı ışıklarını yansıtıyordu.

"Işıktan uzak dur," dedi Jace, Clary'yi yakasından tutup çekerken. "Pencerelerden izliyor olabilirler. Ve sakın başını kaldırıp yukarı bakma," diye ekledi ama çok geçti. Clary çoktan üst kattaki camı kırık pencerelere bakmıştı bile. Bir an için pencerelerden birinde bir hareket görür gibi olmuş-

tu, bir yüzün veya bir perdeyi çeken elin beyazlığı olabilecek bir şey.

"Haydi." Jace onu beraberinde sürükleyerek otele yakın gölgelerin arasına daldı. Clary daha da gerildiğini, nabız atışlarının hızlandığını ve kan basıncının kulaklarında uğuldadığını hissetti. Uzaktaki arabaların sesleri zayıf geliyor, sadece çöple dolu kaldırımdaki kendi ayak seslerini duyuyordu. Keşke bir Gölge Avcısı gibi daha sessiz yürüyebilseydi, belki bir gün Jace ona öğretirdi.

Otelin köşesinden dönerek, bir zamanlar muhtemelen servis alanı olarak kullanılan bir ara sokağa girdiler. Çöplerle dolu, dar bir sokaktı, küflü mukavva kutular, boş cam şişeler, parçalanmış naylonlar, Clary'nin ilk anda kürdan sandığı bir sürü küçük şey. Ama daha yakından bakınca...

"Kemikler," dedi Jace. "Köpek kemikleri, kedi kemikleri... Çok yakından bakma, vampirlerin çöplerini incelemek pek sevimli bir iş değildir."

Clary mide bulantısını bastırmaya çalıştı. "Eh," dedi, "en azından doğru yere geldiğimizi biliyoruz." Bu sözleri karşısında, Jace'in gözlerinde bir an saygı pırıltıları belirir gibi oldu.

"Ah, doğru yerdeyiz," dedi Jace. "Sadece içeri girmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Burada bir zamanlar pencereler olduğu belliydi, ancak şimdi hepsi tuğlalarla kapatılmıştı. Ne bir kapı ne de bir yangın çıkışı görünüyordu. "Burası bir otelken," dedi Jace,

sakince, "muhtemelen burası servis kapısıydı. Yani, bazı kargoları ön kapıdan sokup çıkaramazlardı ve kamyonların yanaşabileceği başka bir yer de görünmüyor. Bu yüzden, bir giriş olmalı."

Clary, Brooklyn'deki evine yakın küçük dükkanları ve bakkalları düşündü. Sabah erken saatte okula giderken oraya getirilen malları, ön kapılarının önünde kaldırıma yerleştirilmiş metal kapıları açan Koreli restoran sahiplerini görürdü. "Bence kapılar yerdedir. Muhtemelen çöplerin altında gömülüdür."

Bir adım arkasında olan Jace başıyla onayladı. "Ben de öyle düşündüm." İç çekti. "Sanırım çöpleri kenara çekmek zorunda kalacağız. Çöp bidonundan başlayabiliriz." Belirgin bir isteksizlikle çöp bidonunu işaret etti.

"Bunun yerine öfkeli bir iblis sürüsüyle karşılaşmayı tercih edersin, değil mi?" dedi Clary.

"En azından onların üstü kurtçuklarla dolu olmaz. Eh," diye ekledi sonra, "en azından çoğu. Bir zamanlar Grand Central'ın altındaki kanalizasyon tünellerinde takip etmek zorunda kaldığım bir iblis vardı..."

"Yapma," dedi Clary, bir elini kaldırarak. "Şu anda gerçekten havamda değilim."

"Sanırım bunu bana bir kız ilk kez söylüyor," dedi Jace.

"Benimle takılmaya devam edersen sonuncu da olmaz."

Jace'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Şu anda durup çene çalamayız, çöpleri kenara çekmemiz gerek." Çöp bido-

nuna yaklaştı ve bir tarafından tuttu. "Sen de diğer taraftan tut. İçindekileri boşaltacağız."

"Bunu yapmak çok fazla gürültü çıkarır," dedi Clary, dev bidonun diğer tarafındaki yerini alırken. Koyu yeşile boyanmış ve üzeri tuhaf lekelerle dolu standart bir belediye bidonuydu. Ama çoğu çöp bidonundan daha berbat kokuyordu, boğazına dolan ve onu kusmanın eşiğine getiren tatlı ve yoğun bir koku vardı. "İtmemiz gerek."

"Bak..." diye başladı Jace, ama aniden arkalarındaki gölgelerin arasından bir ses duyuldu.

"Bunu gerçekten yapmanız gerekiyor mu?" diye sordu ses.

Clary olduğu yerde donup kalarak ara sokağın girişindeki gölgelere baktı. Bir an için sesi hayal etmiş olabileceğini düşündü, fakat Jace de şaşkın bir şekilde donup kalmıştı. Bir şeyin onu şaşırtması ender bir durumdu, birinin sessizce ona yaklaşmasından daha da ender bir durum. Jace çöp bidonundan uzaklaştı ve elini kemerine götürürken sert bir sesle sordu: "Orada biri mi var?"

"*Dios mio.*" Akıcı bir İspanyolca konuşan keyifli bir erkek sesiydi. "Siz buralardan değilsiniz, değil mi?"

Gölgelerin en yoğun olduğu yerden çıktı. Jace'den daha büyük görünmeyen ama muhtemelen on beş santim daha kısa boylu bir gençti. İnce kemikli, iri koyu renk gözlü ve bir Diego Rivera tablosundaki karakterler gibi bal rengi tenliydi. Altında siyah pantolon ve üzerinde açık yakalı beyaz bir gömlek, boynunda da ışıkta hafifçe parıldayan altın bir zincir vardı.

"Öyle de diyebilirsin," dedi Jace, kısık gözlerle bakarken. Elini kemerinden uzaklaştırmadı.

"Burada olmamalısınız." Çocuk alnına dökülen siyah buklelerini bir eliyle kenara itti. "Burası tehlikelidir."

Kötü bir semt olduğunu anlatmaya çalışıyor. Durum hiç komik olmamasına rağmen, Clary neredeyse gülecekti. "Biliyoruz," dedi. "Sadece biraz kaybolduk, hepsi bu."

Çocuk çöp bidonunu işaret etti. "Onunla ne yapıyorsunuz?"

Suçüstü yakalandığımda yalan söylemeyi asla beceremem, diye düşündü Clary ve bu konuda daha iyi olmasını umduğu Jace'e baktı.

Jace onu hemen hayal kırıklığına uğrattı. "Otele girmeye çalışıyorduk. Çöp bidonunun arkasında bir kiler kapısı olabileceğini düşündük."

Çocuğun gözleri iri iri açıldı. "*Puta madre*, böyle bir şeyi neden yapacaksınız ki?"

Jace omuz silkti. "Şaka için, bilirsin. Biraz eğlenelim diye."

"Anlamıyorsunuz. Bu yer lanetlidir. Uğursuzluk getirir." Şiddetle başını iki yana sallayarak İspanyolca bir şeyler söylerken, Clary onun genel olarak beyaz çocukların aptallığı ve özel olarak kendilerinin aptallığı hakkında bir şeyler söylediğini tahmin etti. "Benimle gelin, sizi metroya götüreyim."

"Metronun yerini biliyoruz," dedi Jace.

Çocuk güldü. "*Claro.* Elbette biliyorsunuz, fakat benimle gelirseniz kimse sizi rahatsız etmez. Başınızın derde girmesini istemezsiniz, değil mi?"

"Bu duruma bağlı," dedi Jace. Ceketinin kenarını hafifçe açarak beline sıralanmış silahların pırıltısını gösterdi. "İnsanları otelden uzak tutman için sana ne kadar ödüyorlar?"

Çocuk arkasına baktı. Beyaz yüzleri, kırmızı ağızları ve parlak sivri dişli başka gölgeli silüetlerin dar ara sokağın ağzında biriktiğini hayal etti. Çocuk tekrar Jace'e döndüğünde dudakları gerilmişti. "Bana kim ne kadar ödüyor, *chico*?"

"Vampirler. Sana ne kadar ödüyorlar? Yoksa başka bir şey mi, seni kendilerinden biri yapacaklarını söyleyip ölümsüzlük mü önerdiler? Acı ve hastalık olmadan sonsuza dek yaşayacağını? Çünkü buna değmez. Güneş ışığını göremediğinde hayat aşırı uzun gelir, *chico*," dedi Jace.

Çocuğun yüzü ifadesizdi. "Adım Raphael. *Chico* değil."

"Ama neden söz ettiğimizi biliyorsun. Vampirleri biliyor musun?" diye sordu Clary.

Raphael başını yana çevirip yere tükürdü. Tekrar onlara döndüğünde gözlerinde nefret pırıltıları vardı. "*Los vampiros, si*, kan emici hayvanlar. Otel kapatılmadan önce bile hikayeler vardı, geceleri duyulan kahkahalar, ortadan kaybolan küçük hayvanlar, sesler..." Başını iki yana sallayarak duraksadı. "Mahalledeki herkes buradan uzak durması gerektiğini bilir ama ne yapabilirsin ki? Polisi arayıp sorunun vampirler olduğunu söyleyebilir misin?"

"Onları hiç gördün mü?" diye sordu Jace. "Ya da gören birini tanıyor musun?"

Raphael yavaşça konuştu. "Bir defasında bazı çocuklar vardı, bir grup arkadaş. Otele girip içerideki canavarları öldürmek istiyorlardı. Yanlarına tabancalar ve bıçaklar aldılar, hepsi bir rahip tarafından kutsanmıştı. Bir daha dönmediler. Teyzem daha sonra giysilerini evin önünde buldu."

"Kendi evinin önünde mi?" dedi Jace.

"Evet. Çocuklardan biri ağabeyimdi," dedi Raphael. "Artık bazen gecenin bir yarısı neden burada yürüdüğümü biliyorsunuz, teyzemin evinden kendi evime dönerken. Ve neden sizi uyardığımı da. İçeri girerseniz, bir daha çıkamazsınız."

"Arkadaşım içeride," dedi Clary. "Onu almaya geldik."

"Ah," dedi Raphael, "o zaman belki sizi uzak tutamam."

"Hayır," dedi Jace. "Ama endişelenme. Arkadaşlarının başına gelenler bize olmayacak." Kemerindeki melek bıçaklarından birini tutup kaldırdı, silahtan yayılan ince ışık elmacık kemiklerini vurgularken gözlerini gölgeledi. "Daha önce bir sürü vampir öldürdüm. Kalpleri atmaz ama yine de ölebilirler."

Raphael korkuyla inledi ve Clary'nin anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde İspanyolca bir şeyler söyledi. Aceleyle neredeyse bir naylon yığınına takılarak onlara yaklaştı. "Ne olduğunuzu biliyorum, St. Cecilia'daki yaşlı pederden sizin türünüzü duymuştum. Sadece hikaye olduğunu sanmıştım."

"Bütün hikayeler doğrudur," dedi Clary, kendisinin bile zor duyduğu bir sesle. Çocuk yumruklarını sıkmış halde Jace'e bakıyordu.

"Sizinle gelmek istiyorum," dedi.

Jace başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Size içeri nasıl girebileceğinizi gösterebilirim," dedi Raphael.

Jace bir an tereddüt etti. "Seni yanımızda götüremeyiz."

"Pekala." Raphael onun yanından geçti ve duvara dayanmış bir çöp yığınının kenarını tekmeledi. Orada, kahverengimsi kırmızı pasla kaplanmış metal bir ızgara vardı. Çömelip ızgarayı tuttu ve kaldırdı. "Ağabeyim ve arkadaşları buradan girdiler. Sanırım bodruma iniyor." Jace ve Clary yaklaşırken onlara baktı. Clary nefesini tuttu, çöpün kokusu çok ağırdı ve karanlıkta bile yığınların üzerinde dolaşan hamamböceklerini görebiliyordu.

Jace'in ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme okunuyordu. Melek bıçağı hala elindeydi. İçinden yayılan cadı ışığı yüzüne hayalet gibi bir ışık vurduruyor, ikisi de on bir yaşındayken korku hikayeleri anlattığında çenesinin altına el feneri tutan Simon'ı hatırlatıyordu. "Teşekkürler," dedi Jace, Raphael'e. "Bu işimize yarayacak."

Çocuğun yüzü solgundu. "Oraya girin ve benim ağabeyim için yapamadığımı, arkadaşınız için yapın."

Jace melek bıçağını kemerine tıktı ve Clary'ye baktı. "Peşimden gel," dedikten sonra, tek bir hareketle ızgara deliğinin içinden kaydı. Clary nefesini tutarak bir acı veya şaşkınlık çığlığı duymayı bekledi ama sadece Jace'in ayaklarının sert zemine indiğini duydu. "Sorun yok," diye seslendi Jace, boğuk bir sesle. "Aşağı atla, ben seni yakalayacağım."

Clary dönüp Raphael'e baktı. "Yardımın için teşekkürler."

Raphael bir şey söylemedi, sadece elini uzattı. Clary ona tutunarak vücudunu deliğe göre ayarladı. Raphael'in parmakları soğuktu. Elini gevşetince Clary delikten aşağı kaydı. Sadece bir saniyelik bir düşüştü ve Jace onu yakaladı, elbisesi kalçalarından yukarı doğru çıkmıştı ve Jace'in elleri Clary'nin çıplak bacaklarından kaydı. Jace neredeyse hemen geri çekildi. "Sen iyi misin?"

Clary, Jace'in kendisini karanlıkta göremediğine sevinerek elbisesini aşağı çekip düzeltti.

"İyiyim."

Jace hafifçe parlayan melek bıçağını kemerinden çıkarıp havaya kaldırdı ve etrafı aydınlatmasını bekledi. Alçak tavanlı, daracık bir yerde duruyorlardı. Beton zeminin çatlakları arasında birikmiş kirler görünüyordu ve duvarlarda belirmeye başlamış çatlaklar dikkat çekiyordu. Kapısı olmayan bir kiriş, başka bir odaya açılıyordu.

Arkasından gelen bir gürültüyle irkildi ve döndüğünde Raphael'i birkaç adım ötede dizleri kırık halde doğrulurken buldu. Izgara deliğinden peşlerinden gelmişti. Raphael durduğu yerde doğruldu ve manyak gibi sırıttı.

Jace ona öfkeyle baktı. "Sana demiştim ki..."

"Ben de seni duydum." Raphael elini havaya doğru salladı. "Bu konuda ne yapacaksın ki? Geldiğimiz yerden geri dönemem ve beni de ölülerin bulması için burada bırakamazsın... değil mi?"

"Aslında fena fikir değil," dedi Jace. "Belki aklın başına gelir." Gözlerinin altındaki mor halkalarla yorgun göründüğünü fark edince Clary şaşırdı.

"Şu taraftan gitmemiz gerek, merdivene doğru," dedi Raphael, işaret ederek. Otelin üst katlarındalar. Göreceksiniz." Jace'in yanından geçerek dar kapıdan çıktı. Jace başını iki yana sallayarak onun arkasından baktı.

"Sıradanlardan gerçekten nefret etmeye başlıyorum," diye söylendi.

Otelin alt katı boş depolar, boş bir çamaşırhane -çürümüş sepetler içinde küflü havlular dizilmişti- hatta paslanmaz çelikten tezgahları gölgelerin arasına uzanan terk edilmiş bir mutfağa açılan labirent gibi koridorlarla doluydu. Merdivenlerin çoğu gitmişti. Çürümemiş, kasıtlı olarak yıkılmış, duvarlara doğru süpürülmüş molozlara dönüştürülmüştü. Bir zamanlar lüks görünen İran halıları, şimdi onları küf tabakalarıyla karşılıyordu.

Eksik merdivenler Clary'yi şaşırttı. Vampirlerin merdivenlerle ne alıp veremediği vardı ki? Sonunda zarar görmemiş merdivenler buldular. Muhtemelen asansörlerin icat edilmediği günlerde otel çalışanları buradan temiz çamaşır götürüp getiriyor olmalıydılar. Şimdi basamakların üzerinde, gri kar birikintisi gibi görünen ve Clary'yi öksürten kalın toz tabakaları vardı.

"Şşşt!" diye tısladı Raphael. "Seni duyacaklar. Uyudukları yere çok yakınız."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Clary, fısıldayarak. Bu çocuğun burada bile olmaması gerekiyordu. Ona çıkardığı gürültüyle ilgili nutuk çekme hakkını ne veriyordu ki?

"Hissedebiliyorum." Gözlerinin ucu seğirince, Clary onun da kendisi kadar korktuğunu fark etti. "Sen hissedemiyor musun?"

Clary başını iki yana salladı. Tuhaf soğuk dışında hiçbir şey hissetmiyordu, dışarıdaki gecenin boğucu sıcağından sonra otelin içindeki serinlik çok yoğundu.

Merdivenin tepesindeki kapının üzerinde, yıllar boyunca biriken tozdan neredeyse zor okunan bir "Lobi" yazısı vardı. Jace kapıyı ittiğinde her tarafa pas parçaları yağdı. Clary kendini hazırladı...

Ama diğer taraftaki salon boştu. Kendilerini büyük bir fuayede bulmuşlardı. Çürüyen halıların altından, zaman içinde hırpalanmış ahşap zemin döşemeleri görünüyordu. Bir zamanlar bu salonun ortasında zarif kıvrımlı, yaldızlı tırabzanlı ve kırmızı halılı büyük bir merdiven duruyordu. Şimdi geriye kalan tek şey, karanlığa doğru uzanan basamaklardı. Merdivenin geri kalanı başlarının tepesinde sona eriyordu.

Görüntü, Jocelyn'in bayıldığı soyut Magritte tablolarındaki kadar gerçek dışıydı. Clary bu manzaraya *Hiçliğe Uzanan Merdiven* adını verebileceğini düşündü.

Sesi, her şeyi kaplayan toz kadar kuruydu.

"Vampirlerin merdivenlerle ne alıp veremediği var?"

"Hiçbir şey," dedi Jace. "Sadece onları kullanmaya ihtiyaçları yok."

"Buranın *kendilerine ait* olduğunu göstermelerinin bir şekli bu." Raphael'in gözleri parlıyordu. Neredeyse heyecanlı gibiydi. Jace ona yandan bir bakış attı.

"Sen daha önce hiç vampir gördün mü, Raphael?" diye sordu Jace.

Raphael ona neredeyse dalgın gözlerle baktı. "Neye benzediklerini biliyorum. İnsanlardan daha solgun, daha cılızlar ama çok daha güçlüler. Kedi gibi yürüyor, yılan gibi sıçrıyorlar. Güzel ve korkunçlar. Bu otel gibi."

"Buranın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Clary, şaşırarak.

"Yıllar önce nasıl bir yer olduğunu görmek zor değil. Bir zamanlar güzel olan ama güzelliğini geçen yıllara kaptıran yaşlı bir kadın gibi. Bir zamanlar bu merdivenin nasıl olduğunu bir hayal etsene, basamaklarının kenarında gaz lambaları uzanırken ve balkonları insanlarla doluyken. Şimdi olduğu gibi değil, çok..." Doğru kelimeyi bulamadı.

"Süsleri yolunmuş?" diye önerdi Jace.

Jace onu bir rüyadan uyandırmış gibi Raphael şaşkınlıkla baktı. Sarsılarak gülerken bakışlarını kaçırdı.

Clary, Jace'e döndü.

"Bunlar nerede? Vampirler yani?"

"Muhtemelen üst katta. Uyurken yarasalar gibi yukarıda olmayı severler. Üstelik neredeyse güneş doğmak üzere."

Başları iplere takılı kuklalar gibi, Clary ve Raphael aynı anda yukarı baktı. Başlarının üzerinde fresklerle süslü, yangından çıkmış gibi bazı yerleri çatlayıp kararmış bir tavan vardı sadece. Sol tarafta bir kemer karanlığa doğru uzanıyordu, iki taraftaki sütunlara yaprak ve çiçek motifleri işlenmişti. Raphael aşağı bakarken, boğazının kahverengi tenindeki beyaz bir yara izi kırpan bir göz gibi dikkatini çekti. Clary onun bu yarayı nasıl aldığını merak etti.

"Sanırım servis merdivenine dönsek iyi olur," diye fısıldadı Clary. "Burada kendimi çok açıkta hissediyorum."

Jace başıyla onayladı. "Oraya ulaştığımızda Simon'a seslenmen ve seni duyabileceğini umman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

Clary, korkusunun yüzünden belli olup olmadığını merak etti. "Ben..."

Tam devam edecekken, insanın kanını donduran bir çığlık duyuldu. Clary olduğu yerde hızla döndü.

Raphael. Yürümüş -veya sürüklenmiş- olabileceği yerdeki tozların üzerinde hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Clary refleksle Jace'e uzandı ama Jace çoktan harekete geçmiş, karşı duvardaki kemere ve arkasındaki gölgelere doğru koşmaya başlamıştı bile. Clary onu göremiyordu ama taşıdığı cadı ışığını izliyor, kendini hain bir perinin rehberliğinde bataklıktan geçiyormuş gibi hissediyordu.

Kemerin diğer tarafında bir zamanlar büyük bir balo salonu olan bir yer vardı. Harap haldeki zemin beyaz mermerdi ve

şimdi üzerindeki onca çatlakla yüzen buz parçalarını andırıyordu. Duvarlarda kıvrımlı balkonlar uzanıyordu ve hepsinin tırabzanları pas içindeydi. Altın çerçeveli aynalar belli aralıklarla dizilmişti ve her birinin tepesinde yaldızlı Eros başları vardı. Yapış yapış havada örümcek ağları antik duvaklar gibi görünüyordu.

Raphael salonun ortasında duruyordu. Clary ona koştu ve Jace daha yavaş bir şekilde arkasından geldi. "Sen iyi misin?" diye sordu Clary, nefes nefese.

Raphael yavaşça başıyla onayladı. "Gölgelerin arasında bir hareket gördüm gibi geldi. Bir şey yoktu."

"Servis merdivenine dönmeye karar verdik," dedi Jace. "Bu katta bir şey yok."

Raphael başıyla onayladı. "İyi fikir."

Peşlerinden gelip gelmediklerine bakmaya gerek duymadan kapıya doğru yürüdü. Daha birkaç adım atmışken Jace ona seslendi. "Raphael!"

Raphael merakla açılan gözlerle döndü ve Jace bıçağını fırlattı.

Raphael'in refleksleri hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Bıçak hedefini buldu ve darbenin etkisiyle Raphael yere savrulup çatlak mermer zemine hızla çarptı. Loş cadı ışığında kanı siyah gibi görünüyordu.

"Jace," diye tısladı Clary, inanamayan gözlerle bakarak. Jace sıradanlardan nefret ettiğini söylemişti ama hiç...

Clary, Raphael'in yanına koşmak için döndüğünde Jace onu sertçe kenara itti. Çocuğun üzerine atıp Raphael'in göğsündeki bıçağın kabzasını kavradı.

Ama Raphael daha hızlıydı. Bıçağa uzandı ama eli haç şeklindeki kabzaya değdiğinde bir çığlık attı. Simsiyah parlayan bıçak mermer zemine uçtu. Jace'in bir elinde Raphael'in gömleğinden bir parça, diğerinde Sanvi vardı. Bıçak o kadar parlak bir ışık yayıyordu ki Clary yine renkleri görebildi: Duvar kağıdının kraliyet mavisi, mermer zemindeki altın lekeler ve Raphael'in göğsüne yayılan kırmızı leke.

Ama Raphael gülüyordu. "Iskaladın," dedi ve beyaz sivri dişlerini göstererek ilk kez sırıttı. "Kalbimi ıskaladın."

Jace bıçağı daha sıkı kavradı. "Son anda kıpırdadın," dedi. "Bu çok düşüncesizce bir hareketti."

Raphael kaşlarını çattı ve kan tükürdü. Clary korkuyla ona bakarak geri çekildi.

"Ne zaman anladın?" dedi Raphael. Aksanı kaybolmuştu ve şimdi daha net bir İngilizceyle konuşuyordu.

"Daha sokaktayken tahmin ettim," dedi Jace. "Ama otele soktuktan sonra bizi ele vereceğini sanmıştım. Buraya girdikten sonra Ahit'in korumasının dışında kalacaktık. Adil oyun. Bunu yapmadığında, yanılıyor olabileceğimi düşündüm. Sonra boğazındaki yarayı gördüm." Bıçağını Raphael'in boğazından çekmeden hafifçe doğruldu. "Boynundaki zinciri ilk gördüğümde, ucunda haç asılı olabileceğini düşündüm. Vardı, değil mi? Aileni görmeye gittiğinde? Senin türün böylesine çabuk iyileşirken, o küçük yanık izi başka nasıl kalıcı olabilirdi ki?"

Raphael güldü. "Hepsi bu mu? Yara izim mi?"

"Fuayeden çıktığında, ayakların tozda iz bırakmadı. O zaman emin oldum."

"Canavarların peşinden içeri giren ve bir daha çıkmayan ağabeyin değildi," dedi Clary. "Sendin."

"İkiniz de çok zekisiniz," dedi Raphael. "Ama yeterince zeki değilsiniz. Yukarı bakın," dedi ve bir elini kaldırarak tavanı işaret etti.

Jace bakışlarını Raphael'in yüzünden ayırmadan eli kenara itti. "Clary. Ne görüyorsun?"

Clary başını yavaşça kaldırdı ve korkuyla yutkundu.

Bir zamanlar bu merdivenin nasıl olduğunu bir hayal etsene, basamaklarının kenarında gaz lambaları uzanırken ve balkonları insanlarla doluyken. Şimdi merdivenler insanlarla doluydu: Ölü beyazı yüzleri, aralanmış kırmızı ağızları ve keyifli bakışlarıyla bir sürü vampir.

Jace, hala Raphael'e bakıyordu. "Onları çağırdın, değil mi?"

Raphael hala sırıtıyordu. Göğsündeki yaradan artık kan akmıyordu. "Fark eder mi? Senin için bile çok fazlalar, Wayland."

Jace bir şey söylemedi. Kıpırdamamış olmasına rağmen, nefes nefeseydi ve Clary onun vampir çocuğu öldürme isteğinin gücünü hissedebiliyordu, bıçağı kalbine sokup yüzündeki sırıtışı sonsuza dek silmemek için kendini zor tuttuğu yüzünden anlaşılıyordu. "Jace," dedi Clary, uyaran bir tavırla. "Onu sakın öldürme."

"Neden olmasın?"

"Belki onu rehine olarak kullanabiliriz."

Jace'in gözleri iri iri açıldı. "*Rehine* mi?"

Clary, çok daha fazla vampirin Kemikler Şehri'ndeki Kardeşler gibi sessizce toplandığını görebiliyordu, ama Kardeşler'in teni böylesine renksiz ve beyaz değildi, ellerinin ucunda da böyle keskin ve kıvrık pençeler yoktu...

Clary dudaklarını ıslattı. "Ne yaptığımı biliyorum. Onu ayağa kaldır, Jace."

Jace bir an ona baktıktan sonra omuz silkti. "Pekala."

Raphael hırladı. "Bu komik değil."

"Sorun değil, kimse gülmüyor zaten." Jace ayağa kalktı ve Raphael'i de çekip kaldırarak bıçağını Raphael'in sırtına dayadı. "Kalbini arkadan da rahatlıkla deşebilirim," dedi. "Yerinde olsaydım yanlış bir hareket yapmazdım."

Clary başını çevirerek yaklaşan karanlık silüetlere baktı. Elini onlara doğru uzattı. "Olduğunuz yerde kalın," dedi. "Yoksa arkadaşım o bıçağı Raphael'in kalbine sokacak."

Kalabalığın arasında fısıltı veya kahkaha olarak algılanabilecek mırıltılar dolaştı. "*Kesin şunu,*" dedi Clary tekrar. Bu kez Jace onun göremediği bir şey yaptı ve Raphael sürpriz bir acıyla haykırdı.

Vampirlerden biri kolunu uzatarak yanındakileri durdurdu. Clary, onun Magnus'un partisinde gördüğü küpeli çocuk olduğunu fark etti. "Bu kız ciddi," dedi. "Bunlar Gölge Avcıları."

Başka bir vampir, kalabalığın arasından sıyrılarak onun yanına geldi, gümüşi folyo etekli ve mavi saçlı güzel bir Asyalı kızdı bu. Clary çirkin veya şişman vampirler olup olmadığını merak etti. Belki de çirkin insanları vampir yapmıyorlardı. Ya da çirkin insanlar sonsuza dek yaşamak istemiyordu. "Gölge Avcıları bölgemize girmiş," dedi. "Ahit'in korumasının dışındalar. Onları öldürelim derim, aramızdan birçoğunu öldürdüler."

"Buranın efendisi kim?" diye sordu Jace, düz bir sesle. "Öne çıksın."

Kız, sivri dişlerini göstererek hırladı. "Merkez'in dilini kullanma burada, Gölge Avcısı. Buraya girmekle Ahit'in kurallarını çiğnedin. Yasa burada sizi korumayacak."

"Yeter artık, Lily," dedi sarışın çocuk. "Efendimiz burada değil. Kendisi İdris'te."

"Onun yokluğunda biri burayı yönetiyor olmalı," dedi Jace.

Bir sessizlik oldu. Balkonlardaki vampirler tırabzanlardan aşağı sarkıyor, söylenenleri dinliyorlardı. Sonunda konuşan yine sarışın çocuk oldu: "Şu anda liderimiz Raphael."

Mavi saçlı kız, Lily, hoşnutsuzca tıslադı. "Jacob..."

"Bir takas öneriyorum," dedi Clary, Lily'nin tiradını ve Jacob'ın cevabını keserek. "Şimdiye kadar bu gece partiden birçok kişiyi buraya getirdiğinizin farkındasınızdır. Onlardan biri arkadaşım, adı Simon."

Jacob kaşlarını kaldırdı. "Vampir bir arkadaşın mı var?"

"O vampir filan değil. Gölge Avcısı da değil," dedi Clary, Lily'nin solgun gözlerinin kısıldığını görerek. "Sadece sıradan biri."

"Magnus'un partisinden buraya herhangi bir sıradanı getirmedik. Bu Ahit'e zıt düşer."

"Bir sıçana dönüşmüştü. Küçük kahverengi bir sıçan," dedi Clary. "Biri onun evcil hayvan olduğunu düşünerek..."

Devam edemedi. Ona deliymiş gibi bakıyorlardı. İliklerine kadar ürperdi.

"Şunu doğru anlayalım," dedi Lily. "Raphael'in karşılığında bir *sıçanı* mı istiyorsun yani?"

Clary umutsuzca Jace'e baktı. Jace'in düşünceleri bakışlarından belliydi. *Bu senin fikrindi. Kendi başınasın.*

"Evet," dedi Clary, tekrar vampirlere dönerek. "Önerdiğimiz takas bu."

Neredeyse ifadesiz beyaz yüzlerle ona düz düz baktılar. Başka bir ortamda olsa, Clary hepsinin afalladığını söyleyebilirdi.

Jace'in yanında durduğunu ve kesik nefeslerini hissetti. Acaba Clary'nin kendisini buraya sürüklemesine neden izin verdiğini mi merak ediyordu? Acaba ondan nefret etmeye mi başlıyordu?

"Sen bu sıçandan mı sözediyorsun?"

Clary gözlerini kırpıştırdı. Başka bir vampir, örgü saçlı zayıf zenci bir çocuk kalabalığın önüne çıkmıştı. Elinde kahverengi, küçük bir şey vardı. "Simon?" diye fısıldadı Clary.

Hayvan bir çığlık attı ve çocuğun elinde çılgınca tepinmeye başladı. Çocuk elindeki tutsak kemirgene tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. "Oh, ben bunu bizim Zeke sanmıştım. Neden böyle davrandığını merak ediyordum." Saç örgülerini zıplatarak başını iki yana salladı. "Bence bırakın kız onu alsın, dostum. Beni beş kere ısırdı bile."

Clary, özlem dolu ellerini Simon'a uzattı. Ama daha bir adım atamadan, Lily önüne dikildi. "Durun," dedi Lily. "Sıçanı alıp Raphael'i yine de öldürmeyeceğinizi nereden bilelim?"

"Size söz veriyoruz," dedi Clary, gergin bir tavırla, aslında gülmelerini bekliyordu.

Kimse gülmedi. Raphael alçak sesle İspanyolca bir şeyler söyledi. Lily, merakla Jace'e baktı.

"Clary," dedi Jace. Sesinde belirgin bir umutsuzluk vardı. "Bu gerçekten bir..."

"Yemin yoksa, takaş da yok," dedi Lily, onun kararsız ses tonunu yakalayarak. "Elliott, sıçanı sıkı tut."

Zenci çocuk Simon'ı daha sıkı tuttu ve sıçan Simon dişlerini vahşice Elliott'ın eline gömdü. "Ah," dedi çocuk. "Bu acıttı be."

Clary, bu fırsattan yararlanarak Jace'e fısıldadı: "Sadece yemin et! Bunun ne zararı olur ki?"

"Bizim için yemin etmek, siz sıradanlar için olduğu gibi değildir," dedi Jace, öfkeyle. "Ettiğim herhangi bir yemin beni sonsuza dek bağlar."

"Ah, öyle mi? Bozarsan ne olur peki?"

"Bozamam, sorun da bu."

"Lily haklı," dedi Jacob. "Bir yemin gerekiyor. Raphael'e zarar vermeyeceğinize yemin edin. Sıçanı size versek bile."

"Raphael'i incitmeyeceğim," dedi Clary, hemen. "Ne olursa olsun."

Lily hoşgörüyle gülümsedi. "Bizi endişelendiren sen değilsin ki." Raphael'i kemikleri bembeyaz belirginleşmiş yumruklarla tutan Jace'e baktı. Sırtının ortasında gömleği terden kararmıştı.

"Pekala," dedi Jace, sonunda. "Yemin ediyorum."

"Yemin'i söyle," dedi Lily. "Melek üzerine yemin et. Hepsini söyle."

Jace başını iki yana salladı. "Önce siz yemin edin."

Sözleri sessizlikte taşlar gibi yuvarlanarak kalabalıktan mırıltılar yükselmesine neden oldu. Jacob endişeli görünüyordu, Lily ise öfkeliydi. "Asla olmaz, Gölge Avcısı."

"Lideriniz elimizde." Jace'in bıçağının ucu Raphael'in boğazına daha fazla bastırdı. "Sizin elinizde ne var? Bir sıçan."

Elliott'ın ellerinde mıhlanmış olan Simon öfkeyle çığlık attı. Clary onu zenci çocuğun elinden kapmak için can atıyordu ama kendini tuttu. "Jace..."

Lily, Raphael'e baktı. "Efendimiz?"

Raphael başını öne eğmiş, siyah bukleleri yüzünün önüne düşmüştü. Gömleğinin yakasında kan lekesi vardı ve altındaki esmer teninden aşağı süzülüyordu. "Oldukça önemli bir

sıçan," dedi Raphael, "sonuçta onu almak için bu kadar yolu geldiğinize göre? Bence önce yemin etmesi gereken sensin, Gölge Avcısı."

Jace'in tutuşu daha da sertleşti. Clary, Jace'in kaslarının şiştiğini, parmak kemiklerinin belirginleştiğini ve dudaklarının öfkeyle seğirdiğini gördü. "Sıçan bir sıradan," dedi sertçe. "Onu öldürürseniz, Yasa sizi sorumlu tut..."

"Bizim bölgemizde. İzinsiz girenler Ahit tarafından korunmaz, bunu sen de bili..."

"Onu buraya siz *getirdiniz*," diye araya girdi Clary. "Kendisi izinsiz girmedi."

"Bu önemsiz bir detay," dedi Raphael, boğazındaki bıçağa rağmen sırıtarak. "Ayrıca... Söylentileri, Aşağı Dünya'da damarlarda akan kan gibi dolaşan haberi duymadığımızı mı sanıyorsunuz? Valentine geri döndü. Yakında Anlaşmalar ya da Ahit kalmayacak."

Jace sertçe başını kaldırdı. "Bunu nereden duydun?"

Raphael kaşlarını çattı. "Bütün Aşağı Dünyalılar bunu biliyor. Daha bir hafta önce bir Avcı sürüsünü harekete geçirmek için bir büyücüyü ziyaret etti. Ölümlü Kupa'yı araması için Unutulmuş'unu gönderdi. Onu bulduğunda, aramızda sahte bir barış filan kalmayacak, sadece savaş olacak. O zaman hiçbir Yasa gırtlağını parçalamamı engelleyemeyecek, Gölge Avcısı..."

Bu kadar Clary'ye yetmişti. Simon'ı kapmak için harekete geçti, Lily'yi omuzlayarak kenara itti ve sıçanı Elliott'ın elle-

rinden kaptı. Simon, Clary'nin elbisesinin koluna pençelerini geçirerek yukarı doğru hızla tırmandı.

"Tamam, sorun yok," diye fısıldadı Clary, "her şey yolunda." Ama hiç de öyle olmadığını biliyordu. Kaçmak için döndüğünde, ceketini yakalayan elleri hissetti. Clary karşı koydu ama elbisesine olanca gücüyle tutunmuş olan Simon'ı düşürme korkusuyla kendini kurtarmak için yeterince debelenemedi, Lily'nin siyah pençeli ince ve kemikli parmakları onu çok sıkı yakalamıştı. "Bırak beni!" diye haykırdı, vampir kıza bir tekme savururken. Çizmesinin ucu hedefini sertçe buldu ve Lily öfkeli bir acıyla bağırdı. Elini öne doğru uzattı ve Clary'nin yanağına başını arkaya savuracak kadar güçlü bir darbe indirdi.

Clary tökezledi, neredeyse düşüyordu. Jace'in adını haykırdığını duydu ve döndüğünde, onun Raphael'i bırakarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Clary ona ulaşmaya çalıştı ama Jacob onu omuzlarından yakalamış, parmaklarını etine gömmüştü.

Clary bir çığlık attı. Ne var ki çığlığı daha güçlü bir çığlıkla boğuldu, Jace elindeki cam şişelerden birini çıkarmış ve içindekini ona doğru savurmuştu. Yüzüne çarpan serin sıvıyı hissetti ve Jacob'ın dehşetle haykırdığını duydu. Parmaklarından duman yükselirken, vahşi bir hayvan gibi uluyarak Clary'yi bıraktı. Lily adını haykırarak ona doğru atıldı ve o kargaşada Clary birinin bileğini yakaladığını hissetti. Kendini kurtarmak için çekiştirdi.

"Kes şunu, salak! *Benim*!" dedi Jace, nefes nefese bir halde Clary'nin kulağına yaklaşarak.

"Oh!" Clary bir an için rahatladı ama sonra Jace'in arkasındaki tanıdık silüeti görünce tekrar gerildi. Bir çığlık attı ve aynı anda Jace eğilip dişlerini göstererek bir kedi hızıyla üzerine atılan Raphael'i karşıladı. Dişleri omzuna yakın bir yerde Jace'in gömleğine gömüldü ve Jace geri çekilmeye çalışırken kumaş uzunlamasına yırtıldı. Raphael dişlerini Jace'in boğazına uzatmış halde tutunmaya devam etti. Clary ellerini çantasına daldırarak Jace'in kendisine verdiği hançeri aradı...

Aynı anda küçük kahverengi bir şey Clary'nin ayaklarının dibine atladı ve hemen arkasından Raphael'in üzerine fırladı.

Raphael bir çığlık attı. Simon keskin dişlerini onun etine gömerek kolunda asılı kaldı. Jace'i bırakan Raphael, arkaya doğru savruldu ve İspanyolca küfürler savururken ağzından kan saçıldı.

Jace zorlukla yutkunarak toparlanmaya çalıştı. "Seni or..."

Dengesini bulmayı başaran Raphael, sıçanı kolundan çekip aldı ve mermer zemine fırlattı. Simon bir kez acıyla haykırdıktan sonra Clary'ye doğru koştu. Clary yere eğilip onu aldı ve canını yakmamaya çalışarak göğsüne bastırdı. Parmaklarının arasında minik kalbinin hızlı atışlarını hissetti. "Simon," diye fısıldadı. "Simon..."

"Buna zamanımız yok. Onu sıkı tut." Jace, Clary'yi kolundan yakaladı ve acı verici bir güçle tuttu. Diğer elinde parıltılı melek bıçağını tutuyordu. "Yürü."

Yarı iterek, yarı sürükleyerek, Clary'yi kalabalığın kenarına doğru götürdü. Vampirler bıçağın üzerlerine vuran ışığına karşı yüzlerini buruşturuyor, hepsi köşeye sıkışmış kedi gibi tıslıyordu.

"Bu kadar ortalıkta durduğunuz yeter!" Bu Raphael'di. Kolundan kan akıyordu ve sivri dişlerini yine ortaya çıkarmıştı. Şaşkınlıkla ortalıkta dikilen vampirlere öfkeyle baktı. "Bu davetsiz misafirleri yakalayın!" diye bağırdı. "İkisini de öldürün! Sıçanı da!"

Vampirler, Jace ve Clary'ye yaklaşmaya başladı; bazıları yürüyor, bazıları havada süzülüyor, bazılarıysa kanat çırpan yarasalar gibi balkonlardan aşağı dalıyordu. Kalabalıktan sıyrıldıklarında Jace hızını artırdı ve karşı duvara doğru yöneldi. Clary yüzünü buruşturarak ona bakmak için biraz döndü. "Sırt sırta durmamız filan gerekmez mi?"

"Ne? Neden?"

"Bilmiyorum. Filmlerde bu tür... durumlarda... öyle yapıyorlar."

Clary, Jace'in sarsıldığını fark etti. Korkuyor muydu? Hayır, kahkahalarla gülüyordu. "Sen," dedi Jace, nefes nefese, "sen şimdiye dek gördüğüm en..."

"En ne?" diye çıkıştı Clary. Kırık mobilya parçalarına takılmamaya dikkat ederek dikkatle gerilemeye devam ediyorlardı. Jace melek bıçağını başlarının üzerinde tutuyordu. Clary, vampirlerin bıçağın ışığında nasıl etraflarındaki halkayı koruduklarını görebiliyordu. Acaba bıçak onları daha ne kadar uzak tutabilirdi?

"Hiçbir şey," dedi Jace. "Bu bir durum değil, tamam mı? Ben bu kelimeyi işler gerçekten kötüleştiğinde kullanırım."

"*Gerçekten* kötüleştiğinde mi? Bu yeterince kötü değil mi? Ne istiyorsun yani, bir nükleeer..."

Sözünü tamamlamaya fırsat bulamadan, Lily ışığa meydan okuyan bir sıçrayışla, tüyler ürperten bir çığlıkla ve dudaklarını gererek ortaya çıkardığı sivri dişleriyle Jace'in üzerine atıldı. Jace ikinci bıçağını kemerinden çıkardı ve havaya savurdu. Lily, kolunda derin ve uzun bir yarıkla çığlık atarak geri savruldu. O sendelerken, etrafındaki diğer vampirler yaklaştı. Sayıları çok fazlaydı.

Elini kemerine götürdü ve parmakları hançerin kabzasını kavradı. Eline yabancı ve soğuk gelmişti. Nasıl kullanacağını bile bilmiyordu. Bıçaklamak bir yana, daha önce birine vurmamıştı bile. Araba anahtarı ve kurşun kalem gibi sıradan şeylerle soyguncular a ve tecavüzcülere nasıl karşı koyacaklarını öğrendikleri gün beden eğitimi dersine bile girmemişti. Bıçağı kemerinden çekip çıkardı ve titreyen eliyle kaldırdı.

O anda pencereler içeri doğru patladı ve her tarafa cam kırıkları yağdı. Bir çığlık atarken, kendisinden ve Jace'den en fazla bir kol boyu uzaktaki vampirlerin hızla döndüğünü ve yüzlerinde şaşkınlıkla karışık korku ifadesi belirdiğini gördü. Kırılan pencerelerden, dört ayaklı ve yere yakın, kürkleri cam kırıklarıyla dolu onlarca silüet içeri atladı. Gözleri ateş mavisiydi ve gırtlaklarından yükselen alçak hırıltılar birleşerek şelaleyi andıran bir uğultu yaratıyordu.

Kurtlar.

"İşte *bu*," dedi Jace, "bir durum."

15

KİMSESİZ VE ÇARESİZ

Kurtlar hırlayarak dört ayak üzerinde yaklaşırken, şaşkın durumdaki vampirler geriliyordu. Sadece Raphael yerinden kıpırdamamıştı. Gömleği toz ve kan içinde yaralı kolunu tutuyordu. "*Los Niños de la Luna,*" diye tısladı. Neredeyse hiç İspanyolca bilmeyen Clary bile, onun ne dediğini anlamıştı. Ay Çocukları, kurt adamlar. "Birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum," diye fısıldadı Clary, Jace'e. "Vampirler ve kurt adamlar."

"Ediyorlar. Birbirlerinin inlerine asla girmezler. Asla. Ahit bunu yasaklar. Bir şey olmuş olmalı. Bu kötü. Çok kötü."

"Öncekinden neden daha kötü olabilir ki?"

"Çünkü," dedi Jace, "bir savaşın ortasında kalmak üzereyiz."

"BİZİM YERİMİZE GİRMEYE NASIL CESARET EDERSİNİZ?" diye bağırdı Raphael. Yüzüne hücum eden kan yüzünden kıpkırmızı kesilmişti.

Kurtların en irisi, köpekbalığı gibi dişleri olan gri bir canavar, köpek gibi sesler çıkararak güldü. Öne çıkarken, iki adım arasında değişti ve olduğu yerden yükseldi. Şimdi uzun beyaz saçları ip gibi sarkan kalın kaslı, uzun boylu bir adama dönüşmüştü. Üzerine kot pantolon ve kalın bir deri mont giymişti. İnsana benziyordu ama deneyimli yüzünde hala kurtları andıran bir şeyler vardı. "Buraya kan dökmeye gelmedik," dedi. "Buraya kızı almaya geldik."

Raphael aynı anda hem şaşkın hem de öfkeli görünüyordu. "Kimi?"

"İnsan kız." Kurt adam güçlü kollarından birini kaldırarak Clary'yi işaret etti.

Clary kıpırdayamayacak kadar şaşkındı. Daha önce avuçlarının arasında çırpınan Simon hareketsiz kaldı. Arkasında Jace, belirgin şekilde küfür ediyordu. "Bana kurt adamları tanıdığını söylememiştin." Ama Clary onun ses tonundan, en az kendisi kadar şaşırdığını anlamıştı.

"Tanımıyorum ki," dedi.

"Bu kötü," dedi Jace.

"Bunu daha önce de söyledin."

"Tekrarlamaya değer buldum."

"Eh, değmez." Clary ona doğru geriledi. "*Jace*. Hepsi bana bakıyor."

Bütün yüzler Clary'ye dönmüştü ve hepsi şaşkın görünüyordu. Raphael'in gözleri kısıldı. Yavaşça kurt adama geri döndü. "Onu alamazsınız," dedi. "Bölgemize izinsiz girdi, bu yüzden bize ait."

Kurt adam güldü.

"Bunu söylemene çok sevindim," dedi ve öne doğru atıldı. Havada vücudu değişti ve tekrar kurda dönüştü, parçalamaya hazır dişleriyle vampirin üzerine indi. Raphael'in göğsüne çarptığı anda, ikisi birlikte yere yuvarlandı. Karşılıklı öfke ulumalarıyla, vampirler kurt adamlara saldırdı ve iki taraf balo salonunun ortasında çarpıştı.

Clary hayatı boyunca böyle bir gürültü duymamıştı. Bosch'un cehennem tablolarında ses efektleri olsaydı, muhtemelen böyle bir şey olurdu.

Jace bir ıslık çaldı. "Raphael gerçekten son derece kötü bir gece geçiriyor."

"Ne olmuş?" Clary'nin vampire sempati duyduğu filan yoktu. "*Biz* ne yapacağız?"

Jace etrafa bakındı. Kalabalığın hemen kenarında, bir köşeye sıkışmışlardı, şu ana kadar kimse onlara aldırmamasına rağmen, bunun uzun sürmeyeceği kesindi.

Clary bu düşüncesini söze dökemeden, Simon aniden vahşice kıvranarak onun elinden kurtuldu ve yere atladı. "Simon!" diye bağırdı Clary, sıçan köşeye koşup küflü bir kadife perdenin arkasında gözden kaybolurken. "Simon, *dur*!"

Jace'in kaşları kalktı. "Ne yap..." Hemen uzanıp Clary'yi kolundan yakaladı. "Clary, peşinden gitme. Kaçıyor. Sıçanlar bunu yapar."

Clary ona öfkeyle baktı. "O bir sıçan değil. O Simon. Ve seni nankör yaratık, senin için Raphael'e saldırdı o." Clary kolunu çekip kurtararak Simon'ın peşinden koştu, Simon perdenin katlarının arasında durmuş, heyecanla çığlıklar atıyor ve patileriyle perdelere vuruyordu. Nihayet onun kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığını anlayan Clary, perdeleri tutup kenara çekti. Küf yüzünden yapış yapıştılar ama arkalarında...

"Bir kapı," dedi Clary, heyecanla. "Seni dahi sıçan!"

Simon sevinçle ciyakladı ve Clary'nin kendisini almasına izin verdi. Jace hemen arkasındaydı. "Bir kapı, ha? Bakalım açılıyor mu?"

Clary tokmağı tutup çevirmeye çalıştı ama yüzü asıldı. "Kilitli. Ya da sıkışmış."

Jace kapıya bir omuz indirdi. Kapı kıpırdamadı bile. Bir küfür savurdu. "Omzum bir daha asla aynı olmayacak. Bana senin hemşirelik yapmanı istiyorum."

"Sadece kapıyı kır, olur mu?"

Jace gözlerini iri iri açarak Clary'nin arkasına baktı. "Clary..."

Clary olduğu yerde döndü. Dev bir kurt kalabalıktan sıyrılmış, kulaklarını dar kafasına yapıştırmış halde ona doğru koşuyordu. Uzun kırmızı dilini dışarı sarkıtmış, dev gibi,

gri-siyah bir yaratıktı. Clary bir çığlık attı. Jace bir küfür daha savurarak kapıya tekrar yüklendi. Clary elini kemerine götürdü, hançeri kaptı ve fırlattı.

Daha önce hiç silah fırlatmamıştı ve bunu fırlatmayı da düşünmemişti. Bu haftadan önce silahları sadece resimlerde görmüştü, dolayısıyla hançer havada döne döne uçup kurt adamın yan tarafına olanca ağırlığıyla gömülürken herkesten çok Clary'nin kendisi şaşırmıştı.

Kurt adam inleyerek yavaşladı ama arkadaşlarından üçü çoktan onlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Biri yaralı yaratığın yanında dururken, diğerleri koşmaya devam etti. Clary bir kez daha haykırırken, Jace üçüncü defa kapıya yüklendi. Bu kez parçalanan tahtaların çatırtısı ve dökülen pasların hışırtısı arasında bir gümbürtüyle bel verdi.

"Üç kez daima işe yarar," dedi Jace nefes nefese. Kırık kapının arkasındaki karanlık alana doğru daldı ve olduğu yerde dönüp elini sabırsızca Clary'ye uzattı. "Clary, çabuk!"

Clary hızla onun peşinden daldı ve kapıyı arkasından kapadı, aynı anda iki ağır vücut gürültüyle kapıya çarptı. Sürgüyü bulmaya çalıştı ama Jace'in kapıyı kırdığı noktada sürgü de fırlayıp gitmişti.

"Eğil," diye bağırdı Jace. Clary bunu yaparken, başının üzerinden geçen stelin parıltısını gördü. Jace neredeyse gözle izlenemeyecek kadar hızlı hareketlerle kapıya bir şeyler çizdi, Clary onun oyduğu şeyi görmek için başını çevirdi: Orak gibi bir kavis, üç paralel çizgi ve ışınları olan bir yıldız: *Takipçilere karşı koru.*

"Hançerini kaybettim," dedi Clary. "Özür dilerim."

"Böyle şeyler olur." Jace stelini cebine attı. Kurtlar kapıya tekrar tekrar yüklenirken gümbürtüler koptu ama kapı dayandı. "Mühür onları tutar ama uzun sürmez. Acele etsek iyi olur."

Clary başını kaldırıp baktı. Rutubetli bir geçitteydiler, dar bir merdiven karanlığa doğru uzanıyordu. Basamaklar ahşaptı ve tırabzanlar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Simon burnunu Clary'nin ceketinin cebinden dışarı uzattı ve karanlıkta düğme gibi parlayan gözlerle baktı. "Pekala," dedi Clary, Jace'e. "Önden git."

Jace sırıtmak istiyormuş da bunun için çok yorgunmuş gibi baktı. "Önden gitmek istediğimi bilirsin. Ama yavaş hareket edeceğiz," dedi. "Bu basamakların ağırlığımıza dayanabileceğinden emin değilim."

Clary de emin değildi. İkisi tırmandıkça, basamaklar ağrılarından ve sancılarından sızlanan yaşlı bir kadın gibi çatırdayıp gıcırdıyordu. Clary dengesini korumak için tırabzanı tuttu ve koca bir parça koparak elinde kaldı, attığı küçük çığlığa karşılık olarak Jace yorgun bir tavırla güldü ve sonra dönüp Clary'nin elini tuttu. "Gel, bana tutun."

Simon sıçan dilinde alaycı bir gülüş sayılabilecek bir ses çıkardı. Jace duymamış gibiydi. Cesaret edebildikleri ölçüde hızla tırmanıyorlardı. Merdiven binanın tepesine kadar spiral çizerek yükseliyordu. Katları tek tek geçerken hiçbir kapıya rastlamadılar. Dördüncü kata ulaştıklarında, boğuk

bir patlama merdiveni sarstı ve yukarı doğru bir toz bulutu yükseldi.

"Kapıyı geçtiler," dedi Jace. "Lanet olsun, daha uzun süre dayanacağını sanmıştım."

"Koşacak mıyız?" diye sordu Clary.

"*Artık* koşacağız," dedi Jace. Ağırlıkları altında inleyip gıcırdayan tahtalara ve tabanca ateşi gibi seslerle yerlerinden fırlayan çivilere aldırmadan koşmaya başladılar. Beşinci kata ulaşmışlardı, kurtların tahta basamaklara vuran patilerinin çıkardığı gürültüleri duyuyordu ama Clary bunun kendi hayal gücünden kaynaklanıyor olabileceğini de düşünüyordu. Aslında ensesinde sıcak bir nefes olmadığını biliyordu, fakat giderek yaklaşan hırıltılar ve ulumalar dehşet verici ölçüde gerçekti.

Altıncı kata ulaştıklarında, Clary nefes nefeseydi ve ciğerleri yanıyordu. Yine de kapıyı gördüğünde içinde zayıf bir sevinç belirdi. Ağır çelik kapının üzerinde perçin çivileri vardı ve bir tuğlayla aralık bırakılmıştı. Clary bunun nedenini düşünmeye fırsat bulamadan Jace bir tekmeyle kapıyı açtı, Clary'yi dışarı itti ve peşinden o da dışarı fırladıktan sonra kapıyı kapadı. Kapı arkalarında tıkırtıyla kilitlendi. *Tanrı'ya şükür,* diye düşündü Clary.

Diğer tarafa döndü.

Gece karanlığı etraflarını sarıyordu ve gökyüzündeki az sayıda yıldız, elmas parçaları gibi parlıyordu. Gökyüzü siyah değil, yaklaşan şafağı haber verircesine koyu maviydi. Tuğla

bacalarla dolu boş bir beton terastaydılar. İhmalden kararmış eski bir su kulesi, bir taraftaki platformunun üzerinde yükseliyordu; diğer tarafta, kalın bir gemici muşambası, büyük bir kereste yığınını örtüyordu. "Binaya buradan girip çıkıyor olmalılar," dedi Jace, kapıya bakarak. Clary şimdi soluk ışıkta onu ve gözlerinin altında belirmiş halkaları daha net görebiliyordu. Giysilerindeki kan -çoğu Raphael'indi- siyah gibi görünüyordu. "Buraya uçuyorlar. Tabii bunun bize bir yararı yok."

"Bir yangın merdiveni olabilir," dedi Clary. Birlikte terasın kenarına doğru yürüdüler. Clary yüksekten asla hoşlanmazdı ve on kat aşağıdaki caddeye bakınca midesi bulandı. Gerçekten de otelin yan tarafında işe yaramaz bir metal yığını gibi görünen yangın merdiveni vardı. "Tabii olmayabilir de," dedi Clary. Çıktıkları kapıya baktı. Terasın ortasında, kulübe gibi bir şeye yapılmıştı. Tokmak sertçe sarsılıyor, kulübe titriyordu. En fazla birkaç dakika daha dayanabilirdi.

Jace avcunun içiyle gözlerini ovaladı. Kurşuni hava insanı boğuyor, Clary'nin tüylerini diken diken ediyordu. Jace'in yakasından süzülen ter damlasını görebiliyordu. Elinde olmadan yağmur yağmasını diledi. Yağmur bu sıcağı alıp götürebilirdi.

Jace kendi kendine mırıldandı. "Düşün, Wayland, *düşün*..."

Clary'nin zihninde bir şey biçimlenmeye başladı. Göz kapaklarının ardında bir mühür dans ediyordu: Tek bir çiz-

giyle birleştirilmiş aşağı doğru iki üçgen, bir çift kanat gibi bir mühür...

"İşte *bu*," dedi Jace, ellerini indirerek. Bir an Clary onun zihnini okuyup okumadığını merak etti. Altın rengi gözleri parlayarak, Jace ona heyecanla baktı. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum." Terasın diğer ucuna koştu, duraksadı ve dönerek Clary'ye baktı. Clary, düşünceleri hala parıltılı biçimlerle dolu halde şaşkın şaşkın duruyordu. "Haydi, Clary!"

Mühürlerle ilgili düşünceleri zihninden atan Clary, onun peşine takıldı. Jace gemici muşambasına ulaşmıştı ve kenarını çekiştiriyordu. Muşamba kenara savrulduğunda altından keresteler veya hurdalar değil, parıltılı krom, işlenmiş deri ve pırıl pırıl boyalar çıktı. "*Motosikletler mi*?"

Jace en yakındakine uzandı, muazzam büyüklükte koyu kırmızı bir Harley! Benzin tankının ve çamurluklarının üzerinde altın alev motifleri vardı. Bir bacağını üzerinden aşırıp oturdu ve omzunun üzerinden Clary'ye baktı. "Atla!"

Clary afallamış halde ona baktı. "Dalga mı geçiyorsun? Sen bunları nasıl kullanacağını biliyor musun ki? Anahtarın var mı?"

"Anahtara ihtiyacım yok," diye açıkladı Jace, sonsuz bir sabırla. "İblis enerjisiyle çalışıyor. Şimdi, benimle geliyor musun, yoksa başka birine tek başına mı binmek istersin?"

Clary hiçbir şey düşünemeyerek Jace'in arkasına yerleşti. Zihninin derinliklerinde bir yerde bir ses bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu.

"Güzel," dedi Jace. "Şimdi kollarını bana dolayıp sıkı tutun." Clary kendisine söyleneni yaptı. Jace öne eğilip stelin ucunu motosikletin kontağına soktu. Clary bacaklarının arasındaki motosikletin güçlü bir gümbürtüyle çalıştığını görünce şaşırdı. Simon onun ceket cebinde korkuyla bir çığlık attı.

"Her şey yolunda," dedi Clary, elinden geldiğince yatıştırıcı bir tavırla. "Jace!" diye bağırdı, motosikletin gürültüsünün üzerinden. "Ne yapıyorsun?"

Jace bağırarak cevap verdiğinde Clary tam olarak duyamadı ama "Motoru ısıtıyorum!" gibi bir şey olduğunu tahmin etti.

Clary gözlerini kırpıştırdı. "O zaman acele et! Kapı..."

Tam o anda teras kapısı çatırdayarak menteşelerinden kurtuldu ve savrularak açıldı. Kurtlar dışarı fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı. Üzerlerinde vampirler uçuşuyor, tıslayarak ve bağırarak geceyi avcı çığlıklarıyla dolduruyordu.

Jace'in kolunun geriye doğru çekildiğini hissetti ve motosiklet hızla ileri doğru atıldı. Öne doğru fırlarlarken Clary, Jace'in kemerine sıkıca tutundu. Lastikler beton zeminde kayarken, motosiklet önüne çıkan kurtları etrafa savurarak metal bir canavar gibi hızla ilerledi. Jace'in bağırarak bir şey söylediğini duydu ama onca gürültünün arasında kelimeleri seçemedi. Terasın kenarı hızla yaklaşıyordu ve Clary gözlerini kapamak istiyordu ama bir şey onu gözlerini açık tutmaya zorladı. Bir an sonra motosiklet korkuluğun bir yerini delerek

boşluğa fırladı ve on kat aşağıdaki asfalta doğru bir kaya gibi düşmeye başladı.

Clary çığlık attıysa da, daha sonra hatırlamayacaktı. Lunaparktaki bir hız trenine binmiş gibi, midesi ağzında, kolları havada bir halde kendini düşüşün hızına kaptırmıştı. Motosiklet sarsılarak düzeldiğinde, Clary neredeyse şaşırmamıştı bile. Artık düşmek yerine elmaslarla aydınlatılmış gibi görünen gökyüzüne doğru yükseliyorlardı.

Clary arkaya dönüp baktığında, bir grup vampirin otelin terasında kurtlarla sarılmış halde durduğunu gördü. Bakışlarını kaçırdı, bu oteli bir daha görmek istemiyordu.

Jace neşeyle ve rahatlamanın etkisiyle çığlıklar atıyordu. Clary öne eğilip kollarını sıkıca ona doladı. "Bir çocukla motosiklete binersem, annem kemiklerimi kıracağımı söylemişti," diye bağırdı, kulaklarına vuran rüzgarın gürültüsünün ve motorun gümbürtüsünün arasında.

Jace'in kahkahalarını duyamadı ama vücudunun sarsıldığını hissetti. "Beni tanısaydı bunu söylemezdi," diye seslendi Jace, iddialı bir tavırla. "Ben mükemmel bir sürücüyüm."

Clary daha önce söylenen bir şeyi hatırladı. "Vampir motosikletlerinden *sadece bazılarının* uçabildiğini söylediğini sanıyordum."

Jace motosikleti kırmızıdan yeşile dönmek üzere olan bir trafik lambasının etrafından döndürdü. Clary aşağıda arabaların kornalarını, ambulans sirenlerini ve otobüslerin fren

hidroliklerini duyabiliyordu ama aşağı bakmaya cesaret edemiyordu. "Sadece bazıları uçabilir!" dedi Jace.

"Bunun onlardan biri olduğunu nereden bildin?"

"Bilmiyordum ki!" diye bağırdı Jace ve motosikleti neredeyse havada dikey olarak yükselten bir şey yaptı. Clary bir çığlık atarak tekrar onun kemerine tutundu.

"Aşağı bakmalısın!" diye bağırdı Jace. "Harika görünüyor!"

Merakın gücü yükseklik korkusuna baskın gelince, Clary zorlukla yutkunarak gözlerini açtı.

Tahmin ettiğinden daha yüksekteydiler ve bir an için dünya altında baş döndürücü bir hızla kayıyormuş gibi geldi. Parkın uzağında doğuya, şehrin sağ kıyısı boyunca uzanan otobana doğru uçuyorlardı.

Clary'nin elleri uyuşmuş, göğsü sıkışmaya başlamıştı. Güzel olduğunu görebiliyordu, şehir bir gümüş ve cam ormanı gibi etraflarında yükseliyor, Manhattan'ı bir yara izi gibi kesen Doğu Nehri'nin donuk gri pırıltısı dikkat çekiyordu. Serin rüzgar saçlarına ve çıplak dizlerine vuruyor, sıcak ve yapış yapış geçen günlerden sonra rahatlatıyordu. Yine de bir uçakla bile daha önce hiç uçmamıştı ve zeminle aralarındaki boşluk yüreğini hoplatıyordu.

Nehrin üzerinden geçerken gözlerini kısmaktan kendini alamadı. Queensborough Köprüsü'nün hemen üzerindeyken, Jace motosikleti güneye çevirdi ve adaya doğru yöneltti. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ve Clary, uzakta Brooklyn Köprüsü'nün parıltılı kemerini ve onun ötesinde,

ufuk çizgisinin hemen üzerinde, Özgürlük Heykeli'ni seçebiliyordu.

"Sen iyi misin?" diye bağırdı Jace.

Clary bir şey söylemedi, sadece ona daha sıkı sarıldı. Köprüye doğru yol almaya başladıklarında, Clary kabloların arasından göz kırpan yıldızları gördü. Köprüden bir sabah treni geçiyordu, uykudan yeni kalkmış yolcularını taşıyan Q treni. O trene ne kadar sık bindiğini düşündü. Yükseklik korkusu yeniden içini kaplarken, mide bulantısıyla gözlerini sımsıkı kapadı.

"Clary?" diye seslendi Jace. "Clary, sen iyi misin?"

Clary gözlerini açmadan başını iki yana salladı. Keskin bir şey göğsünü kaşıdı. Daha ısrarcı bir şekilde tekrarlanana kadar Clary ona aldırmadı. Sonunda bir gözünü zorlukla açtı ve Simon'ın başını ceketinin cebinden çıkarmış olduğunu ve bir patisiyle elbisesini çekiştirdiğini gördü. "Sorun yok, Simon," dedi Clary, aşağı bakmamaya çalışarak. "Sadece köprü..."

Sıçan onu teker kaşıdı ve patisiyle Brooklyn tarafındaki liman bölgesini işaret etti. Baş dönmesiyle ve mide bulantısıyla boğuşan Clary, onun gösterdiği yöne baktı ve depolarla fabrikaların arkasında ince bir gün doğumu çizgisi gördü. "Evet, çok güzel," dedi Clary, gözlerini tekrar kapatarak. "Çok güzel bir gün doğumu."

Jace aniden vurulmuş gibi kaskatı kesildi. "Gün doğumu mu?" diye bağırdı, motosikleti vahşice sağa doğru çevirirken. Clary'nin gözleri açıldı ve yaklaşan şafakla masmavi

pırıldamaya başlamış olan suya doğru pike yaptıklarını gördü.

Clary, aralarında Simon'ı sıkıştırmamaya dikkat ederek Jace'e olabildiğince yaklaştı. "Gün doğumunda bu kadar kötü olan ne ki?"

"Sana söyledim! Bu motosiklet iblis enerjisiyle çalışıyor!" Jace, motosikleti nehre doğru iyice alçalttı, şimdi tekerlekler nehrin yüzeyine çarparak etrafa su atıyordu. Clary'nin yüzü de ıslandı. "Güneş doğar doğmaz..."

Motosiklet öksürüp tıksırmaya başladı. Jace bir küfür savurarak gazı kökledi, motosiklet öne doğru atıldı, sonra tekrar tekledi. Güneş Brooklyn limanının üzerinde yüzünü göstermeye başladığında, Jace hala küfrediyordu. Nehri geçip dar kıyıya çıktıklarında, Clary altlarındaki bütün taşları ve kumları rahatça görebiliyordu. Otobanın trafiğine yeni girmişlerdi ki tekerlekler geçmekte olan bir tırın tepesine değdi. Diğer tarafta devasa bir süpermarketin çöplerle dolu otoparkı vardı. "Sıkı tutun!" diye bağırdı Jace, motosiklet altlarında sarsılırken. "Sıkı tutun, Clary! *Sakın...*"

Motosiklet sarsıldı ve ön tekerleğinin üzerinde otoparkın asfaltına çarptı. Öne doğru savruldu ve zeminde Clary'nin başını boyun kıracak bir şiddetle ileri geri sallayarak kaymaya başladı. Hava yanık lastik kokusuyla doldu. Motosiklet yavaşlasa da kaymaya devam ediyordu. Sonunda beton bir otopark bariyerine öyle bir şiddetle çarptı ki Clary havaya savruldu ve Jace'in kemeri ellerinden kurtuldu. Yere yuvarlandığında,

kollarını Simon'ın etrafında koruyucu bir halka biçiminde birleştirecek zamanı zor bulabildi.

Sert bir şekilde yere çarptı ve kolu acıyla kasıldı. Öksürürken yüzüne ıslak bir şey çarptı. Elini cebine attı, boştu! Simon'ın adını söylemeye çalıştı ama nefes nefeseydi ve sesi çıkmıyordu. Soluklanmaya çalıştı. Yüzü ıslaktı ve köprücük kemiğine doğru bir ıslaklık yayılıyordu.

Bu kan mı? Gözlerini kırpıştırarak açtı. Yüzü koca bir çürük gibiydi, kollarıysa yanıyor ve acıyordu. Sağ kolunun üstünde, kirli su birikintisinin içinde yatıyordu. Gerçekten şafak sökmüştü, güneş ışınlarıyla tanınmaz bir kül yığınına dönüşmekte olan motosikletin kalıntılarını görebiliyordu.

Jace de acı içinde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Clary'ye doğru hızla yürümeye başladı ama sonra yavaşladı. Ceketinin kollarından biri yırtılmıştı ve sol kolunda uzun, kanlı bir yarık vardı. Ter, toz ve kanla matlaşmış altın sarısı buklelerinin altında, yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Jace'in kendisine neden öyle baktığını merak etti. Acaba bacaklarından biri kopup, bir kan gölünün içinde otoparkın bir yerine mi savrulmuştu?

Clary ayağa kalkmaya çalışırken, omzunda bir el hissetti. "Clary?"

"Simon!"

Clary'nin yanında dizleri üzerinde oturuyor, kendisi de inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Giysileri buruş buruştu ve gözlüğünü bir yerlerde kaybetmişti ama onun dışında bir şeyi yok gibi görünüyordu. Gözlüğü olmadan

daha küçük, savunmasız ve biraz şaşkındı. Clary'nin yüzüne dokunmak için elini uzattı ama Clary yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Ah!"

"Sen iyi misin? Harika görünüyorsun," dedi Simon, kendini toparlamaya çalışırken. "Şimdiye dek gördüğüm en güzel..."

"Şu anda gözlüğün yok da ondan," dedi Clary. Ama hazırcevap bir karşılık beklediyse de, alamadı. Bunun yerine Simon kollarını ona doladı ve göğsüne bastırdı. Giysileri kan, ter ve toz kokuyordu, kalbiyse çok hızlı atıyordu ve farkında olmadan Clary'nin çürüklerine bastırıyordu. Yine de onun kollarında olmak ve iyi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

"Clary," dedi Simon. "Ben sandım ki..."

"Senin için geri dönmeyeceğimi mi sandın? Elbette döndüm," dedi Clary. "Elbette döndüm."

Clary ona sımsıkı sarıldı. Tişörtünün aşırı yıkanmış kumaşından, çenesinin altına değen köprücük kemiğinin keskin açısına kadar her şey tanıdıktı. Simon onun adını söyledi ve Clary de güven verici bir tavırla onun sırtını okşadı. Bir an için başını çevirip baktığında, Jace'in güneşin parlaklığı gözlerini acıtmış gibi başka tarafa döndüğünü gördü.

16

DÜŞEN MELEKLER

Hodge öfkeden deliye dönmüştü. Clary ve çocuklar topallayarak, üstleri başları kan ve pislikle kaplı halde geldiğinde, fuayede arkasında Alec ve Isabelle'le duruyordu ve hiç zaman kaybetmeden, Clary'nin annesine parmak ısırtacak bir nutuk çekmeye başlamıştı. Gittikleri yerle ilgili kendisine yalan söylemelerini -Jace bunu yapmıştı- veya bir daha asla Jace'e güvenmeyeceğini eklemeyi unutmamış, hatta Yasa'ya karşı gelmek, Merkez'den atılmak ve antik Wayland adına gölge düşürmek konusunda bir şeyler de söylemişti. Nihayet nutuğu bittiğinde, Jace'e öfkeyle baktı. "Kendi inatçılığın yüzünden başkalarını da tehlikeye attın. Bu, asla omzundan silkip atmana izin vermeyeceğim bir davranış, Jace Wayland."

"Planım bu değildi," dedi Jace. "Omuz filan silkemem, çünkü omzum çıktı."

"Seni tanımasam, fiziksel acının sana yeterli olacağını düşünebilirdim," dedi Hodge, öfkeyle. "Ama yapacağın tek şey, önümüzdeki birkaç günü yanında Alec ve Isabelle'le revirde huysuzluk ederek geçirmek olurdu. Hatta bundan zevk bile alabilirsin."

Hodge üçte iki haklıydı: Jace ve Simon gerçekten revirdeydi ama Clary -daha önce üstünü temizlemeye gitmişti- birkaç saat sonra geldiğinde, yanlarında sadece Isabelle vardı. Hodge kolundaki şişmiş çürüğü tedavi etmişti ve duşta geçirdiği yirmi dakika, vücudundaki asfalt tozunun çoğunu götürmüştü, yine de her tarafı ağrıyor ve sızlıyordu.

Pencere pervazında oturan ve fırtına bulutu gibi görünen Alec, onu görünce kaşlarını çattı. "Ah, demek sensin."

Clary ona aldırmadı. "Hodge yola çıktığını ve buraya geldiğinde ikinizi de hayatta bulmayı umduğunu söyledi," dedi Clary, Simon ve Jace'e. "Ya da ona benzer bir şey."

"Umarım acele eder," dedi Jace. Üzerinde hala pis kıyafetleriyle, dikleştirilmiş bir çift yastığa dayanmış halde yatakta oturuyordu.

"Neden? Canın mı yanıyor?" diye sordu Clary.

"Hayır. Acı eşiğim çok yüksektir. Aslında, eşikten ziyade büyük ve güzel dekore edilmiş bir fuaye olduğu söylenebilir. Ama canım kolay sıkılır." Gözlerini kısarak Clary'ye baktı. "Otelde bana verdiğin sözü hatırlıyor musun? Eğer sağ kalırsak, hemşire kıyafetleri giyip bana sünger banyosu yaptıracağını söylemiştin."

"Sanırım yanlış duymuşsun," dedi Clary. "Sana sünger banyosu yaptırma sözünü Simon vermişti."

Jace, kendisine sırıtarak bakan Simon'a isteksizce döndü. "Ayağa kalkar kalkmaz, yakışıklı," dedi Simon.

"Seni sıçan olarak bırakmamız gerektiğini biliyordum," dedi Jace.

Clary güldü ve etrafında onlarca yastık ve kucağında battaniye yığınlarıyla belirgin şekilde rahatsız görünen Simon'a yaklaşıp yatağının kenarına oturdu. "Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biri peynir eziciyle masaj yapmış gibi," dedi Simon, bacaklarını göğsüne doğru çekerken yüzünü buruşturarak. "Ayak kemiklerimden birini kırdım. O kadar şişti ki Isabelle ayakkabımı kesmek zorunda kaldı."

"Seninle bu kadar ilgilendiğine sevindim." Clary sesindeki öfkeyi gizlemeye gerek duymadı.

Simon, bakışlarını Clary'nin gözlerinden ayırmadan öne eğildi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Clary yarı isteksizce başıyla onayladı. "Odamda olacağım. Hodge sizinle ilgilendikten sonra oraya gelebilirsin."

"Tamam." Sonra Clary'yi şaşırtan bir şekilde uzandı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Küçük bir öpücüktü, daha çok dudaklarının yanağına sürünmesi gibi. Ama Clary ondan uzaklaşırken kızardığını biliyordu. Muhtemelen kızarmış olmalıydı, çünkü herkes ikisine bakıyordu.

Koridora çıktığında şaşkın bir neşeyle yanağına dokundu. Yanağa konan bir busenin çok fazla anlamı olamazdı ama

Simon'dan beklenmeyecek bir şeydi. Belki de Isabelle'e bir şey anlatmaya çalışıyordu? *Erkekler,* diye düşündü Clary, *ne kadar şaşırtıcı oluyorlar.* Ve Jace de yaralı prens tribindeydi. Onun yatak örtülerinin ilmek sayısıyla ilgili sızlanmasına izin vermeden oradan ayrılmıştı.

"Clary!"

Şaşkınlıkla döndüğünde, Alec'in kendisine yetişmeye çalışarak koridordan geldiğini gördü. Yanına gelip durdu. "Seninle konuşmam gerek."

Clary ona şaşkın gözlerle baktı. "Ne hakkında?"

Alec tereddüt etti. Beyaz teni ve koyu mavi gözleriyle en az kızkardeşi kadar güzeldi ama Isabelle'in aksine, kendini daha çirkin göstermek için elinden geleni yapıyordu. Buruş buruş bluzu ve karanlıkta tek başına kesmiş gibi görünen saçları bunun sadece bir parçasıydı. Kendisiyle barışık birine benzemiyordu. "Sanırım gitmen gerek. Eve dön," dedi Alec.

Alec'in kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ama yine de içinden onu tokatlamak geldi. "Alec, en son eve gittiğimde, orada bir Unutulmuş'la karşılaştım. Ondan önce de bir Avcı'yla. Sivri dişleri olan bir yaratıktı. Kimse eve dönmeyi benden daha çok isteyemez, ne var ki..."

"Yanında kalabileceğin akrabaların olmalı?" Alec'in sesinde bir umutsuzluk tınısı vardı.

"Hayır. Ayrıca, Hodge burada kalmamı istiyor," dedi Clary.

"Bu mümkün değil. Yani, yaptığın şeylerden sonra..."

"Ne yapmışım ki?"

Alec zorlukla yutkundu. "Jace senin yüzünden neredeyse ölüyordu."

"Benim yüzümden mi? Neden sözediyorsun sen?"

"Arkadaşının peşinden o şekilde koşmanız, onu nasıl bir tehlikeye attığını biliyor musun? Sen..."

"Onu mu? Jace'i mi?" Clary onun sözünü tamamlamasına izin vermedi. "Bilgin olsun diye söylüyorum ki hepsi onun fikriydi. Magnus'a inin yerini o sordu. Silahları almak için kiliseye o gitti. Onunla gitmeseydim bile bunu yapacaktı."

"Anlamıyorsun," dedi Alec. "Onu tanımıyorsun. *Ben* tanıyorum. O dünyayı kurtarmak zorunda olduğunu sanıyor, bunu yapmaya çalışırken kendini öldürtmekten çekinmez. Bazen ölmek istediğini bile düşünüyorum ama bu, onu teşvik edebileceğin anlamına gelmiyor."

"Anlamıyorum," dedi Clary. "Jace bir Nefilim. Yaptığınız şey bu, insanları kurtarıyorsunuz, iblisleri öldürüyorsunuz, kendinizi tehlikeye atıyorsunuz. Dün gecenin ne farkı vardı ki?"

Alec kendini daha fazla kontrol edemedi. "Çünkü *beni arkada bıraktı!*" diye bağırdı. "Normalde ben onun yanında olur, arkasını kollar, güvende olmasını sağlardım. Ama sen... sen bir ayak bağısın, bir *sıradan*sın." Bu kelimeyi bir küfür gibi söylemişti.

"Hayır," dedi Clary. "Değilim. Ben de Nefilim'im, tıpkı senin gibi."

Alec onu küçümseyerek baktı. "Belki," dedi. "Ama eğitimin yok, silahın yok, hiçbir şeyin yok, hala işe yaramazsın, anladın mı? Annen seni sıradanların dünyasında yetiştirmiş ve ait olduğun yer orası. Burası değil. Jace'in bizden biri değilmiş gibi davranmasına neden oluyorsun. Ona Merkez'in yeminini bozduruyorsun, Yasa'yı çiğnetiyorsun..."

"Son haber," diye araya girdi Clary. "Ben Jace'e hiçbir şey *yaptırmıyorum*. O kendi istediklerini yapıyor. Bunu bilmen gerekir."

Alec ona daha önce hiç görmediği türden tiksindirici bir iblismiş gibi baktı. "Siz sıradanlar böylesine bencilsiniz, değil mi? Senin için ne yaptığı, ne tür kişisel risklere girdiği hakkında hiçbir fikrin yok mu? Sadece onun güvenliğinden sözetmiyorum. Her şeyini kaybedebilir. Babasını ve annesini kaybetti zaten, elinde kalan son aileyi de kaybetmesini mi istiyorsun?"

Clary geriledi. Öfke, içinde karanlık bir dalga gibi yükseldi. Alec'e öfkeliydi, çünkü söylediklerinde kısmen haklıydı, diğer her şeye ve herkese de öfkelendi: Babasını kendisi daha doğmadan elinden alan o buzlu yola, kendisini neredeyse öldürtmek üzere olan Simon'a, şehit olmaktan çekinmeyen ve yaşayıp yaşamamayı umursamayan Jace'e. Her şey koca bir yalanken onu umursuyormuş gibi davranan Luke'a. Oynadığı rolün aksine sıkıcı, normal, sıradan bir anne olmayan, gerçekte tamamen farklı, Clary'nin hakkında hiçbir şey bilmediği cesur bir kahraman olan annesine, üstelik Clary ona umutsuzca ihtiyaç duyarken, o anne şimdi yanında yoktu!

"Bencillikten mi sözediyorsun?" diye tısladı Clary, Alec'in geri adım atmasına neden olan bir öfkeyle. "Sen bu dünyada kendinden başka kimi umursuyorsun ki, Alec Lightwood? Daha önce tek bir iblis bile öldürmemiş olmana şaşmamak gerek, çünkü bunu yapamayacak kadar korkaksın!"

Alec afallamıştı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Jace."

Alec suratına tokat yemiş gibi baktı. "Bunu yapmaz. Jace bunu asla söylemez."

"Söyledi." Şimdi Alec'in canını nasıl yaktığını görebiliyordu ve bundan zevk duyuyordu. Bu kez ona acı çektirebilecek biriyle karşılaşmıştı. "Onur ve dürüstlük kavramlarıyla ilgili atıp tutabilir, sıradanların bunlara sahip olmadığını söyleyerek istediğin kadar böbürlenebilirsin ama gerçekten dürüst *olsaydın*, bu öfke patlamasının tek nedeninin ona aşık olman olduğunu itiraf ederdin. Bunun gerçekte..."

Alec gözle izlenemeyecek kadar hızlı hareket etti ve Clary başının arkasında keskin bir patlama hissetti. Clary'yi duvara o kadar sert savurmuştu ki başının arkası ahşap panele çarpmıştı. Öfkeli gözlerini iri iri açarak yüzünü Clary'ninkine yaklaştırdı. "Böyle bir şeyi," diye fısıldadı, dudakları zorlukla kıpırdanarak, "ona asla ama asla söyleme, yoksa seni öldürürüm. Melek üzerine yemin ederim ki seni öldürürüm."

Alec'in tuttuğu yer, acıyla zonkluyordu. Clary elinde olmadan acıyla inledi. Alec bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırarak onu bıraktı ve elini yanmış gibi çekti. Tek keli-

me etmeden dönüp revire doğru yürümeye başladı. Yürürken sarhoş veya başı dönen biri gibi sallanıyordu.

Clary onun arkasından bakarak kolunu ovalarken, yaptığı şeye kendi de inanamıyordu. *Aferin sana, Clary. Şimdi gerçekten senden nefret etmesini sağladın.*

Aslında hemen yatağa girmesi gerekirdi ama yorgunluğuna rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Sonunda sırt çantasından resim defterini çıkardı ve resim yapmaya başladı. Başlangıçta öylesine çizgiler çekiyordu, vampirlerin otelinin çürüyen yüzünden bir detay: Patlak gözleriyle sivri dişli bir canavar heykeli. Boş bir sokak, sarı ışık yayan tek bir sokak lambası, ışığın hemen kenarında karanlık bir silüet. Beyaz gömleğinde kan lekesi ve boynunda haç yarasıyla Raphael'i çizdi. Sonra çatıda dikilerek on kat aşağıdaki caddeye bakan Jace'in resmini yaptı. Korkmuyor, sanki yüksekliğe meydan okuyordu, kendi yenilmezliğine olan sarsılmaz inancıyla doldurama-yacağı hiçbir boşluk yokmuş gibi. Rüyasında olduğu gibi, Kemikler Şehri'nde gördüğü melek heykelinde olduğu gibi onu sırtında kanatlarla çizdi.

Sonunda annesinin resmini yapmaya çalıştı. Jace'e Gri Kitap'ı okuduktan sonra kendini farklı hissetmediğini söylemişti ve bu çoğunlukla doğruydu. Ancak şimdi annesinin yüzünü zihninde canlandırmaya çalışırken, Jocelyn'le ilgili anılarında farklı olan bir şey olduğunu anlıyordu: Annesinin yara izlerini, sırtını ve omuzlarını kaplayan minik beyaz işaretleri görebiliyordu.

Bütün hayatı boyunca annesinin çizdiği profilin bir yalan olduğunu bilmek canını yakıyordu. Gözleri nemlendi ve resim defterini yastığının altına itti.

O sırada kapı vuruldu, tereddütlü, zayıf bir vuruş. Hemen gözlerini ovaladı. "Girin."

Gelen Simon'dı. Clary onun ne berbat durumda olduğuna gerçekten dikkat etmemişti. Duş almamış, giysileri yırtılmış, leş gibi olmuştu ve saçları darmadağınıktı. Tuhaf bir resmiyetle kapıda tereddüt etti.

Clary yatakta yana kayarak ona yer açtı. Simon'la birlikte yatağa oturmakta kendisine yabancı gelen bir şey yoktu, yıllar boyunca birbirlerinin evlerinde kalmışlar, çocukluklarında battaniyelerden çadırlar ve kaleler yapmışlar, daha büyüdüklerindeyse gecenin geç saatlerine kadar birlikte çizgiroman okumuşlardı.

"Gözlüğünü bulmuşsun," dedi Clary. Ama camlardan biri çatlaktı.

"Cebimdeydi. Tahminimden daha iyi durumda. LensCrafters'a güzel bir mesaj yazmayı düşünüyorum." Clary'ye yaklaşıp yanına oturdu.

"Hodge seni tedavi etti mi?"

Simon başıyla onayladı. "Evet. Hala üzerimde bijon anahtarıyla çalışılmış gibi hissediyorum ama kırık bir şey yok, yani artık yok." Simon ona doğru döndü. Mahvolmuş camların arkasındaki gözler son derece tanıdıktı: Koyu renk ve ciddi bakışlı, yaşıtı olan erkeklerin umursamadığı ama kızların

uğruna cinayet işleyeceği türden kirpiklerle çevrili gözler. "Clary... her şeyi öyle riske atarak benim için dönmen..."

"Yapma." Clary, çekingen bir tavırla elini kaldırdı. "Sen de benim için aynı şeyi yapardın."

"Elbette," dedi Simon, samimi bir tavırla. "Yine de aramızdaki şeyin hep böyle olduğunu düşünmüştüm."

Clary şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani," dedi Simon, açıkça belli olması gereken bir şeyi açıklamak zorunda kaldığına şaşırmış gibi bir tavırla, "her zaman, ben sana daha fazla ihtiyaç duyan kişi oldum."

"Bu doğru *değil*." Clary çok şaşırmıştı.

"Doğru," dedi Simon, kendinden emin bir şekilde. "Senin asla kimseye ihtiyacın yok gibiydi, Clary. Her zaman o kadar kendine yeten biri oldun ki. İhtiyacın olan tek şey kalemlerin ve hayali dünyalarındı. Çoğu zaman sen cevap vermeden önce bir şeyi altı-yedi kez söylemek zorunda kaldım, o kadar uzaktaydın ki. Sonra bana döner ve o komik tarzınla gülümserdin, o zaman beni unuttuğunu ve sonra tekrar hatırladığını anlardım. Yine de sana asla kızmazdım. Senin dikkatinin yarısını çekmek, başka birinin dikkatini çekmekten daha iyidir."

Clary onun elini tutmak için uzandı ama bileğini tuttu. Simon'ın nabız atışlarını hissetti. "Hayatımda sadece üç kişiyi gerçekten sevdim," dedi Clary. "Annem, Luke ve sen. Senin dışında herkesi kaybettim. Benim için önemli olmadığını sakın düşünme, bunu asla aklından bile geçirme."

"Annem senin öz-gerçekleştirmen için daima üç kişiye ihtiyacın olduğunu söyler," dedi Simon. Ses tonu neşeliydi ama "gerçekleştirme" kelimesini söylerken sesi çatlamıştı. "Senin kendini büyük ölçüde gerçekleştirmiş olduğunu söyler."

Clary'nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Annenin benimle ilgili başka bilgece sözleri var mı?"

"Evet." Simon çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama onları sana söylemeyeceğim."

"Sır saklamak adil değildir!"

"Dünyanın adil olduğunu sana kim söyledi ki?"

Sonunda, çocukken yaptıkları gibi yan yana yattılar, Clary'nin bacağı Simon'ınkinin üzerine atılmış halde, omuz omuza. Clary'nin ayak parmakları, Simon'ın dizinin hemen üzerindeydi. Sırtüstü yattıkları yerden tavana bakarak konuşuyorlardı; bu, Clary'nin odasının tavanının fosforlu yıldızlarla kaplı olduğu günlerden kalan bir alışkanlıktı. Jace sabun ve limon kokarken, Simon bir süpermarketin otoparkında yuvarlanmış biri gibi kokuyordu ama Clary bunu umursamıyordu bile.

"Tuhaf olan şu ki..." -Simon, Clary'nin buklelerinden birini parmağına doladı- "...bütün bunlar olmadan hemen önce Isabelle'le vampirler hakkında şakalaşıyordum. Sadece onu güldürmeye çalışıyordum. 'Musevi vampirleri ne korkutur? Gümüş Davut yıldızları mı? Dilimlenmiş karaciğer mi? On sekiz dolarlık çekler mi?'"

Clary güldü.

Simon memnun bir tavırla gülümsedi. "Isabelle gülmemişti."

Clary söylemek istediği bir sürü şeyi düşündü ama hiçbirini söylemedi. "Isabelle'in mizah duygusu olduğundan emin değilim."

Simon, kirpiklerinin altından ona yandan bir bakış attı. "Sence Jace'le yatıyor mu?"

Clary'nin şaşkınlık çığlığı öksürüklere dönüştü. Simon'a öfkeyle baktı. "Ah, hayır. İşleri gereği bağlılar. Bunu yapmazlar." Bir an duraksadı. "En azından sanmıyorum."

Simon omuz silkti. "Umrumda değil," dedi sonunda.

"Kesinlikle değil."

"Değil!" Simon yan tarafına döndü. "Biliyor musun, başlangıçta Isabelle'in... bilmiyorum, şey olduğunu düşündüm. Heyecan verici. Farklı. Sonra partideyken aslında deli olduğunu anladım."

Clary kısık gözlerle ona baktı. "Sana mavi kokteyli içmeni o mu söyledi?"

Simon başını iki yana salladı. "Hepsi benim hatamdı. Senin Jace ve Alec'e gittiğini gördüm ve bilmiyorum... Her zamankinden çok farklıydın. Çok farklı *görünüyordun.* Çoktan değiştiğini ve bu yeni dünyanın beni dışarıda bırakacağını düşündüm. Bunun daha fazla parçası olmak için bir şey yapmak istedim. O küçük yeşil adam içki tepsisiyle geldiğinde..."

Clary homurdandı. "Sen aptalın tekisin."

"Aksini hiç iddia etmedim ki."

"Üzgünüm. Berbat mıydı?"

"Sıçan olmak mı? Hayır. Başlangıçta şaşırtıcıydı. Aniden herkesin bilek seviyesine inmiştim. Önce küçültücü bir iksir içtiğimi sandım ama şu kullanılmış sakız kağıtlarını neden çiğnemek istediğimi anlayamadım."

Clary güldü. "Hayır. Yani, vampirlerin otelinden sözediyorum, çok korktun mu?"

Simon'ın gözlerinde tanımsız pırıltılar dolaştı ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Partiyle otopark arasında olanları pek fazla hatırlamıyorum."

"Muhtemelen böylesi daha iyi."

Simon bir şey söylüyordu ama esnemesi arasında kelimeleri kayboldu. Odadaki ışık biraz zayıflamıştı. Simon'dan ve yatak örtülerinden uzaklaşan Clary ayağa kalktı ve perdeleri açtı. Dışarıda şehir kızılımsı bir günbatımıyla yıkanıyordu. Elli blok ötedeki Chrysler Binası'nın gümüşi çatısı, ateşte çok uzun süre bırakılmış bir şömine maşası gibi parlıyordu. "Güneş batıyor. Gidip akşam yemeği için bir şeyler arasak iyi olur."

Cevap gelmedi. Clary döndüğünde, Simon'ı kollarını başının altında toplamış ve bacaklarını yaymış halde uyurken buldu. İç çekerek yatağa yaklaştı, Simon'ın gözlüğünü çıkarıp aldı ve komodinin üzerine koydu. Yüzünde gözlüğüyle uyuyup çatlayan camların sesine uyandığı zamanları Clary hiç saymamıştı.

Şimdi ben nerede uyuyacağım? Simon'la aynı yatağı paylaşmaktan çekinmezdi ama açıkçası, Simon ona yatacak yer bırakmamıştı. Onu dürterek uyandırmayı düşündü ama o kadar huzurlu görünüyordu ki. Ayrıca, Clary'nin uykusu da yoktu. Tam yastığının altındaki resim defterini almak için uzandığında, kapısı tekrar vuruldu.

Yalınayak kapıya yürüdü ve tokmağı çevirdi. Gelen Jace'ti. Temiz kot ve gri bir gömlek giymiş, altın sarısı saçlarını ıslak bırakmıştı.

Yüzündeki çürükler mordan hafif griye çalmıştı ve elleri arkasındaydı.

"Uyuyor muydun?" diye sordu. Sesinde pişmanlık ya da suçluluk değil, sadece merak vardı.

"Hayır." Clary koridora çıkarak kapıyı çekti. "Neden öyle düşündün?"

Jace, Clary'nin üzerindeki mavi pamuklu askılı bluza ve uyku şortuna baktı. "Hiç."

"Günün büyük bölümünde yataktaydım," dedi Clary. Bu yalan sayılmazdı.

Onu görünce sinir katsayısı artmıştı ama bu bilgiyi paylaşmak için bir neden göremedi. "Ya sen? Yorgun değil misin?"

Jace başını iki yana salladı. "Postacıların çoğu gibi, iblis avcıları da pek uyumaz.

'Ne kar, ne yağmur, ne sıcak, ne de gece bizi...'"

"Gece devam etseydi, başın ciddi şekilde derde girebilirdi," diye hatırlattı Clary.

Jace sırıttı. Saçlarının aksine, dişleri pek mükemmel değildi. Üst ön dişlerinden birinin küçük bir parçası kırılmıştı.

Clary kollarını göğsünde kavuşturdu. Koridor serindi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. "Burada ne işin var ki?"

"Burada derken yatak odanı mı kastediyorsun, yoksa bu gezegendeki ruhsal amacımızı mı soruyorsun? Her şeyin kozmik bir tesadüf mü olduğunu, yoksa hayatın daha yüce bir amacı mı bulunduğunu sorguluyorsan, bu asırlardır cevaplanamayan bir soru. Yani ontolojik indirgemecilik sonuçta temelsiz bir iddia ama..."

"Ben yatağa dönüyorum." Clary kapının tokmağına uzandı.

Jace kapıyla Clary'nin arasına girdi. "Buradayım," dedi, "çünkü Hodge bana bugün doğum günün olduğunu hatırlattı."

Clary gözlerini devirdi. "Doğum günüm yarın."

"Kutlamaya şimdiden başlamak için bir engel var mı?"

Clary onu baştan aşağı süzdü. "Alec ve Isabelle'den kaçıyorsun."

Jace başıyla onayladı. "İkisi de benimle kavga çıkarmaya çalışıyor."

"Aynı nedenden dolayı mı?"

"Bunu bilemem." Jace, koridorun iki ucuna kaçamak bakışlar attı. "Hodge da öyle. Herkes benimle konuşmak istiyor, senden başka herkes. Eminim sen benimle konuşmak istemiyorsundur."

"Hayır," dedi Clary. "Ben bir şeyler yemek istiyorum. Açlıktan ölüyorum."

Jace elini öne uzattı. Avcunda hafifçe kırışmış bir kağıt torba vardı. "Isabelle görmeden mutfaktan bir şeyler aşırdım."

Clary sırıttı. "Piknik mi? Central Park için saat biraz geç oldu, sen ne dersin? Orası..."

Jace elini saldı. "Ah, perilerle dolu, biliyorum."

"Soyguncular diyecektim," dedi Clary. "Sana saldıracak soyguncuya da acıyorum tabii."

"Bu akıllıca bir tutum ve bunun için seni takdir ettim," dedi Jace, kibirle gülümseyerek. "Ama benim aklımdan geçen Central Park değildi. Seraya ne dersin?"

"Şimdi mi? Gece mi? Orası... karanlık olmaz mı?"

Jace bir sırrı paylaşır gibi gülümseyerek göz kırptı. "Gel, sana göstereyim."

17

GECE YARISI ÇİÇEĞİ

Çatıya çıkarken geçtikleri büyük boş odalar, mobilyaların üstüne örtülmüş ve sisin içinde buzdağları gibi görünen beyaz örtüleriyle loş ışıkta terk edilmiş sahne dekorlarını hatırlatıyordu.

Jace seranın kapısını açtığında, içerideki koku bir kedi patisinin yumuşak dokunuşu gibi Clary'nin burnuna geldi: Toprağın yoğun kokusu ve geceleri açan çiçeklerin daha güçlü, sabunu hatırlatan kokusu. Yapraklarının ortasında altın rengi polenleri olan yıldız biçimli sarı çiçekleri açmış bitki gibi, bazılarının ne olduğunu bilmiyordu. Seranın cam duvarlarından Manhattan'ın soğuk mücevherler gibi yanan ışıkları görünüyordu.

"Vay canına." Clary etrafı izleyerek olduğu yerde yavaşça döndü. "Gece burası ne kadar güzelmiş."

Jace sırıttı. "Ve bütünüyle bizim. Alec ve Isabelle buradan nefret eder. Alerjileri var."

O kadar soğuk olmamasına rağmen, Clary ürperdi. "Bu çiçeklerin türü ne?"

Jace omuz silkti ve birbirine çok yakın çiçek tomurcukları olan parlak yeşil bir çalının yanına dikkatle oturdu. "Hiçbir fikrim yok. Sence botanik derslerini ilgiyle dinleyecek birine benziyor muyum? Arşivci olmayacağıma göre, bu konuları bilmeme gerek yok."

"Sadece varlıkları nasıl öldüreceğini mi bilmen gerekiyor?"

Jace başını kaldırıp ona bakarak gülümsedi. O haliyle bir Rembrandt tablosundan fırlamış sarı saçlı bir meleği andırıyordu, şeytani dudakları hariç.

"Bu doğru." Torbadan peçeteye sarılmış bir paket çıkarıp Clary'ye uzattı. "Ayrıca," diye ekledi, "çok sıkı peynirli sandviçler yaparım. Birini dene."

Clary isteksizce gülümsedi ve Jace'in karşısına oturdu. Seranın taş zemini çıplak bacaklarına bütün serinliğiyle değdi ama amansız sıcaklarla geçen günlerden sonra bu hoşuna gitti. Jace kağıt torbadan birkaç elma, bir paket meyveli ve fıstıklı çikolata, bir şişe de su çıkardı. "Hiç fena sayılmaz," dedi Clary.

Peynirli sandviç ılık ve biraz gevşekti ama tadı güzeldi. Jace, ceketinin içindeki sayısız cepten birinden bir bozayıyı bile kesebilecekmiş gibi görünen kemik saplı bir bıçak çıkardı. Elmaları soymaya ve düzgün biçimde dilimlemeye başladı.

"Bu doğum günü pastası değil," dedi bir dilimi Clary'ye uzatırken, "ama hiç yoktan iyidir."

"Hiçbir şey beklemiyordum zaten, teşekkür ederim." Clary, yeşil ve serin elmayı ısırarak tadını çıkardı.

"Kimse doğum gününde eli boş kalmamalıdır." Jace ikinci elmayı soyuyordu ve kabuğu düzgün, uzun şeritler halinde ayrılıyordu. "Doğum günleri özel olmalıdır. Benim doğum günlerimde, babam bana istediğim her şeyi alabileceğimi veya yapabileceğimi söylerdi."

"Her şeyi mi?" Clary güldü. "Sen ne tür *her şeyler* isterdin?"

"Şey, beş yaşımdayken spagetti banyosu yapmak istedim."

"Ama izin vermedi, değil mi?"

"İşte konu da bu. İzin verdi. Pahalı olmadığını söyledi ve istediğim şey buysa, neden olmasın dedi. Hizmetkarlara bir küvete kaynar suyla makarna doldurmalarını söyledi ve soğuduğunda..." Jace omuz silkti. "İçinde banyo yaptım."

Hizmetkarlar mı? diye düşündü Clary. "Nasıldı?" diye sordu.

"Kaygan."

"Tahmin ederim." Jace'i küçük bir çocukken, kulaklarına kadar makarnanın içine gömülmüş halde kahkahalarla gülerken hayal etmeye çalıştı ama olmadı. Jace hiç gülmezdi, beş yaşındayken güldüğünü de düşünemiyordu. "Başka neler istedin?"

"Çoğunlukla silahlar," dedi Jace. "Bunun seni şaşırtmadığına eminim. Kitaplar. Kendi başıma çok okurdum."

"Okula gitmedin mi?"

"Hayır," dedi Jace. Şimdi neredeyse değinmek istemediği bir konuya yaklaşmışlar gibi yavaşça konuşuyordu.

"Ama arkadaşların..."

"Arkadaşım yoktu," dedi Jace. "Babam dışında. İhtiyacım olan tek kişi oydu."

Clary ona şaşkınlıkla baktı. "Hiç mi arkadaşın yoktu?"

Jace bakışlarını onun gözlerine dikti.

"Alec'i ilk gördüğümde," dedi, "on yaşımdayken, ilk kez kendi yaşımda bir çocukla karşılaşıyordum. İlk kez bir arkadaşım olmuştu."

Clary bakışlarını indirdi. Şimdi zihninde sevimsiz bir görüntü canlanıyordu: Alec'i ve kendisine bakışını düşündü. *Bunu asla söylemez.*

"Benim için üzülme," dedi Jace, Clary'nin düşüncelerini tahmin etmiş gibi. Ama Clary'nin asıl üzüldüğü kişi o değildi. "Bana her anlamda en iyi eğitimi verdi. Bütün dünyayı dolaştık. Londra. Saint Petersburg. Mısır. Yolculuk yapmayı severdik." Kaşlarını çattı. "O öldüğünden beri hiçbir yere gitmedim. New York dışında."

"Şanslısın," dedi Clary. "Ben hayatım boyunca eyalet dışına bile çıkmadım. Annem asla Washington gezilerine katılmama izin vermezdi. Sanırım artık nedenini biliyorum," diye ekledi hüzünle.

"Korkacağından mı endişeleniyordu? Beyaz Saray'daki iblisleri görmeye başlayacağından mı?"

Clary bir çikolata parçasını kemiriyordu. "Beyaz Saray'da iblisler mi var?"

"Dalga geçiyordum," dedi Jace. "Sanırım." Felsefi bir tavırla omuz silkti. "Eminim biri bundan sözederdi."

"Sanırım sadece kendinden pek fazla uzaklaşmamı istemedi. Annem, yani. Babam öldükten sonra çok değişmiş." Luke'un sözleri kulağında çınladı. *O olaydan beri asla eskisi gibi olmadın, fakat Clary, Jonathan değil.*

Jace bir kaşını kaldırdı. "Babanı hatırlıyor musun?"

Clary başını iki yana salladı. "Hayır. Ben doğmadan ölmüş."

"Şanslısın," dedi Jace. "Böylece onu özlemezsin."

Başka birinden duysa, bu sözler şaşırtıcı gelebilirdi ama Jace'in sesinde acı değil, sadece kendi babasına duyduğu özlem vardı. "Zamanla azalıyor mu?" diye sordu Clary. "Yani ona duyduğun özlem?"

Jace ona yandan bir bakış attı ama cevap vermedi. "Anneni mi düşünüyorsun?"

Hayır. Annesini asla o şekilde düşünmeyecekti. "Aslında, Luke'u düşünüyorum."

"Gerçek adı o değilmiş." Jace elmasından bir lokma aldı ve düşünceli gözlerle Clary'ye baktı. "Onu düşünüyordum. Davranışlarındaki bir şey..."

"O bir korkak." Clary'nin sesinde öfke vardı. "Onu sen de duydun. Valentine'a karşı çıkmayacak. Annem için bile."

"Ama konu şu ki..."

Uzun bir tangırtı sözünü böldü. Bir yerlerde bir çan çalıyordu. "Gece yarısı," dedi Jace, bıçağı bırakırken. Ayağa kalktı ve Clary'yi kaldırmak için elini uzattı. Elma suyundan parmakları biraz yapış yapış olmuştu. "Şimdi, izle."

Bakışları, yanında oturdukları ve üzerinde onlarca parlak tomurcuk bulunan yeşil çalıya dikilmişti. Clary neye baktıklarını sormak üzereydi ama Jace işaret parmağını kaldırarak onu susturdu. Gözleri parlıyordu. "Bekle," diye fısıldadı.

Çalının yaprakları hareketsizdi. Aniden, sıkıca kapalı tomurcuklardan biri titremeye başladı. Şişerek iki katı büyüklüğe ulaştı ve hızla açılıverdi. Açan bir çiçeğin videosunu hızlı görüntüde izlemek gibiydi: Zarif yeşil dış yapraklar açılarak içteki taçyaprakları serbest bıraktı. Talk pudrası gibi küçücük, altın sarısı polenlerle kaplıydılar.

"Oh!" dedi Clary. Başını kaldırıp baktığında, Jace'i kendisini izlerken buldu. "Her gece açıyorlar mı?"

"Sadece gece yarısı," dedi Jace. "Doğum günün kutlu olsun, Clarissa Fray."

Clary çok etkilenmişti. "Teşekkür ederim."

"Sana bir hediyem var," dedi Jace. Elini cebine soktu ve bir şey çıkararak Clary'nin eline tutuşturdu. Hafifçe pürüzlü, belli yerleri aşınmış gri bir taştı bu.

"Oh," dedi Clary, taşı parmaklarının arasında döndürürken. "Biliyor musun, çoğu kız büyük bir taş istediğini söylediğinde, aslında kastettiği şey böyle bir taş değildir."

"Çok tatlısın, benim alaycı arkadaşım. Bu bir taş değil. Bütün Gölge Avcıları'nın birer cadı ışığı taşı vardır."

"Ah!" Clary taşa farklı bir ilgiyle baktı ve Jace'in kilerde yaptığını gördüğü gibi parmaklarını taşın etrafına kapadı. Emin değildi ama parmaklarının arasından hafif bir ışık süzüldüğünü görür gibi oldu.

"Sana ışık getirir," dedi Jace, "bu dünyanın ve diğerlerinin en karanlık yerlerinde bile."

Clary taşı cebine attı. "Şey, teşekkürler. Bana bir şey vermen çok nazik bir davranış." Aralarındaki gerginlik, nemli hava gibi bastırıyordu. "Spagetti banyosu yapmaktan daha iyi."

"Eğer o küçük kişisel bilgiyi herhangi biriyle paylaşırsan," dedi Jace, kaşlarını çatarak, "seni öldürmek zorunda kalabilirim."

"Ben beş yaşımdayken, kurutucuda giysilerle birlikte dönmek için annemden izin istedim," dedi Clary. "Fark şu ki bana izin vermedi."

"Çünkü muhtemelen bir kurutucunun içinde o kadar dönmek ölümcül sonuçlar doğurabilir," dedi Jace. "Ama makarnanın o kadar ölümcül olduğu söylenemez. Tabii Isabelle pişirmedikçe."

Gece yarısı çiçeği yapraklarını çoktan dökmeye başlamıştı bile. Yıldız ışığında parlak talaş parçaları gibi yere süzülüyorlardı. "On iki yaşımdayken, dövme yaptırmak istedim," dedi Clary. "Annem ona da izin vermedi."

Jace gülmedi. "Çoğu Gölge Avcısı ilk dövmesini on iki yaşındayken alır. Muhtemelen bu kanında vardı."

"Belki. Ama herhangi bir Gölge Avcısı'nın sol omzuna Mutant Ninja Kaplumbağalar'dan Donatello'nun dövmesini yaptırmak istediğini sanmıyorum."

Jace afallamıştı. "Omzunda bir kaplumbağa mı istedin?"

"Suçiçeğinden kalma yaramı kapatmaya çalışıyordum." Bluzunun askısını hafifçe kenara iterek, omzunun üzerindeki yıldız biçimli beyaz yara izini gösterdi. "Gördün mü?"

Jace bakışlarını kaçırdı. "Vakit geç oldu," dedi. "Aşağı inmemiz gerek."

Clary askısını yerine iterken kendini kötü hissetti, Jace onun aptal yara izlerini görmeyi neden isteyecekti ki?

Sonraki kelimeleri ağzından istemdışı döküldü. "Sen ve Isabelle hiç... çıktınız mı?"

Jace dönüp ona baktı. Ay ışığı gözlerinin rengini açmıştı. Şimdi altın renginden çok, gümüşi gibi görünüyorlardı. "Isabelle mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Ben düşündüm ki..." Clary şimdi kendini daha kötü hissetti. "Simon merak etti de."

"O zaman bunu Isabelle'e sormalı."

"Sormak istediğinden eminim," dedi Clary. "Her neyse, boş ver. Beni ilgilendirmez."

Jace gülümsedi. "Cevap hayır. Yani, ikimizden birinin bunu düşündüğü bir zaman olmuş olabilir ama o benim kızkardeşim gibi. Bu tuhaf olurdu."

"Yani sen ve Isabelle hiç..."

"Asla," dedi Jace.

"Benden nefret ediyor," dedi Clary.

"Hayır, etmiyor," dedi Jace, şaşırtıcı bir şekilde. "Sadece onu huzursuz ediyorsun, çünkü her zaman için kendisine hayranlıkla bakan erkeklerin arasındaki tek kızdı ve artık o konumunu kaybetti."

"Ama o çok güzel."

"Sen de güzelsin," dedi Jace, "dahası, ondan çok farklısın ve bunu fark etmemesi mümkün değil. Hep ufak tefek ve zarif olmak istemişti. Çoğu erkekten daha uzun boylu olmaktan nefret ediyor."

Clary buna cevap veremedi, çünkü söyleyebileceği bir şey yoktu. *Güzel!* Jace onun güzel olduğunu söylemişti. Daha önce kimse ona güzel olduğunu söylememişti, annesi dışında ama o da sayılmazdı. Anneler insana kendisini güzel hissettirmeye çalışırdı. Clary ona düz düz baktı.

"Sanırım aşağı insek iyi olur," dedi Jace. Clary böyle bakarken onu huzursuz ettiğinin farkındaydı ama bakışlarını ayıramıyordu.

"Tamam," dedi sonunda. Neyse ki sesi normal çıkmıştı. Jace dönerken bakışlarını ayırabilmek de rahatlatmıştı. Şimdi tam tepelerine yükselmiş olan ay, her şeyi gündüz gibi aydınlatıyordu. Yürürken, yerdeki bir şeyden beyaz bir kıvılcım dikkatini çekti: Bu, elma soyarken yere yan bıraktığı bıçaktı. Üzerine basmamak için geri çekildi ve omzu Jace'inkine çarptı,

dengesini bulmasına yardım etmek için Jace onu tuttu ve Clary özür dilemek için döndüğünde, aniden onun kollarının arasına girdiğini fark etti ve Jace'in dudaklarını dudaklarında buldu.

Başlangıçta, sanki Jace onu öpmek istememiş gibiydi: Dudaklarını sadece dudaklarına bastırmış, aralamamıştı, sonra iki kolunu Clary'nin vücuduna dolayıp kendine bastırmıştı. Dudakları yumuşacıktı. Jace'in kalbinin hızlı atışlarını, hala ağzında duran elma parçalarının tadını hissediyordu. Clary uzanıp parmaklarını onun ipek gibi saçlarına daldırdı. Kalbi deli gibi atıyordu ve kulaklarında bir uğultu vardı... Çırpılan kanatlar gibi...

Jace boğuk bir iniltiyle geri çekildi ama kollarını çekmedi. "Paniğe kapılma ama bir izleyicimiz var."

Clary başını çevirdi. Yakındaki ağaç dallarından birinde Hugo duruyor, parlak siyah gözleriyle onları izliyordu. Demek duyduğu şey tutkunun yarattığı bir halüsinasyon değil, gerçekten kanat sesiydi. Bu moral bozucuydu.

"O buradaysa, Hodge da uzakta olamaz," dedi Jace, kısık sesle. "Gitmemiz gerek."

"Seni mi izliyor?" diye sordu Clary. "Yani, Hodge?"

"Hayır. Düşünmek için buraya gelmeyi sever. Çok kötü, samimi bir sohbete dalmıştık." Kısık sesle güldü.

Geldikleri yoldan geri döndüler ama bu kez Clary için çok farklı bir yolculuktu. Jace elini bırakmıyor, dokunduğu her noktadan minik elektrik şokları gönderiyordu: Parmakları, bileği, avucunun içi. Clary'nin zihni sorularla doluydu ama

Jace'e sormaktan korkuyordu. "Çok kötü," demişti. Demek akşam sona ermişti, en azından öpüşme faslı.

Yatak odasının kapısına geldiklerinde, Clary sırtını duvara dayadı ve Jace'in yüzüne baktı. "Doğum günü pikniği için teşekkürler," dedi, sesini doğal tutmaya çalışarak.

Jace onun elini bırakmak istemiyor gibiydi. "Uyuyacak mısın?"

Sadece kibarlık ediyor, diye düşündü Clary. Ama karşısındaki Jace'ti; asla kibarlık etmezdi. Soruya soruyla karşılık vermeyi seçti. "Sen yorgun değil misin?"

Jace kısık sesle cevap verdi: "Hiç bu kadar uyanık olmamıştım."

Boştaki elini Clary'nin yanağına koydu ve öpmek için eğildi. Dudakları hafifçe birbirine değdi, sonra güçlü bir şekilde birbirlerine kenetlendi. Tam o sırada Simon yatak odasının kapısını açarak dışarı çıktı.

Darmadağınık saçları ve gözlüksüz yüzüyle gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bu da ne?" dedi. Sesi o kadar güçlü çıkmıştı ki Clary teni yanmış gibi Jace'den uzaklaştı.

"Simon! Sen... yani senin... ben..."

"Uyuduğumu mu sanıyordun? Uyuyordum," dedi Simon. Bronz teninde elmacık kemikleri kızarmıştı, utandığında veya öfkelendiğinde hep böyle olurdu. "Sonra uyandım ve seni bulamadım, bu yüzden..."

Clary ne diyeceğini bilemiyordu. Bunun olabileceği neden aklına gelmemişti? Neden Jace'in odasına gitmeleri gerek-

tiğini söylememişti? Aslında cevabı basit olduğu kadar da korkunçtu: Simon'ı tamamen unutmuştu!

"Çok üzgünüm," dedi Clary, kiminle konuştuğundan bile emin olamayarak. Göz ucuyla Jace'in kendisine öfkeli bir bakış attığını gördüğünü sandı, oysa Clary ona döndüğünde, yüzü her zamanki gibiydi: Rahat, güvenli ve biraz sıkkın.

"Gelecekte, Clarissa," dedi, "bu tür çapraşık durumlarda kalmamak için, yatağında bir erkek olduğunu önceden söylemen yararlı olur."

"Onu *yatağa* mı davet ettin?" diye çıkıştı Simon, sarsılmış gibi bir tavırla.

"Komik, değil mi?" dedi Jace. "Üçümüz asla o yatağa sığmayız."

"Onu yatağa filan davet etmedim," diye tersledi Clary. "Sadece öpüşüyorduk."

"Sadece öpüşüyor muyduk?" Jace'in ses tonunda alaycı bir kırgınlık vardı. "Aşkımızı nasıl bu kadar çabuk bir kenara atabildin?"

"Jace..."

Jace'in gözlerindeki yaramazca pırıltıları görünce sustu. Bunun bir anlamı yoktu. Aniden eli ayağına dolaştı. "Simon, saat çok geç," dedi, yorgun bir tavırla. "Seni uyandırdığımız için özür dilerim."

"Ben de öyle." Simon içeri girdi ve kapıyı suratlarına kapadı.

Jace'in gülümsemesi son derece keyifsizdi. "Hadi, peşinden git. Başını okşa ve süper özel küçük erkeğinin hala o olduğunu söyle. Yapmak istediğin şey bu değil mi?"

"Kes şunu," dedi Clary. "Böyle davranmayı kes."

Jace'in gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Nasıl böyle?"

"Eğer öfkeliysen, sadece bunu söyle. Hiçbir şey seni etkilemiyormuş gibi davranmayı kes. Sanki hiçbir şey hissetmemiş gibi davranıyorsun."

"Belki de bunu beni öpmeden önce düşünmeliydin," dedi Jace.

Clary ona hayretten açılmış gözlerle baktı. "*Ben* mi seni öptüm?"

Jace'in gözlerinde açık bir artniyet vardı. "Endişelenme," dedi, "benim için de o kadar unutulmaz değildi."

Jace'in yürüyüp uzaklaşmasını izlerken, bir yandan gözyaşlarına boğulmak istiyor, bir yandan da arkasından koşup ayak bileğine bir tekme indirmemek için kendini zor tutuyordu. İki davranışının da onu memnun edeceğini bildiğinden, ikisini de yapmadı, bunun yerine ürkek adımlarla yatak odasına girdi.

Simon odanın ortasında duruyor, ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu. Gözlüğünü tekrar takmıştı. Clary, Jace'in sözlerini zihninde duyuyordu: *Başını okşa ve süper özel küçük erkeğinin hala o olduğunu söyle.*

Clary odanın ortasına doğru bir adım attı ama Simon'ın elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anlayınca durdu. Resim

defterinde en son yaptığı çizimlerin bulunduğu sayfa açıktı ve melek kanatlarıyla Jace görünüyordu. "Güzel," dedi Simon. "Bütün o Tisch dersleri işe yaramış olmalı."

Normalde Clary resim defterine baktığı için onu azarlardı ama şimdi bunun zamanı değildi. "Simon, bak..."

"Sanırım surat asmak için *senin* yatak odana girmek, seçilebilecek en akıllıca davranış değildi," diye sözünü kesti Simon, resim defterini yatağın üzerine atarken. "Ama eşyalarımı almam gerekiyordu."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Clary.

"Eve. Burada sanırım çok fazla kaldım. Benim gibi sıradanlar böyle bir yere ait değildir."

Clary iç çekti. "Bak, üzgünüm, tamam mı? Onu öpmek niyetinde değildim, aniden oluverdi. Ondan hoşlanmadığını biliyorum."

"Hayır," dedi Simon, daha gergin bir tavırla. "Sade sodadan *hoşlanmam*. Erkek çocuklarından oluşan ucuz pop gruplarından *hoşlanmam*. Trafikte sıkışıp kalmaktan *hoşlanmam*. Matematik ödevlerinden *hoşlanmam*. Jace'den *nefret ederim*. Farkı anlayabildin mi?"

"O senin hayatını kurtardı," diye vurguladı Clary, aynı anda kendini sahtekar gibi hissederken. Sonuçta Jace, Dumort Oteli'ne sadece Clary öldüğü takdirde başının derde girmesinden korktuğu için gelmişti.

"Detaylar," dedi Simon, baştan savan bir tavırla. "O itin teki. Bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Clary kendini daha fazla tutamadı. "Ah, şimdi de bana ahlak tribi mi atıyorsun?" diye tersledi. "Kızlarla çıkabilmek için rock grubuna katılan sensin."

Eric'in tembel tonunu taklit etti. Simon'ın dudakları öfkeyle gerildi. "Jace bazen piç gibi davranıyorsa ne olmuş? Ağabeyim değilsin, babam değilsin, ondan hoşlanmak zorunda da değilsin. Ben de senin kız arkadaşlarının hiçbirinden hoşlanmadım ama en azından düşüncelerimi kendime saklayacak nezaketi gösterdim."

"Bu," dedi Simon, dişlerini sıkarak, "farklı."

"Nasıl? Nasıl farklıymış?"

"Çünkü ona bakışını gördüm!" diye bağırdı Simon. "Ve ben o kızların hiçbirine o şekilde bakmadım! Hepsi sadece yapacak bir şey, bir tür egzersizdi... ta ki..."

"Ta ki ne?" Clary korkunç davrandığını, bütün bunların korkunç olduğunu biliyordu, daha önce kimin ağaç evde en son Pop-Tart'ı yediği gibi saçma sapan konularda tartışmak dışında ciddi bir kavgaya tutuşmamışlardı ama şimdi kendini tutamıyordu. "Ta ki Isabelle gelene kadar? O kızın önünde kendini bu kadar küçük düşürmüşken, kalkıp bana Jace'le ilgili nutuk çektiğine inanamıyorum!" Clary'nin sesi iyice yükselmişti ve açıktan açığa bağırıyordu.

"Ben sadece *seni kıskandırmaya çalışıyordum!*" diye bağırdı Simon. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "O kadar aptalsın ki Clary! O kadar *aptalsın* ki hiçbir şeyi göremiyorsun!"

Clary ona hayretten iri iri açılmış gözlerle baktı. Simon ne demek istiyordu? "Beni kıskandırmak mı? Neden böyle bir şey yapmaya kalkışacaksın ki?"

Daha sözünü bitirdiği anda, bunun Simon'a sorabileceği en berbat soru olduğunu anladı.

"Çünkü," dedi Simon, Clary'yi sarsan bir öfkeyle, "yaklaşık on yıldır sana aşığım ve bana karşı aynı duyguları besleyip beslemediğini anlamanın zamanının geldiğini düşündüm. Ama gördüğüm kadarıyla öyle bir şey yok."

Clary'nin karnına bir tekme atsa, muhtemelen aynı etkiyi yapardı. Clary konuşamıyordu, ciğerlerindeki hava çekilip gitmişti sanki. Herhangi bir karşılık vermeye çalışarak Simon'a öylece bakakalmıştı.

Simon onu tersledi. "Yapma. Söyleyebileceğin bir şey yok." Clary felç olmuş gibi onun kapıya yürüyüşünü izledi, çok istese de, onu durdurmak için kıpırdayamıyordu. Ne diyebilirdi ki? 'Ben de seni seviyorum' mu? Ama sevmiyordu, değil mi?

Simon elini kapının tokmağına koyarak duraksadı ve dönüp Clary'ye baktı. Gözlük camlarının ardındaki gözleri öfkeden çok yorgunluk yansıtıyordu. "Annemin senin hakkında başka ne dediğini bilmek ister misin?" diye sordu.

Clary başını iki yana salladı.

Simon umursamadı. "Senin kalbimi kıracağını söyledi," dedi Simon. Sonra da çıkıp gitti. Kapı arkasından kararlı bir tıkırtıyla kapandı ve Clary yalnız kaldı.

Simon gittikten sonra, Clary yatağa çöktü ve resim defterini eline aldı. Hiçbir şey çizmek istemeden defteri göğsüne bastırdı, sadece tanıdık şeylerin kokusunu ve dokusunu özlüyordu: Mürekkep, kağıt ve tebeşir.

Simon'ın arkasından koşmayı ve onu yakalamayı düşündü. Ama ne diyecekti ki? Ne diyebilirdi? *O kadar aptalsın ki Clary,* demişti. *Hiçbir şeyi göremiyorsun!*

Simon'ın yaptığı veya söylediği yüzlerce şeyi, Eric ve diğerlerinin onlarla ilgili yaptığı şakaları, kendisi odaya girdiğinde kesilen sohbetleri hatırladı. Jace bunu başından beri biliyordu. *Size gülüyordum, çünkü ilanı aşk anları beni güldürür, özellikle de karşılıksız olduğunda.* Onun neden söz ettiğini anlamaya çalışmamıştı, oysa artık biliyordu.

Simon'a daha önce sadece üç kişiyi gerçekten sevdiğini söylemişti: Annesi, Luke ve Simon. İnsanın bir haftalık sürede sevdiği herkesi kaybetmesinin gerçekten mümkün olup olmadığını merak etti. İnsanlar hayatta kalıp kalmayacakları konusunda böyle zamanlarda mı sınanırdı? Yine de Jace'le serada geçirdiği o kısacık sürede annesini unutmuştu. Luke'u unutmuştu. Simon'ı unutmuştu. Gerçekten mutlu olmuştu. En kötüsü de buydu, mutlu olmuştu.

Belki de bu, diye düşündü, *Simon'ı kaybetmek... Belki de annem hala kayıpken bir an için olsa bile mutlu olma bencilliğine düşmemin cezası bu.* Hiçbiri gerçek değildi sonuçta. Jace sıra dışı öpüşen biri olabilirdi ama Clary'yi umursadığı yoktu. En azından kendisi öyle demişti.

Resim defterini yavaşça kucağına indirdi. Simon haklıydı, Jace'in güzel bir resmini yapmıştı. Ağzının sert çizgilerini, aykırı şekilde kırılgan gözlerini güzel yakalamıştı. Kanatlar öylesine gerçek görünüyordu ki parmaklarını sürse, yumuşaklıklarını hissedecekmiş gibiydi. Elini sayfanın üzerinde gezdirirken, zihninden bir sürü düşünce geçti...

Elini geri çekip baktı. Parmakları kuru kağıda değil, kuştüylerinin yumuşaklığına dokunmuştu. Gözleri sayfanın köşesine çizdiği mühürlere kaydı. Jace'in steliyle çizdiği mühürlerin parladığı gibi parlıyorlardı.

Kalp atışları hızlandı. Eğer bir mühür herhangi bir resmi canlandırabiliyorsa, o halde belki...

Gözlerini resimden ayırmadan el yordamıyla kalemlerini çıkardı. Nefes nefese bir şekilde temiz bir sayfa açıp aklına gelen ilk şeyi çizmeye başladı. Yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran kahve kupasını çizdi. Natürmort derslerinden hatırladıklarını kullanarak, bütün detayları çizdi: Kupanın kararmış ağzını, sapındaki çatlağı. İşi bittiğinde, elinden geldiğince gerçekçi çizmişti. Anlamadığı bir dürtünün etkisiyle, uzanıp kupayı aldı ve kağıdın üzerine koydu. Sonra çok dikkatli bir şekilde mühürleri yanına çizmeye başladı.

18

ÖLÜMLÜ KUPA

Jace yatağında yatıyor, uyuyormuş gibi yapıyordu, başkası değil, sadece kendisi için. Ama kapıdaki gümbürtüye daha fazla dayanamadı. Yüzünü buruşturarak yataktan kalktı. Serada son derece iyiymiş gibi davranmasına rağmen, bütün vücudu hala önceki gece aldığı darbeler yüzünden ağrıyordu.

Daha kapıyı açmadan, karşısında göreceği kişinin kim olacağını biliyordu. Belki de Simon bir şekilde kendini yine sıçana dönüştürmeyi başarmıştı. Ama bu kez Simon sonsuza dek lanet olasıca bir sıçan olarak kalabilirdi, çünkü kendisi, Jace Wayland, bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Clary, parlak saçları örgülerinden dağılmaya başlamış halde resim defterine sarılmıştı. Jace, görüntünün tetiklediği adrenaline aldırmadan kapının kirişine dayandı. Bir kez daha nedenini düşündü. Isabelle güzelliğini de kamçısını kullandığı

gibi kullanıyordu ama Clary güzel olduğunu bilmiyordu bile. Belki de nedeni buydu.

Clary'nin orada olmasıyla ilgili aklına tek bir neden geliyordu ama kendi dudaklarından dökülen kelimelerden sonra bu pek mantıklı değildi. Babası ona kelimelerin silah olduğunu öğretmişti ve Clary'yi incitmeyi, tanıdığı herhangi bir kızı incitmekten daha çok istiyordu. Aslında daha önce bir kızı incitmek istediğini bile hatırlamıyordu. Genellikle sadece onları arzulardı ve sonra da kendisini yalnız bırakmalarını isterdi.

"Söyleme," dedi Jace, Clary'nin bildiği şekilde kelimelerini uzatarak. "Simon kendisini yaban kedisine dönüştürdü ve Isabelle ondan atkı yapmadan önce bu konuya müdahale etmemi istiyorsun. Şey, yarına kadar beklemek zorundasın. Şu anda servis dışıyım." Kendini işaret etti, yakasında bir delik olan mavi pijamalar giymişti. "Bak, buna pijama denir."

Clary onu duymamış gibiydi. Jace onun elinde bir şey tuttuğunu fark etti, resim defteri. "Jace," dedi Clary. "Bu önemli."

"Söyleme," dedi Jace. "Çizimlerinle ilgili acil bir durum var. Çıplak bir modele ihtiyaç duyuyorsun. Şey, pek havamda değilim. Hodge'dan iste," diye ekledi bir an düşündükten sonra. "Duyduğuma göre..."

"JACE!" diye bağırdı Clary, olanca gücüyle. "SADECE BİR SANİYE İÇİN ÇENENİ KAPA DA DİNLE, OLUR MU?"

Jace gözlerini kırpıştırdı.

Clary derin bir nefes alıp Jace'e baktı. Gözlerinden kararsızlık okunuyordu. Jace'in içinde yabancı bir dürtü belirdi: Clary'yi kollarının arasına almak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu. Bunu yapmadı. Kendi deneyimlerine göre, işler nadiren yolunda olurdu. "Jace," dedi Clary. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Jace onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Sanırım annemin Ölümlü Kupa'yı nereye gizlediğini biliyorum. Bir tablonun içinde."

"Ne?" Jace, az önce Clary kendisine Sessiz Kardeşler'i koridorda çıplak halde taklalar atarken gördüğünü söylemiş gibi bakıyordu. "Yani, bir tablonun *arkasına* mı gizlemiş? Evindeki bütün tablolar çerçevelerinden sökülmüştü!"

"Biliyorum." Clary yatak odasının içine baktı. Neyse ki Jace'in yanında başka biri var gibi görünmüyordu. "İçeri gelebilir miyim? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Jace kapıdan çekildi. "Eğer gerekiyorsa."

Clary yatağa oturdu ve resim defterini dizlerinin üzerine koydu. Jace'in daha önce giydiği giysiler yatak örtüsünün üzerine atılmıştı, fakat odanın geri kalanı bir rahibin odası kadar düzenliydi. Duvarlarda resimler, posterler veya fotoğraflar yoktu. Battaniyeler beyazdı ve yatağın üzerine gergin şekilde örtülmüştü. Ergenlik çağındaki bir delikanlının odasına hiç benzemiyordu. "İşte," dedi Clary, kahve kupası çizimini bulana kadar sayfaları çevirirken. "Şuna bir bak."

Jace çıkardığı tişörtü bir kenara iterek Clary'nin yanına oturdu. "Bu bir kahve kupası."

Jace'in sesindeki gerginliği duyabiliyordu. "Bir kahve kupası olduğunu ben de biliyorum."

"Brooklyn Köprüsü veya ıstakoz gibi karmaşık bir şey çizdiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen bana neşeli bir telgraf gönderirdin."

Clary ona aldırmadı.

"Bak. Görmeni istediğim şey bu." Elini kağıdın üzerinde gezdirdi, sonra hızlı bir hareketle elini kağıdın *içine* soktu. Bir süre sonra elini geri çektiğinde, parmaklarının arasında kahve kupası sallanıyordu.

Jace'in şaşkınlıkla yataktan fırlayıp bir şeyler haykıracağını sanmıştı. Ama bu olmadı, bunun nedeni büyük ölçüde, tahminine göre, Jace'in hayatı boyunca çok daha tuhaf şeyler görmüş olmasıydı. Yine de altın sarısı gözleri iri iri açıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Clary başıyla onayladı.

"Ne zaman?"

"Az önce, yatak odamda... Simon gittikten sonra."

Jace'in bakışları keskinleşti ama konuyu deşmedi. "Mühürleri mi kullandın? Hangilerini?"

Clary başını iki yana sallayarak şimdi boş olan sayfayı okşadı. "Bilmiyorum. Hepsi zihnimde belirdi ve onları gördüğüm gibi çizdim."

"Daha önce Gri Kitap'ta gördüklerin mi?"

"Bilmiyorum." Hala başını iki yana sallıyordu. "Sana söyleyemem."

"Ve daha önce sana bunu nasıl yapacağını kimse öğretmedi mi? Annen, mesela?"

"Hayır. Sana daha önce de söyledim, annem daima büyü diye bir şeyin olmadığını söylerdi..."

"Sana öğrettiğinden eminim," dedi Jace. "Sonrasında da unutturdu. Magnus anılarının yavaşça geri döneceğini söylemişti."

"Belki."

"Elbette." Jace ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. "Muhtemelen iznin olmadan öyle mühürleri kullanmak Yasa'ya aykırıdır. Ama şu anda bunun önemi yok. Annenin Kupa'yı bir tablonun içine gizlediğini düşünüyorsun, öyle mi? Senin şu kupayı çizdiğin gibi mi yani?"

Clary başıyla onayladı. "Ama evdeki tablolardan birinde değil."

"Başka nerede olabilir? Bir galeride? Herhangi bir yerde olab..."

"Bir tabloda değil," dedi Clary. "Bir kartta."

Jace bir an duraksadı ve sonra Clary'ye döndü. "Bir kart mı?"

"Madam Dorothea'nin tarot destesini hatırlıyor musun? Resimlerini annemin çizdiği?"

Jace başıyla onayladı.

"Kupa Ası'nı çektiğimi hatırlıyor musun? Daha sonra Melek heykelini gördüğümde, Kupa bana tanıdık gelmişti,

çünkü daha önce görmüştüm: As kartında. Annem, *Ölümlü Kupa'yı Madam Dorothea'nin tarot destesine sakladı.*"

Jace bir adım arkasındaydı. "Çünkü bir Kontrol'le güvende olacağını biliyordu ve böylece Dorothea'ye hiçbir şey açıklamadan onu teslim edebilecekti."

"Gizli tutması gerektiğini de söylemeden. Dorothea hiç dışarı çıkmaz ve kartlarını başkasına da vermez."

"Annen böylece hem Kupa'yı hem de Dorothea'yi göz hapsinde tutabiliyordu." Jace neredeyse etkilenmişti. "Hiç fena bir fikir değil."

"Sanırım." Clary, sesinin titremesini bastırmaya çalışıyordu. "Keşke gizlemek konusunda bu kadar başarılı olmasaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani eğer bulurlarsa, belki de onu rahat bırakırlardı. İstedikleri tek şey Kupa'ysa..."

"Onu öldürürlerdi, Clary," dedi Jace. Clary onun doğruyu söylediğini biliyordu. "Bunlar, babamı öldüren adamlar. Şu anda hala hayatta olma olasılığının tek nedeni, Kupa'yı bulamamış olmaları. Bu kadar iyi gizlediği için sevinmelisin."

"Bunların bizimle ne ilgisi olduğunu bir türlü anlayamıyorum," dedi Alec, saçlarının arasından uykulu gözlerle bakarak. Jace, şafağın ilk ışıklarında Enstitü sakinlerinin geri kalanını uyandırmıştı ve kendi deyimiyle "savaş stratejilerini konuşmak için" hepsini kütüphaneye sürüklemişti. Alec'in üzerinde hala pijamaları vardı ve Isabelle de pembe bir sabahlığın içindeydi. Her zamanki gibi kusursuz görünüşlü tüvit takım

elbisesi içinde Hodge, bir tarafı kırık mavi seramik bir kupadan kahvesini yudumluyordu. Sadece Jace gerçekten uyanık görünüyordu. "Kupa arayışının artık Merkez'in elinde olduğunu sanıyordum."

"Bunu kendimiz yaparsak daha iyi olur," dedi Jace, sabırsızca. "Hodge'la bunu çoktan konuştuk ve yapmaya karar verdiğimiz şey bu."

"Şey..." Isabelle pembe kurdeleli saç örgülerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben varım."

"Ben yokum," dedi Alec. "Şu anda bu şehirde Merkez'in temsilcileri Kupa'yı arıyor. Bilgiyi onlara aktarın ve işi onlara bırakın."

"O kadar basit değil," dedi Jace.

"O kadar basit." Alec kaşlarını çatarak öne eğildi. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok ve senin tehlike bağımlılığınla doğrudan ilgisi var."

Jace başını iki yana salladı. "Bu konuda benimle neden tartıştığını anlamıyorum."

Çünkü incinmeni istemiyor, diye düşündü Clary ve Alec'le ilgili olanları neden Jace'in anlayamadığını merak etti. Ama sonuçta kendisi de Simon'da aynı şeyi kaçırmamış mıydı? Kendisi bu konuda bir şey söyleme hakkına sahip miydi? "Bakın, Dorothea -Tapınağın sahibi- Merkez'e güvenmiyor. Aslında, onlardan nefret ediyor. Ancak, bize güveniyor."

"Bana güveniyor," dedi Clary. "Seni bilmem. Senden hoşlandığını bile sanmıyorum."

Jace ona aldırmadı. "Hadi, Alec. Eğlenceli olacak. Ölümlü Kupa'yı İdris'e geri getirdiğimizde kazanacağımız zaferi bir düşünsene! İsimlerimiz asla unutulmayacak."

"Zafer umrumda bile değil," dedi Alec, bakışlarını Jace'in yüzünden ayırmadan. "O kadar aptalca bir şey yapmamak umrumda."

"Ama bu konuyla ilgili Jace haklı," dedi Hodge. "Merkez, Tapınağa gelirse, bu bir felaket olur. Dorothea, Kupa'yla birlikte kaçar ve muhtemelen onu bir daha asla bulamayız. Hayır, Jocelyn Kupa'yı sadece tek kişinin bulabilmesini istiyordu ve o kişi de Clary, sadece Clary."

"O halde bırakın yalnız gitsin," dedi Alec.

Bunu duyunca Isabelle bile korkuyla yutkundu. Ellerini masaya dayayarak öne eğilmiş olan Jace, durduğu yerde doğruldu ve Alec'e soğuk gözlerle baktı. *Pijama altıyla ve eski bir tişörtle ancak Jace böyle etkileyici görünebilir,* diye düşündü Clary. "Birkaç Unutulmuş'la karşılaşmaktan korkuyorsan, bence de evde kalmalısın," dedi alçak sesle.

Alec bembeyaz oldu. "Korkmuyorum," dedi.

"Güzel," dedi Jace. "O halde sorun yok, değil mi?" Diğerlerine baktı. "Bu işte hepimiz birlikteyiz."

Alec mırıldanarak onayladı, Isabelle'se kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Elbette," dedi. "Eğlenceli görünüyor."

"Eğlencesini bilmem," dedi Clary. "Ama elbette ki varım."

"Ama Clary," dedi Hodge. "Tehlikeyle ilgili endişeleniyorsan, gitmek zorunda değilsin. Merkez'e haber vereb..."

"Hayır," dedi Clary, kendini bile şaşırtan bir kararlılıkla. "Annem onu benim bulmamı istedi. Valentine'ın veya Merkez'dekilerin değil." *Gizlendiği şey canavarlar değildi,* demişti Magnus. "Eğer bütün hayatını bu şeyi Valentine'dan uzak tutmak için harcadıysa, en azından bunu yapabilirim."

Hodge gülümsedi. "Sanırım bunu söyleyeceğini biliyordu," dedi.

"Endişelenme," dedi Isabelle. "İyi olacaksın. Birkaç Unutulmuş'la başa çıkabiliriz. Zorludurlar ama pek zeki sayılmazlar."

"Ve iblislerle başa çıkmaktan çok daha kolaydır," dedi Jace. "Onlar kadar hile bilmezler. Ayrıca, bir arabaya ihtiyacımız olacak," diye ekledi. "Tercihen büyük bir arabaya."

"Neden?" diye sordu Isabelle. "Daha önce arabaya hiç ihtiyacımız olmadı."

"Daha önce yanımızda paha biçilmez bir şey taşımak zorunda kalmamıştık da ondan. Onunla birlikte L trenine binmek istemiyorum," diye açıkladı Jace.

"Taksiler var," dedi Isabelle. "Kiralık arabalar."

Jace başını iki yana salladı. "Kontrol edebileceğimiz bir ortam istiyorum. Bu kadar önemli bir iş yaparken, taksi sürücüleriyle veya sıradanların ticari kiralık araç acenteleriyle uğraşmak istemiyorum."

"Araban ya da sürücü belgen yok mu?" diye sordu Alec, Clary'ye üstü kapalı bir nefretle bakarak. "Bütün sıradanların bunlara sahip olduğunu sanırdım."

"On beş yaşındayken değil," dedi Clary. "Bu yıl bir tane alacaktım ama henüz olmadı."

"Ne kadar da işe yarıyorsun."

"En azından arkadaşlarım sürebiliyor," diye karşılık verdi Clary. "Simon'ın ehliyeti var."

Bunu söylediği anda pişman oldu.

"*Öyle* mi?" dedi Jace, abartılı şekilde düşünceli bir tavırla.

"Ama arabası yok," diye ekledi Clary.

"Yani ailesinin arabasını mı kullanıyor?" diye sordu Jace.

Clary iç çekti ve masaya yaslandı. "Hayır. Genellikle Eric'in minibüsünü kullanır. Konserlere filan giderken. Bazen Eric başka şeyler için de arabasını ödünç verir. Bir kızla randevusu filan varsa."

Jace güldü. "Kızlarla flört ederken minibüs mü kullanıyor? Bu kadar popüler olmasına şaşmamak gerek."

"O da bir araba," dedi Clary. "Sahip olmadığın bir şeye sahip olduğu için Simon'ı kıskanıyorsun."

"Sahip olmadığım bir sürü şeye sahip," dedi Jace. "Kötü bir duruş, miyopluk ve şaşırtıcı ölçüde koordinasyon eksikliği."

"Biliyor musun," dedi Clary, "çoğu psikolog, düşmanlığın aslında bastırılmış bir cinsel çekim olduğu görüşünde birleşiyor."

"Ah," dedi Jace, neşeli bir şekilde, "sanırım bu, neden sık sık benden tiksinen insanlarla karşılaştığımı açıklayabilir."

"Ben senden tiksinmiyorum," dedi Alec, araya girerek.

"Çünkü bizim aramızda kardeşçe bir şefkat var," dedi Jace, masaya yaklaşırken. Siyah telefonu alıp Clary'ye uzattı. "Onu ara."

"Kimi?" dedi Clary, zaman kazanmaya çalışarak. "Eric'i mi? Bana asla arabasını vermez."

"Simon'ı," dedi Jace. "Simon'ı ara ve bizi senin evine götürmesini iste."

Clary son bir girişimde bulundu. "Arabası olan bir Gölge Avcısı tanıdığınız yok mu?"

"New York'ta mı?" Jace'in sırıtışı kayboldu. "Bak, herkes Anlaşmalar için İdris'te ve ayrıca, haberleri olursa, hepsi bizimle gelmek ister. Ya bu ya da hiç."

Clary bir an onun gözlerine baktı. Jace açıkça meydan okuyordu ve sanki isteksizliğini açıklamasını istiyordu. Clary kaşlarını çatarak masaya yaklaştı ve telefonu onun elinden kaptı.

Numarayı çevirmeden önce düşünmesine gerek yoktu. Simon'ın numarası, kendi numarası kadar tanıdıktı. Kendini Simon'ın annesiyle veya kızkardeşlerinden biriyle konuşmaya hazırladı ama ikinci çalışta telefonu açan Simon oldu. "Alo?"

"Simon?"

Sessizlik.

Jace ona bakıyordu. Clary gözlerini sımsıkı kapadı ve Jace orada yokmuş gibi davranmaya çalıştı. "Benim," dedi. "Clary."

"Kim olduğunu *biliyorum*." Simon sinirliydi. "Uyuyordum, biliyor musun?"

"Biliyorum. Çok erken bir saatte aradım. Özür dilerim." Clary telefonun kablosunu parmağına doladı. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Yine bir an sessizlik oldu, sonra Simon neşesizce güldü. "Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum," dedi Clary. "Ölümlü Kupa'nın nerede olduğunu biliyoruz ve gidip almaya hazırız. Sorun şu ki bir arabaya ihtiyacımız var."

Simon tekrar güldü. "Üzgünüm, bana şu iblis avcısı arkadaşlarının karanlık güçlere karşı savaşmaya gitmek için *annemden* şoförlük yapmasını istediklerini mi söylüyorsun?"

"Aslında, Eric'ten minibüsü ödünç alabileceğini düşünmüştüm."

"Clary, eğer benim..."

"Ölümlü Kupa'yı alırsak, annemi kurtarmak için bir şansım olacak. Valentine'ın onu öldürmemesinin veya gitmesine izin vermemesinin tek nedeni bu."

Simon derin bir nefes aldı ve gürültülü bir şekilde verdi. "Yani bu takası yapmanın kolay olacağını mı sanıyorsun? Clary, bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum ki. Sadece bir şans olduğunu biliyorum."

"Bu şey güçlü, değil mi? *Ejderhalar ve Zindanlar*'da ne işe yaradıklarını anlamadan güçlü nesnelerle oynamamak genellikle daha iyidir."

"Ben onunla oynayacak filan değilim. Sadece annemi geri almak için kullanacağım."

"Bunun bir mantığı yok, Clary."

"Bu bir oyun değil, Simon!" diye bağırdı Clary. "Alabileceğin en kötü şeyin berbat bir zar olduğu komik bir oyundan sözetmiyoruz. Burada sözünü ettiğimiz şey *annem* ve Valentine ona işkence yapıyor olabilir. Onu *öldürebilir*. Onu geri almak için her şeyi yaparım, senin için yaptığım gibi."

Simon duraksadı. "Belki de haklısın. Sonuçta bu benim dünyam değil, bilmiyorum. Tam olarak nereye gideceğiz? Eric'e söyleyebilmem gerek."

"Onu *getirme* sakın," dedi Clary, telaşla.

"Biliyorum," dedi Simon, abartılı bir sabırla. "O kadar aptal değilim."

"Bizim eve gideceğiz. Kupa orada."

Kısa bir sessizlik oldu, bu kez şaşkınlıktan. "Sizin *evde* mi? Oranın zombilerle dolu olduğunu sanıyordum."

"Unutulmuş savaşçılar. Onlar zombi değil. Ayrıca, ben Kupa'yı alırken, Jace ve diğerleri onlarla ilgilenecek."

"Neden Kupa'yı *senin* alman gerekiyor?" Simon tedirgin olmuştu.

"Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim," dedi Clary. "Olabilecek en çabuk şekilde bizi köşeden al."

Simon zor duyulan bir şey mırıldandı ve ekledi: "Tamam."

Clary gözlerini açtı. Gözyaşları yüzünden etrafını bulanık görüyordu. "Teşekkürler, Simon," dedi. "Sen..."

Ama Simon telefonu çoktan kapamıştı.

"Bana kalırsa," dedi Hodge, "güç ikilemleri hep aynı."

Clary ona yandan bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Clary kütüphanenin pencerelerinden birinin pervazına oturmuştu. Hodge, dirsekliğinde Hugo'yla koltuğunda oturuyordu. Kahvaltının kalıntıları -yapış yapış reçel, kızarmış ekmek kırıntıları ve margarin damlaları- sehpanın üzerinde duruyordu ve kimse temizlemeye niyetli gibi görünmüyordu. Kahvaltıdan sonra hepsi hazırlanmak için dağılmıştı ve ilk geri dönen Clary olmuştu. Sadece üzerine kotuyla bir bluz geçirmesi ve saçlarını taraması gerektiği düşünülürse, bu hiç şaşırtıcı değildi, sonuçta diğerlerinin ağır silahlanması gerekiyordu. Jace'in hançerini otelde kaybetmiş olan Clary'nin üzerinde doğaüstü olarak adlandırılabilecek sadece cebinde taşıdığı cadı ışığı vardı.

"Simon'ı düşünüyordum," dedi Hodge, "ve Alec'le Jace'i."

Clary pencereden dışarı baktı. Yağmur yağıyor, iri su damlaları camları dövüyordu. Gökyüzü kapkara bulutlarla kaplıydı. "Onların birbirleriyle ne ilgisi var?"

"Karşılıksız bir duygunun olduğu yerde," dedi Hodge, "bir güç dengesizliği vardır. Bu, sömürülmesi kolay bir dengesizliktir ama bunu yapmak akıllıca olmaz. Sevginin olduğu yerde genellikle nefret de vardır. İkisi yan yana var olabilir."

"Simon benden nefret etmiyor."

"Ama onu kullandığını hissederse, zaman içinde edebilir." Hodge bir elini kaldırdı. "Buna niyetin olmadığını biliyorum

ve bazı durumlarda zorunluluk duyguya üstün gelebilir. Ne var ki bu durum bana başka birini hatırlattı. Sana verdiğim fotoğraf hala yanında mı?"

Clary başını iki yana salladı. "Yanımda değil, odamda. İsterseniz getireb..."

"Hayır." Hodge, Hugo'nun tüylerini okşadı. "Annen gençken, tıpkı Simon'la senin olduğun gibi çok yakın bir arkadaşı vardı. İkisi kardeş gibiydiler. Aslında genellikle görenler onları kardeş sanırdı. Yaşları büyüdükçe, arkadaşının annene aşık olduğunu herkes anlamaya başladı ama kendisi bunu hiç göremedi. Annen onu daima 'arkadaş' olarak andı."

Clary, Hodge'a baktı. "Luke'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet," dedi Hodge. "Lucian, her zaman için Jocelyn'le birlikte olacaklarını düşünmüştü. Annen Valentine'la karşılaşıp ona aşık olduğunda, Lucian buna dayanamadı. Onlar evlendikten sonra, Lucian Çember'den ayrılarak gözden kayboldu ve hepimizi öldüğüne inandırdı."

"Ama hiç söylemedi, böyle bir şeyden söz etmedi bile," dedi Clary. "Bütün bu yıllar boyunca, Luke ona teklif edeb..."

"Cevabın ne olacağını biliyordu," dedi Hodge, Clary'nin sözünü keserek. Pencereden dışarı, kasvetli bulutlara baktı. "Lucian asla kendini kandıracak bir adam olmadı. Hayır, sadece ona yakın olmakla yetindi, belki de zaman içinde Jocelyn'in duygularının değişeceğini umdu."

"Ama annemi seviyorsa, neden o adamlara anneme ne olduğunu umursamadığını söyledi? Neden annemin yerini söylemelerini engelledi?"

"Daha önce dediğim gibi, sevginin olduğu yerde nefret de vardır," dedi Hodge. "O kadar yıl önce Jocelyn onu çok incitti. Ona arkasını döndü. Ama Lucian yine de o zamandan beri sadık köpeği oynadı ve asla kınamadı, asla suçlamadı, asla duygularıyla ona yüklenmedi. Belki de şimdi işleri tersine çevirmek, kendisi gibi onu incitmek için bir fırsat gördü."

"Luke bunu yapmaz." Ama Clary, kendisinden bir şey istememesini söylerken Luke'un sesindeki soğukluğu hissetti. Valentine'ın adamlarıyla birlikteyken gözlerinin ne kadar sert baktığını hatırladı. O adam, tanıdığı, yanında büyüdüğü Luke değildi. O Luke asla kendisini istediği şekilde sevmedi diye annesini cezalandırmazdı. "Ama annem onu seviyordu," dedi Clary, yüksek sesle konuştuğunu fark etmeden. "Sadece aynı şekilde değil. Bu yeterli değil miydi?"

"Belki yeterli olmadığını düşündü."

"Biz Kupa'yı aldıktan sonra ne olacak?" diye sordu Clary. "Kupa'nın elimizde olduğunu bildirmek için Valentine'a nasıl ulaşacağız?"

"Onu Hugo bulacak."

Yağmur pencereleri dövmeye devam ediyordu. Clary ürperdi. "Bir ceket alsam iyi olacak," dedi, pencere pervazından kayarken.

Sırt çantasının dibinde, yeşil-pembe kapüşonlu ceketini buldu. Onu çekip çıkarırken, bir şeyin hışırdadığını duydu. Annesi ve Valentine'ın bulunduğu Çember'in fotoğrafıydı bu. Tekrar çantaya atmadan önce uzunca bir an resme baktı.

Kütüphaneye döndüğünde, diğer herkesi orada toplanmış halde buldu: Hodge, omzunda Hugo'yla masasında oturuyordu, Jace simsiyah giyinmiş, Isabelle iblis ezdiği çizmeleriyle altın kamçısını kuşanmış, Alec de omzuna ok dolu bir sadak asmış ve sağ koluna dirseğinden bileğine kadar uzanan deri bir okçu bilekliği geçirmişti. Hodge dışında herkesin vücudundaki İşaretler tazelenmiş, çıplak tenlerinin her yeri kıvrımlı şekillerle dolmuştu. Jace giysisinin sol kolunu yukarı çekip çenesini omzuna dayamıştı ve üst koluna sekizgen bir İşaret çizerken kaşlarını çatmıştı.

Alec onu baştan aşağı süzdü. "Berbat ediyorsun," dedi. "Bırak ben yapayım."

"Ben solağım," dedi Jace ama yumuşak bir sesle konuşmuş ve stelini Alec'e uzatmıştı. Alec steli alırken rahatlamış gibiydi, sanki o ana kadar daha önceki davranışından dolayı bağışlandığından emin değilmiş gibiydi. Stel tenine değerken Jace yüzünü buruşturdu, gözlerini yarı yarıya kapadı ve sol kolundaki kaslar kordonlar gibi belirginleşene kadar yumruğunu sıktı. "Melek adına, Alec..."

"Dikkatli olmaya çalışıyorum," dedi Alec. Jace'in kolunu bırakarak geri çekildi ve çalışmasına hayranlıkla baktı. "İşte."

Jace yumruğunu açarak kolunu indirdi. "Teşekkürler." O sırada Clary'nin varlığını hissetti ve altın rengi gözlerini kısarak omzunun üzerinden ona baktı. "Clary."

"Hazır görünüyorsun," dedi Clary, aniden kızaran Alec uzaklaşıp oklarıyla ilgileniyormuş gibi yaparken.

"Hepimiz hazırız," dedi Jace. "Sana verdiğim hançer hala yanında mı?"

"Hayır. Onu Dumort'ta kaybettim ya, unuttun mu?"

"Doğru." Jace memnun bir tavırla ona baktı. "Onunla neredeyse bir kurt adamı öldürüyordun. Hatırladım."

Pencerenin yanında duran Isabelle gözlerini devirdi. "Seni tahrik eden tek şeyin bu olduğunu unutmuşum, Jace. Bir şeyleri öldüren kızlar."

"Bir şeyleri öldüren herkesi severim," dedi Jace. "Özellikle de kendimi."

Clary, masanın üzerindeki saate gergin gözlerle baktı. "Aşağı inmeliyiz. Simon her an gelebilir."

Hodge koltuğundan kalktı. *Çok yorgun görünüyor,* diye düşündü Clary, *sanki günlerdir uyumamış gibi.*

"Melek hepinizi korusun," dedi ve Hugo güçlü bir gaklamayla omzundan havaya yükseldi. Aynı anda kilise çanları öğle saatini haber vermeye başladı.

Simon minibüsü köşeye yanaştırdığında ve iki kez kornaya bastığında, yağmur hala çiseliyordu. Clary'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, içten içe Simon'ın gelmemesinden korkmuştu.

Jace gözlerini kısarak yağmura baktı. Dördü birlikte oymalı bir taş kornişin altına sığınmışlardı. "Minibüs *bu* mu? Daha ziyade çürümüş bir muza benziyor."

Bu inkar edilemezdi, Eric aracı neon sarısına boyamıştı ve bir sürü yerinde pas vardı. Simon tekrar kornaya bastı. Clary, onu ıslak camların arkasında bulanık bir silüet olarak görebiliyordu. İç çekti ve saçlarını korumak kapüşonunu başına geçirdi. "Gidelim."

Kaldırımda birikmiş su birikintilerine basarak yürüdüler, Isabelle'in devasa çizmeleri ayağını yere bastığı her seferinde tok bir gürültü koparıyordu.

Motoru rölantide bırakan Simon, kapıyı yana çekmek için arkaya uzandı ve döşemeleri yarı çürümüş koltukları ortaya çıkardı. Bazı deliklerden tehlikeli görünüşlü yaylar dışarı uzanmıştı. Isabelle yüzünü buruşturdu. "Bunların üzerine oturmak güvenli mi?"

"Çatıya bağlanmaktan daha güvenli," dedi Simon, neşeli bir tavırla, "diğer seçenek o." Başıyla onaylayarak Jace ve Alec'i selamladı ama Clary'ye aldırmadı bile. "Hey."

"Sana da hey," dedi Jace, silahların bulunduğu kumaş çantayı kaldırırken. "Bunları nereye koyayım?"

Simon, çocukların genellikle müzik aletlerini koyduğu arka tarafı işaret etti, o sırada Alec ve Isabelle minibüse binip koltuklara tünedi.

"Pompalı!" dedi Clary, Jace minibüsün yanına dönerken.

Alec omzuna asılı yayına uzandı. "Nerede?"

"Ön koltuğu istediğini anlatıyor," dedi Jace, gözlerinin önüne düşen ıslak saçlarını kenara iterken.

"Güzel bir yay," dedi Simon, Alec'e bakıp başıyla onaylayarak.

Alec ıslak kirpikleriyle gözlerini kırpıştırdı. "Okçuluk hakkında bilgin var mı?" diye sordu, bundan şüpheli olduğunu anlatan bir ses tonuyla.

"Kampta okçulukla uğraşmıştım," dedi Simon. "Altı yıl."

Üç Gölge Avcısı aptal aptal birbirlerine bakarken, Clary destekleyici bir tavırla gülümsedi, Simon buna da aldırmadı. Sadece karanlık bulutlara bakmakla yetindi. "Tekrar yağmaya başlamadan önce gitmemiz gerek."

Arabanın ön kanepesi, boş Doritos paketleri ve Pop-Tart kırıntılarıyla doluydu. Clary elinden geldiğince onları kenara itti. Simon, işinin bitmesini beklemeden arabayı çalıştırıp hareket ettirdi ve Clary arkaya doğru savruldu. "Ah!" dedi, azarlayan bir tavırla.

"Pardon." Simon yine ona bakmadı.

Clary, diğerlerinin arkada kendi aralarında fısıldaştığını duyabiliyordu, muhtemelen savaş taktiklerini ve yeni deri çizmelerine kan bulaştırmadan bir iblisin kafasını uçurmanın en iyi yollarını tartışıyorlardı. Minibüsün içinde ön kanepeyi arkadan ayıran bir bölme olmamasına rağmen, Clary Simon'la aralarındaki sessizlikte kendini kötü hissetti.

"Şu 'hey' de ne oluyor?" diye sordu, Simon arabayı Doğu Nehri boyunca uzanan FDR otobanına sokarken.

"Ne 'hey'i?" dedi Simon, siyah bir jipin önünü keserken. Aracın içinde cep telefonuyla konuşmakta olan takım elbiseli bir adam renkli camlardan onlara uygunsuz bir hareket yaptı.

"Siz erkeklerin hep söylediğiniz şu 'hey.' Jace ve Alec'i gördüğünde 'hey' dedin ve onlar da aynı şekilde karşılık verdi. 'Merhaba'nın suyu mu çıktı?"

Simon'ın yanağındaki kasların gerildiğini gördü. "'Merhaba' kızlara has bir selamlaşma," dedi Simon. "Gerçek erkekler kabadır. Kısa ve özlü."

"Yani ne kadar erkekseniz, o kadar az mı konuşursunuz?"

"Öyle." Simon başıyla onayladı. Onun arka tarafında, pencerenin dışında, Doğu Nehri'nin üzerine çöken nemli sis görünüyordu. Suyun kendisi de kurşun rengiydi ve sürekli rüzgar yüzünden üzeri beyaz köpüklerle doluydu.

"Filmlerde büyük kavgacı tipler bu yüzden birbirleriyle karşılaştıklarında bir şey söylemeden sadece başlarıyla onaylar. Bu, 'Ben kavgacıyım ve senin de kavgacı olduğunun farkındayım,' anlamına gelir ama bir şey söylemezler, çünkü Wolverine ve Magneto gibi karakterler bunu açıklamaya kalkarlarsa karizmaları çizilir."

"Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Jace, arka koltuktan.

"Olsaydı şaşardım," dedi Clary. Manhattan Köprüsü'nden Brooklyn'e doğru dönerlerken, Simon buna çok hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Clary'nin evine ulaştıklarında, yağmur nihayet dinmişti. Güneş ışınları sisin geri kalanını dağıtıyordu ve kaldırımdaki su birikintileri kuruyordu. Jace, Alec ve Isabelle, Simon ve Clary'ye arabada beklemelerini söyleyerek, Jace'in deyimiyle "iblis faaliyet seviyesi"ni kontrol etmek için içeri girdiler.

Üç Gölge Avcısı eve girerken, Simon arkalarından baktı. "İblis faaliyet seviyesi mi? Evin içinde yoga yapan iblisler olup olmadığını tespit eden bir aletleri mi var?"

"Hayır," dedi Clary, saçlarına vuran güneş ışığının tadını çıkarmak için ıslak kapüşonunu arkaya iterken. "Sensor onlara iblislerin ne kadar güçlü olduğunu söylüyor, tabii iblis varsa."

Simon etkilenmiş gibiydi. "Bu *yararlı* görünüyor."

Clary ona döndü. "Simon, dün geceyle ilgili..."

Simon bir elini kaldırdı. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Aslında konuşmamayı tercih ederim."

"Sadece bir şey söylememe izin ver." Clary hızlı konuşuyordu. "Beni sevdiğini söylediğinde, ağzımdan çıkanların duymak istediğin şeyler olmadığını biliyorum."

"Doğru. Hep, bir kıza nihayet 'seni seviyorum,' dediğimde, onun da 'ben de seni' diye karşılık vermesini hayal etmiştim, Jedi'ın Dönüşü'nde Leia'nın Han'a dediği gibi."

"Bu *çok salakça*," dedi Clary, kendini tutamayarak.

Simon ona öfkeyle baktı.

"Affedersin," dedi Clary. "Bak, Simon, ben..."

"Hayır," dedi Simon. "*Sen* bak, Clary. Bana bak ve gerçekten beni gör. Bunu yapabilir misin?"

Clary ona baktı. İrisin dış kısımlarında rengi açılan koyu renk gözlerine, o tanıdık düzensiz kaşlara, uzun kirpiklere, koyu renk saçlara, tereddütlü gülümsemeye ve zarif müzisyen ellerine baktı, hepsi Simon'ın bir parçasıydı... ve kendisinin.

Gerçeği söylemesi gerekse, Simon'ın kendisini sevdiğini bilmediğini söyleyebilir miydi? Yoksa bu konuda ne yapması gerektiğini bilemediğini mi söylerdi?

Clary iç çekti. "Büyünün altını görmek kolaydır, zor olan insanları görmektir."

"Hepimiz görmek istediğimizi görürüz," dedi Simon, sakince.

"Jace değil," dedi Clary, kendini tutamayarak ve o net, aktif gözleri düşünerek.

"Herkesten çok o." Clary kaşlarını çattı. "Sen ne..."

"Tamam," dedi Jace, konuşmalarını bölerek. Clary telaşla ona döndü. "Evin dört köşesini de kontrol ettik, hiçbir şey yok. Çok düşük bir faaliyet. Muhtemelen sadece Unutulmuşlar ve üst kata çıkmadığımız sürece bizi rahatsız etmeyebilirler bile."

"Ederlerse," dedi Isabelle, kamçısı kadar pırıltılı bir sırıtışla, "hazırlıklı olacağız."

Alec minibüsün arkasından ağır kumaş çantayı aldı ve kaldırıma indirdi. "Gitmeye hazırız," dedi. "Haydi, şu iblislere günlerini gösterelim!"

Jace ona tuhaf gözlerle baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Alec ona bakmadan yayıyla oklarını çıkarıp yerine cilalı ahşaptan bir dövüş sopası ve iki parıltılı kılıç aldı. "Böylesi daha iyi."

Isabelle ağabeyine endişeyle baktı. "Ama yay..."

Alec sözünü kesti. "Ne yaptığımı biliyorum, Isabelle."

Yay arka koltukta kaldı. Simon uzandı ama önlerinde bebek arabalarıyla gülüşerek yürüyen bir grup genç kadın park yönünde sokağa girince elini çekti. Sarı minibüsün yanında diz çökmüş, tepeden tırnağa silahlı üç genci fark etmediler bile. "Ben sizi nasıl görebiliyorum?" diye sordu Simon. "Şu görünmezlik büyünüze ne oldu?"

"Sen bizi görebilirsin," dedi Jace, "çünkü artık baktığın şeyin gerçekliğini biliyorsun."

"Evet," dedi Simon. "Sanırım biliyorum."

Minibüste kalmasını söylediklerinde Simon biraz itiraz etti ama Jace kaldırımda hazır bekleyen bir kaçış aracının önemi hakkında onu ikna etti. "Güneş ışığı iblisler için öldürücüdür ama Unutulmuşlar'a etki etmez. Ya bizi takip ederlerse? Ya araba *çekilirse*?"

Clary binaya girmeden önce ön verandadan el sallamak için döndüğünde, Simon'ı ayaklarını konsolun üzerine uzatmış halde Eric'in CD koleksiyonunu karıştırırken gördü. Rahatlayarak iç çekti. En azından Simon güvendeydi.

Ön kapıdan girdikleri anda koku dikkatini çekti. Çürümüş yumurta, kurtlanmış et ve sıcak bir plajda çürüyen deniz yosunu gibi son derece belirgin bir kokuydu. Isabelle yüzü-

nü buruşturdu ve Alec mide bulantısından sarardı ama Jace ender bulunan bir parfümü koklamış gibi görünüyordu. "İblisler buradaymış," dedi, soğuk bir edayla. "Hem de yakın zamanda."

Clary ona endişeyle baktı. "Ama hala..."

"Hayır." Jace başını iki yana salladı. "Hissederdik. Yine de..." Başını Dorothea'nin kapısına doğru salladı. "Merkez onun iblis ağırladığını duyarsa, bazı soruları cevaplaması gerekebilir."

"Merkez'in bütün bunlardan memnun olacağını hiç sanmıyorum," dedi Isabelle. "Aşlını isterseniz, bence bu kadın bizden çok daha hafif sonuçlarla kurtulabilir."

"Kupa'yı aldığımız sürece umursamazlar." Alec, mavi gözleriyle büyük fuayedeki, yukarı uzanan kıvrımlı merdivendeki ve duvarlardaki bütün detayları gözlemleyerek etrafa bakıyordu. "Özellikle de bunu yaparken birkaç Unutulmuş'u öldürürsek."

Jace başını iki yana salladı. "Onlar üst kattalar. Bence oraya girmeye çalışmadığımız sürece bizi rahatsız etmezler."

Isabelle yüzüne yapışan bir bukleyi kenara itti ve kaşlarını çatarak Clary'ye baktı. "Ne bekliyorsun?"

Clary isteksizce Jace'e baktı ve yüzündeki çarpık gülümsemeyi gördü. Jace göz kırptı: *Devam et.*

Clary fuayeden geçerek Dorothea'nin kapısına yaklaştı. Tavan penceresi hala leş gibiydi ve antredeki lamba hala bozuktu, bu yüzden tek aydınlık Jace'in cadı ışığından geli-

yordu. Hava sıcak ve basıktı ve gölgeler bir kabus ormanında sihirli bir şekilde hızla büyüyen bitkiler gibi yükseliyordu. Dorothea'nin kapısını vurmak için uzandı, önce bir kez vurdu, sonra daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Kapı ardına kadar açıldı ve altın renkli parlak bir ışık fuayeye yayıldı. Dorothea yeşil ve turuncular içinde karşılarında duruyordu. Bugün kukuletası fosforlu sarıydı ve sutaşlarıyla süslenmişti. Saçlarının altından uzun sallantılı küpeler sarkıyordu ve iri ayakları çıplaktı. Clary şaşırmıştı, daha önce Dorothea'yi hiç yalınayak veya terliklerden başka bir şeyle görmemişti.

Ayak tırnakları çok güzel bir tonda pembeye boyanmıştı.

"Clary!" diye haykırdı Dorothea ve Clary'ye sarılıp göğsüne bastırdı. Clary bir an için parfümlü et, kadife katları ve yünlü şal arasında boğulur gibi oldu. "Ulu Tanrım, kızım," dedi cadı, küpelerini fırtınaya yakalanmış rüzgar çanları gibi savurarak başını iki yana sallarken. "Seni en son gördüğümde Geçit'imde gözden kaybolmuştun. Nereye gittin?"

"Williamsburg," dedi Clary, nefes nefese.

Dorothea'nin kaşları kalktı. "Bir de Brooklyn'de hiç rahat toplu taşıma aracı olmadığından yakınırlar." Kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girmelerini işaret etti.

İçerisi, Clary'nin son gördüğünden beri değişmemiş gibiydi: Masanın üzerinde aynı tarot kartları ve kristal küre duruyordu. Kartları kapıp içindeki gizli şeylere bakmamak için kendini zor tutuyordu. Dorothea zarifçe bir koltuğa

yerleşti ve Gölge Avcıları'na şapkasındaki doldurulmuş kanaryanınki gibi boncuksu gözlerle baktı. Masanın iki tarafındaki tabaklarda kokulu mumlar yanıyordu ve evin her tarafına yayılmış olan yoğun leş kokusunu biraz olsun dağıtıyordu. "Sanırım anneni henüz bulamadın," dedi Dorothea, Clary'ye.

Clary başını iki yana salladı. "Hayır. Ama kimin elinde olduğunu biliyorum."

Dorothea'nin bakışları, duvardaki el posterini inceleyen Alec ve Isabelle'e kaydı. Özel koruma rolünde son derece soğukkanlı bir şekilde duran Jace koltuklardan birinin dirsekliğine tünemişti. Eşyalarından hiçbirinin yok edilmediğine memnun olan Dorothea tekrar Clary'ye döndü. "Acaba..."

"Valentine," dedi Clary. "Evet."

Dorothea iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum." Minderlere yerleşti. "Annenden ne istediğini biliyor musun?"

"Annemin daha önce onunla evli olduğunu biliyorum."

Cadı homurdandı. "Yanlış aşk ilişkisi. En kötüsünden."

Jace bu söz karşısında neredeyse duyulmayan bir ses çıkardı, gülmüştü. Dorothea'nin kulakları bir kedininkiler gibi dikildi. "O kadar komik olan ne, evlat?"

"Sen ne bilirsin ki?" dedi Jace. "Aşk hakkında yani?"

Dorothea yumuşak beyaz ellerini kucağında birleştirdi. "Sandığından çok daha fazlasını," dedi. "Çay yapraklarını okumamış mıydım, Gölge Avcısı? Henüz yanlış kişiye aşık olmadın mı?"

"Ne yazık ki Cennet'in Hanımı," dedi Jace, "tek gerçek aşkım kendime olan."

Dorothea güldü. "En azından," dedi, "karşılıksız kalmasından korkmazsın, Jace Wayland."

"İlginçliğini korusun diye arada bir kendimi hayal kırıklığına uğratıyorum."

Dorothea yine bir kahkaha patlattı. Clary araya girdi. "Neden burada olduğumuzu merak ediyor olmalısınız, Madam Dorothea."

Dorothea sakinleşerek gözlerini ovaladı. "Lütfen," dedi, "en azından bu gencin yaptığı gibi bana doğru unvanı verebilirsin, bana Hanım diyebilirsin. Sanırım," diye ekledi, "benim dostluğumu özlediğiniz için geldiniz, yanılıyor muyum?"

"Herhangi birinin dostluğunu özleyecek zamanım yok. Anneme yardım etmek zorundayım ve bunu yapmak için de bir şeye ihtiyacım var."

"Nedir o?"

"Ölümlü Kupa denen bir şey," dedi Clary, "ve Valentine onu annemin aldığını düşünüyordu. Bu yüzden onu kaçırdı."

Dorothea gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Melek Kupası mı?" dedi, hayret yansıtan bir ses tonuyla. "Raziel'in Kupası. İçinde melek ve insan kanını karıştırıp ilk Gölge Avcısı'nı yaratmak için insana verdiği iksiri yaptığı kupa mı?"

"Evet, o," dedi Jace, aşırı ciddi bir tavırla.

"Neden annenin almış olduğunu düşünsün ki?" dedi Dorothea. "O kadar insanın arasında, Jocelyn'in?" Clary

cevap veremeden, cadının yüzü anlayışla aydınlandı. "Çünkü elbette ki aslında Jocelyn Fray değildi," dedi. "Jocelyn Fairchild'dı, yani karısı. Herkesin öldü sandığı kadın. Kupa'yı alıp kaçtı, değil mi?"

Cadının gözlerinde bir şey parıldadı ama göz kapaklarını o kadar hızlı kapattı ki Clary bunu hayal ettiğini düşündü. "Yani," dedi Dorothea, "şimdi ne yapman gerektiğini biliyor musun? Nereye sakladıysa, bulması kolay olamaz, bulunmasını istesen bile. Valentine o Kupa'yı eline geçirirse korkunç şeyler yapabilir."

"Bulunmasını istiyorum," dedi Clary. "Biz..."

Jace araya girdi. "Nerede olduğunu biliyoruz," dedi. "Sadece onu almamız gerekiyor."

Dorothea'nin gözleri iri iri açıldı. "Neredeymiş peki?"

"Burada," dedi Jace, Alec ve Isabelle'in dikkatlerini kitap raflarından ayırıp ona dönmesine neden olacak kadar kibirli bir sesle.

"Burada mı? Yani yanınızda mı?"

"Pek sayılmaz, sevgili Hanım'ım," dedi Jace. Clary onun gerçekten şaşırtıcı bir şekilde eğlendiğini fark etti. "Bizim değil, senin yanında."

Dorothea ağzını kapadı ve suratını astı. "Bu hiç komik değil," dedi, her şeyin ters gidebileceği konusunda Clary'yi endişelendiren bir tavırla. Neden Jace herkesi kendine düşman etmek zorundaydı ki?

"Kupa sizde," dedi Clary, telaşla, "ama..."

Dorothea koltuktan kalkıp onlara öfkeyle baktı. "Büyük bir yanlış yapıyorsunuz," dedi soğuk bir tavırla. "Hem Kupa'nın bende olduğunu söylemekle hem de buraya girip bana yalancı demekle."

Alec'in eli dövüş sopasına uzandı. "Ah, hayır," dedi kısık sesle.

Clary şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hayır," dedi hemen, "size yalancı demiyorum, yemin ederim. Kupa'nın burada olduğunu ama sizin *bunu bilmediğinizi* söylüyorum."

Madam Dorothea ona düz düz baktı. Yüzünün katları arasında neredeyse gizlenmiş olan gözleri, mermer gibi sertti. "Ne demek bu?" diye sordu.

"Annem onu buraya gizledi," dedi Clary. "Yıllar önce. Size hiç söylemedi, çünkü sizi karıştırmak istemiyordu."

"Bu yüzden gizlice verdi," diye açıkladı Jace, "bir hediye gibi."

Dorothea ona şaşkın şaşkın baktı.

Hatırlamıyor mu? diye düşündü Clary. "Tarot destesi," dedi. "Sizin için yaptığı kartlar."

Cadının bakışları, masanın üzerindeki ipek kılıfında duran kartlara kaydı. "Kartlar mı?" Gözleri iri iri açılırken, Clary masaya yaklaştı ve desteyi eline aldı. Kılıf ılıktı ve neredeyse kaygandı. Daha öncekinin aksine, şimdi parmaklarının arasında mühürlerin gücünü hissedebiliyordu. Dokunarak Kupa Ası'nı buldu ve onu çekip, destenin geri kalanını masaya geri koydu.

"İşte burada," dedi Clary.

Hepsi hiç hareket etmeden beklentiyle ona bakıyordu. Clary yavaşça kartı çevirdi ve annesinin resmine bir kez daha baktı: İnce bir el, Ölümlü Kupa'nın altın sapını tutuyordu.

"Jace," dedi Clary, "bana stelini ver."

Jace steli Clary'nin eline tutuşturdu. Clary kartı çevirdi ve arkasına çizilmiş olan mühürleri izledi, orada bir kıvrım, burada bir çizgi, hepsi tamamen farklı anlamlara geliyordu. Kartı tekrar çevirdiğinde, resim belli belirsiz değişmişti: Parmaklar Kupa'nın sapını bırakmış, el neredeyse Kupa'yı uzatır gibi açılmıştı: *İşte, burada, al onu.*

Clary steli cebine attı. Sonra elinden daha büyük olmayan karenin içine uzandı. Eli Kupa'nın sapını kavradı -parmakları etrafına kapandı- ve elini tekrar geri çekerken, karttan çok derin bir tıslama duyduğunu sandı, aynı anda boşalan kart küllere dönüştü ve hepsi avcundan halıya döküldü.

19

ABBADON

Clary ne beklediğinden tam olarak emin değildi, neşeli çığlıklar veya alkışlar mı? Bunun yerine derin bir sessizlik oldu ve bu sessizliği Jace bozdu: "Her nedense, daha büyük olacağını düşünmüştüm." Clary, elindeki Kupa'ya baktı. Sıradan bir şarap kadehi büyüklüğündeydi ama çok daha ağırdı. Canlı damarların içinden akan kan gibi, her yanından güç akıyordu. "Bence mükemmel bir boyu var," dedi Clary.

"Ah, yeterince büyük," dedi Jace, "ama her nedense ben... bilirsin." Elleriyle, kabaca ev kedisi büyüklüğünde bir şey işaret etti. "Bu boyda bir şey bekliyordum."

"Bu Ölümlü Kupa, Jace, Ölümlü Klozet değil," dedi Isabelle. "İşimiz bitti mi? Artık gidebilir miyiz?"

Dorothea başını bir yana eğmiş, parlak ve ilgili gözlerle bakıyordu. "Ama bu hasarlı!" diye haykırdı. "Bu nasıl olmuş?"

"Hasarlı mı?" Clary, Kupa'ya şaşkınlıkla baktı. Kendisine gayet iyi görünmüştü.

"İşte," dedi cadı, "size göstereyim." Uzun kırmızı tırnaklı ellerini Kupa'ya uzatarak Clary'ye yaklaştı. Clary nedenini bilmeden geri çekildi. Aniden Jace bir elini kılıcının kabzasına yaklaştırarak aralarına girdi.

"Alınma," dedi sakince, "ama Ölümlü Kupa'ya bizden başka kimse dokunamaz."

Dorothea ona bir an için baktı ve aynı tuhaf ifadesizlik gözlerine geri döndü. "Şimdi," dedi, "acele etmeyelim. Eğer Kupa'ya bir şey olursa, bu Valentine'ın hiç hoşuna gitmez."

Yumuşak bir kayışla, Jace'in belindeki kılıç aniden yükseldi ve ucu Dorothea'nin çenesinin hemen altına dayandı. Jace'in bakışları kadının gözlerine dikilmişti. "Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi. "Ama biz gidiyoruz."

Yaşlı kadının gözleri parladı. "Elbette, Gölge Avcısı," dedi, perdeli duvara doğru gerileyerek. "Geçit'i kullanmak ister misiniz?"

Jace'in kılıcı bir an şaşkınlıktan titredi. Clary, genç savaşçının çenesinin gerildiğini gördü. "Ona sakın dokunma..."

Dorothea güldü ve hızlı bir hareketle perdeleri aşağı çekti. Perdeler yumuşak bir hışırtıyla yere düştü. Arkasında Geçit açıktı.

Clary, arkasındaki Alec'in nefesini tuttuğunu duydu. "Nedir bu?" Clary, kapıdan görünen şeyi kısmen görebilmişti, ortasında siyah bir şimşek çakan, kırmızı, yuvarlak bulutlar

ve kendilerine doğru hızla gelen korkunç, karanlık bir şekil. O anda Jace hepsine yere yatmalarını emretti. Clary'yi de beraberinde sürükleyerek yere atladı. Yüzükoyun yere uzanmış olan Clary, başını kaldırdığında o karanlık şeyin Madam Dorothea'ye saldırdığını gördü. Kadını yere devirmek yerine, karanlık şeyin bir bulut gibi vücudunu sardığını ve kağıda yayılan mürekkep gibi içine işlediğini gördü. Havaya yükselirken Madam Dorothea'nin vücudu şişip biçimsizleşti. Yere çarpan şeylerin keskin tıkırtısı Clary'yi aşağı bakmaya zorladı: Dorothea'nin bilezikleri bükülmüş ve kırılmış halde yere düşmüştü. Mücevherlerin arasında küçük beyaz taşlara benzer şeyler vardı. Bir an baktıktan sonra Clary onların diş olduğunu anladı.

Jace yanında bir şeyler fısıldadı. Gördüklerine inanamıyor gibiydi. Onun yanında Alec boğuk bir sesle konuştu: "Ama burada çok fazla iblis faaliyeti olmadığını, seviyelerin düşük olduğunu *söylemiştin*!"

"Düşüktü!" diye hırladı Jace.

"Senin düşük tanımın benimkinden farklı olmalı!" diye bağırdı Alec, bir zamanlar Dorothea olan şey uluyarak bükülürken. Vücudunun şekli inanılmaz bir şekilde bozulmuştu.

Jace ayağa kalkıp onu da yanında çekerken, Clary bakışlarını kaçırdı. Isabelle ve Alec de silahlarına sarılarak ayağa fırladı. Isabelle'in kamçıyı tutan eli hafifçe titriyordu.

"*Yürüyün!*" Jace, Clary'yi evin kapısına doğru itti. Clary omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştığında, sadece fır-

tına bulutları gibi spiral bir grilik ve ortasında koyu bir biçim gördü...

Dördü birlikte fuayeye fırladıklarında, en önde Isabelle vardı. Apartmanın kapısına ulaşıp açmayı denedikten sonra bembeyaz bir yüzle diğerlerine döndü. "Açılmıyor. Büyük olmalı."

Jace bir küfür savurdu ve ceketini karıştırdı. "Lanet olasıca stelim nerede?"

"Bende," dedi Clary, aniden hatırlayarak. Cebine uzanırken, odanın içinden gök gürültüsü gibi bir gümbürtü koptu. Zemin ayaklarının altında havalandı. Clary dengesini kaybetti ve destek bulmak için tırabzana uzandı. Başını kaldırdığında, fuayeyle Dorothea'nin dairesini ayıran duvarda kocaman bir delik gördü; bir şey delikten dışarı sürünüyor, hatta neredeyse akıyordu.

"Alec!" diye bağırdı Jace. Alec bembeyaz bir yüzle ve korku içinde deliğin önünde duruyordu. Jace bir küfür savurarak ona koştu ve yakalayıp geri çekti; aynı anda o şey duvardan kurtuldu ve fuayeye atladı.

Clary nefesini tuttu. Yaratığın eti çürük gibi mosmordu. Derisinin altından dışarı fırlamış kemikler görünüyordu, yeni beyaz kemikler değil, bin yıldır toprağın altındaymış gibi görünen siyah, çatlak ve pislik içinde kemikler. Parmakları iskelet gibiydi ve ince etli kollarında, daha fazla sararmış kemiğin göründüğü siyah delikler vardı. Yüzü kafatası biçimindeydi ve gözleriyle burnu sadece delikti. Pençeli parmakları zeminde kayıyordu. Bileklerinin ve omuzlarının etrafında

parlak kumaş yamaları vardı: Madam Dorothea'nin ipek giysilerinden ve kukuletasından geriye kalanlar. En azından iki buçuk metre boyundaydı. Boş göz oyuklarıyla gençlere baktı. "Onu bana verin," dedi, boş bir kaldırımda çöpleri savuran rüzgar gibi bir sesle, "Ölümlü Kupa! Onu bana verirseniz yaşamanıza izin veririm." Clary panik içinde diğerlerine baktı. Isabelle, manzara karşısında karnına yumruk yemiş gibi görünüyordu. Alec kıpırdayamıyordu. Her zamanki gibi konuşan Jace oldu. "Nesin sen?" diye sordu, Clary'nin hiç görmediği kadar sarsılmış olmasına rağmen düzgün bir sesle. Yaratık başını yana eğdi. "Ben Abbadon'um. Uçurumun İblisi. Benimki, dünyalar arasındaki boş yerlerdir. Benimki rüzgar ve uluyan karanlıktır. Bir kartal bir sineğe ne kadar benzerse, ben de *iblis* dediğiniz o sefil şeylere o kadar benzerim. Beni yenemezsiniz. Kupa'yı bana verin ya da geberin."

Isabelle'in kamçısı titredi. "Bu bir Yüce İblis," dedi. "Jace, eğer..."

"Peki, ya Dorothea?" Clary'nin sesi çığlık gibi çıkmıştı. "Ona ne oldu?"

İblisin boş gözleri ona bakmak için döndü.

"O sadece bir kaptı," dedi. "Geçit'i açtı ve ben de onu ele geçirdim. Ölümü hızlı oldu." Clary'nin elindeki Kupa'ya baktı. "Sizinki öyle olmayacak."

Clary'ye yaklaşmaya başladı. Jace bir elinde parıldayan kılıçla ve diğerinde melek bıçağıyla yaratığın önüne çıktı. Alec korku içinde onu izliyordu.

"Melek adına," dedi Jace, iblisi baştan aşağı süzerek. "Yüce İblis'lerin çirkin olduğunu biliyordum ama kimse beni kokuyla ilgili uyarmamıştı."

Abbadon ağzını açarak tısladı. Ağzının içinde cam keskinliğinde iki sıra diş vardı.

"Rüzgar ve uluyan karanlık konusunda o kadar emin değilim," diye devam etti Jace, "bence çöplük alanı gibi kokuyorsun. Staten Adası'ndan gelmediğine emin misin?"

İblis ona doğru atıldı. Jace korkunç bir hızla bıçaklarını yukarı ve öne doğru kaldırdı, ikisi de iblisin en etli kısmına, karnına saplandı. Yaratık uludu ve ona vurdu, Jace yetişkin bir kedinin pençesini yemiş kedi yavrusu gibi kenara savruldu. Düştüğünde yuvarlanıp ayağa kalktı ama Clary onun kolunu tutuşundan, yaralanmış olduğunu görebiliyordu.

Bu kadarı Isabelle'e yetti. Öne atılarak kamçısını iblise savurdu. Kamçı iblisin gri derisine indi ve kırmızı bir yara açıldı. Abbadon ona aldırmadan Jace'e doğru ilerledi.

Jace sağlam eliyle ikinci bir melek bıçağı çıkardı. Bir şeyler fısıldadığında, bıçak parlak bir şekilde serbest kaldı. İblis önünde dikilirken, Jace bıçağı kaldırdı, bir canavarın önünde kalmış küçük bir çocuk gibi, yaratığın karşısında çok zayıf görünüyordu. Ama iblis ona uzanırken bile Jace sırıtıyordu. Bir çığlık atan Isabelle kamçısını yaratığa indirdi ve yere kan saçıldı...

İblis, jilet keskinliğindeki pençesini Jace'e savurdu. Jace geri çekilerek darbeden kurtuldu. İblisle arasına ince, siyah

bir gölge girmişti. Alec'ti bu. İblis bir çığlık attı, Alec'in dövüş sopası derisine saplanmıştı. Hırlayarak bir kez daha vurdu ve pençesi Alec'in üzerine inerek ayaklarını yerden kesti ve onu karşı duvara savurdu. Sinir bozucu bir çatırtıyla duvara çarpan Alec yere kaydı.

Isabelle ağabeyinin adını haykırdı. Alec kıpırdamadı. Isabelle kamçısını indirerek ona doğru koştu. İblis dönerek pençesinin tersiyle Isabelle'e bir darbe indirdi ve onu da yerde kaydırarak fırlattı. Isabelle kan öksürerek ayağa kalkmaya çalıştı ama Abbadon bir kez daha vurarak onu yere yıktı, Isabelle bu kez hareket edemedi.

İblis Clary'ye yöneldi. Jace Alec'in hareketsiz bedenine korkuyla bakarak olduğu yerde donup kalmıştı. Abbadon yaklaşırken, Clary bir çığlık attı. Kırık basamaklarda tökezleyerek merdiveni tırmanmaya başladı. Stel tenini yakıyordu. Keşke elinde bir silah olsaydı, herhangi bir şey...

Isabelle doğrulup oturmuştu. Kanlı saçını arkaya iterek Jace'e haykırdı. Clary, Isabelle'in çığlıklarında kendi adını duydu ve tokat yiyerek uyanmış gibi gözlerini kırpıştıran Jace'in kendisine doğru koştuğunu gördü. İblis o kadar yakındaydı ki Clary derisindeki siyah yara deliklerini ve içinde kıvranan şeyleri görebiliyordu. Yaratık ona uzandı...

Ama Jace zamanında yetişerek Abbadon'un elini kenara savurdu ve hemen arkasından melek bıçağını yaratığa savurdu, bıçak yaratığın göğsüne, daha önce oraya gömülmüş olan diğer iki bıçağın yanına saplandı. İblis, bıçaklar sadece onu

sinirlendirmeye yaramış gibi hırladı. "Gölge Avcısı," diye tısladı. "Seni öldürmekten, arkadaşınınki gibi kemiklerinin çıtırtısını duymaktan büyük zevk alacağım."

Tırabzanın üzerinden sıçrayan Jace, Abbadon'un üzerine atıldı. Atlayışının gücüyle, iblis geriye doğru savruldu. Yaratık tökezlerken, Jace onun sırtına sımsıkı tutundu. Yaratığın göğsündeki melek bıçaklarından birini çekip çıkardı ve iblisin sırtına tekrar tekrar sapladı.

Abbadon hırlayarak duvara doğru geriledi. Jace atlamak zorundaydı, yoksa ezilecekti. Yere atladı ve bıçağı tekrar kaldırdı. Fakat Abbadon onun için fazla hızlıydı, eli öne uzandı ve Jace'i merdivene doğru savurdu. Jace yere devrildi ve pençeler boğazını sardı.

"Onlara Kupa'yı vermelerini söyle," diye hırladı Abbadon, pençesini Jace'in üzerine kaldırarak. "Kupa'yı bana vermelerini söylersen, yaşamalarına izin veririm.

Jace zorlukla yutkundu. "*Clary...*"

Ama Clary onun ne diyeceğini asla bilemeyecekti, çünkü aynı anda apartmanın ön kapısı açıldı. Bir an için parlak ışıktan başka bir şey göremedi. Sonra gözlerini kırpıştırarak tekrar baktı ve Simon'ı açık kapıda dururken gördü. *Simon.* Onun dışarıda olduğunu, hatta var olduğunu bile neredeyse unutmuştu.

Simon, Clary'nin merdivende sinmiş halde durduğunu gördükten sonra, bakışları önce Abbadon'a, sonra Jace'e kaydı. Omzunun üzerine uzandı. Alec'in yayı elindeydi ve sadak sırtı-

na asılıydı. Bir ok alıp yaya gerdi ve aynı şeyi daha önce yüzlerce kez yapmış gibi soğukkanlı bir tavırla yayı kaldırdı.

Ok yaydan kurtuldu. Havada bir ıslık çalarak geldi ve Abbadon'un başının üzerinden geçerek çatıya saplandı...

Tavandaki pencere paramparça oldu. Kirli cam yağmur gibi yağarken, güneş bir anda fuayeyi ışığa boğdu.

Abbadon, şekilsiz başını elleriyle korumaya çalışarak ve bir çığlık atarak geriledi. Jace bir elini zarar görmemiş boğazına koydu ve zeminde uluyarak büzülen iblise inanamayan gözlerle baktı. Clary yaratığın alevlere dönüşmesini bekliyordu ama bunun yerine kendi içine doğru çökmeye başlamıştı. Bacakları göğsüne doğru çekildi, kafatası yanan kağıt gibi büküldü ve bir dakikadan kısa bir sürede, yaratık geride sadece yanık izleri bırakarak ortadan kayboldu.

Simon yayı indirdi ve ağzı açık halde gözlük camlarının arkasından gözlerini kırpıştırdı. O da Clary kadar şaşkın görünüyordu.

Jace iblisin kendisini fırlattığı yerde, merdivende yatıyordu. Clary basamaklardan kayıp yanında diz çökerken, Jace de kalkmaya çalışıyordu. "Jace..."

"Ben iyiyim." Jace doğrulup oturdu ve ağzındaki kanı sildi. Öksürdüğünde ağzından kırmızı tükürükler saçıldı. "Alec..."

"Stelin," diye sözünü kesti Clary, elini cebine atarak. "Tedavi için ona ihtiyacın var mı?"

Jace ona baktı. Parçalanmış tavan penceresinden yüzüne güneş ışığı vuruyordu. Kendini bir şeyden geri tutmak için

büyük bir çaba harcıyor gibiydi. "Ben iyiyim," dedi tekrar, kaba bir tavırla Clary'yi kenara iterek. Zorlukla ayağa kalkarken neredeyse düşüyordu, Clary onun ilk kez beceriksizce bir şey yaptığını görüyordu.

"Alec?"

Clary, onun topallayarak baygın haldeki arkadaşına yaklaşmasını izledi. Sonra Ölümlü Kupa'yı ceketinin cebine atıp ayağa kalktı. Isabelle ağabeyinin yanına sürünmüştü ve başını kucağına almış, saçlarını okşuyordu. Alec'in göğsü ağır ağır yükselip alçalıyordu, neyse ki nefes alıyordu. Duvara yaslanmış halde onları izleyen Simon bitkin görünüyordu. Clary, yanından geçerken onun elini tutup sıktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "İnanılmazdın."

"Bana teşekkür etme," dedi, "yaz kampında katıldığım okçuluk programına teşekkür et."

"Simon, ben..."

"Clary!" Jace ona sesleniyordu. "Stelimi getir."

Simon, Clary'nin elini isteksizce bıraktı. Clary, Gölge Avcıları'nın yanına çömelirken yan tarafına çarpan Ölümlü Kupa'yı hissetti. Alec'in yüzü bembeyazdı ve gözleri mavinin tuhaf bir tonuna bürünmüştü. Jace'in bileğini tutan eli, kanlı izler bırakıyordu. "Ben..." diye başladı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi Clary'ye baktı. Görünüşünde Clary'nin beklemediği bir şey vardı. Zafer. "Onu öldürdüm mü?"

Jace'in yüzü acıyla buruştu. "Sen..."

"Evet," dedi Clary. "Öldü."

Alec ona bakarak güldü. Ağzında kanlı köpükler birikti. Jace bileğini kurtardı ve parmaklarını Alec'in yüzünün iki tarafına sürdü. "Yapma," dedi. "Kıpırdama. Sakın kıpırdama."

Alec gözlerini kapadı. "Yapman gerekeni yap," diye fısıldadı.

Isabelle, kendi stelini Jace'e uzattı. "Al."

Jace başıyla onayladı ve stelin ucunu Alec'in gömleğinin önüne dayadı. Kumaş, bıçakla kesilmiş gibi ayrıldı. Isabelle korkulu gözlerle izlerken, Jace gömleği çekip açtı ve Alec'in göğsünü açığa çıkardı. Teni bembeyazdı ve orada burada şeffaf yara izleri vardı. Başka yaralar da vardı: Kararmakta olan pençe izleri, her biri kırmızı delikler halindeydi. Jace dişlerini sıkarak steli Alec'in tenine değdirdi ve uzmanlara has bir rahatlıkla ileri geri oynatmaya başladı. Ama bir terslik vardı. Şifa işaretlerini çizerken, hepsi sanki suya çiziliyormuş gibi kayboluyordu.

Jace steli kenara fırlattı. "Lanet olsun!"

Isabelle'in sesinde saf bir korku vardı. "Neler oluyor?"

"Onu pençeleriyle kesmiş," dedi Jace. "İçinde iblis zehri var. İşaretler işe yaramaz." Alec'in yüzüne tekrar nazikçe dokundu. "Alec," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Alec kıpırdamadı. Gözlerinin altındaki halkalar, çürük gibi mosmordu. Nefes almasa, Clary onun çoktan öldüğünü düşünebilirdi.

Isabelle başını eğdi ve saçları Alec'in yüzüne döküldü. Kollarını vücuduna doladı. "Belki," diye fısıldadı, "biz..."

"Onu hastaneye götürelim." Simon, elinde yayla tepelerinde dikiliyordu. "Minibüse taşımanıza yardım ederim. Yedinci Cadde'de..."

"Hastane olmaz," dedi Isabelle. "Onu Enstitü'ye götürmemiz gerek."

"Ama..."

"Onu hastanede nasıl tedavi edeceklerini bilmezler," dedi Jace. "Onu bir Yüce İblis yaraladı. Hiçbir sıradan doktor bu yaraları nasıl iyileştireceğini bilmez."

Simon başıyla onayladı. "Pekala. Onu arabaya götürelim."

Neyse ki minibüs duruyordu. Isabelle arka koltuğa kirli bir battaniye attı ve Alec'i üzerine yatırıp başını Isabelle'in kucağına koydular. Jace, arkadaşının yanında yerde çömeldi. Bluzun kol ağızları ve göğüs kısmı, iblis ve insan kanıyla kararmıştı. Simon'a baktığında, Jace'in gözlerinde Clary'nin daha önce görmediği bir şey vardı: Panik.

"Hızlı sür, sıradan," dedi Jace. "Peşinde cehennemin bütün iblisleri varmış gibi."

Simon gazı kökledi.

Flatbush'dan geçip köprüye daldıklarında, mavi suyun üzerinde yol alan Q treniyle eşit hızda gidiyorlardı. Güneş Clary'nin gözlerini acıtıyor, nehrin üzerinde parlak yakamozlar yüzüyordu. Simon saatte seksen kilometre hızla köprünün virajlı rampasından kıvrılırken, Clary koltuğunu sıkı sıkı tuttu.

Alec'e söylediği o korkunç şeyleri, Abbadon'un üzerine kendini atışını ve yüzündeki zafer ifadesini düşünüyordu.

Başını çevirdiğinde, Jace'i kanı battaniyeye yayılan arkadaşının yanında otururken gördü. Elinde ölü şahiniyle küçük çocuğu düşündü. *Sevmek yok etmektir.*

Clary önüne döndüğünde, boğazında bir şeyler düğümlendi. Kötü açılı dikiz aynasından görünen Isabelle Alec'in boğazına battaniyeyi bastırıyordu. Başını kaldırıp Clary'nin gözlerine baktı. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Belki on dakika. Simon elinden geldiğince hızlı kullanıyor."

"Biliyorum," dedi Isabelle. "Simon... yaptığın şey... inanılmazdı. O kadar hızlı hareket ettin ki. Bir sıradanın öyle bir şey düşünebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

Simon böylesine beklenmedik bir övgü almaktan dolayı etkilenmişe benzemiyor, bakışlarını yoldan ayırmıyordu. "Tavan penceresini nişan almamdan mı sözediyorsun? Siz içeri girdikten sonra aklıma geldi. Tavan penceresini düşünüyordum ve iblislerin doğrudan güneş ışığına dayanamadığını söylediğinizi hatırladım. Yani aslında harekete geçmem biraz zaman aldı. Kendinizi kötü hissetmeyin," diye ekledi, "orada olduğunu bilmediğiniz için tavan penceresini göremezdiniz."

Ben orada olduğunu biliyordum, diye düşündü Clary. *Aklıma gelmeliydi. Simon gibi ok ve yay kullanamasam bile, oraya bir şey atabilir veya Jace'e söyleyebilirdim.* Kendini aptal ve işe yaramaz hissediyordu. Gerçek şu ki çok korkmuştu. Net düşünemeyecek kadar korkmuştu. Yüzü utançla kızardı.

"İyi işti," dedi Jace.

Simon'ın gözleri kısıldı. "O halde sakıncası yoksa, o şeyin, yani iblisin, nereden geldiğini söyleyebilir misiniz?"

"O Madam Dorothea'ydi," dedi Clary. "Yani, kısmen."

"Ayın güzeli olduğu söylenemezdi ama *o kadar* kötü göründüğünü de hatırlamıyorum."

"Sanırım iblis içine girmişti," dedi Clary, kendi zihninde parçaları birleştirmeye çalışarak. "Kupa'yı kendisine vermemi söyledi ve sonra da Geçit'i açtı..."

"Akıllıcaydı," dedi Jace. "İblis ona sahip oldu, sonra da Sensor'un algılamaması için büyük bölümünü Geçit'e gizledi. Dolayısıyla birkaç Unutulmuş'la savaşmayı bekleyerek içeri girdik. Bunun yerine kendimizi bir Yüce İblis'in karşısında bulduk. Abbadon, Antikler'den biri. Düşmüşlerin Efendisi."

"Eh, görünüşe bakılırsa Düşmüşler onsuz devam etmek zorunda kalacak," dedi Simon, arabayı caddeye sokarken.

"Ölmedi ki," dedi Isabelle. "Bir Yüce İblis'i öldürmek o kadar kolay değildir. Ölmeleri için onları hem fiziksel hem de metafiziksel biçimlerinde öldürmek gerekir. Biz sadece onu korkuttuk."

"Oh." Simon hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Peki, ya Madam Dorothea? O da iyi olacak mı?"

O sırada Alec öksürmeye başladı. Jace tıslayarak bir küfür savurdu. "Neden hala gelmedik?"

"Geldik. Sadece bir duvara toslamak istemiyorum." Simon köşeyi dikkatle dönerken, Clary, Enstitü'nün kapısının açık

olduğunu ve Hodge'un kemerin altında durduğunu gördü. Minibüs sarsılarak durdu ve Jace dışarı atladıktan sonra Alec'i kucağına almak için uzandı ve küçük bir çocukmuş gibi kolayca kaldırdı. Arkasından Isabelle elinde ağabeyinin kanlı dövüş sopasıyla indi. Enstitü kapısı arkalarından sıkıca kapandı.

Aniden kendini bitkin hisseden Clary, Simon'a baktı. "Üzgünüm. Bu kanı Eric'e nasıl açıklayacağını bilmiyorum."

"Eric'in canı cehenneme," dedi Simon, kararlılıkla. "*Sen* iyi misin?"

"Bir çiziğim bile yok. Benden başka herkes yaralandı."

"Bu onların işi, Clary," dedi Simon, nazikçe. "İblislerle savaşmak, yaptıkları şey bu. Senin yaptığın şey bu değil."

"Ben ne yapıyorum, Simon?" diye sordu Clary, Simon'ın yüzünde bir cevap bulmaya çalışarak. "*Ben* ne yapıyorum?"

"Şey, Kupa'yı aldın," dedi Simon. "Değil mi?"

Clary başıyla onayladı ve elini cebine vurdu. "Evet."

Simon rahatlamış gibiydi. "Neredeyse sormak istemiyordum," dedi. "Bu iyi, değil mi?"

"Öyle," dedi Clary. Annesini düşündü ve Kupa'yı sıkıca tuttu. "Öyle olduğunu biliyorum."

Church, sis düdüğü gibi bir sesle miyavlayarak onu merdivenin tepesinde karşıladı ve revire götürdü. Çift kapılar açıktı ve aralarından Alec'in beyaz yataklardan birinde hareketsiz yatan vücudunu görebiliyordu. Hodge başındaydı, Isabelle onun yanında elinde gümüşi bir tepsiyle duruyordu.

Jace yanlarında değildi, çünkü revirin önünde sırtını duvara dayamış halde duruyordu ve kanlı ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Clary önünde durduğunda, Jace gözlerini açtı ve Clary göz bebeklerinin irileşmiş olduğunu gördü.

"O nasıl?" diye sordu Clary, elinden geldiğince nazik bir şekilde.

"Çok fazla kan kaybetmiş. İblis zehirlenmesi yaygındır ama bir Yüce İblis olduğu için, Hodge genellikle kullandığı panzehirlerin işe yarayıp yaramayacağından emin değil."

Clary uzanıp genç adamın koluna dokundu. "Jace..."

Jace yüzünü buruşturdu. "Yapma."

Clary acıyla inledi. "Bunların hiçbirinin Alec'in başına gelmesini istemezdim. Çok üzgünüm."

Jace ona ilk kez görüyormuş gibi baktı. "*Senin* hatan değil," dedi. "Benim hatam."

"Senin mi? Jace, hayır..."

"Ama öyle," dedi Jace, buz şeridi gibi kırılgan bir sesle. "*Mea culpa, mea maxima culpa.*"

"Ne demek bu?"

"Benim hatam," dedi, "kendi hatam, en büyük hatam. Latince." Dalgın bir tavırla, yaptığının farkında değilmiş gibi, alnına düşen bir bukleyi kenara itti. "Ayin'in bir parçası."

"Herhangi bir dine inanmadığını sanıyordum."

"Günaha inanmayabilirim," dedi, "ama suçluluk duygusuna inanırım. Biz Gölge Avcıları bir yasaya göre yaşarız ve o yasa asla esnek değildir. Onur, hata, ceza, bunlar bizim

için gerçektir ve dinle değil, kimliğimizle ilgisi vardır. Ben *buyum*, Clary," dedi umutsuzca. "Merkez'in bir üyesiyim. Bu kanımda ve kemiklerimde var. Bu yüzden benim hatam olmadığından o kadar eminsen söyle bana, neden Abbadon'u ilk gördüğümde önce silah arkadaşlarım için değil de, *senin* için korktum?" Ellerini kaldırdı ve Clary'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Alec'in her zamanki gibi davranmadığını biliyorum, biliyordum. Bir terslik olduğunu biliyordum. Ama düşünebildiğim tek şey, sendin."

Başını öne eğdi ve alnını Clary'ninkine yasladı. Clary kirpiklerine çarpan ılık nefesi hissederek gözlerini kapadı ve yakınlıklarının bir dalga gibi benliğini sarmasına izin verdi. "Eğer ölürse, onu ben öldürmüş gibi olacağım," dedi Jace. "Babamın ölmesine izin verdim ve şimdi sahip olduğum tek erkek kardeşimi de öldürdüm."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı Clary.

"Evet, *doğru*." Öpüşecek kadar yakındılar ama Jace onun gerçekliğine bir türlü inanamıyormuş gibi hala sadece tutuyordu. "Clary," dedi. "Bana neler oluyor?"

Clary zihninde bir cevap bulmaya çalıştı, aynı anda birinin boğazını temizlediğini duydu. Gözlerini açtı. Hodge, pas lekeleriyle dolmuş takım elbisesiyle revirin kapısında duruyordu. "Elimden geleni yaptım. Ona yatıştırıcı verdim, acısı yok ama..." Başını iki yana salladı. "Sessiz Kardeşler'le bağlantı kurmalıyım. Bu durum benim becerilerimin çok ötesinde."

Jace yavaşça Clary'den uzaklaştı. "Onları buraya getirmek ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum." Hodge başını iki yana sallayarak koridorda yürümeye başladı. "Hemen Hugo'yu göndereceğim ama Kardeşler kendi planlarına göre hareket eder."

"Ama *bunun* için..."

Jace bile Hodge'un uzun adımlarına uyum sağlamakta zorlanıyordu, Clary ikisinin arkasında kalmıştı ve söylediklerini duyabilmek için kulak kabarttı.

"Aksi takdirde ölebilir."

"Ölebilir," dedi Hodge.

Kütüphane karanlıktı ve yağmur gibi kokuyordu. Pencerelerden biri açık kalmıştı ve perdelerin altında bir su birikintisi oluşmuştu.

Hodge yaklaşırken, Hugo tüneğinde hoplayıp zıplıyordu. Hodge masasındaki lambayı yakmak için duraksadı. "Çok acı," dedi Hodge, kağıt ve dolma kaleme uzanırken, "Kupa'yı getirememişsiniz. Bu olsaydı eminim Alec'i biraz rahatlatabilirdi ve..."

"Ama Kupa'yı getirdik," dedi Clary, duyduklarına inanamayarak. "Ona söylemedin mi, Jace?"

Jace gözlerini kırpıştırdı, Clary bunun şaşkınlıktan mı, yoksa ani ışıktan mı olduğunu anlayamadı.

"Fırsat olmadı, Alec'i yukarı taşıyordum..."

Hodge aniden hareketsizleşti ve kalem parmaklarının arasında hareketsiz kaldı. "*Kupa sizde mi?*"

"Evet." Clary Kupa'yı cebinden çıkardı: Hala soğuktu ve vücudunun teması metali ısıtamamış gibiydi. Yakutlar kırmızı gözler gibi parlıyordu. "İşte burada."

Kalem Hodge'un elinden kaydı ve ayaklarının dibine, yere düştü. Aşağıdan vuran lamba ışığı yüzünü ürkütücü bir açıyla aydınlatıyordu: Yüzündeki bütün sertlik, endişe ve umutsuzluk belirginlik kazanıyordu. "Melek Kupası bu mu?"

"Ta kendisi," dedi Jace. "O..."

"Şimdi boş verin," dedi Hodge. Kağıdı masasına koyup Jace'e yaklaştı ve öğrencisini omuzlarından tuttu. "Jace Wayland, az önce ne yaptığını bilmek ister misin?"

Jace şaşkınlıkla Hodge'a baktı. Clary zıtlığı fark etmişti: Yaşlı adamın harap haldeki yüzü ve çocuğun kırışıksız yüzü. Jace'in gözlerinin önüne düşen bukleler onu daha da genç gösteriyordu. "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi Jace.

Hodge dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu. "Ona o kadar benziyorsun ki."

"Kime?" dedi Jace, şaşkınlıkla, Hodge'un daha önce böyle konuştuğunu hiç görmemişti.

"Babana," dedi Hodge ve bakışlarını başlarının üzerinde daireler çizen Hugo'nun siyah kanatlarına doğru kaldırdı.

Hodge gözlerini kıstı. "*Hugin,*" dedi ve kuş, tüyler ürpertici bir çığlıkla pençelerini ileri doğru uzatarak Clary'nin yüzüne doğru pike yaptı.

Clary, Jace'in bağırdığını duydu ve ardından dünya açılıp kapanan kanatlarla ve yüzüne savrulan gaga ve pençelerle

doldu. Yanağında patlayan acıyla bir çığlık attı ve yüzünü korumak için güdüsel olarak ellerini kaldırdı.

Ölümlü Kupa'nın kendisinden zorla alındığını hissetti. "Hayır!" diye bağırdı, tutmaya çalışarak. Kolu acıyla zonkladı. Ayakları yerden kesildi. Olduğu yerde kayarak düştü ve dizlerini sert zemine acıyla çarptı. Pençeler alnını çiziyordu.

"Bu kadarı yeter, Hugo," dedi Hodge, sakince.

Kuş itaatkar bir şekilde Clary'den uzaklaştı. Clary nefes nefese bir halde kanlı gözlerini kırpıştırdı. Yüzü parçalanmış gibiydi.

Hodge kıpırdamamıştı, olduğu yerde duruyordu ve Ölümlü Kupa elindeydi. Hugo tepede sinirli daireler çiziyor, alçak sesle gaklıyordu. Jace'se Hodge'un ayaklarının dibinde hareketsizce yatıyordu, sanki aniden uykuya dalmış gibi.

Diğer bütün düşünceler zihninden uçup gitmişti. "*Jace!*" Konuşmak canını yakıyordu, yanağındaki acı şaşırtıcıydı ve ağzında kendi kanının tadını alıyordu. Jace kıpırdamıyordu.

"Yaralanmadı," dedi Hodge. Clary ayağa kalkmaya çalışırken, Hodge'un üzerine atılmak istiyordu ama göremediği bir şey kafasına sertçe inince geri çöktü. Öfkeyle yumruğunu havaya savurdu.

"Hodge!" diye bağırdı Clary. Bir tekme savurdu ve ayağını görünmez duvara çarptı. "Aptal olma. Merkez yaptığın şeyi öğrendiğinde..."

"O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım," dedi Hodge, Jace'in üzerine eğilerek.

"Ama..." Clary aniden bir şeyleri anlamaya başladı. "Merkez'e hiç mesaj göndermedin, değil mi? Bu yüzden sana sorduğumda o kadar tuhaf davrandın. Kupa'yı kendin için istiyordun."

"Hayır," dedi Hodge, "kendim için değil."

Clary'nin boğazı kupkuruydu. "Valentine için çalışıyorsun," diye fısıldadı.

"Valentine için çalışmıyorum," dedi Hodge. Jace'in elini kaldırıp bir şey aldı. Bu, Jace'in parmağından hiç çıkarmadığı yüzüğüydü. Hodge yüzüğü kendi parmağına geçirdi. "Ama Valentine'ın adamıyım, bu doğru."

Hızlı bir hareketle, yüzüğü parmağında üç kez çevirdi. Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra Clary bir kapının açıldığını duydu ve kütüphaneye kimin girdiğini görmek için güdüsel olarak döndü.

Tekrar geri baktığında, Hodge'un yanındaki havanın, uzaktan görünen bir gölün yüzeyi gibi titrediğini gördü. Titreyen hava gümüşi bir perde gibi aralandı ve uzun boylu bir adam Hodge'un yanında belirdi.

"Starkweather," dedi. "Kupa sende mi?"

Hodge, Kupa'yı ellerinde kaldırdı ama bir şey söylemedi. Korku ya da şaşkınlıktan -hangisi olduğunu söylemek imkansızdı- donup kalmıştı. Clary onun hep uzun boylu olduğunu düşünmüştü ama şimdi kambur ve küçük görünüyordu. "Lordum Valentine," dedi sonunda. "Sizi bu kadar çabuk beklemiyordum."

Valentine. Fotoğraftaki yakışıklı çocuğa biraz benziyordu, fakat gözleri simsiyahtı. Yüzü Clary'nin beklediği gibi değildi: Kontrollü, kapalı, içe dönük bir yüzdü, hüzünlü gözlü bir rahip yüzü. El dikimi takım elbisesinin siyah kol ağızlarının altından, stelle geçen yılları ifade eden beyaz yaralarla dolu kollar uzanıyordu. "Sana bir Geçit'ten geleceğimi söylemiştim," dedi. Sesi güçlüydü ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı. "Bana inanmadın mı?"

"Evet. Sadece... Pangborn veya Blackwell'i göndereceğinizi sanıyordum."

"Sence Kupa'yı almaya onları gönderir miydim? Ben aptal değilim. Bunun bir yem olduğunu biliyorum." Valentine elini uzattı ve Clary, parmağında Jace'in yüzüğünün ikizinin parladığını gördü. "Onu bana ver."

Ama Hodge Kupa'ya sıkıca sarılmıştı. "Önce bana söz verdiğiniz şeyi istiyorum."

"Önce mi? Bana güvenmiyor musun, Starkweather?" Valentine gülümsedi ama gülümsemesinde hiç neşe yoktu. "İstediğini yapacağım. Pazarlık pazarlıktır. Ama mesajını aldığıma şaşırdığımı belirtmeliyim. Gizli planlarla dolu bir hayat süreceğin hiç aklıma gelmezdi, savaş alanında asla o kadar etkili olmamıştın."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsunuz," dedi Hodge tıslar gibi konuşarak. "Sürekli korkmak..."

"Doğru. Bilmiyorum." Valentine'ın sesi de gözleri kadar hüzünlüydü, sanki Hodge'a acıyormuş gibi. Ama bakışlarında

tiksinti de vardı. "Kupa'yı bana vermeye niyetin yoksa," dedi, "beni buraya çağırmamalıydın."

Hodge'un yüz hatları gerildi. "İnandığın şeye, sana güvenenlere ihanet etmek kolay değildir."

"Lightwood çiftini veya çocuklarını mı kastediyorsun?"

"Hepsi," dedi Hodge.

"Ah, Lightwood ailesi." Valentine uzandı ve bir eliyle masanın üzerinde duran küreyi okşadı. "Ama onlara gerçekte ne borçlusun ki? Seninki, aslında onlara verilmesi gereken bir cezaydı. Merkez'de böylesine yüksek bağlantıları olmasaydı, onlar da senin gibi lanetlenirdi. Ama şimdi gelip gitmekte, güneş ışığında sıradan insanlar gibi yürümekte özgürler. Yuvaya bile gidebiliyorlar." Bu kelimeyi kullanırken, sesinde heyecan vardı. Parmağı kürenin üzerinde durdu, Clary dokunduğu yerin İdris olduğundan emindi.

Hodge bakışlarını kaçırdı. "Onlar herkesin yapacağı şeyi yaptı."

"Sen yapmazdın. Ben de yapmazdım. Kendi yerime bir dostumun acı çekmesine izin vermek? Eminim bu senin içinde bir nefret yaratmıştır, Starkweather, yani seni bu yazgıya böylesine kolay terk ettiklerini bilmek..."

Hodge'un omuzları titredi. "Ama bu çocuklarının hatası değil. Onlar bir şey yapmadılar..."

"Çocuklara bu kadar düşkün olduğunu hiç sanmazdım, Starkweather," dedi Valentine, bu fikir onu eğlendiriyormuş gibi.

Hodge zorlukla yutkundu. "Jace..."

"Jace'den sözetmeyeceksin." Valentine ilk kez öfkeli görünüyordu. Yerde hareketsiz yatan vücuda baktı. "Kanı akıyor," dedi. "Neden?"

Hodge Kupa'yı göğsüne bastırdı. O kadar sıkı tutuyordu ki ellerindeki kemikler bembeyaz görünüyordu. "Bu onun kanı değil. Baygın ama yaralanmadı."

Valentine keyifli bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Merak ediyorum," dedi, "uyandığında senin hakkında ne düşünecek? İhanet asla güzel bir şey değildir ama bir çocuğa ihanet etmek, bu çifte ihanettir, sen ne dersin?"

"Onu incitmeyeceksin," diye fısıldadı Hodge. "Onu incitmeyeceğine söz vermiştin."

"Asla böyle bir söz vermedim," dedi Valentine. "Haydi." Masadan uzaklaşıp Hodge'a yaklaştı ve Hodge, köşeye sıkışmış küçük bir hayvan gibi büzüldü. Clary onun acısını görebiliyordu. "Onu incitmek niyetinde olduğumu söylesem ne yapardın ki? Benimle savaşır mıydın? Kupa'yı benden saklamaya mı çalışırdın? Beni öldürsen bile, Merkez asla lanetini kaldırmaz. Ölene kadar burada gizlenir, bir pencereyi fazla açmaktan korkarsın. Daha fazla korkuyla yaşamamak için neler vermezdin? Ya da tekrar yuvaya dönebilmek için..."

Clary bakışlarını kaçırdı. Hodge'un yüzündeki ifadeye daha fazla dayanamıyordu. "Bana onu incitmeyeceğine söz ver," dedi sonunda, boğuk bir sesle, "ben de bunu sana vereyim."

"Hayır," dedi Valentine, sakin bir sesle. "Onu yine de bana vereceksin." Elini uzattı.

Hodge gözlerini kapadı. Bir an için yüzü, masasının altındaki mermer meleklerin yüzleri gibi oldu, acılı, hüzünlü ve korkunç bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi. Sonra kısık sesle bir küfür savurup Ölümlü Kupa'yı Valentine'a uzattı ama eli rüzgardaki bir yaprak gibi titriyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Valentine. Kupa'yı aldı ve düşünceli gözlerle baktı. "Sanırım ağzı biraz zarar görmüş."

Hodge bir şey söylemedi. Yüzü kül gibiydi. Valentine öne eğildi ve Jace'i aldı, onu rahatça kaldırırken, Clary kusursuz kesimli ceketin kolların ve sırtının üzerinde pot yaptığını gördü ve meşe ağacı gövdesi gibi göğüs kafesi olan dev gibi bir adam olduğunu anladı. Kollarında baygın halde yatan Jace'se, bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yakında babasının yanında olacak," dedi Valentine, Jace'in beyaz yüzüne bakarak. "Ait olduğu yerde."

Hodge yüzünü buruşturdu. Valentine ona arkasını döndü ve geldiği hava perdesine doğru yürüdü. Clary, arkasında Geçit kapısını açık bırakmış olduğunu tahmin etti. Ona bakmak, aynadan yansıyan güneş ışığına bakmak gibiydi.

Hodge elini uzattı. "Dur!" diye bağırdı. "Ya bana verdiğin söz? Lanetimi kaldırmaya söz vermiştin."

"Bu doğru," dedi Valentine. Durdu ve korkuyla inleyip gerileyen Hodge'a sert gözlerle baktı; Hodge'un eli, kalbine bir şey saplanmış gibi göğsüne kalktı. Parmaklarının arasın-

dan siyah bir sıvı aktı ve yere damladı. Hodge yaralı yüzünü kaldırıp Valentine'a baktı. "Oldu mu?" diye sordu, heyecanla. "Lanet... kalktı mı?"

"Evet," dedi Valentine. "Özgürlüğün sana mutluluk getirsin." Sonra hava perdesinin aralığına doğru adım attı. Bir an için kendisi de titrer gibi göründü ve sonra Jace'le birlikte gözden kayboldu.

20

SIÇAN SOKAĞINDA

Hodge iki yanına sarkıttığı yumruklarını sıkıp açarak ve zorlukla yutkunarak Valentine'ın arkasından baktı. Sol eli göğsünden akıyor gibi görünen koyu renk sıvıyla kaplanmıştı. Yüzündeki ifade, mutlulukla kendine karşı nefret karışımıydı.

"Hodge!" Clary elini aralarındaki görünmez duvara vurdu. Kolu acıdı ama göğsünün içindeki kavurucu acıyla kıyaslandığında bu bir hiçti. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi geliyordu. *Jace, Jace, Jace*, kelimeler zihninde yankılanıyor, kendilerini duyurmak istiyordu sanki. "Hodge, çıkar beni!"

Hodge ona döndü ve başını iki yana salladı. "Yapamam," dedi, kusursuz şekilde katlanmış mendiliyle kirli elini silerken. Gerçekten pişman görünüyordu. "Sadece beni öldürmeye kalkışırsın."

"Bunu yapmayacağım," dedi Clary. "Söz veriyorum."

"Ama sen Gölge Avcısı olarak yetiştirilmedin," dedi Hodge, "ve sözlerinin bir anlamı yok." Aside batırılmış gibi, mendilinin ucundan duman yükseliyordu ve eli de temizlenmemişti. Kaşlarını çattı ve çabalamaktan vazgeçti.

"Ama Hodge," dedi Clary, umutsuzca, "onu duymadın mı? Jace'i öldürecek."

"Öyle bir şey söylemedi." Hodge şimdi masasının arkasında bir çekmeceyi açıyor ve bir kağıt çıkarıyordu. Cebinden bir kalem çıkardı ve mürekkebin akmasını sağlamak için masanın kenarına sertçe vurdu. Clary ona baktı. Bir *mektup* mu yazıyordu?

"Hodge," dedi Clary, temkinli bir tavırla, "Valentine, Jace'in yakında babasıyla birlikte olacağını söyledi. Jace'in babası *öldü*. Bunun başka ne anlamı olabilir?"

Hodge yazmakta olduğu kağıttan başını kaldırmadı. "Durum karmaşık. Anlayamazsın."

"Yeterince anladım." Clary, dili yanıyormuş gibi hissediyordu. "Jace'in sana güvendiğini ama senin onu babasından ve muhtemelen kendisinden nefret eden bir adama verdiğini, çünkü hakettiğin bir lanetle yaşayamayacak kadar korkak olduğunu gayet iyi anladım."

Hodge aniden başını kaldırdı. "Düşündüğün şey bu mu?"

"Bildiğim şey bu."

Hodge başını iki yana sallayarak kalemi bıraktı. Yorgun görünüyordu. Ve yaşlı. Valentine'ın göründüğünden çok

daha yaşlı ama aynı yaştaydılar. "Sadece ufak tefek bilgi kırıntılarına sahipsin, Clary. Öyle kalması da senin için daha iyi olur." Yazdığı kağıdı düzgün bir şekilde katladı ve ateşe attı, kağıt erimeden önce parlak bir asit yeşiliyle alev aldı.

"Ne *yapıyorsun* sen?" diye sordu Clary.

"Bir mesaj gönderiyorum." Hodge ateşten uzaklaştı. Şimdi Clary'ye yakın bir yerde duruyordu ve aralarında sadece görünmez duvar vardı. Clary duvara bastırdığı parmaklarıyla onun gözlerini oyabilmeyi diliyordu, ne var ki Valentine'ın gözleri ne kadar öfkeli bakıyorsa, Hodge'un gözleri de o kadar üzgün görünüyordu. "Çok gençsin," dedi Hodge. "Geçmişin senin için bir anlamı yok, başka bir ülkenin yaşlılar için veya bir kabusun suçlular için ne anlama geldiğini bilemezsin. Merkez beni lanetledi, çünkü Valentine'a yardım etmiştim. Ama ona hizmet eden bir Çember üyesi değildim, Lightwood çifti benden daha mı az suçluydu? Wayland ailesi? Ama bütün hayatımı vatanımdan uzak geçirmeme neden olacak şekilde lanetlenen sadece ben oldum."

"Bu benim hatam değil," dedi Clary. "Jace'in hatası da değil. Neden Merkez'in yaptığı bir şey için onu cezalandırıyorsun? Kupa'yı Valentine'a vermeni anlayabilirim ama Jace? Onu öldürecek, Jace'in babasını öldürdüğü gibi onu da..."

"Valentine," dedi Hodge, "Jace'in babasını öldürmedi."

Clary'nin göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı. "Sana inanmıyorum! Bütün söylediklerin yalan! Söylediğin her şey bir yalandı!"

"Ah," dedi Hodge, "gençliğin mutlak ahlakçılığı ki hiçbir ayrıcalık tanımaz. Göremiyor musun, Clary? Kendi tarzımda iyi bir adam olmaya çalıştığımı göremiyor musun?"

Clary başını iki yana salladı.

"Öyle olmaz. Yaptığın iyi şeyler, kötüleri anlamsızlaştırmaz. Ama..." Dudağını ısırdı. "Bana Valentine'ın yerini söylersen..."

"*Hayır.*" Hodge bu kelimeyi tıslar gibi söylemişti. "Nefilimlerin insanların ve meleklerin çocukları olduğu söylenir. Bize verilen bu melek mirası sadece düşüş mesafemizi uzatır." Parmak uçlarıyla görünmez duvarın yüzeyine dokundu. "Sen bizden biri olarak büyümedin. Yara ve kanla dolu bu hayatın bir parçası değilsin. Hala arkanı dönüp gidebilirsin. Enstitü'den çık, Clary, elinden geldiğince çabuk şekilde. Git ve bir daha geri dönme."

Clary başını iki yana salladı. "Yapamam," dedi. "Bunu yapamam."

"O halde sana taziyelerimi sunuyorum," dedi Hodge ve kütüphaneden çıktı.

Kapı Hodge'un arkasından kapandığında Clary sessizlikte tek başına kaldı. Sadece kendi sığ nefeslerini ve kendisiyle kapı arasındaki görünmez duvara sürtünen parmaklarının hışırtısını duyuyordu. Kendine asla yapmayacağını söylediği şeyi yaptı ve her tarafı ağrılarla dolup gücü tükenene kadar bütün gücüyle tekrar tekrar duvara yüklendi. Sonra ağlamamaya çalışarak yere çöktü.

Bu engelin diğer tarafında bir yerlerde Alec ölüyor, Isabelle'se Hodge'un gelip onu kurtarmasını bekliyordu. Uzakta bir yerlerde Jace Valentine tarafından sarsılarak uyandırılıyordu. Yine uzakta bir yerde, annesinin şansı her geçen saniye biraz daha azalıyordu. Kendisiyse bir çocuk kadar işe yaramaz ve çaresiz bir şekilde burada kapana kısılmıştı. Zaten çocuktan başka neydi ki?

Birden, Madam Dorothea'nin evinde Jace'in steli eline tutuşturduğu anı hatırladı. Steli ona geri vermiş miydi? Nefesini tutarak ceketini sol cebini yokladı, boştu. Yavaşça elini sağ cebine soktu, terli parmakları astarın ipliklerinden birine takıldı ve ardından sert, pürüzsüz ve yuvarlak bir şeye değdi: Stel!

Kalbi deli gibi atarak ayağa fırladı ve sol eliyle görünmez duvarı yokladı. Onu bulduktan sonra, sağ eliyle stelin ucunu yavaşça pürüzsüz havaya dayanana kadar yavaş yavaş itti. Bulanık suda yükselerek yaklaşan bir balık gibi, zihninde bir şekil oluşuyordu, yüzeye yaklaştıkça, pullarının motifi giderek netleşiyordu. Başlangıçta yavaş ama giderek daha güvenli bir şekilde steli duvara sürtmeye başladı, stelin ucu geçtiği yerde havada parlak kül beyazı izler bırakıyordu.

Mühürün tamamlandığını *hissetti* ve başını eğerek derin bir nefes aldı. Bir an için her şey hareketsiz, sessizdi ve yanan gözlerinin önünde mühür bir neon tabelası gibi asılı duruyordu. Sonra hayatında duyduğu en güçlü parçalanma sesini duydu, sanki bir taş şelalesi etrafındaki her şeyi ezerek yıkılıyormuş

gibi. Çizdiği mühür karardı ve kül gibi eridi, ayaklarının altında zemin titredi, her şey sona erdiğinde serbest kaldığını hiç şüphesiz biliyordu.

Steli elinden bırakmadan pencereye koştu ve perdeyi kenara çekti. Alaca karanlık çöküyordu ve aşağıdaki sokaklar kızılımsı mor bir ışıkla yıkanıyordu. Hodge'u kalabalığın arasında sallanarak caddede yürürken gördü.

Kütüphaneden dışarı fırladı ve merdivenden aşağı koştu, steli ceket cebine geri koymak dışında hiçbir şey için duraksamadı. Merdivenleri koşarak inip binadan dışarı fırladı. Nemli alaca karanlıkta köpeklerini gezdiren insanlar, Doğu Nehri boyunca yürüme yolundan üzerlerine doğru koşan bu kızı görünce kenara çekildiler. Bir köşeden dönerken, binalardan birinin koyu renk penceresinde kendi yansıması gözüne ilişti: Saçları terden alnına yapışmış, yüzü kurumuş kanla kaplanmıştı.

Hodge'u gördüğü kavşağa ulaştı. Bir an için onu kaybettiğini sandı. Metro girişine yakın yerde kalabalığın arasına daldı ve dizleriyle dirseklerini silah olarak kullanıp insanları kenara iterek kendine yol açtı. Ter ve her yanı çürük içinde, Clary kalabalıktan sıyrıldığı anda tüvit takım elbiseli birinin iki bina arasındaki dar bir servis sokağının köşesinde gözden kaybolduğunu gördü.

Bir çöp bidonunun etrafından hızla dönerek sokağa daldı. Her nefesinde boğazı alev almış gibi geliyordu. Alaca karanlık olmasına rağmen, ara sokakta gece çoktan çökmüş gibiydi.

Hodge'u bir fastfood restoranının arkasında sona eren sokağın diğer ucunda ayakta dururken gördü. Restoran çöpleri dışarıda yığın halinde duruyordu: Yiyecek torbaları, kirli kağıt tabaklar ve Hodge dönüp ona bakarken çizmelerinin altında çıtırdayan plastik çatal-kaşıklar. İngilizce dersinde okuduğu bir şiiri hatırladı: *Sanırım sıçan sokağındayız/Ölü adamların kemiklerini kaybettiği yerde.*

"Beni takip ettin," dedi Hodge. "Bunu yapmamalıydın."

"Bana Valentine'ın yerini söylersen seni rahat bırakacağım."

"Bunu yapamam," dedi Hodge. "Sana söylediğimi anlar ve özgürlüğüm hayatım kadar kısa sürer."

"Ölümlü Kupa'yı Valentine'a verdiğini öğrendiklerinde, Merkez zaten seni uzun süre yaşatmaz," dedi Clary. "Üstelik de bizi kandırıp Kupa'yı senin için bulmamızı sağladıktan sonra. Valentine'ın o Kupa'yla ne yapmayı planladığını bilirken, vicdanın nasıl rahat kalabilir ki?"

Hodge kısa bir kahkaha patlattı. "Ben Merkez'den çok Valentine'dan korkuyorum. Akıllıysan sen de öyle yaparsın," dedi. "Ona yardım etsem de, etmesem de, Kupa'yı mutlaka bulacaktı."

"Ve onu çocukları öldürmek için kullanacak olması umrunda bile değil, öyle mi?"

Hodge ona doğru bir adım atarken yüzü acıyla gerildi, Clary onun elinde parıldayan bir şey gördü. "Bu senin için gerçekten böylesine önemli mi?"

"Sana daha önce de söyledim," dedi Clary. "Öylece arkamı dönüp gidemem."

"Bu çok kötü," dedi Hodge. Clary kolunu kaldırdığını gördü ve Jace'in Hodge'un silahının uçan disk *chakhram* olduğunu hatırladı. Daha başına doğru uçan parlak metal çemberi görmeden kendini yere attı, silah başının birkaç santim üzerinden vınlayarak geçti ve sol tarafındaki metal yangın merdivenine saplandı.

Clary başını kaldırıp baktı. Hodge bakışlarını üzerine dikmişti ve sağ elinde ikinci bir disk vardı. "Hala kaçabilirsin," dedi.

Mantığı silahın ellerini parçalara ayıracağını söylemesine rağmen, Clary iki elini de kaldırdı. "Hodge..."

Büyük, gri-siyah ve *canlı* bir şey aniden önüne fırladı. Hodge'un korkuyla bağırdığını duydu. Clary geriye doğru sendelerken, Hodge'la arasına giren şeyi daha net gördü. Yaklaşık iki metre boyunda, sırtından tek bir gümüşi şerit geçen simsiyah bir kurttu bu.

Elindeki metal diski sıkıca kavrayan Hodge kemik gibi bembeyaz kesilmişti. "Sen," dedi nefes nefese. Clary onun kurtla konuştuğunu fark edince şaşırdı. "Senin kaçtığını sanmıştım..."

Kurt dudaklarını gererek dişlerini ve kırmızı uzun dilini gösterdi. Hodge'a bakarken gözlerinde saf ve insanca bir nefret vardı.

"Benim için mi geldin, yoksa kız için mi?" dedi Hodge. Şakaklarında ter damlaları birikmişti ama kendini kontrol edebiliyordu.

Kurt ona yaklaşırken hırladı.

"Hala zaman var," dedi Hodge. "Valentine seni geri..."

Kurt uluyarak sıçradı. Hodge tekrar haykırdı ve her şey hızla akmaya başladığında, *chakhram* kurdun yan tarafına sinir bozucu bir gürültüyle saplandı. Kurt arka ayakları üzerinde gerilerken, Clary kurdun Hodge'a vurduğu anda metal diskin yaratığın kürkü arasından fırladığını gördü.

Hodge düşerken bir kez daha bağırdı ve kurdun dişleri omzunun üzerine kapandı. Patlamış bir meşrubat kutusu gibi, yaradan havaya kan fışkırdı ve beton duvarı kızıla boyadı. Kurt başını Hodge'un gevşek bedeninden kaldırdı ve gri, vahşi bakışlarını Clary'ye çevirdi.

Kırmızı sıvının damladığı dişleri gördüğünde Clary çığlık atmadı. Ciğerlerinde ses çıkarmasına izin verecek kadar hava yoktu, zorlukla ayağa kalkıp sokağın girişine ve sokağın tanıdık neon ışıklarına doğru koşmaya başladı. Düşündüğü tek şey, kendini gerçek dünyanın güvenliğine atmaktı. Kurdun arkasında hırladığını duyuyor, sıcak nefesini çıplak bacaklarında hissediyordu. Son bir gayretle hızlandı ve kendini sokağın ucuna doğru attı.

Kurdun dişleri bacağına inerek onu geri çekti. Başı sert kaldırıma çarpmadan ve bilincini kaybetmeden hemen önce, ciğerlerinde çığlık atmasına izin verecek kadar hava olduğunu öğrendi.

Su sesi onu uyandırdı. Clary yavaşça gözlerini araladı. Görebileceği çok fazla şey yoktu. Küçük köhne bir odanın

zeminine atılmış geniş bir şiltenin üzerinde yatıyordu. Bir duvara dayanmış eski bir masa vardı. Üzerindeki ucuz görünüşlü bakır bir şamdanda kalın kırmızı bir mum yanıyordu ve odadaki tek ışık ondan geliyordu. Tavan rutubetten çatlamıştı ve nem taşın dokuları arasına işliyordu. Clary odada eksik olan bir şeyi hissetti ama daha çok dikkatini çeken şey, güçlü bir ıslak köpek kokusuydu.

Doğrulup oturduğu anda bunu yapmamış olmayı diledi. Yakıcı bir acı başına mızrak gibi saplandı ve ardından sarsıcı bir mide bulantısı geldi. Midesinde bir şeyler olsaydı, kesinlikle kusardı.

Yatağın yanında bir ayna asılıydı ve iki taş arasına çakılmış bir çividen sallanıyordu. Ona baktığında şaşırdı. Yüzünün o kadar acımasına şaşmamak gerekirdi, sağ gözünün köşesinden ağzının kenarına kadar paralel çizgiler uzanıyordu. Sağ yanağı kurumuş kanla kaplıydı. Kan boynuna, bluzuna ve ceketine akmıştı. Ani bir panikle ceketinin cebine uzandı ve rahatladı: Stel hala oradaydı.

Odadaki tuhaflığı ancak o zaman fark edebildi. Duvarlardan biri parmaklıktı:

Yerden tavana kadar yükselen kalın demir parmaklıklar. Bir hapishane hücresindeydi.

Damarları adrenalinle dolan Clary zorlukla ayağa kalktı. Başı şiddetli bir şekilde döndü ve dengesini bulmak için masaya tutundu. *Bayılmayacağım,* dedi kendi kendine. O anda yaklaşan ayak seslerini duydu.

Biri hücrenin önündeki koridordan yaklaşıyordu. Clary masaya doğru geriledi.

Bu bir adamdı. Elinde bir lamba vardı ve ışığı mumunkinden daha parlaktı, Clary gözlerini kırpıştırarak adama baktı. Adamın uzun boyunu, geniş omuzlarını ve dağınık saçlarını fark etti, hücrenin kapısı açılıp adam içeri girdiğinde, Clary onun kim olduğunu anladı.

Aynı görünüyordu: Eski kot pantolon, kot gömlek, işçi çizmeleri, aynı dağınık saçlar, burnunun ucunda asılı duran aynı gözlük. Onu son gördüğünde boğazının yan tarafında fark ettiği yara izleri, şimdi iyileşme sürecindeki parlak deri parçalarına dönüşmüştü.

Bu Luke'tu.

Bütün bunlar Clary'ye çok fazla geldi. Yorgunluk, uykusuzluk, açlık, korku ve kan kaybı etkisini gösterdi. Dizlerinin bağının çözüldüğünü ve yere yıkıldığını hissetti.

Luke göz açıp kapayana kadar ona yaklaştı. O kadar hızlı hareket etmişti ki Clary daha yere düşemeden Luke onu yakaladı ve küçük bir kızken yaptığı gibi onu kucağına aldı. Sonra onu şilteye yatırdı ve endişeli gözlerle bakarak geri çekildi. "Clary?" dedi ona ulaşmaya çalışarak. "Sen iyi misin?"

Clary onu uzak tutmak için ellerini kaldırarak geri çekildi. "Dokunma bana."

Luke'un yüzünde bir kırgınlık ifadesi belirdi. Bir elini alnına dayadı. "Sanırım bunu hakettim."

"Evet, hak ettin."

Luke'un yüzünde sıkkın bir ifade vardı. "Bana güvenmeni beklem..."

"Bu iyi. Çünkü güvenmiyorum."

"Clary..." Luke hücrenin içinde yürümeye başladı. "Yaptığım şeyi... anlamanı beklemiyorum. Seni terk etmişim gibi hissettiğini bili..."

"Beni terk ettin zaten," dedi Clary. "Bana bir daha seni aramamamı söyledin. Beni hiç umursamadın. Annemi hiç umursamadın. Her şeyle ilgili yalan söyledin."

"Hayır," dedi Luke, "her şeyle ilgili değil."

"Yani adın gerçekten Luke Garroway mi?"

Luke omuzlarını sarkıttı.

"Hayır," dedi. Bakışlarını yere indirdi. Mavi kot gömleğinin önünde koyu kırmızı bir leke yayılıyordu.

Clary doğrulup oturdu.

"Bu *kan* mı?" diye sordu. Bir an için öfkesini unutuverdi.

"Evet," dedi Luke, elini yan tarafına koyarak. "Seni kucağıma aldığımda yaram tekrar açılmış olmalı."

"Ne yarası?" diye sordu Clary, kendini tutamayarak.

Luke kararlı bir tavırla konuştu.

"Hodge'un diskleri hala keskin ama kolu neyse ki bir zamanlar olduğu kadar usta değilmiş. Sanırım bir kaburgamı çatlattı."

"Hodge mu?" dedi Clary. "Sen ne zaman?.."

Luke hiçbir şey söylemeden ona baktı ve Clary aniden ara sokaktaki her tarafı simsiyah tüylerle kaplı ve sırtından

gümüşi bir şerit geçen kurdu hatırladı, ona saplanan diski hatırladığında neler olduğunu anladı.

"Sen bir *kurt adamsın*."

Luke kan bulaşmış elini gömleğinden çekti. "Evet," dedi kısaca. Duvara yaklaştı ve sertçe vurdu: Bir, iki, üç kez. Sonra Clary'ye döndü. "Öyleyim."

"Hodge'u öldürdün," dedi Clary.

"Hayır." Luke başını iki yana salladı. "Sanırım canını çok kötü yaktım ama yanına döndüğümde ortada yoktu. Muhtemelen sürünerek kaçmış olmalı."

Clary dudağını ısırdı. Ağzına kan tadı geldi ama bu, Hugo'nun saldırısıyla akan eski bir kandı. "Jace," dedi fısıldayarak. "Hodge onu bayıltıp... Valentine'a verdi."

"*Valentine*'a mı?" dedi Luke, şaşkınlıkla. "Hodge'un Valentine'a Ölümlü Kupa'yı verdiğini biliyordum ama..."

"Bunu nereden biliyordun?" diye sordu Clary, hatırlamadan önce. "Ara sokakta Hodge'la konuştuklarımı duydun," dedi. "Ona saldırmadan önce."

"Senin deyiminle ona saldırdım, çünkü kafanı uçurmak üzereydi," dedi Luke. Hücrenin kapısı tekrar açılıp, ufak tefek bir kadınla uzun boylu bir adam içeri girerken Luke onlara döndü. İkisinin de üzerinde sade, günlük giysiler vardı: Kot ve pamuklu bluzlar, ikisinde de aynı dağınık hava vardı ama kadının saçları sarı, adamın saçlarıysa kırçıllı beyazdı. İkisi de genç görünüyordu ama gözlerinin etrafında yorgunluk kırışıklıkları belirmişti. "Clary," dedi

Luke, "ikinci ve üçüncü kurmaylarım Gretel ve Alaric'le tanış."

Alaric devasa başını eğdi. "Tanışmıştık."

Clary irkilerek ona baktı. "Öyle mi?"

"Dumort Oteli'nde," dedi Alaric. "Kaburgalarıma bıçak saplamıştın."

Clary duvara doğru geriledi. "Ben, ee... özür dilerim?"

"Gerek yok," dedi Alaric. "Mükemmel bir atıştı." Elini göğüs cebine atıp Jace'in hançerini çıkardı ve Clary'ye uzattı. "Sanırım bu sana ait."

Clary düz düz silaha baktı. "Ama..."

"Endişelenme," dedi Alaric. "Bıçak kısmını temizledim."

Clary tek kelime daha etmeden hançeri aldı. Luke kısık sesle gülüyordu. "Üzerinde düşününce," dedi, "belki de Dumort akını olması gerektiği kadar iyi planlanmamıştı. Bir grup kurdumu peşinden göndermiştim ve tehlikeyle karşılaşırsan sana yardım etmelerini söylemiştim. Dumort'a girdiğinde..."

"Jace ve ben başa çıkabilirdik." Clary hançeri kemerine soktu.

Gretel hoşgörülü bir gülümsemeyle Clary'ye baktı. "Bizi bu yüzden mi çağırdınız, efendim?"

"Hayır," dedi Luke. Yan tarafına dokundu. "Yaram açıldı ve Clary'nin de tedavi edilmesi gereken yaraları var. Malzemeleri alabilirseniz..."

Gretel başıyla onayladı. "İlkyardım çantasıyla dönerim," dedi ve gitti. Alaric aşırı büyük bir gölge gibi peşindeydi.

"Sana 'efendim' mi dedi?" diye sordu Clary, hücre kapısı kapanır kapanmaz. "İkinci ve üçüncü kurmay da ne demek?"

"Ben bu kurt sürüsünün lideriyim," dedi Luke. "Gretel bu yüzden bana 'efendim' dedi. İnan bana, onu 'efendimiz' kelimesini kullanmaktan vazgeçirmek çok zor oldu. Gretel ve Alaric, ikinci ve üçüncü seviye yardımcılarım."

"Annem biliyor muydu?"

"Neyi?"

"Senin kurt adam olduğunu?"

"Evet. Başlangıcından beri biliyordu."

"Ama ikiniz de bana bundan sözetmediniz tabii ki."

"Sana söyleyecektim," dedi Luke. "Ama annen Gölge Avcıları veya Gölgeler Dünyası'yla ilgili bir şey bilmemen konusunda inatçıydı. Kurt adam olmamı bağımsız bir olaymış gibi açıklayamazdım, Clary. Hepsi, annenin görmeni istemediği çok daha büyük bir resmin parçaları. Senin neler öğrendiğini..."

"Çok şey öğrendim," dedi Clary. "Annemin bir Gölge Avcısı olduğunu biliyorum. Bir zamanlar Valentine'la evli olduğunu ve Ölümlü Kupa'yı ondan çalarak gizlendiğini biliyorum. Ben doğduktan sonra, Görüş'ümü etkisiz hale getirmek için her iki yılda bir beni Magnus Bane'e götürdüğünü biliyorum. Valentine'ın annemin hayatı karşılığında Kupa'nın yerini söylemen için sana ulaştığını ve bunun senin için bir anlamı olmadığını söylediğini biliyorum."

Luke bakışlarını boş duvara dikti. "Kupa'nın nerede olduğunu bilmiyordum," dedi. "Annen bana hiç söylemedi."

"Pazarlık etmeyi deneyebilirdin."

"Valentine pazarlık etmez. Asla etmedi. Avantaj ondaysa, asla masaya oturmaz. Son derece sabit fikirlidir ve kesinlikle duygusuzdur, bir zamanlar anneni sevmiş olsa bile onu öldürmekte asla tereddüt etmez. Hayır, Valentine'la pazarlık etmeyecektim."

"Yani onu öylece *terk etmeye* mi karar verdin?" dedi Clary, öfkeyle. "Kurt adamlardan oluşan bir sürünün liderisin ve sadece yardımına bile ihtiyacı olmadığına mı karar verdin? Biliyor musun, senin de bir Gölge Avcısı olduğunu ve aptalca bir Gölge Avcısı yemini veya başka bir şey için ona sırtını döndüğünü sandığımda zaten yeterince kötüydü ama şimdi sana dostça -bir dengi gibi- davrandığı bütün o yıllar boyunca bir Aşağı Dünyalı olduğunu biliyorum ve ona böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Seni dinlerken," dedi Luke, sakince, "karşımda bir Lightwood varmış gibi hissettim."

Clary gözlerini kıstı. "Alec ve Isabelle'den, onları tanıyormuşsun gibi sözetme."

"Anne ve babalarını kastetmiştim," dedi Luke. "Hepimiz Gölge Avcısı'yken onları gayet iyi tanırdım."

Clary şaşkınlıkla bakakaldı. "Çember üyelerinden biri olduğunu biliyorum ama kurt adam olduğunu gizlemeyi nasıl başardın? Bilmiyorlar mıydı?"

"Hayır," dedi Luke. "Çünkü kurt adam olarak doğmadım. Sonradan dönüştürüldüm. Ve görebildiğim kadarıyla, eğer anlatmam gereken şeyleri dinlemeye hazırsan, bütün hikayeyi dinlemen gerekecek. Uzun bir hikaye ama bence bunun için zamanımız var."

Üçüncü Kısım

Düşüş Çağırıyor

Düşüş çağırıyor,
yükseliş çağrılırken.
–William Carlos Williams, *Düşüş*

21

KURT ADAM HİKAYESİ

Gerçek şu ki anneni çocukluğumuzdan beri tanıyordum. İdris'te birlikte büyümüştük. Güzel bir yerdir ve orayı görmemene her zaman üzüldüm: Kışları parlak çamlara, koyu renk toprağa ve soğuk kristal nehirlere bayılırdın. Küçük bir kasabalar ağı ve Alicante adında tek bir şehir vardı, Merkez üyeleri orada toplanır. Kuleleri stellerimizdeki iblis kovucu maddeyle kaplandığından, oraya Cam Şehir denir ve güneş ışığında gerçekten cam gibi parlar.

Jocelyn ve ben yeterince büyüdüğümüzde, eğitimimiz için Alicante'ye gittik. Valentine'la orada tanıştım.

Benden bir yaş büyüktü. Okuldaki en popüler çocuktu. Yakışıklı, zeki, zengin, kararlı ve inanılmaz bir savaşçıydı. Ben onun yanında bir hiçtim, ne zeki ne de zengindim ve önemsiz bir kırsal kesim ailesinden geliyordum. Derslerimde

de zorlanıyordum. Jocelyn doğuştan bir Gölge Savaşçısı'ydı, ben öyle değildim. En hafif İşaretler'i taşımakta, en basit teknikleri öğrenmekte zorlanıyordum. Bazen kaçmayı ve utanç içinde eve dönmeyi düşünüyordum. Hatta bir sıradan olmayı istiyordum. O kadar berbat durumdaydım.

Beni kurtaran Valentine oldu. Odama geldi, adımı bildiğini bile düşünmemiştim. Beni eğitmeyi önerdi. Zorlandığımı bildiğini ama bende büyük bir Gölge Avcısı gördüğünü söyledi. Onun rehberliğinde gelişmeye başladım. Sınavlarımı geçtim, ilk İşaretler'imi aldım ve ilk iblisimi öldürdüm.

Ona tapıyordum. Güneşin Valentine Morgenstern'in üzerinde doğup battığını düşünüyordum. Kurtardığı tek uyumsuz ben değildim elbette. Başkaları da vardı. İnsanlar yerine kitaplarla daha iyi anlaşan Hodge Starkweather, kardeşi bir sıradanla evli olan Maryse Trueblood, İşaretler'den ödü patlayan Robert Lightwood... Valentine hepsini kendi kanatlarının altına aldı. O zamanlar bunun iyilikten kaynaklandığını sanıyordum ama artık o kadar emin değilim. Bence kendine bir kült kurmaya çalışıyordu.

Valentine her kuşakta Gölge Avcıları'nın sayısının azaldığı fikrine kafasını takmıştı, soyu tükenen bir ırk olduğumuzu düşünüyordu. Ancak Merkez eğer Raziel'in Kupası'nı daha özgürce kullanırsa daha fazla Gölge Avcısı'nın yaratılabileceğine inanıyordu. Öğretmenlerin gözünde bu bir saygısızlıktı, her aklına esen, birinin Gölge Avcısı olup olamayacağına karar veremezdi. Valentine, "O halde neden bütün insanları Gölge

Avcısı yapmıyoruz?" diye sordu. "Neden onlara Gölgeler Dünyası'nı görebilme yeteneğini vermiyoruz? Neden bu gücü bencilce kendimize saklıyoruz?"

Öğretmenler çoğu insanın dönüşüme dayanamayacağını açıkladığında, Valentine onların yalan söylediğini iddia etti ve onları Nefilim gücünü azınlık bir seçkin kesimin elinde tutmaya çalışmakla suçladı. O dönemde iddiası buydu, şimdi düşününce, bence muhtemelen doğacak hasara değeceğini düşünüyordu. Gölge Avcıları'nın türünün sona ermesini önleme yeminiyle Çember'i kurduk. Elbette ki on yedi yaşındayken, bunu nasıl yapacağımızdan pek emin değildik ama zaman içinde önemli şeyler başaracağımıza inanıyorduk.

Sonra Valentine'ın babası bir gece bir kurt adam kampına yapılan akın sırasında öldü. Valentine cenazeden sonra okula döndüğünde, üzerinde kırmızı yas İşaretleri vardı. Başka yönlerden de farklıydı. Şimdi nezaketinin yerini zalimliğe yaklaşan öfke patlamaları almıştı. Bu yeni tarzını acısına verdim ve onu memnun etmek için daha fazla çalışmaya başladım. Öfkesine asla öfkeyle karşılık vermedim. Sadece onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm.

Onun öfkesini dindirebilen tek kişi annendi. Daima gruptan biraz uzakta durur, bazen bize Valentine fan kulübü derdi. Babası öldüğünde bu durum değişti. Valentine'ın duyduğu acı, Jocelyn'de sempati yarattı ve birbirlerine aşık oldular.

Valentine'ı ben de seviyordum: En yakın arkadaşımdı ve Jocelyn'in onunla birlikte olması beni mutlu ediyordu. Okuldan ayrıldığımızda evlendiler ve Jocelyn'in ailesinin evinde yaşamaya başladılar. Ben de eve döndüm ama Çember devam etti. Bir tür okul macerası gibi başlamıştı, ancak gücü ve büyüklüğü artmaya başlamıştı ve Valentine da onunla birlikte büyüyordu. İdealleri de değişmişti. Çember hala Ölümlü Kupa etrafında örülüydü ama babasının ölümünden beri Valentine sadece Anlaşmalar'a karşı çıkan biri değil, aynı zamanda Aşağı Dünyalılara karşı savaşın önemli bir sözcüsü olmuştu. Ona göre bu dünya yarı iblislere değil, insanlara aitti. İblislere asla tam olarak güvenilemezdi.

Çember'in yeni yönü hoşuma gitmemişti ama sıkışıp kalmıştım, kısmen hala Valentine'ı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için, kısmen de Jocelyn benden devam etmemi istediği için. Çember'e biraz ılımlılık getireceğime inanıyordu ama bu imkansızdı. Valentine, Robert ve Maryse Lightwood -artık evlenmişlerdi- aynı derecede kötüydüler ve ılımlılık söz konusu olamazdı. Sadece Michael Wayland benim gibi kararsızdı ama isteksizliğimize rağmen grubu izliyordu, hiç durmadan Aşağı Dünyalıları avlıyor, en küçük suç işleyenlerin peşinden gidiyorduk. Valentine Anlaşmalar'ı bozmayan tek bir yaratığı bile öldürmedi ama başka şeyler yaptı. Bir kurt çocuğun göz kapaklarına gümüş paralar mıhlayarak onu kör ettiğini, böylece kıza kardeşinin yerini söyletmeye çalıştığını gördüm... Onun... Bunları duymana gerek yok. Hayır. Özür dilerim.

Sonrasında Jocelyn hamile kaldı. Bunu bana söylediği gün aynı zamanda kocasından korkmaya başladığını da itiraf etti. Davranışları tuhaflaşmıştı. Geceler boyunca kilerde ortadan kayboluyordu. Bazen duvarların arkasından gelen çığlıklar duyuluyordu...

Valentine'a gittim. Jocelyn'in korkularını ilk çocuğuna hamile bir kadının halüsinasyonları olarak adlandırıp güldü. O gece beni birlikte ava çıkmaya davet etti. Hala babasının yıllar önce öldürdüğü kurt adamların inini temizlemeye uğraşıyorduk.

Birbirleri için ölecek iki savaşçı, mükemmel bir *parabatai*'ydık. Valentine bana o gece arkamı kollayacağını söylediğinde ona inandım. Üzerime çullanana kadar kurdu göremedim bile. O geceden hatırladığım tek şey, omzuma saplanan dişler. Uyandığımda, Valentine'ın evinde omzum sarılı halde yatıyordum ve Jocelyn oradaydı.

Bütün kurt adam ısırıkları dönüşümle sonuçlanmaz. Yaram iyileşti ve ilerleyen haftalar beklentiyle dolu tam bir işkenceydi. Dolunayı bekliyordum. Merkez'dekiler bilseydi, beni bir gözlem hücresine kapatırlardı. Ama Valentine ve Jocelyn sessiz kaldı. Üç hafta sonra dolunay çıktığında, ben de değişmeye başladım. İlk Değişim her zaman en zorudur. Korkunç bir acı, bir karanlık hatırlıyorum, saatler sonra şehirden millerce uzakta bir çimenlikte uyanmıştım. Her tarafım kanla kaplıydı ve ayaklarımın dibinde küçük orman hayvanlarının parçaları vardı.

Malikaneye geri döndüm ve beni kapıda karşıladılar. Jocelyn gözyaşları arasında bana sarıldı ama Valentine uzak duruyordu. Titreyen bacaklarla, kan içinde öylece kalakaldım. Net düşünemiyordum ve ağzımda hala çiğ et tadı vardı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama sanırım bilmeliydim.

Valentine beni tutarak basamaklardan aşağı, ormanın derinliklerine sürükledi. Bana beni öldürmesi gerektiğini ama bunu yapamayacağını söyledi. Bana bir zamanlar babasına ait olan bir hançer verdi, gümüştü ve dokunduğum yerde tenim yanıyordu. Onurlu olan şeyi yapıp hayatıma son vermem gerektiğini söyledi. Bana verirken hançeri öptü ve malikaneye girip kapıyı kilitledi.

Sınıra ulaşana kadar bazen insan, bazen kurt olarak koştum. Hançerimi sallayarak kurt adam kampının ortasına daldım ve beni ısırarak kendilerinden biri haline getiren kurtla dövüşmek istedim. Gülerek bana klan liderini işaret ettiler. Elleri ve dişleri hala avdan kalan kanla kaplı halde ayağa kalkarak benimle yüzleşti.

Daha önce teke tek dövüşte asla başarılı olamamıştım. Benim silahım arbaletti, mükemmel bir nişancıydım. Ama yakın mesafede kesinlikle iyi değildim. Teke tek dövüşte iyi olan Valentine'dı. Yine de istediğim tek şey ölmek ve beni mahveden yaratığı da beraberimde sürüklemekti. Sanırım, intikamını alıp babasını öldüren kurtları öldürürsem, Valentine'ın benim için yas tutacağına inanıyordum. Bazen insan, bazen kurt olarak birbirimize girdiğimizde,

öfkemin onu şaşırttığını fark ettim. Gece yerini gündüze bırakırken yorulmaya başladı ama benim öfkem giderek artıyordu. Güneş tekrar batmaya başladığında, hançerimi gırtlağına sapladım ve yaratık, kanını üzerime boşaltarak öldü.

Sürünün bana saldırıp parçalamasını bekledim ama ayaklarımın dibinde diz çökerek gırtlaklarını tam bir teslimiyetle bana sundular. Kurtların bir kanunu vardır: Klan liderini kim öldürürse, onun yerini alır. Kurtların yerine gelmiş, orada ölümle ve intikamla karşılaşmak yerine yeni bir hayat bulmuştum.

Eski kimliğimi geride bıraktım ve bir Gölge Avcısı olmanın ne demek olduğunu neredeyse unuttum. Ama Jocelyn'i asla unutmadım. Onun düşüncesi sürekli zihnimdeydi. Valentine'ın yanında olduğu için korkuyordum ama malikaneye yaklaştığım takdirde Çember üyelerinin bana saldırıp öldüreceğini de biliyordum.

Sonunda o bana geldi. Kampta uyurken, ikinci kurmayım bana gelip genç bir Gölge Avcısı kadının beni görmek istediğini söyledi. Kim olduğunu hemen anlamıştım. Elbette ki bir zamanlar Gölge Avcısı olduğumu hepsi biliyordu ama bunu asla söz edilmemesi gereken utanç verici bir sır olarak görüyorlardı. Valentine buna gülerdi.

Jocelyn kampın dışında beni bekliyordu. Artık hamile değildi ve solgun görünüyordu. Dediğine göre bir erkek çocuğu olmuştu ve ona Jonathan Christopher adını vermişti. Beni gördüğünde ağlamaya başladı. Ona hala hayatta olduğumu

bildirmediğim için kızgındı. Valentine Çember üyelerine kendimi öldürdüğümü söylemişti ama Jocelyn buna inanmamıştı. Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyordu. Bana olan inancının yanlışlığını düşündüm ama beni tekrar gördüğüne o kadar sevinmişti ki bunu ona açıklamadım.

Beni nasıl bulduğunu sordum. Alicante'de bir zamanlar Gölge Avcısı olan bir kurt adamla ilgili söylentiler olduğunu söyledi. Söylentileri Valentine da duymuştu ve Jocelyn beni uyarmaya gelmişti. Valentine da çok geçmeden geldi ama kurt adam yeteneklerimden yararlanarak ondan sakladım ve kan dökmeden gitmesine izin verdim.

Sonrasında gizlice Jocelyn'le buluşmaya başladım. Anlaşmalar'ın yılıydı ve bütün Aşağı Dünya'da bunlarla ve Valentine'ın Anlaşmalar'ı bozma planlarıyla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Merkez'de tutkulu bir şekilde Anlaşmalar'a karşı çıktığını ama başarılı olamadığını duymuştum. Bu yüzden Çember yeni bir plan yapmıştı. Anlaşmalar'ın imzalanacağı Büyük Melek Salonu'ndan gizlice geçirilebilecek silahları elde etmek için iblislerle -Gölge Avcıları'nın en büyük düşmanlarıyla- iş birliği yapmışlardı. Valentine, bir iblisin yardımıyla Ölümlü Kupa'yı çaldı. Yerine bir kopyasını bırakmıştı. Merkez'in Kupa'nın eksikliğini fark etmesi için aylar geçmesi gerekti ve artık iş işten geçmişti.

Jocelyn, Valentine'ın Kupa'yla ne yapmayı planladığını öğrenmeye çalıştı ama başaramadı. Ancak Çember'in silahsız Aşağı Dünyalılara saldırmayı ve hepsini Salon'da öldürmeyi

planladığını biliyordu. Böylesine toplu bir katliamdan sonra, Anlaşmalar imzalanamazdı.

Kargaşaya rağmen, tuhaf bir şekilde mutlu günlerdi. Jocelyn ve ben, gizlice perilere, iblis efendilerine ve hatta asırlık düşmanlarımız kurt adamlara, vampirlere mesajlar gönderiyor, hepsini Valentine'ın planları hakkında uyarıyor ve savaşa hazırlanmalarını sağlıyorduk. Artık kurt adamlar ve Nefilimler birlikte çalışıyordu.

Anlaşmalar'ın imzalanacağı gün, gizli bir yerden Jocelyn ve Valentine'ın malikaneden çıkışlarını izledim. Jocelyn'in oğlunun beyaz-sarı başını öpmek için nasıl eğildiğini, güneşin saçlarından yansıyışını ve gülümsemesini hatırlıyorum.

Birlikte faytonla Alicante'ye gittiler, ben de arkamda sürümle birlikte dört ayak üzerine koşarak onları izledim. Büyük Melek Salonu, Merkez üyeleriyle ve Aşağı Dünya temsilcileriyle dolup taşıyordu. Anlaşmalar imzalanmak üzere sunulduğunda Valentine Çember üyeleriyle birlikte ayağa fırladı ve pelerinlerini atarak silahlarını çıkardılar. Salon bir anda kargaşaya boğulurken, Jocelyn Salon'un çift kanatlı büyük kapılarına koşarak kapıları ardına kadar açtı.

Kapıya ilk ulaşan benim sürüm oldu. Geceyi ulumalarımızla yırtarak Salon'a daldık ve arkamızdan cam ve diken silahlarıyla peri şövalyeleri geldi. Onların arkasında Gecenin Çocukları sivri dişleriyle, alev ve demirden silahlarıyla iblis efendileri vardı. Paniğe kapılan kalabalık, Salon'dan kaçarken, hep birlikte Çember üyelerine saldırdık.

Melek Salonu'nda asla böylesine kan dökülmemiştir. Çember üyesi olmayan Gölge Avcıları'na zarar vermemeye çalışıyorduk, Jocelyn onları bir büyücü büyüsüyle tek tek işaretlemişti. Ama birçoğu öldü ve korkarım bazılarından biz sorumluyduk. Ardından birçoğu için suçlandık. Çember üyelerinin sayısı tahminimizden fazlaydı ve Aşağı Dünyalılara öfkeyle saldırmışlardı. Kalabalıkta kendime yol açarak Valentine'a ulaşmaya çalıştım. Tek düşüncem oydu, onu öldüren ve bu onura sahip olan ben olabilirdim. Onu sonunda büyük Melek heykelinin yanında, kanla yıkanmış hançerinin geniş bir darbesiyle bir peri şövalyesini indirirken buldum. Beni gördüğünde ölümcül gözlerle bakarak gülümsedi. "Demek kılıç ve hançerle dövüşmek isteyen bir kurt adam," dedi, "çatal bıçakla yemek yiyen bir köpek kadar sıra dışı."

"Sen kılıcı ve hançeri biliyorsun," dedim. "Kim olduğumu da biliyorsun. Bana seslenmen gerekiyorsa, adımı kullan."

"Yarı insanların isimlerini bilmem ben," dedi Valentine. "Bir zamanlar bir dostum vardı, kanının kirlenmesine izin vermektense ölmeyi tercih edecek onurlu bir adamdı. Şimdi onun yüzüyle karşımda duran şey, isimsiz bir canavar." Kılıcını kaldırdı. "Şansım varken seni öldürmeliydim," diye bağırdı ve üzerime atıldı.

Darbesini savuşturdum ve birlikte yuvarlandık, bu arada etrafımızda savaş devam ediyor, Çember üyeleri tek tek ölüyordu. Lightwood çiftinin silahlarını atarak kaçtığını

gördüm, Hodge çoktan gitmişti. O anda Jocelyn'in korkulu bir ifadeyle merdivenden bana doğru koştuğunu gördüm. "Valentine, dur!" diye bağırdı. "Bu Luke, arkadaşın, neredeyse kardeşin..."

Valentine hırlayarak onu tuttu ve önüne çekerek hançerini boğazına dayadı. Kılıcımı attım. Jocelyn'e zarar vermesi riskini göze alamazdım. Gözlerimdeki bakışı gördü. "Hep onu istedin," diye tısladı. "İkiniz birlikte bana ihanet ettiniz. Yaptığınız şey için hayatınız boyunca pişmanlık duyacaksınız."

Bunu söyledikten sonra Jocelyn'in boynundaki kolyeyi koparıp aldı ve bana fırlattı. Gümüş zincir tenimi yaktı. Çığlık atarak sırtüstü yuvarlandım ve o fırsattan yararlanan Valentine Jocelyn'i beraberinde sürükleyerek kalabalığa daldı. Kanlar içinde peşlerinden gittim ama çok hızlıydı, kalabalığın arasından ve ölülerin üzerinden bir yol açarak ilerliyordu.

Ay ışığına çıktım. Salon yanıyordu ve gökyüzü ateşle aydınlanıyordu. Görebildiğim tek şey, başkentin karanlık nehre kadar uzanan yemyeşil çimenleri ve insanların geceye kaçtığı nehir kıyısındaki yoldu. Sonunda Jocelyn'i nehir kıyısında buldum. Valentine kaçmıştı ve Jonathan için korkan Jocelyn eve dönmek istiyordu. Bir at bulduk ve Jocelyn atı mahmuzladı. Kurda dönüşerek ben de peşine takıldım.

Kurtlar hızlıdır ama dinlenmiş bir at daha hızlıdır. Arkada kalmaya başladım ve Jocelyn malikaneye benden önce ulaştı.

Daha oraya yaklaşırken bile korkunç bir terslik olduğunu biliyordum. Burada da havada ateş kokusu vardı ve o koku-

nun arasında tatlı ve yoğun başka bir koku algılıyordum, iblis büyülerinin kokusu. Tekrar insana dönüşerek avluya girdiğimde, malikaneyi bembeyaz ay ışığında yıkanan harabeler halinde buldum. Bina yanmıştı ve küller rüzgarla geceye savruluyordu. Artık sadece temeller görülüyordu, orada bir pencere, şurada bükülmüş bir baca... Ama evin kendisi, tuğlalar ve harç, kuşaklar boyunca Gölge Avcıları arasında aktarılmış paha biçilmez kitaplar ve antik duvar halıları sadece külden ibaretti.

Valentine iblis ateşini kullanarak evi yok etmişti. Öyle olmalıydı. Bu dünyadaki hiçbir ateş o kadar sıcak yanmaz veya arkada o kadar az şey bırakmaz.

Üzerinden duman tüten kalıntılara girdim. Jocelyn'i bir zamanlar ön basamaklar olduğunu tahmin ettiğim şeyin önünde diz çökmüş halde buldum. Hepsi ateşten kararmıştı. Ve kararmış insan kemikleri vardı. Orada burada giysi ve ateşin yakamadığı mücevher parçaları. Kırmızı ve altın iplikler hala Jocelyn'in annesinin kemiklerine yapışıktı ve sıcak, babasının iskelet elindeki hançeri eritmişti. Kemik yığınları arasında Valentine'ın gümüş tılsımı, Çember'in amblemi duruyordu. Diğer kalıntılar arasında, bir arada kalamayacak kadar zayıfmış gibi savrulmuş çocuk kemikleri vardı.

Yaptığınız şey için pişman olacaksınız, demişti Valentine. Jocelyn'in yanına çömelirken Valentine'ın haklı olduğunu biliyordum. Ben pişman olmuştum bile ve o günden beri de pişmanlığım hiç geçmedi.

O gece birlikte şehre döndük. Her yerden hala alevler yükseliyor, insanlar çığlık çığlığa kaçışıyordu. Sonra karanlık ormanlara daldık. Jocelyn tekrar konuşana kadar bir hafta geçti. Onu İdris'ten çıkardım. Birlikte Paris'e kaçtık. Hiç paramız yoktu ama Jocelyn oradaki Enstitü'ye gidip yardım istemeyi reddetti. Gölge Avcıları'yla işinin bittiğini ve bir daha asla Gölgeler Dünyası'na ayak basmayacağını söyledi.

Kiraladığımız küçük, ucuz otel odasında oturup onunla konuşmaya çalıştım ama yararı olmadı. Kararını vermişti. Sonunda bana nedenini söyledi: Karnında başka bir çocuk vardı ve haftalardır bunun farkındaydı. Kendisi ve bebeği için yeni bir hayata başlayacaktı ve onun geleceğinde Merkez veya Ahit'in olmasını istemiyordu. Bana kemik yığınlarının arasından aldığı tılsımı gösterdi, Clignancourt'taki bitpazarında onu sattı ve parasıyla bir uçak bileti aldı. Bana nereye gittiğini söylemedi. İdris'ten ne kadar uzaklaşırsa, o kadar iyi olacağına inanıyordu.

Eski hayatını arkasında bırakmasının beni arkasında bırakacağı anlamına geldiğini biliyordum ve onunla tartıştım ama yararı olmadı. Taşıdığı çocuk olmasa, kendini öldüreceğini biliyordum ve onu sıradanların dünyasında kaybetmek, öldüğünü bilmekten daha iyi olacağından, sonunda isteksizce planını kabul ettim. Havalimanında onunla vedalaştım. Jocelyn'in o korkunç veda sırasında bana söylediği son sözler tüylerimi ürpertti: "Valentine ölmedi."

O gittikten sonra sürümün yanına döndüm ama orada da huzur bulamadım. İçimde acı verici bir boşluk vardı ve dudaklarımda hep onun ismi asılıydı. Bir zamanlar olduğum gibi bir lider değildim, o kadarını biliyordum. Adildim ama uzak duruyordum, kurt adamlar arasında dost veya eş bulamıyordum. Sonuçta onların arasında huzur bulamayacak kadar insandım, hala içimde Gölge Avcısı ruhu vardı. Avlanıyordum ama tatmin olmuyordum, sonunda Anlaşmalar'ın imzalanma zamanı geldiğinde, onları imzalamak için şehre gittim.

Kanların temizlendiği Melek Salonu'nda Gölge Avcıları ve dört yarı insan grubunun temsilcisi oturup barış anlaşmalarını imzalamaya hazırlandık. Lightwood çiftini gördüğüme şaşırmıştım, onlar da ölmediğimi öğrendiklerinde aynı ölçüde şaşırmışlardı. Söylediklerine göre, Salon'daki o gece ölümden kurtulan eski Çember üyeleri sadece kendileri, Hodge Starkweather ve Michael Wayland'di. Karısını kaybetmenin acısıyla yıkılan Michael, şehir dışındaki malikanesinde oğluyla birlikte saklanıyordu. Merkez diğer üçünü sürgüne mahkum etti: New York'a gidecek ve oradaki Enstitü'yü işleteceklerdi. Merkez'in en yüksek aileleriyle bağlantıları olan Lightwood çifti Hodge'dan daha iyi durumdaydı. O lanetlenmişti: Onlarla gidecekti ama bir daha Enstitü'nün dışına çıkarsa, hemen öldürülecekti. Kendini araştırmalarına verecek ve çocuklar için iyi bir öğretmen olacaktı.

Anlaşmalar'ı imzaladığımızda, sandalyemden kalkarak salondan çıktım ve ayaklanma gecesi Jocelyn'i bulduğum

nehre gittim. Karanlık suların akışını izlerken, vatanımda huzuru asla bulamayacağımı anladım: Ya onunla olmalıydım ya da yaşamamın anlamı yoktu. Onu aramaya karar verdim.

Başka birini yerime geçirerek sürümden ayrıldım, sanırım gittiğimi görmek onları da rahatlatmıştı. Sürüsü olmayan bir kurt gibi yolculuk yaptım, tek başına geceleri yan yolları ve kırsal alanları izleyerek. Paris'e döndüm ama orada bir ipucu bulamadım. Sonra Londra'ya geçtim. Londra'dan bir gemiye binerek Boston'a ulaştım.

Geçtiğim şehirlerde kısa sürelerle kaldım ve sonra kuzeydeki Beyaz Dağlar'a yöneldim. Çok yolculuk yaptım ama giderek artan bir şekilde New York'u ve orada sürgüne gönderilen Gölge Avcıları'nı düşünür oldum. Bir açıdan Jocelyn de sürgündeydi. Sonunda elimde tek bir kumaş çantayla New York'a geldiğimde, anneni nerede aramam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir kurt sürüsü bulup onlara katılmak kolay olurdu ama direndim. Diğer şehirlerde yaptığım gibi, Aşağı Dünya'ya mesajlar gönderip Jocelyn'i aradığımı bildirdim ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu, hiç iz bırakmadan sıradan dünyada kaybolmuştu. Umutsuzluğa kapılmaya başladım.

Sonunda onu şans eseri buldum. SoHo'nun sokaklarında rastgele dolaşıyordum. Broome Caddesi'nin parke taşlı zemininde dururken, bir galerinin vitrininde asılı bir tablo dikkatimi çekti.

Bu, hemen tanıdığım bir manzaraydı: Jocelyn'in aile malikanesinin pencerelerinden görünen manzara. Tarzını, fırça

darbelerini, her şeyi hemen tanımıştım. Galerinin kapısını vurdum ama kapalı ve kilitliydi. Tabloya döndüğümde, bu kez imzasını gördüm. Yeni adını ilk kez görüyordum: Jocelyn Fray.

O akşam hava karardığında onu bulmuştum, sanatçıların cenneti East Village'de bir binanın beşinci katında oturuyordu. Yarı aydınlık apartmanın merdivenlerini çıkarken ve kapısını çalarken, kalbim yerinden fırlayarak gibi atıyordu. Koyu kızıl örgüleri olan ve meraklı gözlerle bakan bir kız kapıyı açtı. O anda, arkasında, Jocelyn'i boyalı ellerle ve çocukluğumuzdaki gibi bir yüzle bana doğru yürürken gördüm...

Gerisini zaten biliyorsun.

22

RENWICK HARABELERİ

Luke konuşmasını bitirdikten sonra uzun bir süre odada sessizlik oldu. Duyulan tek ses, taş duvarlardan damlayan suyun hafif tıkırtısıydı. Sonunda konuşan yine Luke'tu.

"Bir şey söyle, Clary."

"*Ne söylememi istiyorsun ki?*"

Luke iç çekti.

"Belki anladığını?"

Clary'nin kulakları zonkluyordu. Sanki bütün hayatı kağıt inceliğinde bir buz tabakasının üzerine kurulmuş ve şimdi o buz çatlamaya başlamış, onu altındaki buzlu karanlığa çekmeye hazırlanıyormuş gibi geliyordu. Karanlık suyun içinde, annesinin enkaza dönmüş hayatının unutulmuş kalıntıları olarak bütün sırları yüzüyordu. Başını kaldırıp Luke'a baktı. Luke sanki buzlu bir camın arkasındaymış gibi belirsiz ve

bulanık görünüyordu. "Babam," dedi Clary. "Annemin şöminenin üzerinde tuttuğu o resim..."

"O baban değildi," dedi Luke.

"O hiç var oldu mu?" diye sordu Clary, sesini yükselterek. "Hiçbir John Clark oldu mu, yoksa annem onu da mı uydurdu?"

"John Clark var oldu. Ama baban değildi. East Village'de yaşadığı dönemde annenin komşusunun iki oğlundan biriydi. Bir trafik kazasında ölmüştü, tıpkı annenin sana anlattığı gibi ama aslında onunla hiç tanışmadı. Komşular ondan oğullarının Ordu üniforması içinde bir resmini yapmasını istediği için fotoğraf ondaydı. Onlara portreyi verdi ama fotoğrafı iade etmedi ve adam babanmış gibi davrandı. Sanırım bunun daha kolay olacağını düşündü. Sonuçta, kaçtığını veya ortadan kaybolduğunu iddia etseydi, onu aramak isteyebilirdin. Ama ölmüş biri..."

"Yalanlarınla çelişmez," diye tamamladı Clary, öfkeli bir tavırla. "Bunun, bütün o yıllar boyunca beni babamın öldüğüne inandırmanın yanlış olduğunu hiç düşünmedi mi? Üstelik gerçek babam..."

Luke bir şey söylemedi. Clary'nin cümlesini kendisinin tamamlamasına, akla getirilemeyecek şeyi kendisinin bulmasına izin verdi.

"Valentine'ken."

Clary başını iki yana salladı. "Bana anlatmaya çalıştığın şey bu, değil mi? Valentine'ın babam olduğu?"

Luke başıyla onaylarken, hissettiği gerginliği gösteren tek şey kenetlediği parmaklarıydı. "Evet."

"Ah, ulu *Tanrım.*" Clary daha fazla hareketsiz oturamayarak ayağa fırladı. Hücrenin parmaklıklarına doğru yürüdü. "Bu mümkün değil. Bu mümkün değil!"

"Clary, lütfen bu kadar kızma..."

"Kızma mı? Bana babamın temelde bir kötülükler efendisi olduğunu söylüyor, sonra da kızma mı diyorsun?"

"Başlangıçta kötü değildi," dedi Luke, özür dileyen bir tavırla.

"Ah, ben hiç öyle düşünmüyorum. Bence *açıkça* kötüydü. İnsan ırkını saf tutma hikayeleri ve lekesiz kana verdiği önem, bütün bunlar arasında, aslında o güç tutkunu korkunç adamlardan biriydi. Ve siz ikiniz de buna kandınız."

"Birkaç dakika önce Aşağı Dünyalılar hakkında ileri geri konuşan ben değildim," dedi Luke, sakince. "Ya da ne kadar güvenilmez olduklarını söyleyen."

"Aynı şey değil!" Clary sesinde gözyaşlarını duyabiliyordu. "Bir ağabeyim vardı," diye devam etti, sesi çatlayarak. "Büyükannem... Büyükbabam... Onlar da mı öldü?"

Luke dizlerinin üzerine koyduğu iri ellerine bakarak başıyla onayladı. "Onlar da öldü."

"Jonathan," dedi Clary. "Benden bir yaş mı büyüktü?"

Luke bir şey söylemedi.

"Hep bir ağabeyim olmasını istemiştim," dedi Clary.

"Yapma," dedi Luke. "Kendine işkence etme. Annenin bütün bunları senden neden gizlediğini anlayabiliyorsun,

değil mi? Daha doğmadan önce kaybettiğin şeyleri bilmenin sana ne yararı olurdu ki?"

"O kutu," dedi Clary, düşünceler zihninden çılgınca bir hızla geçerken. "Üzerinde J.C. yazan. Jonathan Christopher. O saç tutamı, hep üzerine ağladığı şey, babam değil, ağabeyimdi."

"Evet."

"Ve sen 'Clary, Jonathan değil,' dediğinde, ağabeyimi kastediyordun. Daha önce bir çocuğunu kaybettiği için annem bana karşı öylesine aşırı koruyucuydu."

Luke cevap veremeden, hücrenin kapısı tıngırdayarak açıldı ve Gretel yanlarına geldi. Clary'nin hayalindeki 'ilkyardım seti' yan tarafında Kızılhaç bulunan sert plastik bir kutuydu, oysa şimdi gördüğü şey, sargı bezleriyle, üzerinden buhar yükselen tanımsız sıvılarla ve keskin limoni koku yayan bitkilerle dolu büyük ahşap bir tepsiydi. Gretel tepsiyi yatağın kenarına koydu ve Clary'ye oturmasını işaret etti, Clary istemeyerek bunu yaptı.

"İşte uslu bir kız," dedi kurt kadın, bir bezi kaselerden birine batırıp Clary'nin yüzüne doğru kaldırırken. Kurumuş kanı nazikçe sildi. "Sana neler oldu böyle?" diye sordu, Clary'nin yüzünü rendelediğinden şüphelenmiş gibi azarlayan bir tavırla.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Luke, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde olanları izlerken.

"Hugo bana saldırdı." Sıvı yaralarını yakarken, Clary yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Hugo mu?" Luke gözlerini kırpıştırdı.

"Hodge'un kuşu. En azından ben onun kuşu olduğunu sanıyorum. Belki de Valentine'ındı."

"Hugin," dedi Luke, alçak sesle. "Hugin ve Munin, Valentine'ın evcil kuşlarıydı. İsimleri 'Düşünce' ve 'Anı' anlamına geliyordu."

"Eh, 'Saldır' ve 'Öldür' de olabilirmiş," dedi Clary. "Hugo neredeyse gözlerimi çıkarıyordu."

"Bunu yapmak için eğitildi." Luke bir elinin parmaklarını diğer kolunun üzerinde tıklatıyordu. "Hodge Ayaklanma'dan sonra onu almış olmalı. Ama hala Valentine'ın hayvanıydı."

"Hodge'un kendisi gibi," dedi Clary, Gretel kolundaki uzun yarığı -üzeri kurumuş kan ve toz toprakla kaplanmıştı- temizlerken yüzünü buruşturarak. Gretel yarayı düzgünce sarmaya başladı.

"Clary..." Artık geçmişten sözetmek istemiyorum," dedi Clary, öfkeyle. "Şimdi ne yapacağımızı bilmek istiyorum. Annem Valentine'ın elinde, Jace ve Kupa da öyle. Bizdeyse hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey demezdim," dedi Luke. "Güçlü bir kurt sürümüz var. Sorun şu ki Valentine'ın nerede olduğunu bilmiyoruz."

Clary başını iki yana salladı. Kirli saç bukleleri gözlerinin önüne düştü ve sinirli bir baş hareketiyle hepsini arkaya attı. Tanrı aşkına! Leş gibiydi. Her şeyden çok -*neredeyse* her şeyden çok- bir duş istiyordu. "Valentine'ın bir gizlenme yeri yok mu? Gizli bir in?"

"Varsa bile," dedi Luke, "gerçekten de gizli tutmuş."

Gretel, kolunu nazikçe hareket ettiren Clary'den uzaklaştı. Gretel'in sürdüğü yeşilimsi merhem acıyı azaltmıştı ama kolu hala kaskatı ve gergindi.

"Bir saniye bekle," dedi Clary.

"İnsanların bunu neden söylediğini hiç anlamıyorum," dedi Luke, ortaya konuşarak. "Bir yere gittiğim yok ki."

"Valentine, New York'ta bir yerlerde olabilir mi?"

"Olabilir."

"Onu Enstitü'de gördüğümde, bir Geçit'ten gelmişti. Magnus, New York'ta sadece iki Geçit olduğunu söyledi. Biri Dorothea'nin evinde, diğeri de Renwick'in yerinde. Dorothea'nin evindeki yok edildi ve Valentine'ın orada gizleneceğini sanmıyorum. Dolayısıyla..."

"Renwick'te mi?" Luke şaşkındı. "Renwick bir Gölge Avcısı adı değil ki."

"Peki, ya Renwick bir kişi değilse?" dedi Clary. "Ya bir yerse? *Renwick*. Bir restoran ya da... otel gibi?"

Luke'un gözleri iri iri açıldı. Elinde ilkyardım setiyle kendisine yaklaşmakta olan Gretel'e baktı. "Bana bir telefon rehberi getir," dedi.

Gretel olduğu yerde kaldı ve tepsiyi ona doğru uzattı. "Ama efendim, *yaralarınız*..."

"Yaralarımı unut ve bana bir telefon rehberi bul," diye tersledi Luke. "Bir polis karakolundayız. Ortalıkta bir sürü rehber olduğundan eminim."

Gretel yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle tepsiyi yere bıraktı ve hücreden çıktı. Luke, burnunun ortasında duran gözlük camlarının üzerinden Clary'ye baktı. "Güzel düşündün."

Clary cevap vermedi. Midesi büzülüyormuş gibi hissediyordu. Nefes alıp vermekte zorlandı ve zihninin kenarında bir düşünce biçimlenmeye başladı. Ama kararlı bir tavırla düşünceyi bastırdı. Kaynaklarını, enerjisini, zamanını, önlerindeki konu dışında hiçbir şeye harcayamazdı.

Gretel ıslak görünüşlü sarı sayfalarla birlikte döndü ve rehberi Luke'a uzattı. Luke ayakta kitabı karıştırırken, kurt kadın da sargı bezleri ve merhemlerle yaralarına girişti. "Rehberde yedi tane Renwick var," dedi Luke, sonunda. "Restoran, otel veya benzeri yerler yok." Gözlüğünü gözlerine doğru itti ama hemen tekrar kaydı. "Hiçbiri Gölge Avcısı değil," dedi "ve Valentine'ın bir sıradanın veya bir Aşağı Dünyalı'nın evinde karargah kuracağını hiç sanmıyorum. Ama belki..."

"Telefonun var mı?" diye araya girdi Clary.

"Üzerimde yok." Rehberi hala elinde tutan Luke, Gretel'e baktı. "Telefonu getirir misin?"

Gretel homurdanarak elindeki kanlı bezleri yere attı ve bir kez daha dışarı çıktı. Luke rehberi masanın üzerine bıraktı, sargı bezini aldı ve kaburgalarının üzerine çaprazlama sarmaya başladı. "Üzgünüm," dedi Luke, Clary ona bakarken. "İğrenç göründüğünü biliyorum."

"Valentine'ı yakalarsak," diye sordu Clary, "öldürebilir miyiz?"

Luke neredeyse sargıları düşürüyordu. "Ne?"

Clary, kotunun cebinden sarkan bir iplikle oynuyordu. "Ağabeyimi öldürdü. Büyükannemi ve büyükbabamı öldürdü. Öyle değil mi?"

Luke sargı bezlerini masanın üzerine bıraktı ve gömleğini aşağı çekti. "Onu öldürmenin neye yarayacağını düşünüyorsun? Onları geri getireceğini mi?"

Clary bir şey söyleyemeden Gretel geri döndü. Yüzünde kurbanımsı bir ifadeyle, Luke'a eski model, hantal görünüşlü bir cep telefonu verdi. Clary telefon faturalarını kimin ödediğini merak ederken, elini telefona doğru uzattı. "Birini aramam gerek."

Luke tereddüt etti. "Clary..."

"Renwick hakkında. Bir saniye sürer."

Luke temkinli bir tavırla telefonu ona verdi. Clary bir numara tuşladı ve yalnız kalmak istermiş gibi olduğu yerde yan döndü.

Üçüncü çalışta Simon telefonu açtı. "Alo?"

"Benim."

Simon'ın sesi bir oktav inceldi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Neden? Isabelle'den haber alabildin mi?"

"Hayır. Isabelle'den ne haber alacağım ki? Bir terslik mi var? Alec'le mi ilgili?"

"Hayır," dedi Clary, yalan söylemek istemeyerek. "Sorun Alec değil. Bak, Google'da benim için bir şey araştırmanı istiyorum."

Simon güldü. "Dalga geçiyorsun. Orada bilgisayarları yok mu? Biliyor musun, en iyisi cevap verme." Clary bir kapının açıldığını ve Simon'ın annesinin kedisinin üzerinde yattığı bilgisayar klavyesinden kaldırılırken boğuk bir şekilde miyavladığını duydu. Simon'ın oturuşunu, parmaklarının klavye üzerinde hızla hareket edişini zihninde canlandırabiliyordu. "Ne aramamı istiyorsun?"

Clary söyledi. Konuşurken Luke'un endişeli gözlerle kendisini izlediğinin farkındaydı. On bir yaşındayken grip yüzünden ateşi yükseldiğinde de böyle bakmıştı. Ona buz küpleri getirmiş, en sevdiği masal kitaplarını okumuş, üstelik bütün karakterlerin seslerini taklit etmişti.

"Haklısın," dedi Simon, Clary'yi düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Bu bir yer. En azından daha önce öyleymiş. Terk edilmiş."

Telefon Clary'nin terli elinden kaydı, daha sıkı tutup kulağına bastırdı. "Anlat."

"1800'lerde en ünlü akıl hastaneleri, borçlu hapishaneleri ve hastaneler, Roosevelt Adası'nda inşa edilmiştir," diye okumaya başladı Simon. "Renwick Çiçek Hastanesi, Jacob Renwick tarafından tasarlanmış ve Manhattan'daki en kontrol edilemez salgın sırasında en kötü durumdaki kurbanları karantina altına alma amacıyla yapılmıştır. Gotik binaya girenlerin çoğu bir daha çıkamamıştır. Bir sonraki yüzyılda hastane terk edilmiş, onarılamayacak ölçüde hasar görmüştür. Harabelere sivil halkın girmesi yasaktır."

"Pekala, bu kadar yeter," dedi Clary, kalp atışları hızlanırken. "Orası olmalı. Roosevelt Adası mı? Orada yaşayan kimse yok mu?"

"Herkes Slope'da oturmuyor, prenses," dedi Simon, alaycı bir tavırla. "Her neyse, seni götürmemi ister misin?"

"Hayır! Ben iyiyim, bir şeye ihtiyacım yok. Sadece bilgi istedim."

"Pekala." *Biraz kırıldı,* diye düşündü Clary, fakat bunun önemli olmadığına karar verdi. Sonuçta Simon evinde güvendeydi ve önemli olan buydu.

Telefonu kapadıktan sonra Luke'a döndü. Roosevelt Adası'nın güneyinde Renwick adında bir hastane var. Sanırım Valentine orada."

Luke yine gözlüğünü düzeltti. "Blackwell's Adası. Elbette."

"Blackwell de ne? Ben..."

Luke onun sözünü kesti. "Roosevelt Adası'na öyle denirdi: Blackwell's. Eski bir Gölge Avcısı ailesine aitti. Tahmin etmeliydim." Gretel'e döndü. "Alaric'i bul. Herkesin en kısa sürede buraya gelmesi gerek." Dudaklarında, Clary'nin daha önce Jace'in yüzünde gördüğü gibi, bir savaşçının dövüş beklentisini yansıtan gülümsemesi belirdi. "Onlara savaşa hazırlanmalarını söyle."

Bir sürü hücrelerden ve koridorlardan geçerek bir zamanlar polis karakolunun lobisi olan yere geldiler. Bina şimdi terk edilmişti ve batmaya yüz tutan güneşin ışığı boş masalar,

böcek delikleriyle dolu dolaplar ve üzerinde NYPD'nin sloganının *-Fidelis ad Mortem-* yazılı olduğu çatlak zemin karoları üzerinde tuhaf gölgeler yaratıyordu.

"Ölene kadar sadık," dedi Luke, Clary'nin bakışlarını yakalayarak.

"Tahmin edeyim," dedi Clary. "İçeride terk edilmiş bir polis karakolu, dışarıdan bakıldığında, sıradanlar sadece terk edilmiş bir bina veya boş bir arsa görüyorlar, ya da..."

"Aslında dışarıdan bir Çin restoranı gibi görünüyor," dedi Luke. "Sadece paket servis, masa hizmeti yok."

"Bir Çin restoranı mı?" diye tekrarladı Clary, inanamayarak.

Luke omuz silkti. "Eh, Çin Mahallesi'ndeyiz. Burası bir zamanlar İkinci Şube binasıydı."

"İnsanlar sipariş verebilecekleri bir telefon numarası olmamasını tuhaf buluyordur."

Luke sırıttı. "Ama var. Sadece pek cevap vermiyoruz. Bazen canları sıkılırsa, yavrulardan bazıları birilerine *mu-shu* domuzu götürür."

"Dalga geçiyorsun."

"Hiç de değil. Bahşişler işe yarıyor." Luke ön kapıyı açtı ve içeri güneş ışığı doldu.

Onun dalga geçip geçmediğinden hala emin olamayan Clary, Luke'u Baxter Caddesi'nde arabasının beklediği yere doğru izledi. Kamyonetin içi rahatlık verici ölçüde tanıdıktı. Ahşap, eski kağıt ve sabun kokusu, on yaşındayken Millennium Falcon'ın dikiz aynasında asılı olanlara benzediği

için Luke'a hediye ettiği bir çift puf zar, yerlere atılmış sakız kağıtları ve boş kahve bardakları. Clary yolcu koltuğuna tırmandı ve başını koltuğun arkalığına yaslarken bir iç çekti. İtiraf edebileceğinden çok daha yorgundu.

Luke onun kapısını kapadı. "Buradan kıpırdama."

Sonra eski polis karakolunun basamaklarında bekleyen Gretel ve Alaric'le konuştu. Clary gözlerini odağa sokup çıkararak, büyünün belirip kaybolmasını izledi. Önce eski bir polis karakoluydu, sonra görüntü değişti ve üzerinde sarı zeminli YEŞİM KURT ÇİN MUTFAĞI tabelası bulunan bir bina belirdi.

Luke yardımcılarına talimatlar veriyor, sokağı işaret ediyordu. Kamyonetin arkasında minibüsler, motosikletler, jipler ve hatta... Bu eski okul otobüsünü nerden bulmuşlardı ki? Tek sıra halinde uzanan araçlar bütün sokağı kaplıyor, hatta köşeden kıvrılarak devam ediyordu. Kurt adamların oluşturduğu bir konvoy. Clary böylesine kısa süre içinde bu kadar çok aracı nasıl dilendiklerini, ödünç aldıklarını, çaldıklarını veya satın aldıklarını merak etti. Ayrıca en azından metroya binmeleri gerekmeyecekti.

Luke, Gretel'in uzattığı bir beyaz kağıt poşeti aldı ve başıyla onaylayarak kamyonete yöneldi. Direksiyonun arkasına geçerken poşeti Clary'ye verdi. "Bundan sen sorumlusun."

Clary poşete şüpheyle baktı. "Nedir bu? Silahlar mı?"

Luke'un omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Bao çörekleri aslında," dedi, kamyoneti hareket ettirirken. "Ve kahve."

Şehir merkezine yöneldiklerinde Clary poşeti açtı, midesi kazınıyordu. Bir çöreği bölüp domuzun tuzlu tadını hissetti ve beyaz hamuru keyifle çiğnedi. Sütsüz tatlı kahveden bir yudum aldı ve Luke'a da bir çörek uzattı. "İster misin?"

"Elbette." Tıpkı eski günlerdeki gibiydi, Kanal Caddesi'nden geçerken Altın Fayton Fırını'ndan bir torba sıcak kurabiye alır, Manhattan Köprüsü'nden eve dönene kadar da yarısını bitirirlerdi.

"Bana şu Jace'den sözet bakalım," dedi Luke.

Clary neredeyse çöreğini boğazına kaçırıyordu. Kahveye uzandı ve öksürüklerini sıcak sıvıyla bastırdı. "Ona ne olmuş ki?"

"Valentine'ın onu neden istiyor olabileceğini biliyor musun?"

"Hayır."

Luke kaşlarını çattı. "Jace'in, Lightwood'lardan biri olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Clary üçüncü çöreğine başladı. "Soyadı Wayland. Babası..."

"Michael Wayland mi?"

Clary başıyla onayladı. "Jace on yaşındayken, Valentine onu öldürmüş. Michael'ı yani."

"Kesinlikle onun yapacağı türden bir şey," dedi Luke. Ses tonu tarafsızdı, fakat yine de sesindeki bir şey Clary'nin ona yandan bir bakış atmasına neden oldu. Luke ona inanmıyor muydu?

"Jace onun ölümünü izlemiş," diye ekledi Clary, iddiasını desteklemek istercesine.

"Bu korkunç," dedi Luke. "Zavallı çocuk mahvolmuştur."

59. Cadde Köprüsü'nden geçiyorlardı. Clary aşağı baktı ve nehrin batan güneşte altın ve kızıl renkte parladığını gördü. Oradan Roosevelt Adası'nın güney ucunu görebiliyordu, ancak kuzeyde çok silik bir gölge gibi görünüyordu. "O kadar kötü değil," dedi. "Lightwood'lar ona iyi bakmış."

"Tahmin ederim. Michael'la daima yakınlardı," dedi Luke, sol şeride kayarken. Clary dikiz aynasında diğer araçların da sırayla onu taklit ettiğini gördü. "Oğluna bakmaktan mutluluk duymuşlardır."

"Ay doğduğunda ne oluyor?" diye sordu Clary. "Hepiniz aniden kurda mı dönüşüyorsunuz?"

Luke gülümsedi. "Pek sayılmaz. Sadece genç olanlar, henüz Değişmiş olanlar dönüşümlerini kontrol edemez. Çoğumuz zaman içinde bunu yapmayı öğreniriz, yıllar boyunca. Beni artık sadece dolunay Değişim'e zorlayabilir."

"Yani yarımay olduğunda, sadece kendini kurt gibi mi hissediyorsun?" diye sordu Clary.

"Öyle de denebilir."

"Şey, eğer canın isterse başını pencereden uzatıp dilini çıkarabilirsin."

Luke güldü. "Ben bir kurt adamım, av köpeği değil."

"Ne kadar süredir klan liderisin?" diye sordu Clary.

Luke tereddüt etti. "Yaklaşık bir haftadır."

Clary şaşkınlıkla ona döndü. "Bir *hafta* mı?"

Luke iç çekti. "Valentine'ın anneni kaçırdığını biliyordum," dedi. "Tek başıma ona karşı fazla şansım olmadığını ve Merkez'den yardım alamayacağımı biliyordum. En yakındaki kurt sürüsünün inini bulmam bir günümü aldı."

"Yerini alabilmek için klan liderini mi öldürdün?"

"Böylesine kısa bir sürede çok sayıda taraftar bulabilmek için aklıma gelen en kestirme yol buydu," dedi Luke hiç pişmanlık duymadan; gurur duymadığı da belliydi. Evine girdiklerinde ellerindeki, yüzündeki yara izlerini ve kolunu hareket ettirirken yüzünü buruşturmasını hatırladı. "Daha önce yapmıştım. Tekrar yapabileceğimden emindim." Omuz silkti. "Annen kaçırılmıştı. Senin benden nefret etmene yol açmıştım. Kaybedecek bir şeyim yoktu."

Clary yeşil spor ayakkabılarını konsola dayadı. Çatlak ön camdan, ayakkabılarının ucunun üzerinden, aynı köprünün üzerinde yükseldiğini gördü. "Eh," dedi, "artık var."

Roosevelt Adası'nın güney ucundaki hastane gece karanlığına gömülmüştü ve silüeti Manhattan'ın aydınlığında kapkara görünüyordu. Kamyonet minik adaya geçtiğinde, Luke ve Clary sessizleşti, asfalt yol yerini çakıla ve sonunda toprak yola bıraktı. Yol, tepesine festival kurdeleleri gibi keskin dikenli teller yerleştirilmiş yüksek bir telörgünün etrafından dolaşıyordu.

Yol arabayla devam etmelerine izin vermeyecek ölçüde bozulduğunda, Luke kamyoneti durdurdu ve farları kapadı.

Clary'ye döndü. "Burada beklemeni istersem beklemezsin, değil mi?"

Clary başını iki yana salladı. "Arabanın daha güvenli olacağını kim söyledi ki? Valentine'ın bu kuşakta kimleri devriye gezdirdiğini Tanrı bilir."

Luke güldü. "*Kuşak*. Kullandığın kelimelere bak." Kamyonetten indi ve inmesine yardım etmek için Clary'nin tarafına dolaştı. Kendisi de atlayabilirdi aslında, fakat kendi başına tırmanamayacağı kadar küçükken olduğu gibi Luke'un yardımını almak güzeldi.

Arkalarındaki arabalar teker teker yanaşıyor, Luke'un aracının etrafında çember oluşturuyorlardı. Farları ortalığı aydınlatıyor, telörgüleri gümüşi beyaz bir renge boyuyordu. Telörgünün diğer tarafında, hastanenin kalıntıları görünüyordu: Çatısız duvarlar, üzerlerini kaplayan yeşil sarmaşıktan bir halıyla, düzensiz zeminden kırık dişler gibi yükseliyordu. "Burası bir enkaz," dedi Clary, şaşkınlıkla. "Valentine'ın burada nasıl gizlenebileceğini anlamıyorum."

Luke hastane binasına baktı. "Sadece güçlü bir büyü," dedi. "Işıkların ötesine bakmaya çalış." Alaric yoldan onlara doğru yürüyor, hafif esintide kot ceketi açılıyor, altındaki yaralı göğüs kafesi görünüyordu. Arkasından yürüyen kurt adamlar sıradan insanlara benziyordu. Clary onları grup olarak bir yerde görse, birbirlerini bir şekilde tanıdıklarını düşünebilirdi, aralarında fiziksel olmayan bir benzerlik, bakışlarında bir doğrudanlık, ifadelerinde bir güç aurası vardı.

Hepsi bronz tenli, yağsız ve ortalama bir şehirliden daha iri kemikli olduğundan, çiftçi olduklarını düşünebilirdi, belki de bir motosiklet çetesi olduklarını tahmin ederdi. Ama canavara benzer bir tarafları yoktu.

Luke'un kamyonunun etrafında hızlı bir toplantı için yaklaştılar. Kendini dışarıda kalmış hisseden Clary, tekrar hastaneye dönüp baktı. Bu kez ışıkların etrafına veya içlerine bakmaya çalıştı. Her zaman olduğu gibi, resmini nasıl yapabileceğini düşünmek işe yaradı. Işıklar silinmeye başladı ve çimenli bir bahçenin ortasında büyük bir geminin gövdesi gibi yükselen süslemeli Gotik binayı gördü. Alt katlardaki pencereler karanlıktı ve panjurları kapalıydı, fakat üçüncü kat pencerelerinden ışık süzülüyor, uzaktaki bir dağlık alanda bir sıra ateş yanıyormuş gibi görünüyordu. Ön tarafta muazzam büyüklükte taş bir veranda vardı ve ön kapıyı gizliyordu.

"Görüyor musun?" diye sordu Luke, bir kurdun -başka ne olacaktı ki?- sessizliğiyle arkadan yaklaşarak.

Clary hala bakıyordu. "Hastaneden çok şatoya benziyor."

Luke onu omuzlarından tuttu ve kendine çevirdi. "Clary, beni dinle." Tutuşu acı verecek ölçüde güçlüydü. "Yanımda kalmanı istiyorum. Ben yer değiştirdiğimde sen de değiştir. Gerekiyorsa ceketimin ucunu tut. Diğerleri etrafımızda kalacak ve bizi koruyacak, fakat çemberin dışına çıkarsan seni koruyamazlar. Bizi ön kapıya götürecekler." Ellerini indirdi ve döndüğünde, Clary ceketinin altındaki metal bir şeyi gördü.

Silah taşıdığını fark etmemişti ama sonra Simon'ın eski yeşil kumaş çantasında bulduğu şeyleri hatırladı. "Söylediklerimi yapacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Telörgüler gerçekti, büyünün bir parçası değildi. Hala önde yürüyen Alaric, yavaş bir şekilde telleri sarsarak ölçtü ve bir elini yavaşça kaldırdı. Tırnaklarının altından uzun pençeler çıktı ve telörgüleri kurdele gibi biçti. Hepsi takır takır döküldü.

"Yürüyün." Diğerlerine geçmelerini işaret etti. Koordinasyonlu bir hareket denizi gibi, tek vücut halinde ilerlediler. Clary'nin kolunu tutan Luke, onun önüne geçti ve telörgülerin boşluğundan geçebilmek için eğildi. İçeri girdiklerinde doğrularak hastaneye baktılar, verandada toplanmış karanlık silüetler basamakları inmeye başlamıştı.

Alaric başını kaldırarak havayı kokladı. "Havada ağır bir ölüm kokusu var." Luke öfkeyle tısladı. "*Unutulmuşlar.*"

Clary'yi arkasına itti, Clary düzensiz zeminde tökezleyerek geriledi. Sürü ona ve Luke'a yaklaşmaya başladı, bu arada hepsi emekleme pozisyonuna eğiliyor, gerilen dudaklarının arasından sivri ve uzun dişleri görünüyor, kol ve bacakları uzuyor, vücutları tüylerle kaplanıyordu. Clary'nin zihninin derinliklerindeki güdüsel bir ses çığlık çığlığa haykırıyordu: Kurtlar! Hemen kaç! Ama bu dürtüyle savaştı ve olduğu yerde kaldı, ancak kalp atışlarının hızlandığını ve ellerinin titrediğini hissedebiliyordu.

Sürüde herkes yüzlerini dışarı dönerek etraflarını sardı. İki taraftan daha fazla kurt geliyordu. Sanki Luke ve Clary'yi bir yıldızın merkezi konumuna almışlardı. Bu şekilde hastanenin ön verandasına doğru ilerlemeye başladılar. Hala Luke'un arkasında kalan Clary, saldıran ilk Unutulmuş'u görmedi bile. Bir kurdun acıyla uluduğunu duydu. Uluma yükseldi, yükseldi ve aniden hırıltıya dönüştü. Bir darbe sesi, gurultulu bir çığlık ve arkasından kağıt yırtılması gibi bir ses geldi...

Clary, Unutulmuşların yenebilir olup olmadığını merak etti. Luke'a baktı. Yüzü sertti. Şimdi kurtların çemberinin dışında onları görebiliyordu, sahne Manhattan'ın sokak lambalarıyla aydınlanmıştı: Onlar Unutulmuş, ay ışığında solgun ceset bedenleriyle ilerliyordu. Boş bakışlı gözlerle kurtlara saldırırken, kurtlar da pençeleriyle ve dişleriyle onları karşıladı. Unutulmuş savaşçılardan birinin -bir kadın- parçalanmış gırtlağıyla düştüğünü ve kollarının hala hareket ettiğini gördü. Bir diğeri bir koluyla kurtlardan birine saldırırken, diğer kolu bir metre ötede yerde duruyor, kopan yerden kan fışkırıyordu. Bataklık suyu gibi kirli siyah kan, Clary'nin ayaklarının altındaki çimenleri ıslatarak kayganlaştırıyordu. Düşmesine fırsat vermeden Luke onu yakaladı. "Yanımda kal."

Buradayım, demek istedi Clary ama sesi çıkmadı. Grup hala çimenlikten hastaneye doğru son derece yavaş bir şekilde ilerliyordu. Luke'un tutuşu demir gibiydi. Clary kimin kazandığından emin değildi, tabii kazanan varsa. Kurtlar hız ve irilik avantajına sahipti, ne var ki Unutulmuşlar da moral

bozucu bir kararlılıkla hareket ediyordu ve öldürülmeleri çok zordu. Alaric olduğunu çizgilerinden anladığı iri bir kurt, Unutulmuşlardan birinin bacaklarını koparark yere devirdi ve boğazına atıldı. Unutulmuş, parçalanırken bile hareket etmeyi sürdürdü ve baltası Alaric'in parıltılı tüyünde uzun kırmızı bir yarık açtı.

Dikkati dağılan Clary çemberi yaran Unutulmuş'u ancak tam önünde dikildiğinde fark edebildi. Beyaz gözlü, kirli saçlı yaratık, ucundan kan damlayan bıçağını kaldırdı.

Clary bir çığlık attı. Luke onu kenara çekerek döndü ve yaratığın bileğini yakalayıp büktü. Clary kemiğin kırıldığını ve bıçağın çimenlerin arasına düştüğünü duydu. Unutulmuş'un eli kolunun ucunda sallanıyordu ama hiçbir acı belirtisi göstermeden üzerlerine gelmeye devam ediyordu. Luke, Alaric'e sesleniyordu. Clary kemerindeki hançere uzanmaya çalıştı ama Luke kolunu çok sıkı tutuyordu. Bağırarak kendisini bırakmasını söylemeye fırsat bulamadan, aralarına gümüşi bir ateş daldı. Bu Gretel'di. Ön pençeleriyle Unutulmuş'un göğsüne inerek onu yere devirdi. Gretel'in gırtlağından korkunç bir öfke çığlığı yükseldi, fakat Unutulmuş daha güçlüydü, Gretel'i bezden bir bebekmiş gibi kenara fırlatarak ayağa fırladı.

Bir şey Clary'yi ayağa kaldırdı. Clary çığlık attı ama kendisini tutanın, yarı insan yarı kurt biçiminde kalmış Alaric olduğunu gördü. Pençelerine rağmen Clary'yi kucağına alırken elleri nazikti.

Luke onlara işaret ediyordu. "Onu buradan çıkar! Kapılara gidin!" diye bağırıyordu.

"Bakma," dedi Alaric, hırlayarak.

Ama Clary baktı. Luke'un elinde kılıcıyla Gretel'e yürüdüğünü gördü ama Luke geç kalmıştı. Unutulmuş, kandan ıslanmış çimenlerin arasındaki bıçağını aldı ve Gretel'in sırtına tekrar tekrar sapladı, Gretel mücadele etmesine rağmen sonunda devrildi ve gümüşi gözlerindeki ışık kayboldu. Luke bir savaş çığlığı atarak kılıcını Unutulmuş'un gırtlağına soktu...

"Sana bakmamanı söylemiştim," diye hırladı Alaric, iri gövdesiyle Clary'nin görüşünü kapamak için dönerken. Şimdi basamaklardan yukarı koşuyorlardı ve pençeli çıplak ayakların sesi, granit zeminde karatahtaya sürtülen çiviler gibi iç gıcıklıyordu.

"Alaric," dedi Clary.

"Evet?"

"Sana bıçak fırlattığım için özür dilerim."

"Dileme. Çok iyi bir atıştı."

Clary onun arkasına bakmaya çalıştı. "Luke nerede?"

"Buradayım," dedi Luke. Alaric döndü. Luke basamaklardan yukarı çıkarken kılıcını, ceketinin altında yan tarafına asılı olan kınına soktu. Kılıç siyah ve yapış yapıştı.

Alaric Clary'yi verandaya indirdi. Clary yere bastığında döndü. Gretel'i veya onu öldüren Unutulmuş'u göremiyordu, görebildiği tek şey birbirine savrulan vücutlar ve metal

pırıltılarıydı. Yüzü ıslanmıştı. Kan olup olmadığını anlamak için elini kaldırdığında, ağladığını fark etti. Luke merakla ona baktı. "O sadece bir Aşağı Dünyalıydı," dedi.

Clary'nin gözleri yanıyordu. "Öyle deme."

"Anlıyorum." Luke Alaric'e döndü. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Biz içeri girerken..."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Alaric. Neredeyse tamamen insana dönüşmüştü ama gözleri hala kurtlarınki gibiydi ve dudaklarının arasından uzun dişleri görünüyordu. Uzun tırnaklı ellerini açıp kapadı.

Luke sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı. "Alaric, hayır."

Alaric hırlayarak karşılık verdi. "Sen sürü liderisin. Gretel öldüğüne göre sağ kolun artık benim. Yalnız gitmene izin vermem doğru olmaz."

"Ben..." Luke Clary'ye baktı ve sonra tekrar hastanenin önündeki alana döndü. "Sana orada ihtiyacım var, Alaric. Üzgünüm. Bu bir emirdir."

Alaric'in gözleri kırgınlıkla parladı ama kenara çekildi. Hastane kapısı masif oymalı ahşaptandı ve Clary, İdris güllerini, kıvrımlı mühürleri, ışınlı güneşleri tanımıştı. Luke tekmelediğinde, kapı menteşelerinden patlayarak söküldü. Kapıyı ardına kadar açarken, Clary'yi öne itti. "İçeri gir."

Clary sendeleyerek Luke'un yanından geçip içeri girdi ve eşikte döndü. Arkalarından bakan Alaric'i ve parlayan kurt gözlerini şöyle bir gördü. Arkasında hastanenin önündeki çimenlikte bir sürü ceset vardı ve çimenler kırmızı-siyah kanla

kaplanmıştı. Kapı kapandığında ve görüşünü kestiğinde, Clary minnet duydu.

Tek bir meşaleyle aydınlatılan taş antrenin loş ışığında Luke'la birlikte durdular. Savaşın gürültüsünden sonra sessizlik, rahatlatıcı bir pelerin gibiydi. Clary soluk soluğa olduğunu fark etti, ancak hava nemli değildi ve kan kokmuyordu.

Luke onun omzunu tuttu. "Sen iyi misin?"

Clary yanaklarını sildi. "Bunu söylememeliydin. Yani Gretel'in bir Aşağı Dünyalı olduğunu. Ben öyle düşünmüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Luke metal halkasında duran meşaleye uzandı. "Lightwoodların seni kendilerinden birine çevirdiklerinden korkuyordum."

"Eh, bunu yapmadılar."

Meşale halkasından çıkmadı; Luke kaşlarını çattı. Clary elini cebine sokarak Jace'in doğum günü hediyesi olarak verdiği taşı çıkardı ve havaya kaldırdı. Işık, daha önce taşın içinde hapismiş gibi parmaklarının arasından yayıldı. Luke meşaleyi bıraktı.

"Cadı ışığı mı?"

"Bana bunu Jace verdi." Clary elindeki atışı hissedebiliyordu, tıpkı küçük bir kuşun kalp atışları gibi. Jace'in bu taş yığınının neresinde olduğunu, korkup korkmadığını ve onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

"Cadı ışığında en son savaştığımdan beri yıllar geçti," dedi Luke, merdiveni tırmanmaya başlarken. Basamaklar çizmelerinin altında gıcırdıyordu. "Peşimden gel."

Cadı ışığının parıltısı, granit duvarlara vuran gölgelerini tuhaf bir şekilde uzatıyordu. Bir kavis etrafında kıvrılan taş merdiven boşluğunda duraksadılar. Tepelerinden ışık süzülüyordu. "Yüzlerce yıl önce hastane böyle mi görünüyordu?" diye sordu Clary, fısıltıyla.

"Ah, Renwick'in kemikleri hala burada," dedi Luke. "Ama sanırım Valentine, Blackwell ve diğerleri burayı biraz kendi zevklerine göre restore etmiş. Şuraya bak." Bir ayağını yere sürttü. Clary aşağı baktığında, ayaklarının altındaki granit zemine kazınmış bir mühür gördü. Bir dairenin ortasında Latince bir yazı vardı: *In Hoc Signo Vinces.*

"Bu da ne demek?" diye sordu Clary.

"Anlamı şu: 'Bu işaretle fethedeceğiz.' Çember'in sloganıydı."

Clary başını kaldırıp ışığa baktı. "Demek buradalar."

"Buradalar," dedi Luke, beklentili bir sesle. "Gel."

Etraflarındaki ışık giderek çoğalırken merdiveni döne döne tırmandılar ve sonunda kendilerini uzun ve dar bir koridorun girişinde buldular. Duvarlarda meşaleler diziliydi. Clary elini cadı ışığının etrafına kapadı ve ışık ölen bir yıldız gibi söndü.

Koridorda belli aralıklarla dizilmiş kapılar vardı ve hepsi kapalıydı. Burası bir zamanlar hastaneyken acaba bunlar da odalar veya koğuşlar mıydı? Koridorda ilerlerken, Clary dışarıdaki çamura bulaşmış ayak izlerini gördü. Yakın zamanda buradan biri geçmişti.

Denedikleri ilk kapı kolayca açıldı ama oda boştu, sadece cilalı zemin tahtaları ve taş duvarlar, pencereden süzülen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Dışarıdaki savaşın hafif gürültüsü odayı dolduruyordu. İkinci oda silahlarla doluydu: Kılıçlar, gürzler ve baltalar. Sıra sıra dizilmiş çıplak çelik silahlar ay ışığıyla yıkanıyordu. Luke bir ıslık çaldı. "Vay canına, sıkı koleksiyon."

"Sence bunların hepsini Valentine mı kullanıyor?"

"Sanmam. Ordusu için olmalı." Luke döndü.

Üçüncü oda bir yatak odasıydı. Dört direkli mavi bir yatak, mavi-siyah-gri İran halısı ve beyaz boyalı mobilyalar, bir çocuk odası gibi. Üzerlerinde ince bir toz tabakası vardı ve ay ışığında solgun bir şekilde parlıyordu.

Yatakta uyuyan kişiyse Jocelyn'di.

Sırtüstü yatmış, bir elini umursamaz bir tavırla göğsüne atmış, saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Üzerinde Clary'nin daha önce hiç görmediği beyaz bir gecelik vardı ve düzenli, sakin bir şekilde nefes alıp veriyordu. Clary rüya gören annesinin göz kapaklarının altındaki kıpırtıyı ay ışığında görebiliyordu.

Kendini tutamayarak zayıf bir çığlıkla annesine doğru atıldı ama Luke'un kolu demir bir sopa gibi uzanarak onu göğsünden yakaladı. "Dur!" dedi Luke, gergin bir sesle. "Dikkatli olmak zorundayız."

Clary ona öfkeyle baktı ama Luke öfkeli ve sıkıntılı bir ifadeyle onun arkasındaki bir şeye bakıyordu. Clary onun bakış-

larını izledi ve daha önce görmek istemediği bir şeyi gördü. Jocelyn'in el ve ayak bilekleri gümüş kelepçelere vurulmuş, zincirlerin uçları yatağın iki tarafında taş zemine derinlemesine gömülmüştü. Yatağın yanındaki komodin çeşitli tüplerle ve şişelerle, cam kavanozlarla ve uzun, sivri uçlu aletlerle doluydu. Cam kavanozlardan birinden çıkan lastik bir hortum, Jocelyn'in sol koluna uzanıyordu.

Clary kendini Luke'un elinden kurtardı ve yatağa atılıp kollarını annesinin tepkisiz vücuduna sardı. Ama bu, kötü monte edilmiş bir bebeğe sarılmak gibiydi. Jocelyn hareketsiz, kaskatı bir şekilde ve yavaş, nefesi değişmeden yatmaya devam etti.

Bir hafta önce olsa, Clary annesinin kaybolduğunu anladığı o ilk gece olduğu gibi ağlar, çığlık çığlığa haykırırdı. Ama şimdi gözlerinden bir damla yaş akmadan annesini bırakıp ayağa kalktı. Şimdi içinde kendine acıma ya da korku yoktu, sadece korkunç bir öfke ve bunu yapan adamı bulma ihtiyacı vardı.

"Valentine," dedi Clary.

"Elbette." Luke yanına gelerek Jocelyn'in yüzüne hafifçe dokundu ve göz kapaklarını kaldırdı. Gözler mermer kadar cansız bakıyordu. "İlaç verilmemiş," dedi Luke. "Bir tür büyü olmalı."

Clary hıçkırır gibi bir sesle nefesini verdi. "Onu buradan nasıl çıkaracağız?"

"Ben kelepçelere veya zincirlere dokunamam," dedi Luke. "Gümüş. Sen..."

"Silah odası," dedi Clary, doğrularak. "Orada bir balta görmüştüm. Bir sürü. Zincirleri koparabi..."

"O zincirler kopmaz." Kapının yanından gelen ses alçak, sert ve tanıdıktı. Clary döndüğünde Blackwell'i gördü. Üzerinde daha önceki gibi pıhtılaşmış kan rengi cüppesiyle sırıtıyordu, kukuletasını arkaya atmıştı ve cüppesinin eteğinin altından çamurlu çizmeleri görünüyordu. "Graymark," dedi Blackwell. "Ne güzel bir sürpriz."

Luke ayağa kalktı. "Şaşırdıysan, bir aptalsın demektir," dedi. "Sessizce geldiğim söylenemez."

Blackwell'in yanakları kızardı ama Luke'a yaklaşmadı. "Yine klan lideri oldun, değil mi?" dedi, sevimsiz bir gülüşle. "Aşağı Dünyalıların kirli işlerini yapma alışkanlığından vazgeçemedin mi hala? Valentine'ın askerleri çimenlikte onları paramparça etmekle meşgul ve sen burada kız arkadaşlarınla güvendesin." Clary'ye doğru baktı. "Bu senin için biraz fazla genç değil mi, Lucian?"Clary öfkeyle kızardı ve yumruklarını sıktı, fakat cevap verdiğinde Luke'un sesi kibardı. "Ben bunlara *asker* demezdim, Blackwell," dedi. "Onlar Unutulmuşlar. İşkence görmüş insan eskileri. Yanlış hatırlamıyorsam, Merkez'in bu konudaki görüşleri çok katı, insanlara işkence etmek, kara büyü uygulamaları. Bundan memnun olacaklarını hiç sanmıyorum."

"Merkez'in canı cehenneme," diye gürledi Blackwell. "Onlara ve yarım ırkları hoş gören yöntemlerine ihtiyacımız yok. Ayrıca Unutulmuşlar sonsuza dek öyle kalma-

yacak. Valentine Kupa'yı onların üzerinde kullandığında, hepimiz kadar iyi Gölge Avcıları olacaklar, Merkez'in bugünlerde savaşçı diye adlandırdıklarından çok daha iyi. Aşağı Dünya aşığı süt çocukları." Dudaklarını aralayarak dişlerini gösterdi.

"Kupa için planı buysa," dedi Luke, "neden hala yapmadı? Ne bekliyor?"

Blackwell'in kaşları kalktı. "Bilmiyor muydun? O..."

Kadife gibi bir gülüş araya girdi. Pangborn, omzuna asılı deri kayışla siyahlar içinde hemen yanında belirmişti. "Yeter, Blackwell," dedi. "Her zamanki gibi çok konuşuyorsun." Sivri dişlerini göstererek Luke'a sırıttı. "İlginç bir hamle, Graymark. En yeni klanını bir intihar görevine sürükleyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

Luke'un yanağında bir kas gerildi. "Jocelyn," dedi. "Ona ne yaptı?" Pangborn güldü. "Umursamadığını sanıyordum."

"Ondan şimdi ne istediğini anlayamıyorum," diye devam etti Luke, Pangborn'a aldırmadan. "Kupa'yı aldı. Jocelyn'in daha fazla yararı olamaz. Valentine asla amaçsız cinayet işlemez. Cinayetlerinin bir amacı olmalıdır. Şimdi bu farklı bir hikaye olabilir."

Pangborn omuz silkti. "Onunla ne yaptığı bizim umrumuzda bile değil," dedi. "Daha önce karısıydı. Belki de ondan nefret ediyordur. Bu yeterli bir amaç."

"Bırakın onu," dedi Luke, "ve biz de onu alıp gidelim, klanı geri çekelim. Size borçlu olurum."

"Hayır!" Clary'nin öfkeli çıkışı, Pangborn ve Blackwell'in ona bakmasına neden oldu. İkisi de inanamayan gözlerle bakıyordu, sanki konuşan bir hamam böceği görmüş gibi. Clary Luke'a döndü. "Jace... o hala buralarda bir yerde."

Blackwell gülüyordu. "Jace mi? Jace diye birini hiç duymadım," dedi. "Şimdi Pangborn'dan onu bırakmasını isteyebilirdim ama bunu yapmamayı tercih ederim. Jocelyn benim gözümde daima kaltağın tekiydi. Görünüşü ve ailesiyle bizden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Sadece kibirli bir kaltaktı, o kadar. Valentine'la sadece onu bize karşı döndürebilmek için evlendi..."

"Onunla kendin evlenmediğin için hayal kırıklığına mı uğradın, Blackwell?" diye sordu Luke, Clary onun sesindeki soğuk öfkeyi duyarken.

Blackwell morarmış bir yüzle odanın içine doğru öfkeli bir adım attı.

Clary'nin neredeyse göremediği bir hızla atılan Luke, komodinin üzerinden bir neşter kaptı ve fırlattı. Neşter havada iki kez döndü ve Blackwell'in boğazına saplanarak homurtusunu kesti. Gözleri iri iri açılan Blackwell dizlerinin üzerine çökerek ellerini boğazına kapadı. Parmaklarının arasından kan yayıldı. Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama sadece ince bir kan şeridi süzüldü. Elleri boğazından kaydı ve devrilen bir ağaç gibi gürültüyle yere yığıldı.

"Ah, lanet olsun," dedi Pangborn, silah arkadaşının cansız bedenine tiksintiyle bakarak. "Ne sevimsiz."

Blackwell'in kesilmiş boğazından yayılan kan, kırmızı bir gölet halinde yere yayılıyordu. Clary'yi omzundan yakalayan Luke kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir anlamı yoktu. Clary sadece başının içindeki zonklamayı duyuyordu. İngilizce dersinden başka bir şiiri hatırladı, gördüğün ilk ölümden sonra diğerlerinin önemi olmadığını söylüyordu. O şair neden söz ettiğini bilmiyordu.

Luke Clary'yi bıraktı. "Anahtarlar, Pangborn," dedi.

Pangborn ayağıyla Blackwell'i dürttü ve bakışlarını kaldırdı. Sinirli görünüyordu. "Yoksa? Bana da şırınga mı fırlatacaksın? O masanın üzerinde sadece bir tane neşter vardı. Hayır," diye ekledi, arkasına uzanıp uzun, korkunç görünüşlü bir kılıcı çekerken, "anahtarları istiyorsan, korkarım onları kendin alman gerekecek. Jocelyn Morgenstern'i umursadığımdan değil, sadece yıllardır seni öldürme fırsatını kolladığım için. Yıllardır..."

Odanın ortasına doğru yürürken, bu kelimeyi üzerine basarak, tadını çıkararak söylemişti. Kılıcı ay ışığında parlıyordu. Clary, Luke'un elini ona doğru uzattığını gördü -parmak uçlarında minik hançerler gibi tırnaklar belirmiş tuhaf, uzun bir el- ve iki şeyi anladı: Değişmek üzereydi ve kulağına tek kelime fısıldamıştı:

Kaç!

Clary koşmaya başladı. Luke'un değişimi tamamlanmadan, kalbi deli gibi atar bir halde, kendisine bakmaya bile tenezzül etmeyen Pangborn'un etrafından dolaştı, Blackwell'in cese-

dinin üzerinden atladı ve kapıdan koridora çıktı. Arkasına bakmadı ama bir ulumanın arkasından metalin metale çarpışını ve bir şeylerin gürültüyle devrilişini duydu. *Cam kırılmış olmalı,* diye düşündü. Belki de komodini devirmişlerdi.

Clary koridordan silah odasına koştu. İçeri girdiğinde eski bir çelik baltaya uzandı, ancak ne kadar çekiştirdiyse de, duvardan ayırmayı başaramadı. Bir kılıcı, ardından bir dövüş sopasını -hatta küçük bir hançeri- denedi ama hiçbiri eline gelmedi. Sonunda tırnakları kırılmış, parmakları kanamaya başlamış bir halde vazgeçmek zorunda kaldı. Bu odada büyü vardı ve mühürlerle de ilgisi yoktu: Vahşi, tuhaf ve karanlık bir şeydi.

Odadan çıktı. Bu katta kendisine yardımcı olabilecek bir şey yoktu. Koridorda sendeleyerek yürüdü -bacaklarındaki ve kollarındaki yorgunluğun acısını hissetmeye başlıyordu- ve kendini merdivenin dibinde buldu. Yukarı mı, aşağı mı? Alt katın karanlık ve boş olduğunu hatırladı. Elbette ki cebinde cadı ışığı vardı ama karanlık boş yerlere tek başına girmekten ürküyordu. Yukarıdan daha fazla ışık geliyordu ve birini görür gibi olmuştu.

Ağrıyan bacaklarına, ayaklarına, vücuduna aldırmadan yukarı çıktı. Kesikleri sargılıydı ama sargılar acıyı kesmiyordu. Hugo'nun yanağını tırmaladığı yerler acıyordu ve ağzında metalik bir tat vardı.

Son kata ulaştı. Bir geminin gövdesi gibi hafif kıvrımlıydı ve burası aşağısı kadar sessizdi, dışarıdaki savaşın gürültüsü

duyulmuyordu. Başka bir uzun koridor gördü, yine üzerinde kapılar vardı ama bazıları açıktı ve koridora ışık süzülüyordu. İlerlemeye başladığında, içgüdüleri onu sol taraftaki son kapıya yönlendirdi. Dikkatle içeri baktı.

Başlangıçta oda ona Metropolitan Sanat Müzesi'nin vitrinlerini hatırlattı. Sanki geçmişe dalmış gibiydi, panelli duvarlar yeni cilalanmış gibi görünüyordu ve uzun yemek masasının üzeri seçkin porselenlerle doluydu. Karşı duvarda altın çerçeveli bir ayna asılıydı ve iki yanında kalın çerçeveler içinde iki yağlı boya portre vardı. Meşale ışığında her şey parlıyordu: Masadaki tabaklar, yemekler, ince kadehler, bembeyaz masa örtüleri. Odanın ucunda iki geniş pencere vardı ve kalın kadife perdeler asılıydı. Jace pencerelerden birinin önünde duruyordu, o kadar hareketsizdi ki Clary bir an onun heykel olduğunu hayal etti ama sonunda saçlarından yansıyan ışığı gördü. Sol eliyle perdeyi açık tutuyordu ve karanlık camdan odanın içindeki onlarca mumun ışığı yansıyordu.

"Jace," dedi. Kendi sesi uzaktan gelir gibiydi: Şaşkın, minnettar, acı verecek ölçüde özlem dolu. Jace perdeyi bırakarak ona döndü ve Clary genç adamın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Jace!" dedi tekrar, ona koşarken. Jace onu yakaladı ve kollarını vücuduna doladı.

"Clary." Sesi neredeyse tanınmaz bir tondaydı. "Clary, burada ne işin var?"

Clary yüzünü onun gömleğine gömdüğünden, sesi boğuk çıktı. "Senin için geldim."

"Bunu yapmamalıydın." Jace onu aniden bıraktı, geri çekildi ve Clary'yi baştan aşağı süzdü. "Tanrım," dedi, Clary'nin yüzüne dokunurken. "Seni aptal, bunu neden yaptın?" Sesi öfkeliydi ama yüzünü inceleyen bakışları, saçlarını okşayan parmakları nazikti. Clary onu daha önce hiç böyle görmemişti, sanki sadece etkilenmemiş, kırılmış gibi görünüyordu. "Neden bir şeyi yapmadan önce hiç *düşünmüyorsun*?" diye sordu Jace, fısıltıyla.

"Ama aslında düşünüyordum," dedi Clary. "Seni düşünüyordum."

Jace bir an için gözlerini kapadı. "Sana bir şey olsaydı..." Elleri Clary'nin kollarından aşağı, bileklerine doğru indi, sanki gerçekten orada olup olmadığından emin olmaya çalışır gibi. "Beni nasıl buldun?"

"Luke," diye cevap verdi Clary. "Luke'la geldim. Seni kurtarmak için."

Jace onu bırakmadan pencereye döndü ve kaşları çatıldı. "Yani onlar... bir kurt klanıyla birlikte mi geldin?" diye sordu, inanamayarak.

"Luke'un sürüsü," dedi Clary. "O bir kurt adam ve..."

"Biliyorum," diye araya girdi Jace. "Tahmin etmeliydim, kelepçeler." Kapıya baktı. "O nerede?"

"Aşağıda," dedi Clary. "Blackwell'i öldürdü. Ben de seni aramaya geldim..."

"Sürüyü geri çekmesi gerekecek," dedi Jace.

Clary ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Luke," dedi Jace. "Sürüsünü geri çekmek zorunda. Bir yanlış anlama var."

"Ne, sen kendi kendini mi kaçırdın?" Clary alaycı görünmek istememişti ama sesi çatlak çıkmıştı. "Haydi, Jace."

Clary, Jace'in bileğini çekiştirdi ama Jace direndi. Genç adam dikkatle ona bakıyordu ve Clary ilk andaki sevinci arasında gözünden kaçan bir şeyi fark etti. Onu son gördüğünde, her tarafı kesikler ve çürüklerle doluydu, giysileri toz ve kan içindeydi, saçları leş gibiydi. Şimdiyse beyaz bol bir gömlek, koyu renk bir pantolon giymişti ve saçları yüzünü yumuşak bir şekilde çevreliyordu. İnce eliyle gözlerinin önüne düşen bukleleri geri çekti ve Clary parmağındaki gümüş yüzüğü gördü. "Bunlar senin giysilerin mi?" diye sordu Clary, şaşırarak. "Ve sen... bütün yaraların sarılmış..." Bir an duraksadı. "Valentine seninle iyi ilgilenmiş gibi görünüyor."

Jace ona şefkatle gülümsedi. "Sana gerçeği söyleseydim, bana deli derdin," dedi.

Clary kalbinin çılgınca atmaya başladığını hissetti. "Hayır, demezdim."

"Bu giysileri bana babam verdi," dedi Jace.

Clary'nin kalp atışları daha da hızlandı. "Jace," dedi dikkatle, "baban öldü."

"Hayır." Jace başını iki yana salladı. Clary onun muhteşem bir duyguyu gizlediğini fark etmişti, korku ya da sevinç. Belki her ikisi de. "Öldüğünü sanıyordum ama ölmemiş. Hepsi bir hataymış."

Hodge'un Valentine hakkında ve ne kadar ikna edici yalanlar söyleyebildiği konusunda söylediklerini hatırladı. "Bu Valentine'ın sana söylediği bir şey mi? Çünkü o bir yalancı, Jace. Hodge'un söylediklerini hatırla. Sana babanın hayatta olduğunu söylüyorsa, istediğini elde etmek için yalan söylüyor demektir."

"Babamı gördüm," dedi Jace. "Onunla konuştum. Bana bunları o verdi." İnkar edilemez bir kanıtmış gibi, yeni, beyaz gömleğini çekiştirdi. "Babam ölmemiş. Valentine onu öldürmemiş. Hodge bana yalan söylemiş. Bütün bu yıllar boyunca babamın öldüğünü sanıyordum ama bu doğru değilmiş."

Clary, parıltılı porselenlere, yanan meşalelere, boş aynalara çılgınca bakındı. "Eh, baban gerçekten burada değilse, nerede? Valentine onu da mı kaçırdı?"

Jace'in gözleri parlıyordu. Gömleğinin yakası açıktı ve köprücük kemiğini kaplayan ve pürüzsüz altın rengi tendeki çatlaklar gibi ince beyaz yaralar görünüyordu. "Babam..."

Clary'nin kapadığı kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri bir adam girdi.

Bu Valentine'dı. Kısa kesimli gümüşi saçları cilalı çelik bir miğfer gibi parlıyordu ve dudakları gerilmişti. Kalın kemerine bir kılıç kını asılıydı ve üzerinde uzun bir kılıcın kabzası görünüyordu. "Eh," dedi, elini kılıcın kabzasına dayayarak, "eşyalarını topladın mı? Unutulmuşlar kurt adamları sadece..."

Clary'yi gördüğünde sustu. Asla gerçekten hazırlıksız yakalanacak biri değildi ama Clary onun gözlerindeki şaşkınlık

pırıltılarını gördü. "Bu da ne?" diye sordu, bakışlarını Jace'e çevirerek.

Ama Clary kolunu hançerine uzatmıştı bile. Hançeri kabzasından yakaladı, kınından çekip çıkardı ve elini yukarı kaldırdı. Öfkesi elle tutulur bir şeymiş gibi gözlerinden etrafa saçılıyordu. Bu adamı öldürebilirdi. Onu *öldürecekti*.

Jace, Clary'nin bileğini yakaladı. "Hayır!"

Clary şaşkınlığını gizleyemedi. "Ama Jace!"

"Clary," dedi Jace, kesin bir tavırla. "Bu adam benim babam."

23

VALENTINE

"Sanırım konuşmanızı böldüm," dedi Valentine, kupkuru bir sesle. "Oğlum, bana bu küçükhanımın kim olduğunu söyler misin? Ligthwoodlar'ın çocuklarından biri mi?"

"Hayır," dedi Jace. Yorgun ve mutsuz görünüyordu ama Clary'nin bileğini bırakmamıştı. "Bu Clary. Clarissa Fray. Bir arkadaşım. O..." Valentine'ın siyah gözleri Clary'yi baştan aşağı yavaşça süzdü ve hala elinde tuttuğu hançere odaklandı.

Yüzünde tanımlanamaz bir ifade vardı, biraz zevk, biraz öfke. "O hançeri nereden buldun, küçükhanım?"

Clary soğuk bir sesle yanıtladı. "Onu bana Jace verdi."

"Elbette o verdi," dedi Valentine. Ses tonu yumuşaktı. "Bir bakabilir miyim?"

"Hayır!" Clary aniden ona saldıracakmış gibi bir adım geri çekildi ve hançerin parmaklarının arasından kolayca

alındığını hissetti. Hançeri tutan Jace, özür dileyen bir tavırla Clary'ye baktı. "*Jace*," diye tısladı Clary, hissettiği ihaneti bu tek hecelik kelimeye sığdırabilirmiş gibi.

"Hala anlamıyorsun, Clary," dedi Jace. Clary'nin midesini bulandıran dikkatli bir saygıyla Valentine'a yaklaştı ve hançeri verdi. "Buyur, baba."

Valentine iri, uzun kemikli eliyle hançeri alıp inceledi. "Bu bir *kindjal*, bir Çerkez hançeri. Bunun bir eşi daha vardı. İşte, bıçak kısmında Morgenstern yıldızı var." Hançeri çevirip Jace'e gösterdi. "Lightwoodlar'ın bunu hiç fark etmemiş olmasına şaşırdım."

"Onlara hiç göstermedim," dedi Jace. "Özel eşyalarımı kendime saklamama izin verdiler. Hiç merak etmediler."

"Elbette," dedi Valentine. *Kindjalı* Jace'e iade etti. "Senin Michael Wayland'in oğlu olduğunu sanıyorlardı."

Kırmızı saplı hançeri kemerine tıkan Jace başını kaldırdı. "Ben de öyle," dedi ve o anda Clary bunun bir şaka olmadığını, Jace'in sadece kendi gizli amaçları için oynamadığını anladı. Gerçekten de Valentine'ın babası olduğunu düşünüyordu.

Clary'nin damarlarında soğuk bir umutsuzluk dolaştı. Jace öfkeli veya düşmanca davransa bununla başa çıkabilirdi ama bu yeni Jace, kırılgan ve kendi kişisel mucizesinin sevincine kapılmış Jace, onun için bir yabancıydı.

Valentine, Jace'in sarı saçlarının üzerinden Clary'ye baktı, gözlerinde zevk vardı. "Belki," dedi, "artık oturman iyi bir fikir olabilir, ne dersin Clary?"

Clary inatçı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır!"

"Nasıl istersen." Valentine bir sandalye çekti ve masanın başına geçti. Bir an sonra Jace de yarı yarıya dolu bir şarap şişesinin yanına oturdu. "Ama bir sandalyede oturmayı tercih etmene neden olacak şeyler duyacaksın."

"Eğer böyle bir şey olursa," dedi Clary, "sana söylerim."

"Pekala." Valentine arkasına yaslandı ve ellerinin başının arkasına koydu. Gömleğinin yakası açılmıştı ve yara izleriyle dolu köprücük kemikleri görünüyordu. Yara izleri, tıpkı oğlununkiler gibi, tıpkı tüm Nefilimler gibi. *Yara izleri ve ölümlerle dolu bir yaşam,* demişti Hodge. "Clary," dedi tekrar, adının sesini tadıyormuş gibi. "Clarissa'nın kısaltması mı? Benim seçeceğim bir isim değil."

Dudaklarında gergin bir kıvrım vardı. *Kızı olduğumu biliyor,* diye düşündü Clary. *Her nasılsa, biliyor. Ama söylemiyor. Neden söylemiyor? Jace yüzünden!* Jace... Jace'in ne düşüneceğini tahmin edemiyordu. Valentine kapıdan girdiğinde onları sarmaş dolaş görmüştü. Elinde yıkıcı bir bilgi olduğunun farkındaydı. O karanlık gözlerin arkasında bir yerlerde, keskin zihni hızla çalışmaya başlamıştı ve bildiği şeyi en iyi nasıl kullanabileceğine karar vermeye çalışıyordu.

Clary, Jace'e bir bakış daha attı, fakat Jace sol elindeki, morumsu kızıl sıvıyla yarı yarıya dolu şarap kadehine bakıyordu. Clary onun nefes alıp verirken göğsünün kalkıp indiğini görebiliyordu, belli ettiğinden daha üzgündü.

"Senin ne seçeceğin umrumda bile değil," dedi Clary.

"Bundan eminim," dedi Valentine, öne eğilerek.

"Sen Jace'in babası değilsin," dedi Clary. "Bizi kandırmaya çalışıyorsun. Jace'in babası Michael Wayland'di. Lightwoodlar bunu biliyor. Herkes biliyor."

"Lightwood ailesine yanlış bilgi verildi," dedi Valentine. "Jace'in dostları Michael'ın oğlu olduğuna gerçekten inandılar, *inanıyorlar*. Merkez de öyle. Sessiz Kardeşler bile onun gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Ama yakında öğrenecekler."

"Ama Wayland yüzüğü..."

"Ah, evet," dedi Valentine, Jace'in eline ve yılan pulları gibi parlayan yüzüğe bakarak. "Yüzük. Komik aslında, *M* harfinin tersten *W* olması. Elbette ki üzerinde düşünürsen, muhtemelen Wayland ailesinin ambleminin bir kayan yıldız olmasını da ilginç bulurdun. Ama Morgensternler'in amblemi olması hiç de tuhaf değil."

Clary ona baktı. "Ne demek istediğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sıradanların eğitim sisteminin ne kadar gevşek olduğunu unutmuşum," dedi Valentine. "Morgenstern, 'sabah yıldızı' anlamına gelir. *Ey sabahın oğlu, Lucifer, cennetten nasıl düştün? Nasıl yeryüzüne indin de ulusları zayıflattın?*"

Clary ürperdi. "Yani Şeytan."

"Ya da kaybedilen herhangi bir büyük güç," dedi Valentine, "hizmet etmeyi reddetmek yüzünden. Benim başıma geldiği gibi. Yozlaşmış bir yönetime hizmet edemezdim ve bu yüz-

den ailemi, topraklarımı kaybettim. Neredeyse hayatımı da kaybediyordum."

"Ayaklanma senin *hatandı*!" diye çıkıştı Clary. "İnsanlar öldü! Senin gibi Gölge Avcıları!"

"Clary." Jace öne eğilirken dirseğiyle neredeyse kadehi deviriyordu. "Sadece onu dinle, olur mu? Düşündüğün gibi değil. Hodge bize yalan söyledi."

"Biliyorum," dedi Clary. "Valentine için bize ihanet etti. Valentine'ın piyonuydu o."

"Hayır," dedi Jace. "Hayır, Hodge başından beri Ölümlü Kupa'yı isteyen kişiydi. Avcıları annenin peşinden gönderen oydu. Babam, Valentine, sadece bunu sonradan öğrendi ve Hodge'u durdurmaya geldi. Anneni de buraya incitmek için değil, iyileştirmek için getirdi."

"Sen de bu saçmalıklara inandın mı?" dedi Clary, tiksintiyle. "Bunlar doğru değil. Hodge, Valentine için çalışıyordu. Bu işte birlikteydiler, Kupa'yı bulmaya çalışıyorlardı. Bize tuzak kurdu, bu doğru, ama o sadece bir maşaydı."

"Ama Ölümlü Kupa'ya ihtiyacı olan oydu," dedi Jace. "Böylece üzerindeki laneti kaldırabilecek ve babam Merkez'e onun yaptıklarını anlatamadan kaçabilecekti."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum!" dedi Clary. "Oradaydım!" Valentine'a döndü. "Kupa'yı almaya geldiğinde oradaydım. Sen beni göremedin ama oradaydım. Ben seni gördüm. Kupa'yı aldın ve Hodge'un üzerindeki laneti kaldırdın. Bunu kendisi yapamazdı. Böyle söyledi."

"Laneti kaldırdım," dedi Valentine, "ama bunu acıdığım için yaptım. Çok aciz görünüyordu."

"Sen acıma nedir bilmezsin. Sen hiçbir şey hissetmezsin."

"Yeter artık, Clary!" Bu Jace'ti. Clary ona dik dik baktı. Jace'in yüzü, dirseğinin dibindeki şarabı içiyormuş gibi kızarmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Babamla o şekilde konuşamazsın."

"O *senin baban değil*!"

Jace, Clary'ye neredeyse tokat atacakmış gibi baktı. "Neden bize inanmamakta bu kadar kararlısın?"

"Çünkü seni seviyor," dedi Valentine.

Clary yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bir an sonra ne söyleyeceğini bilerek ama duyacaklarından korkarak Valentine'a baktı. Bir uçurumun kenarına yaklaşıyormuş da, hiçliğe düşecekmiş gibi. Yükseklik korkusu benliğini kapladı.

"Ne?" dedi Jace, şaşkınlıkla.

Valentine, onu bir kelebek gibi tahtaya mıhlamışçasına Clary'ye zevkle bakıyordu. "Senden yararlandığımdan korkuyor," dedi. "Beynini yıkadığımı düşünüyor. Elbette ki böyle bir şey yok. Kendi anılarına bakarsan, Clary, bunu sen de anlardın."

"Clary." Jace bakışlarını Clary'den ayırmadan ayağa kalkmaya başladı. Clary onun gözlerinin altındaki halkaları görebiliyor, ne tür bir baskı altında olduğunu anlıyordu. "Ben..."

"Otur," dedi Valentine. "Bırak kendi bulsun, Jonathan."

Jace hemen oturdu. Baş dönmesi arasında, Clary anlamaya çalıştı. *Jonathan* mı? "Adının Jace olduğunu sanıyordum," dedi. "Bu konuda da mı yalan söyledin?"

"Hayır. Jace bir takma ad."

Clary artık uçurumun iyice kenarındaydı ve neredeyse aşağı bakabilirdi. "Neyin kısaltması?"

Jace böylesine küçük bir şeyi neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyormuş gibi Clary'ye baktı. "Adımın baş harfleri," dedi. "J.C."

Uçurum bir anda önünde açıldı. Karanlığa doğru uzun düşüşünü görebiliyordu. "Jonathan," dedi hafifçe. "Jonathan Christopher."

Jace'in kaşları kalktı. "Sen nasıl...?"

Valentine araya girdi. Sesi yatıştırıcıydı. "Jace, seni korumak istiyordum. Ölmüş olan bir annenin hikayesinin, seni daha bir yaşını doldurmadan terk eden bir annenin hikayesinden daha az kırıcı olacağını düşünmüştüm."

Jace'in ince parmakları kadehin sapını sıkıca kavradı. Clary bir an kadehin kırılacağını sandı. "Annem hala hayatta mı?"

"Öyle," dedi Valentine. "Hayatta ve şu anda alt kattaki odalardan birinde uyuyor. Evet," dedi, Jace'in konuşmasına izin vermeden, "Jocelyn senin annen, Jonathan. Ve Clary.... Clary de kızkardeşin."

Jace elini geri çekti. Şarap kadehi devrildi ve içindeki kırmızı sıvı beyaz masa örtüsünün üzerine yayıldı.

"Jonathan," dedi Valentine.

Jace'in yüzü sararmıştı. "Bu doğru değil," dedi. "Bir hata olmalı. Bu doğru olamaz."

Valentine bakışlarını oğlunun yüzüne dikti. "Aslında kutlanması gereken bir şey," dedi, alçak, düşünceli bir sesle, "ben öyle derdim. Dün bir öksüzdün, Jonathan. Bugünse daha önce varlığını bile bilmediğin bir baban, bir annen, bir kızkardeşin var."

"Bu mümkün değil," diye tekrarladı Jace. "Clary benim kızkardeşim değil. Öyle olsaydı..."

"Ne olurdu?" diye sordu Valentine.

Jace cevap vermedi ama görünüşü Clary için yeterliydi. Biraz sendeleyerek masanın etrafından dolaştı ve Jace'in yanında çömelip elini tuttu. "Jace..."

Jace elini sertçe çekti ve sırılsıklam olmuş masa örtüsünü sımsıkı kavradı. "*Yapma.*"

Valentine'a duyduğu nefret, boğazını dökülmemiş gözyaşları gibi yakıyordu. Bildiklerini saklamıştı, bildiği şeyi söylemeyerek -kızı olduğunu- onu sessizliğine suç ortağı yapmıştı. Ve şimdi gerçeği bütün ağırlığıyla aralarına atmış, sonra da geri çekilip soğuk bir hesapçılıkla sonuçları izlemeye başlamıştı. Jace bu adamın ne kadar nefret verici olduğunu nasıl göremezdi?

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," dedi Jace, masa örtüsüne bakarak.

Clary zorlukla yutkundu. "Bunu yapamam."

Valentine'ın sesi gülümsermiş gibi çıkıyordu. "Yani bütün bu süre boyunca doğruyu söylediğimi itiraf ediyorsun."

"Hayır," dedi Clary, ona bakmadan. "İçine biraz gerçekler katarak yalanlar söylüyorsun, hepsi o."

"Bu sıkıcı olmaya başladı," dedi Valentine. "Gerçekleri duymak istiyorsan, Clarissa, işte gerçekler. Ayaklanma'yla ilgili hikayeler duydun ve benim hain olduğuma inanıyorsun. Doğru mu?"

Clary bir şey söylemedi. Bir an sonra kusacakmış gibi görünen Jace'e bakıyordu. Valentine devam etti. "Aslında çok basit. Duyduğun hikaye kısmen doğru ama kısmen de yalan, senin de dediğin gibi biraz gerçek katılmış yalanlar. Gerçek şu ki Michael Wayland, Jace'in babası değil ve asla da olmadı. Wayland, Ayaklanma sırasında öldürüldü. Ben Michael'ın adını aldım ve Cam Şehir'den oğlumla birlikte kaçtığımda onun evine yerleştim. Bu çok kolaydı, Wayland'in akrabası yoktu ve en yakın dostları Lightwood çifti sürgündeydi. Ayaklanma'daki katılımı yüzünden aşağılanacaktı ve oğlu Jace'le birlikte Wayland malikanesinde gözden uzak, sessiz bir yaşam sürecekti. Kitaplarımı okudum. Oğlumu yetiştirdim. Hiç acele etmedim." Düşünceli bir tavırla, bir cam parçasının keskin kenarını okşadı. Clary onun solak olduğunu fark etti, Jace gibi.

"On yıl sonra bir mektup aldım. Mektubu yazan kişi gerçek kimliğimi bildiğini ve belli adımları atmaya hazırlanmazsam bunu açıklayacağını söylüyordu. Mektubun kimden geldiğini bilmiyordum ama önemi yoktu. Yazan kişiye istediğini vermeye niyetli değildim. Ayrıca, güvenliğimin tehlikede

olduğunu biliyordum ve öldüğümü düşünmediği sürece güvende olamayacaktım. Bu yüzden, ikinci kez ölümümü sahneledim, bu kez Blackwell ve Pangborn'un yardımlarıyla. Jace'in kendi güvenliği için, oğlumu Lightwood çiftinin koruması altında buraya gönderdim."

"Yani Jace'i de öldüğüne inandırdın. Bütün bu yıllar boyunca öldüğünü sanmasına izin verdin, öyle mi? Bu iğrenç!"

"Yapma," diye tekrarladı Jace. Yüzünü ellerine gömmüştü ve boğuk bir sesle parmaklarının arasından konuşuyordu. "Yapma, Clary."

Valentine, oğluna Jace'in göremediği bir gülümsemeyle baktı. "Jonathan benim öldüğümü düşünmek zorundaydı, evet. Michael Wayland'in oğlu olduğunu düşünmek zorundaydı, yoksa Lightwoodlar onu bu şekilde olduğu gibi korumazdı. Michael'e borçları vardı, bana değil. Onu Michael'ın oğlu olduğu için sevdiler."

"Belki de kendisi olduğu için sevmişlerdir," dedi Clary.

"Bu oldukça duygusal bir yorum," dedi Valentine, "ama sanmam. Lightwoodlar'ı benim kadar tanımıyorsun." Jace'in yüzünü buruşturduğunu görmedi ya da gördüyse bile aldırmadı. "Bunun çok da önemi yok," diye ekledi Valentine. "Lightwood çiftinin Jace'i koruması gerekiyordu, ailesinin yerini alması gerekmiyordu. Onun bir ailesi var zaten. Bir babası var."

Jace boğazından bir ses çıkardı ve ellerini yüzünden çekti. "Annem..."

"Ayaklanma'dan sonra kaçtı," dedi Valentine. "Ben aşağılanmış bir adamdım. Merkez'dekiler yaşadığımı bilirse, kesinlikle peşime düşerlerdi. Benimle bağlantısına tahammül edemeyerek kaçtı." Sesindeki acı belirgindi, *ve sahte,* diye düşündü Clary. "O dönemde Clary'ye hamile olduğunu bilmiyordum." Biraz gülümsedi ve parmaklarını yavaşça şarap kadehinin üzerinde gezdirdi. "Ama dedikleri gibi, kan kanı getirir," diye devam etti. "Yazgı bizi bu noktaya getirdi. Ailemiz bir kez daha birlikte. Artık Geçit'i kullanabiliriz," dedi, bakışlarını Jace'e çevirerek. "İdris'e gideriz. Malikaneye geri döneriz."

Jace biraz ürperdi ama bakışlarını ellerinden ayırmadan başıyla onayladı.

"Orada birlikte oluruz," dedi Valentine. "Olmamız gerektiği gibi."

Ne güzel, diye düşündü Clary. *Sadece sen, komadaki karın, sarsılmış oğlun ve senden ölesiye nefret eden kızın. Evet, gerçekten de mükemmel bir aile kavuşması.* "Ben seninle bir yere gitmiyorum, annem de öyle," dedi yüksek sesle.

"O haklı, Clary," dedi Jace. Ellerini esnetti, parmak uçları kırmızıya boyanmıştı. "Gidebileceğimiz tek yer orası. Orada işleri yoluna koyabiliriz."

"Ciddi olamaz..."

Alt kattan muazzam bir gümbürtü koptu, o kadar güçlüydü ki sanki hastanenin duvarlarından biri çökmüş gibiydi. *Luke,* diye düşündü Clary, ayağa fırlarken.

Hissettiği dehşete rağmen Jace otomatik bir şekilde tepki vererek yerinden fırladı ve eli kemerine gitti. "Baba, onlar..."

"Yoldalar." Valentine ayağa kalktı. Clary ayak seslerini duydu. Bir an sonra odanın kapısı ardına kadar savrularak açıldı ve eşikte Luke göründü.

Clary çığlığını bastırdı. Luke'un her yanı kan içindeydi, kotu, gömleği, yüzünün alt yarısı kıpkırmızıydı. Elleri bileklerine kadar kan içindeydi ve parmak uçlarından damlıyordu. Clary, bu kanın ona ait olup olmadığından emin değildi. Elinde olmadan Luke'un adını haykırdı ve neredeyse yuvarlanırcasına koşarak sekiz yaşından beri yapmadığı şekilde gömleğine tutunup sarıldı.

Bir an için Luke'un iri eli kalktı ve Clary'nin başına dokundu, onu tek koluyla kendine bastırdı. Sonra nazikçe itti. "Her yerim kan içinde," dedi. "Endişelenme, benim kanım değil."

"O zaman kimin?" Bu, Valentine'ın sesiydi. Clary ona dönerken, Luke kolunu koruyucu bir tavırla genç kızın omzuna koydu. Valentine kısık gözlerle ikisini de izliyordu. Jace de ayağa kalkmış, masanın etrafından dolaşmıştı ve babasının arkasında tereddütlü bir tavırla duruyordu. Clary onun daha önce herhangi bir şeyi tereddütle yaptığını görmemişti.

"Pangborn," dedi Luke.

Valentine, bu haber kendisine acı vermiş gibi eliyle yüzünü sıvazladı. "Anlıyorum. Dişlerinle boğazını mı parçaladın?"

"Aslında," dedi Luke, "onu bununla öldürdüm." Serbest eliyle, Unutulmuş'u öldürdüğü uzun ince hançeri gösterdi.

Işıkta, Clary silahın kabzasındaki mavi taşları gördü. "Bunu hatırladın mı?"

Valentine silaha baktı ve Clary adamın çenesinin gerildiğini fark etti. "Hatırladım," dedi Valentine. Clary daha önceki konuşmalarını onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Bu bir kindjal, *bir Çerkez hançeri. Bunun bir eşi daha vardı.*

"On yedi yıl önce bunu bana verdin ve hayatıma son vermemi söyledin," dedi Luke, silahı elinde sıkıca tutarken. Bıçak kısmı, Jace'in belindeki kırmızı kabzalı *kindjal*ınkinden daha uzundu, kılıçla hançer arasında bir şeydi ve bıçak kısmının ucu iğne gibiydi. "Ve bunu neredeyse yapıyordum."

"İnkar etmemi mi bekliyorsun?" Valentine'ın sesinde acı, eski bir pişmanlığın anısı vardı. "Seni kendinden kurtarmaya çalıştım, Lucian. Büyük bir hata yaptım. Seni kendim öldürecek gücüm olsaydı, bir insan olarak ölebilirdin."

"Senin gibi mi?" diye sordu Luke. O anda Clary onda her zaman tanıdığı Luke'u gördü, bu Luke onun ne zaman yalan söyleyip söylemediğini bilir, kibirli veya sahtekarca davrandığında hemen anlardı. Luke'un sesindeki acıda, bir zamanlar Valentine'a duyduğu ama zamanla nefrete dönüşmüş olan sevgiyi gördü. "Baygın karısını yatağa zincirleyip, uyandığında bilgi için işkence etmeyi uman bir adam gibi mi? Senin *cesaretin* bu mu?"

Jace babasına bakıyordu. Clary Valentine'ın yüzünde bir an beliren öfkeyi gördü, sonra hepsi silindi ve Valentine rahat

bir ifadeyle baktı. "Ona işkence etmedim," dedi. "Kendi güvenliği için zincire vuruldu."

"*Neye* karşı?" diye sordu Luke, odanın ortasına doğru ilerlerken. "Onun için tek tehlike sensin. Bütün hayatını senden kaçmaya çalışarak geçirdi."

"Onu sevdim," dedi Valentine. "Onu asla incitmezdim. Onu bana karşı çeviren sendin."

Luke güldü. "Sana karşı dönmek için bana ihtiyacı yoktu ki. Senden nefret etmeyi kendi öğrendi."

"Bu bir *yalan*!" diye kükredi Valentine, ani bir vahşilikle ve belindeki kınından kılıcını çekti. Kılıç düz, mat siyahtı ve üzerinde gümüş yıldızlar vardı. Kılıcı Luke'un kalbine doğrulttu.

Jace, Valentine'a doğru bir adım attı. "Baba..."

"Jonathan, *sessiz ol*!" diye bağırdı Valentine, ama çok geçti, Clary Jace'e bakarken Luke'un yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"*Jonathan* mı?" diye fısıldadı Luke.

Jace'in dudakları kıvrıldı. "Bana öyle seslenme," dedi öfkeyle, gözleri parlayarak. "Yoksa seni kendim öldürürüm."

Kalbine doğrultulmuş olan kılıca aldırmayan Luke bakışlarını Jace'ten ayırmadı. "Annen seninle gurur duyardı," dedi, yanında duran Clary'nin bile zor duyduğu bir sesle.

"Benim annem yok," dedi Jace. Elleri titriyordu. "Beni doğuran kadın, ben daha yüzünü göremeden gitti. Onun için bir hiçtim, o da benim için bir hiç."

"Annen sana arkasını dönmedi," dedi Luke, bakışlarını yavaşça Valentine'a çevirirken. "Senin bile," dedi yavaşça,

"kendi etinden ve kanından birini kullanacak kadar alçalacağını düşünemezdim. Sanırım yanılmışım."

"Bu kadar yeter." Valentine'ın ses tonu neredeyse yumuşaktı ama altında bir şiddet açlığı, bir öfke gizliydi. "Kızımı bırak, yoksa seni durduğun yerde öldürürüm."

"Ben senin kızın değilim," dedi Clary, öfkeyle, ancak, Luke onu kendinden uzaklaştırdı ve bunu o kadar sert yaptı ki neredeyse Clary'yi düşürüyordu.

"Çık buradan," dedi Luke, ona bakmadan. "Güvenli bir yere git."

"Seni bırakmayacağım!"

"Clary, ciddiyim. *Çık buradan.*" Luke hançerini kaldırmaya başlamıştı bile. "Bu senin savaşın değil."

Clary sendeleyerek uzaklaştı ve kapıya yaklaştı. Belki gidip yardım bulabilirdi... Alaric'i çağırabilirdi...

Jace aniden önüne geçti ve yolunu tıkadı. Clary onun ne kadar hızlı, kedi gibi yumuşak ve su gibi akıcı hareket ettiğini unutmuştu. "Sen delirdin mi?" dedi Jace. "Ön kapıyı yıktılar. Burası Unutulmuşlarla dolacak."

Clary onu itti. "Bırak beni..."

Jace demir gibi eliyle onu sırtından yakaladı. "Seni parçalasınlar diye mi? Asla olmaz."

Odanın içinde metalik bir gümbürtü koptu. Clary geri çekildi ve Valentine'ın Luke'a vurmuş olduğunu gördü, Luke darbeyi müthiş bir güçle savuşturmuştu. Kılıçları ayrılıyor, kandırmacalar ve hamlelerle hareket ediyor, hızdan

bulanık görünüyordu. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı Clary. "Birbirlerini öldürecekler."

Jace'in gözleri neredeyse simsiyahtı. "Anlamıyorsun," dedi. "Bu iş böyle yapılır..." Luke, Valentine'ın savunmasını yararak omzuna bir darbe indirirken, Jace susarak yutkundu. Fışkıran kan beyaz gömleğini kızıla boyadı.

Valentine başını arkaya atarak güldü. "Gerçek bir darbe," dedi. "Bunu yapabileceğin hiç aklıma gelmezdi, Lucian."

Luke dimdik duruyor, bıçağı yüzünü Clary'den gizliyordu. "Bu hareketi bana sen öğretmiştin."

"Bu yıllar önceydi," dedi Valentine, ipek gibi bir sesle, "o zamandan beri bıçağa nadiren ihtiyacın oldu, değil mi? Pençelerin ve sivri dişlerin varken?"

"Onları kalbini sökmek için kullanacağım."

Valentine başını iki yana salladı. "Sen kalbimi yıllar önce söktün zaten," dedi ve Clary bile onun sesindeki kederin gerçek mi, sahte mi olduğunu bilemedi. "Bana ihanet ettiğinde, beni terk ettiğinde." Luke tekrar saldırdı ama Valentine zeminde hızla geri kaydı. Böylesine iri bir adam için şaşırtıcı ölçüde hızlıydı. "Karımı kendi türüne karşı çeviren sendin. Ona en zayıf anında, çaresiz ihtiyaçlarınla yaklaştın. Ben uzaktaydım ve o kendisini sevdiğini sandı. Bir aptaldı."

Jace Clary'nin yanında tel gibi gergin duruyordu. Kopmuş bir elektrik kablosundan saçılan kıvılcımlar gibi, Clary onun gerginliğini hissedebiliyordu. "Valentine'ın sözünü ettiği kişi annen," dedi Clary.

"Beni terk etti," dedi Jace. "Ne anneymiş."

"Senin *öldüğünü* sanıyordu. Bunu nereden bildiğimi öğrenmek ister misin? Yatak odasında bir kutu var. Üzerinde J.C. harfleriyle."

"Demek bir kutusu vardı," dedi Jace. "Birçok kişinin kutusu var. İçlerinde bir şeyler saklarlar. Sanırım bu giderek yayılan bir moda."

"İçinde senin saçlarından bir tutam var. Bebek saçı. Ve bir-iki fotoğraf. Her gün çıkarıp onlara bakarak ağlıyor. İnsanın içini parçalayan bir ağlama..."

Jace elini yumruk yaptı. "Kes şunu," dedi, dişlerini sıkarak.

"Neyi? Sana gerçekleri söylemeyi mi? Senin öldüğünü sanıyordu, hayatta olduğunu bilseydi seni asla terk etmezdi. Sen de babanın öldüğünü sanı..."

"Onun öldüğünü *gördüm*! Ya da gördüğümü sandım. Sadece birilerinden duyup inanmayı seçmedim!"

"Yanmış kemiklerini bulmuş," dedi Clary, sakince. "Evinin kalıntıları arasında. Annesinin ve babasının kemikleriyle birlikte."

Sonunda Jace ona baktı. Clary genç adamın gözlerindeki inanamayan bakışları ve bu inançsızlığı koruma gayretini gördü. Sanki bir büyünün altına bakıyormuş gibi, şeffaf bir zırh gibi üzerine geçirdiği ve kendisini gerçeklerden koruyan, babasına karşı inancının kırılganlığını fark etti. *Bir yerlerde,* diye düşündü Clary, *bu zırhın üzerinde bir çatlak var.* Eğer doğru kelimeleri bulabilirse, Jace'e ulaşabilirdi.

"Bu gülünç," dedi. "Ben ölmedim, ortada kemik filan yoktu."

"Vardı."

"O zaman büyüydü," dedi Jace.

"Kayınvalidesine ve kayınpederine ne olduğunu babana sor," dedi Clary. Jace'in elini tutmak için uzandı. "Ona bunun da büyü olup olmadığını sor..."

"*Kes sesini!*" Jace'in kontrolü dağıldı ve öfkeyle Clary'ye döndü. Clary Luke'un irkilerek kendilerine baktığını ve aynı anda Valentine'ın bu dikkat dağınıklığından yararlanarak onun savunmasını aştığını gördü. Öne doğru tek bir hamleyle kılıç Luke'un göğsüne, köprücük kemiğinin tam altına saplandı.

Luke'un gözleri acıdan çok şaşkınlık yansıtan bir ifadeyle iri iri açıldı. Valentine elini geri çekti ve kılıç sapına kadar kanlanmış halde çıktı. Valentine keskin bir kahkaha atarak tekrar saldırdı ve bu kez Luke'un silahını elinden uçurdu. Silah tangırdayarak yere yuvarlandı ve Valentine sert bir tekmeyle masanın altına gönderdi. Luke olduğu yere çöktü.

Valentine siyah kılıcını Luke'un savunmasız bedeninin üzerine kaldırdı ve öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandı. Kılıcın bıçak kısmında gümüş yıldızlar parıldıyordu ve bir an için Clary böylesine öldürücü bir şeyin nasıl bu kadar güzel olabileceğini merak etti.

Clary'nin bir an sonra ne yapacağını biliyormuş gibi, Jace ona döndü. "Clary..."

Clary Jace'in elinden kurtuldu ve Luke'a doğru koştu. Luke yerdeydi ve bir koluyla kendini destekleyerek duruyordu. Clary kendini ona doğru atarken Valentine'ın kılıcı aşağı indi.

Kılıç üzerine doğru inerken Valentine'ın gözlerini gördü, sadece saniyenin onda biri kadar bir zamanda olmasına rağmen asırlar gibi geldi. İstese darbeyi durdurabileceğini hissetti. Bunu yapmazsa darbenin kendi üzerine ineceğini biliyordu. Ve Clary Valentine'ın bunu yine de yapacağını fark etti.

Gözlerini sımsıkı kapayarak ellerini yukarı kaldırdı...

Bir tangırtı ve Valentine'ın haykırdığını duydu, başını kaldırdığında, onu kılıcı elinden uçmuş halde karşısında dururken buldu. Kırmızı kabzalı *kindjal* bir metre kadar ötede, siyah kılıcın yanında taş zeminde duruyordu. Şaşkınlıkla döndüğünde, Jace'i kapının yanında gördü, kolu hala havadaydı ve Clary onun hançeri babasının elinden kılıcı uçuracak bir güçle fırlatmış olduğunu anladı.

Jace solgun bir yüzle kolunu yavaşça indirirken, bakışlarını Valentine'ın yüzünden ayıramıyordu, yalvaran gözlerle bakıyordu. "Baba, ben..."

Valentine kanayan eline baktı ve bir an için Clary yüzünün öfkeyle gerildiğini gördü. Ama konuşurken sesi yumuşaktı. "Bu mükemmel bir atıştı, Jace."

Jace tereddüt etti. "Ama elin. Ben sadece..."

"Kardeşini asla incitmezdim," dedi Valentine, hem kılıcını hem de kırmızı saplı *kindjal*ı almak için hızla hareket ederken.

Hançeri kemerine tıktı. "Darbeyi durdurabilirdim. Ama ailene karşı koruyuculuğun takdire değer." *Yalancı.* Ama Clary Valentine'a karşı çıkmaya fırsat bulamadı. Luke'a döndü ve içi acıyla doldu. Luke sırtüstü yatıyor, gözlerini kapamış halde zorlukla nefes alıyordu. Yırtılmış gömleğindeki delikten köpükler halinde kan akıyordu. "Bir sargı bezine ihtiyacım var," dedi Clary, boğuk bir sesle. "Herhangi bir bez."

"Sakın kıpırdama, Jonathan," dedi Valentine, soğuk bir sesle. Jace olduğu yerde donup kaldığında, eli cebine doğru uzanmıştı. "Clarissa," dedi babası, yağa bulanmış çelik gibi bir sesle, "bu adam ailemizin ve Merkez'in bir düşmanı. Bizler avcıyız ve bazen katil oluruz. Bunu anlamak zorundasın."

"*İblis* avcıları," dedi Clary. "*İblis* öldürenler. *Katil* değil. Arada fark var."

"O bir iblis, Clarissa," dedi Valentine, aynı yumuşak sesle. "İnsan yüzü olan bir iblis. Bu canavarların ne kadar aldatıcı olabileceğini biliyorum. Unutma, onun hayatını bir kez bağışlamıştım."

"*Canavar* mı?" dedi Clary. Luke'u düşündü, beş yaşındayken kendisini salıncakta sallayan, her seferinde daha yukarı savuran Luke'u, ortaokuldan mezun olurken gururlu bir baba gibi sürekli fotoğraflarını çeken Luke'u, dükkanına gelen kitap kutularının her birini düzenlerken Clary'nin sevebileceğini düşündüğü bir şeyleri bulup kenara ayıran Luke'u, Çiftlik evinin yakınlarındaki ağaçtan elma alabilmesi için onu yukarı kaldıran Luke'u, bu adamın yerini almaya çalış-

tığı babası olarak Luke'u... "Luke bir canavar değil," dedi, Valentine'ınkini karşılayan bir soğuklukla. "Katil de değil. Canavar da, katil de... sensin."

"Clary!" Bu Jace'ti.

Clary ona aldırmadı. Bakışlarını babasının soğuk siyah gözlerine dikmişti. "Eşinin ailesini öldürdün, savaşta değil, soğukkanlılıkla," dedi. "Ve eminim, Michael Wayland'i ve küçük oğlunu da sen öldürdün. Kemiklerini annemin ailesinin kemiklerinin yanına atarak, annemi senin ve Jace'in öldüğüne inandırdın. Cesedini yakmadan önce kolyeni Michael Wayland'in boynuna taktın, böylece kemikleri bulan herkes, onu sen sandı. Sonuçta Merkez'in lekesiz kanıyla ilgili konuşmaların, gerçekte o insanları öldürürken soylarını veya masum olup olmadıklarını umursamadın bile, değil mi? Yaşlı insanları ve çocukları soğukkanlılıkla öldürmek, işte canavarlık budur."

Valentine'un yüzü bir kez daha öfkeyle gerildi. "Bu kadar *yeter*!" diye kükredi, yıldızlı siyah kılıcını tekrar kaldırırken. Clary sesindeki gerçek kimliği, bütün hayatını yönlendiren öfkeyi ilk kez o zaman duydu. Bir türlü dinmeyen öfke. "Jonathan! Kardeşini yolumdan çek, yoksa Melek adına, koruduğu canavarı öldürmek için onu da ezip geçerim!"

Çok kısa bir an için Jace tereddüt etti. Sonra başını kaldırdı. "Elbette baba," dedi ve Clary'ye yaklaştı. Clary onu kendinden uzaklaştırmaya fırsat bulamadan, Jace onu kolundan kabaca yakaladı ve zorla ayağa kaldırıp Luke'dan uzaklaştırdı.

"Jace," diye fısıldadı Clary, şaşkınlıkla.

"Yapma," dedi Jace. Parmaklarını Clary'nin kollarına acı verecek ölçüde gömdü. Şarap, metal ve ter kokuyordu. "Benimle konuşma."

"Ama..."

"*Konuşma* dedim." Jace onu sertçe sarstı. Clary tökezledi, dengesini buldu ve Luke'un büzülmüş bedeninin başında dikilen Valentine'a baktı. Ventidius çizmeli ayaklarından birini uzattı ve boğulur gibi bir ses çıkaran Luke'u itti.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Clary, kendini Jace'in ellerinden kurtarmaya çalışırken. Ama yararı yoktu, Jace çok güçlüydü.

"Kes şunu," diye tısladı Jace, Clary'nin kulağına. "Kendin için daha da zorlaştıracaksın. Bakmasan daha iyi olur."

"Senin yaptığın gibi mi?" diye tısladı Clary. "Gözlerini kapamak ve bir şey olmuyormuş gibi davranmak, onun gerçek olduğu anlamına gelmez, Jace. Bundan daha akıllı olduğunu san..."

"Clary, *kes artık.*" Jace'in sesi Clary'yi durdurdu. O seste umutsuzluk, çaresizlik vardı.

Valentine gülüyordu. "Keşke," dedi, "yanımda gerçek gümüş bir hançer getirseydim, seni türüne layık şekilde öldürebilirdim, Lucian."

Luke Clary'nin duyamadığı bir şeyler homurdandı. Clary kaba bir şeyler söylemiş olmasını umdu. Hala Jace'den kurtulmaya çalışıyordu. Ayakları kaydı ve Jace onu yakalayarak acı

verici bir güçle tekrar ayağa dikti. Kollarını Clary'nin etrafına dolamıştı ama bir zamanlar Clary'nin umduğu veya hayal ettiği şekilde değil.

"En azından ayağa kalkmama izin ver," dedi Luke. "Ayakta ölmeme izin ver."

Valentine ona kılıcın üzerinden baktı ve omuz silkti. "Sırtüstü veya dizlerinin üstünde de ölebilirsin," dedi. "Sadece gerçek bir insan ayakta ölmeyi hak eder, sen insan değilsin."

"HAYIR!" diye bağırdı Clary, Luke acı içinde dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken.

"Neden kendin için daha da zorlaştırıyorsun?" diye üsteledi Jace, gergin bir fısıltıyla. "Sana bakmamanı söylemiştim."

Clary nefes nefese ve acı içindeydi. "Neden kendine yalan söylemek zorundasın?"

"Ben yalan söylemiyorum!" Jace onu daha da vahşice tuttu ama Clary kurtulmaya çalışmadı. "Sadece hayatımda iyi şeyler istiyorum, babamı, ailemi, her şeyimi tekrar kaybedemem."

Luke şimdi dizlerinin üzerinde duruyordu. Valentine kanlı kılıcını kaldırmıştı. Luke'un gözleri kapalıydı ve bir şeyler mırıldanıyordu: Kelimeler, bir dua, Clary emin değildi. Jace'in kollarında kıvranıyor, yüzünü görebilmek için dönmeye çalışıyordu. Jace'in dudakları gerilmiş, çenesi kasılmıştı ama gözleri...

Kırılgan zırh çatlıyordu. Sadece son bir itiş gerekiyordu. Clary doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Bir ailen var," dedi. "Aile, seni seven insanlar demektir. Lightwoodlar'ın seni sevdiği gibi. Alec, Isabelle..." Sesi çatlıyordu. "Luke benim ailemden biri ve on yaşındayken babanın ölümünü izlediğin gibi, benim de onun ölümünü izlememi mi istiyorsun? İstediğin bu mu, Jace? Böyle bir adam mı olmak istiyorsun? Tıpkı..."

Clary aniden fazla ileri gitmiş olabileceğinden korkarak sustu.

"Babam gibi," dedi Jace.

Sesi buzlu, uzak, bir bıçak gibi düzdü.

Onu kaybettim, diye düşündü Clary, umutsuzlukla.

"Eğil," dedi Jace ve onu sertçe itti. Clary sendeledi, yere düştü ve bir dizinin üzerine yuvarlandı. Tekrar dizinin üzerinde doğrulurken, Valentine'ın kılıcını başının üzerine kaldırmış olduğunu gördü. Tavandaki avizeden gelen ışık, bıçağın yıldızlarının üzerinden binlerce parıltı yansıtıyordu. "Luke!" diye haykırdı.

Kılıç hızla aşağı indi, yere saplandı. Luke artık orada değildi. Clary'nin bir Gölge Avcısı'ndan bile beklemeyeceği bir hızla hareket eden Jace, onu kılıcın yolundan çekmiş, yan tarafına devirmişti. Jace kılıcın titreyen kabzasının üzerinden babasına döndüğünde yüzü bembeyazdı ama bakışlarında kararlılık vardı.

"Sanırım gitmelisin," dedi Jace.

Valentine oğluna inanamayarak baktı. "*Ne dedin sen?*"

Luke zorlukla doğrularak oturdu. Gömleğinde yeni kan vardı. Jace uzanırken ve yere saplanmış olan kılıcın kabzasını

nazikçe, hatta neredeyse ilgisizce okşarken, Luke onu izledi. "Bence beni duydun, baba."

Valentine'ın sesi kamçı gibiydi. "Jonathan Morgenstern..."

Korkunç bir hızla, Jace kılıcın kabzasını kaptı, yerden söküp aldı ve kaldırdı. Rahat, düz bir şekilde tutarak babasının çenesine birkaç santim kalacak şekilde yaklaştırdı. "Adım bu değil," dedi. "Benim adım Jace Wayland."

Valentine'ın bakışları hala Jace'in yüzüne odaklanmıştı, boğazına yönelmiş olan kılıcı fark etmemiş gibiydi.

"*Wayland* mi?" diye kükredi. "Sende Wayland kanı yok! Michael Wayland senin için bir yabancıydı..."

"Sen de öyle," dedi Jace, sakince. Kılıcı sola doğru hafifçe salladı. "Yürü."

Valentine başını iki yana salladı. "Asla. Bir çocuktan emir almam ben."

Kılıcın ucu Valentine'ın boğazına dayandı. Clary dehşet içinde bakakalmıştı.

"Ben çok iyi eğitilmiş bir çocuğum," dedi Jace. "Öldürme sanatında beni kendin eğittin. Boğazını kesmek için sadece iki parmağımı oynatmam yeter, bunu biliyor muydun?" Bakışları buz gibiydi. "Sanırım evet."

"Yeterince beceriklisin," dedi Valentine. Sesinde umursamazlık vardı ama Clary onun gerçekten çok gergin durduğunu fark etti. "Ama beni öldüremezsin. Daima yufka yürekliydin."

"Belki o öldüremez." Bu kez konuşan Luke'tu. Solgun ve her yanı kan içinde olmasına rağmen, ayakta duruyordu.

"Ama ben yapabilirim. Ve onun beni durdurabileceğinden pek de emin değilim."

Valentine'ın alev saçan bakışları önce Luke'a, sonra tekrar oğluna döndü. Luke konuşurken Jace ona dönmemişti, hala heykel gibi duruyordu ve kılıcı geri çekmemişti. "Canavarın beni nasıl tehdit ettiğini duydun, Jonathan," dedi Valentine. "Onun tarafında mısın?"

"Haksız sayılmaz," dedi Jace. "Sana zarar vermek isterse onu durdurabileceğimden ben de pek emin değilim. Kurt adamlar çok hızlı iyileşir."

Valentine'ın dudakları kıvrıldı. "Yani," dedi, tükürür gibi, "annen gibi sen de bu yaratığı, bu melez iblisi kendi kanından, kendi ailenden birine tercih ediyorsun, öyle mi?"

Jace'in elindeki kılıç ilk kez titremeye başladı. "Daha çocukken beni terk ettin," dedi, ölçülü bir sesle. "Beni öldüğüne inandırdın ve yabancılarla yaşamam için gönderdin. Bana asla bir annem ve bir kızkardeşim olduğunu söylemedin. Beni *yapayalnız* bıraktın." Bu kelime bir çığlıktı.

"Bunu senin için yaptım, seni güvende tutmak için," dedi Valentine.

"Jace'i umursasaydın, kendi kanını umursasaydın, büyükannesini ve büyükbabasını öldürmezdin. Masum insanları öldürdün," diye araya girdi Clary, öfkeyle.

"Masum mu?" diye çıkıştı Valentine. "Savaşta kimse masum değildir! Onlar Jocelyn'le birlikte bana karşıydılar! Oğlumu benden almasına izin vereceklerdi!"

Luke alaycı bir şekilde tısladı. "Seni terk edeceğini biliyordun," dedi. "Ayaklanma'dan önce bile kaçmayı düşündüğünü biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum!" diye kükredi Valentine. Artık otokontrolünü kaybetmişti ve Clary altında yatan öfkeyi, boynunda belirginleşen lifleri, sıkılmış yumrukları görebiliyordu. "Bana ait olanı korumak için gerekeni yaptım ve sonunda onlara hakettiklerinden daha fazlasını verdim: Cenaze ateşi sadece Merkez'in en büyük savaşçılarına verilir!"

"Onları yaktın," dedi Clary, düz bir sesle.

"Evet!" diye bağırdı Valentine. "*Onları yaktım!*"

Jace boğuk bir ses çıkardı. "Annemin ailesi..."

"Onları hiç tanımadın ki," dedi Valentine. "Hissetmediğin bir acıyı hissediyormuş gibi rol yapma."

Kılıcın ucu şimdi daha hızlı titriyordu. Luke Jace'in omzuna elini koydu. "Sakin ol," dedi.

Jace ona bakmadı. Koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Clary köprücük kemiklerinin ortasında biriken teri ve şakaklarına yapışan saçları görebiliyordu. Ellerinin üzerindeki damarlar belirgindi. *Onu öldürecek,* diye düşündü. *Valentine'ı öldürecek.*

Telaşla öne çıktı. "Jace, Kupa'ya ihtiyacımız var. Yoksa onunla ne yapacağını biliyorsun."

Jace kurumuş dudaklarını ıslattı. "Kupa, baba. Nerede?"

"İdris'te," dedi Valentine, sakince. "Asla bulamayacağın bir yerde."

Jace'in eli titriyordu. "Söyle."

"Kılıcı bana ver, Jonathan." Sakin, nazik bir sesle konuşan Luke'tu.

Jace'in sesi, bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibiydi. "Ne?"

Clary ona doğru bir adım attı. "Kılıcı Luke'a ver. Bırak alsın, Jace."

Jace başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

Clary bir adım daha attı, bir adım daha atarsa dokunabilecek kadar yaklaşacaktı. "Evet, yapabilirsin," dedi nazikçe. "Lütfen."

Jace ona bakmadı. Bakışlarını babasının gözlerine odaklamıştı. O an belirsiz bir süre uzadı. Sonunda Jace başıyla onayladı ama elini indirmedi. Yine de Luke'un yanına gelmesine ve elini elinin üzerine koyarak kabzayı kavramasına izin verdi. "Artık bırakabilirsin, Jonathan," dedi Luke. Ama sonra, Clary'nin yüzündeki ifadeyi görerek düzeltti: "Jace."

Jace onu duymamış gibiydi. Kabzayı bıraktı ve babasından uzaklaştı. Jace'in yüzüne renk gelmeye başlamıştı ve dudağını ısırdığı yerde kan vardı. Clary ona dokunmak için tutuşuyordu ama ona sarılmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu.

"Bir önerim var," dedi Valentine, Luke'a dönerek.

"Tahmin edeyim," dedi Luke. "'Beni öldürme' mi diyeceksin?"

Valentine güldü, bu neşesiz bir gülüştü. "Senden hayatımı bağışlamanı isteyecek kadar küçülmem," dedi.

"Güzel," dedi Luke, kılıcın ucuyla düşmanının çenesini dürterken. "Elimi zorlamadığın sürece seni öldürmeyeceğim,

Valentine. Seni kendi çocuklarının önünde öldürmek istemem. Ben sadece Kupa'yı istiyorum."

Alt kattan gelen gürültüler şimdi daha güçlüydü. Clary dışarıdaki koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. "Luke..."

"Duyuyorum," dedi Luke.

"Kupa İdris'te, sana söyledim," dedi Valentine, Luke'un arkasına bakarak.

Luke terliyordu. "Eğer İdris'teyse, onu oraya götürmek için Geçit'i kullandın demektir. Seninle geleceğim ve Kupa'yı geri getireceğim." Luke'un bakışları hareketliydi. Şimdi dışarıdaki koridorda bir hareketlilik vardı, birileri bağırıyor, bir şeyler parçalanıyordu. "Clary, ağabeyinle kal. Biz geçtikten sonra, Geçit'i kullanarak güvenli bir yere gidin."

"Buradan gitmek istemiyorum," dedi Jace.

"Evet, gideceksin." Bir şey kapıya vurdu. Luke sesini yükseltti. "Valentine, Geçit. Yürü."

"Yoksa?" Valentine'ın bakışları düşünceli bir ifadeyle kapıya odaklanmıştı.

"Elimi zorlarsan seni öldürürüm," dedi Luke. "Onların önünde ya da değil. Geçit, Valentine. Hemen."

Valentine ellerini iki yana açtı. "Nasıl istersen."

Geri adım atarken, kapı aniden içeri doğru patladı ve menteşe parçaları etrafa saçıldı. Luke düşen kapının altında kalmamak için dönerek kenara çekilirken, kılıç hala elindeydi.

Omuzları öne eğik, gerilmiş dudaklarının arasında kanlı sivri dişleri görünen tüyden bir dağ kapıda duruyordu. Kürkünün birçok yerinden kan süzülüyordu.

Jace melek bıçaklarından birini eline alarak kısık sesle küfretti. Clary onun bileğini tuttu. "Yapma, o dostumuz."

Jace Clary'ye inanamayan gözlerle baktı ama kolunu indirdi.

"Alaric..." diye bağırdı Luke, Clary'nin anlamadığı bir dilde bir şeyler söyleyerek. Alaric tekrar hırladı, yere eğildi ve bir an için Clary onun Luke'a saldıracağını sandı. Sonra Valentine'ın elinin kemerine gittiğini gördü, kırmızı mücevher pırıltılarını seçti ve Jace'in hançerinin hala onda olduğunu hatırladı.

Bir sesin Luke'un adını haykırdığını duyduğunda, kendi sesi sandı, sonra sesinin kesildiğini ve bağıranın Jace olduğunu anladı.

Luke olduğu yerde dönerken, bıçak Valentine'ın elinden fırladı ve gümüş bir kelebek gibi havada döne döne ona doğru uçtu. Luke kılıcını kaldırdı ve dev gibi, gri bir şey Valentine'la Luke'un arasına daldı. Clary, Alaric'in ulumasını duydu ve ses aniden kesildi, duyulan son ses bıçağın saplanışıydı. Clary zorlukla yutkunarak ona doğru koşmak istedi ama Jace izin vermedi.

Kurt, kanlar içinde Luke'un ayaklarının dibine serildi. Pençeleri, göğsüne saplanmış olan bıçağın kabzasını becerriksizce kavramaya çalıştı.

Valentine güldü. "Demek böylesine ucuza satın aldığın sarsılmaz sadakatin bedelini böyle ödüyorsun, Lucian," dedi. "Onların senin için ölmesine izin vererek." Bakışlarını Luke'tan ayırmadan geriliyordu.

Yüzü bembeyaz olan Luke ona döndü ve tekrar Alaric'e baktı, başını iki yana salladı ve dizlerinin üzerine çökerek kurt adamın üzerine eğildi. Hala Clary'nin omuzlarını tutan Jace tıslar gibi konuştu. "Burada kal, beni duydun mu? Sakın kıpırdama." Sonra, açıklanamaz bir şekilde aceleyle duvara yaklaşan Valentine'a doğru yürüdü. Kendini pencereden atmayı mı planlıyordu? Clary onun arkasındaki büyük, altın çerçeveli aynadaki yansımasını ve yüzündeki sinsi rahatlama ifadesini görebiliyordu.

"Sanki kalacağım da," diye homurdandı Clary, Jace'i takip ederken. Sadece masanın altında duran mavi kabzalı *kindjalı* almak için duraksadı. Silahı elinde hissetmekten hoşlandı ve yoluna çıkan bir sandalyeyi kenara iterek aynaya yaklaşmaya devam etti.

Jace melek bıçağını çıkarmıştı ve hafif ışıkta gözlerinin altındaki siyah halkalar, yanaklarındaki çukurlar ona korkunç bir görünüm veriyordu. Valentine dönmüştü ve sırtını aynaya dayayarak durmuştu. Clary aynanın yüzeyinde, arkalarında duran Luke'u da görüyordu, kılıcını yere indirmişti ve kırmızı kabzalı *kindjalı* Alaric'in göğsünden nazik bir şekilde çıkarıyordu. Clary'nin midesi bulandı ve hançerini daha sıkı kavradı. "Jace..." diye başladı.

Jace ona dönmedi ama elbette ki aynadaki yansımasını görebiliyordu. "Clary, sana beklemeni söylemiştim."

"Tıpkı annesi gibi," dedi Valentine. Bir eli arkasındaydı ve aynanın altın çerçevesi üzerinde bir şeyi arıyordu. "Kendine söyleneni yapmayı sevmez."

Jace daha önceki gibi başını iki yana sallıyordu ama Clary, onun bir davulun üzerindeki deri gibi gerilmiş olduğunu görebiliyordu. "Onunla birlikte İdris'e gideceğim, Clary. Kupa'yı geri getireceğim."

"Hayır, yapamazsın," diye başladı Clary ve aynada yüzünün büküldüğünü gördü.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Jace.

"Ama Luke..."

"Lucian," dedi Valentine, ipek gibi bir sesle, "düşmüş silah arkadaşına yardım ediyor. Kupa'ya ve İdris'e gelince, uzakta değiller. Aslında aynanın öbür tarafında olduklarını söyleyebilirim."

Jace'in gözleri kısıldı. "Geçit ayna mı?"

Valentine dudakları inceldi ve elini indirerek aynadan uzaklaştı, aynadaki görüntü bükülüp dönmeye ve değişmeye başladı. Şimdi mumlar ve ahşap mobilyalarla dolu oda yerine, Clary yeşil tarlalar, kalın zümrüt yapraklı ağaçlar, yemyeşil bir otlak ve uzakta büyük taş bir ev görüyordu. Arıların vızıltısını, rüzgarda salınan yaprakların hışırtısını ve çiçek kokularını algılıyordu.

"Uzak olmadığını söyledim." Valentine şimdi altın bir kemerin altında duruyor, saçları uzaktaki ağaçları sallayan

rüzgarla dalgalanıyordu. "Hatırladığın gibi mi, Jonathan? Değişen bir şey var mı?"

Clary'nin yüreği ezildi. Buranın Jace'in çocukluğunun geçtiği ev olduğundan emindi ve şimdi bir çocuğu kandırmak için kullanılan bir şeker ya da bir oyuncak gibi uzatılmıştı. Jace'e baktı ama Jace onu görmüyor gibiydi. Geçit'e ve arkasındaki yemyeşil çayırlara, o taş malikaneye bakıyordu. Clary, genç adamın yüzünün yumuşadığını, sevdiği bir şeye bakıyormuş gibi gözlerinin parladığını gördü.

"Hala benimle eve gelebilirsin," dedi babası.

Jace'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Orası benim evim değil," dedi. "Evim artık burası."

Valentine, öfkeden buruşmuş bir yüzle oğluna baktı. Clary o ifadeyi asla unutmayacaktı, aniden annesini özlemişti. Çünkü Jocelyn ona ne kadar öfkelense de, asla Clary'ye öyle bakmamıştı. Daima sevgiyle bakardı.

Jace'e daha fazla acıyabilseydi, bu ancak şimdi mümkün olabilirdi!..

"Pekala," dedi Valentine ve Geçit'in içine doğru hızlı bir adım atarak Idris toprağına bastı. Dudakları kıvrılarak gülümsedi. "Ah," dedi, "ev."

Jace hiç duraksamadan Geçit'e yaklaşmaya devam etti ve bir elini altın çerçeveye dayadı. Ama İdris gözlerinin önünde bir serap gibi uzanırken, tereddüt etti. Tek bir adım yetecekti...

"Jace, yapma," dedi Clary. "Peşinden gitme."

"Ama Kupa," dedi Jace. Clary onun ne düşündüğünü biliyordu ama titreyen elindeki bıçak şiddetle sallanıyordu.

"Bırak Merkez alsın! Jace, lütfen." *O Geçit'ten geçersen, bir daha geri dönemeyebilirsin. Valentine seni öldürür. Buna inanmak istemeyebilirsin ama öldürür.*

"Kardeşin haklı." Valentine şimdi yemyeşil çimenlerin ve yaban çiçeklerinin ortasında duruyordu ve Clary, aralarında sadece birkaç santim olmasına rağmen, aslında farklı ülkelerde durduklarını anlamıştı. "Bunu kazanabileceğine gerçekten inanıyor musun? Elinde bir melek bıçağı varken ve ben silahsızken? Senden güçlü olmam bir yana, beni öldürmeye cesaret edebileceğini bile sanmıyorum. Ve Kupa'yı almak istiyorsan, Jonathan, beni öldürmek zorundasın."

Jace melek bıçağını daha sıkı tuttu. "Yapabilirim..."

"Hayır, yapamazsın." Valentine Geçit'in içinden uzandı ve Jace'in bileğini yakalayarak kendine doğru çekip bıçağın ucunu kendi göğsüne dayadı. Jace'in elinin Geçit'in içinden geçtiği yerde, bir su birikintisine daldırmış gibi dalgalanmalar oldu. "Yap o zaman," dedi Valentine. "Bıçağı sapla. Yedi santim, belki on." Bıçağı kendine doğru çekti ve gömleğinin kumaşı yırtıldı. Kalbinin hemen üzerinde kırmızı bir daire belirdi. Jace korkuyla kolunu çekti ve geriye doğru sendeledi.

"Düşündüğüm gibi," dedi Valentine. "Fazla yufka yüreklisin." Aniden Jace'e doğru yumruğunu savurdu. Clary bir çığlık attı ama darbe hedefine ulaşmadı: Bunun yerine, Geçit'in yüzeyine vurdu ve aralarındaki bağlantı kesildi. Cam olmayan

camın üzerinde örümcek ağı gibi çatlaklar yayıldı ve bir süre sonra Valentine'ın kahkahaları arasında ayna büyük bir şangırtıyla patladı.

Cam buzdan bir duş gibi etraflarına yağarken Clary geri çekildi ama Jace etrafına yağan cam parçalarına aldırmadan olduğu yerde dimdik durmaya ve aynanın boş çerçevesine bakmaya devam etti.

Clary onun küfretmesini, bağırmasını beklemişti ama Jace sadece cam parçalarının dökülmesini bekledi. Her şey dindiğinde, sessizce eğildi ve cam parçalarından birini dikkatle alıp elinde çevirmeye başladı.

"Yapma." Clary onun yanına eğilerek hançerini bıraktı. Silahın varlığı artık ona rahatlık vermiyordu. "Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Evet, vardı." Jace hala cama bakıyordu ve saçlarının arasında minik cam parçaları parlıyordu. "Onu öldürebilirdim." Cam parçasını Clary'ye çevirdi. "Bak," dedi.

Clary baktı. Cam parçasında İdris'in birazını görebiliyordu, mavi gökyüzünden, yeşil yaprakların gölgelerinden bir parça. Acıyla yutkundu. "Jace..."

"Sen iyi misin?"

Clary başını kaldırdı. Tepelerinde dikilen Luke'tu. Elinde silah yoktu ve gözlerinin etrafında mor halkalar belirmişti. "Biz iyiyiz," dedi Clary. Luke'un arkasında yerde yatan cesedi ve üzerine yarı yarıya örtülmüş Valentine'ın mantosunu

gördü. Kumaşın kenarından bir el dışarı sarkmıştı, parmak uçlarında pençeler vardı. "Alaric?"

"Öldü," dedi Luke. Sesinde kontrol etmekte zorlandığı belli olan bir acı vardı, Alaric'i pek tanımamasına rağmen, Clary onun ezici suçluluk duygusunu hayatının sonuna dek taşıyacağını biliyordu. *Demek böylesine ucuza satın aldığın sarsılmaz sadakatin bedelini böyle ödüyorsun, Lucian. Onların senin için ölmesine izin vererek.*

"Babam kaçtı," dedi Jace. "Kupa'yla birlikte." Sesi donuktu. "Doğruca eline teslim ettik. Başaramadım."

Luke bir elini Jace'in başına koydu ve saçlarının arasındaki camları temizledi. Pençeleri hala dışarıdaydı ve parmaklarında kan vardı ama Jace aldırmıyormuş gibiydi ve sesini bile çıkarmıyordu. "Senin hatan değil," dedi Luke, Clary'ye bakarak. Mavi gözlerindeki mesaj belliydi: *Ağabeyinin sana ihtiyacı var, yanından ayrılma.*

Clary başıyla onayladı ve Luke onlardan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü. Açtığında, serin gece havası mumları söndüren bir esintiyle içeri doldu. Clary onun bağırdığını, aşağıdaki kurtlara seslendiğini duydu.

Jace'in yanına çömeldi. "Her şey yolunda," dedi ama öyle olmadığını ve bir daha asla olamayacağını biliyordu. Elini Jace'in omzuna koydu. Gömleğinin terden ıslanmış kumaşı parmaklarına sert geldi ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. "Annemi geri aldık. Seni geri aldık. Önemli olan her şeyi aldık."

"O haklıydı. Bu yüzden Geçit'ten geçemedim," diye fısıldadı Jace. "Yapamazdım. Onu öldüremezdim."

"Bence," dedi Clary, "asıl bunu yapsaydın yenilirdin."

Jace bir şey söylemedi, sadece belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Clary kelimeleri seçememişti ama uzandı ve cam parçasını Jace'in elinden aldı. Tuttuğu yer kanıyordu, iki ince ve sığ kesik vardı. Clary parçayı bırakıp Jace'in eline baktı ve parmaklarını yaralı avcuna kapadı. "Gerçekten, Jace," dedi, elinden geldiğince nazik bir şekilde ona dokunurken, "kırık camlarla oynamamak gerektiğini bilmiyor musun?"

Jace boğuk bir sesle güldü ve uzanıp Clary'yi kollarına aldı. Clary Luke'un pencereden onları izlediğinin farkındaydı ama mutlu bir şekilde gözlerini kapadı ve yüzünü Jace'in omzuna gömdü. Tuzla karışık kan kokuyordu ve ancak ağzını kulağına yaklaştırdığı zaman ne söylediğini, daha önce ne fısıldadığını anlayabildi ve aslında sadece tek kelimeydi: Clary. Sadece "Clary."

Sonsöz

YÜKSELİŞ ÇAĞIRIYOR

Hastane koridorları kör edici ölçüde beyazdı. Meşale ışığı, gaz lambası ışığı ve ürkütücü cadı ışığıyla geçen günlerden sonra, floresan ışığı her şeyi solgun ve doğaüstü gösteriyordu. Clary resepsiyon masasında kağıtları imzalarken, kendisine formları veren hemşirenin teninin parlak ışıklar altında tuhaf bir şekilde sarımsı göründüğünü fark etti. *Belki o da bir iblistir,* diye düşündü Clary, formları geri verirken. "Koridorun sonundaki son kapı," dedi hemşire, nazikçe gülümseyerek. *Ya da ben deliriyorum.*

"Biliyorum," dedi Clary. "Dün buradaydım." Ve önceki gün ve ondan önceki gün. Akşamın erken saatleriydi, koridor henüz kalabalık değildi. Yaşlı bir adam terlikleri ve cüppesiyle yürüyor, arkasında bir oksijen tüpünü sürüklüyordu. Yeşil ameliyat önlüğü giymiş iki doktor, üstlerinden buhar tüten

kağıttan yapılmış iki kahve bardağı taşıyordu. Hastanenin içi havalandırmalıydı ama dışarıda hava nihayet sonbahara dönmeye başlamıştı.

Clary koridorun sonundaki kapıyı buldu. Açıktı. Son iki gelişinde olduğu gibi, hala yatağın yanındaki sandalyede uyuyor olabileceğini düşündüğü Luke'u uyandırmak istemeyerek içeri baktı. Ama ayaktaydı ve Sessiz Kardeşler'in parşömen renkli cüppelerinden giymiş uzun boylu bir adamla konuşuyordu. Clary'nin geldiğini hissetmiş gibi döndü ve Clary onun Jeremiah Kardeş olduğunu gördü.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada neler oluyor?"

Yüzünde üç günlük sakalı ve başının üzerine çektiği gözlüğüyle, Luke bitkin görünüyordu. Bol gömleğinin altında, üst göğüs kısmını saran bandajların katı hala görünüyordu. "Jeremiah Kardeş gitmek üzereydi," dedi.

Jeremiah kukuletasını başına geçirerek kapıya yöneldi, fakat Clary onun yolunu kesti. "Eee?" diye sordu. "Anneme yardım edecek misin?"

Jeremiah ona yaklaştı. Bir buzdağı gibi, vücudunun yaydığı soğuğu hissedebiliyordu. *Kendini kurtarmadan, başkalarını kurtaramazsın,* dedi zihnindeki ses.

"Bu şans kurabiyesi olayı da artık iyice eskidi," dedi Clary. "Annemin nesi var? Biliyor musun? Sessiz Kardeşler, senin Alec'e yardım ettiğin gibi ona yardım edebilir mi?"

Biz kimseye yardım etmedik, dedi Jeremiah. *Kendi isteğiyle Merkez'den ayrılanlara yardım etmek de bize düşmez.*

Jeremiah yanından geçip koridora çıkarken, Clary geri çekildi. Clary, hiç kimsenin dönüp ikinci defa bakmadığı kalabalığın arasında onun gözden kayboluşunu izledi. Kendi gözlerini yarı yarıya kapadığında, ondan yayılan görkemli aurayı gördü ve diğerlerinin ne gördüğünü merak etti: Başka bir hasta mı? Ameliyat önlüğü içinde aceleyle koşturan bir doktor mu? Acı içinde bir ziyaretçi mi?

"Doğruyu söylüyordu," dedi Luke, arkasından. "Alec'i o iyileştirmedi, bunu yapan Magnus Bane'di. Annenin nesi olduğunu da bilmiyor."

"Biliyorum," dedi Clary, odaya geri dönerken. Temkinli bir tavırla yatağa yaklaştı. Bir sürü tüpün arasında yatan yataktaki küçük beyaz şeyi, alev saçlı, enerjik annesiyle bağdaştırması çok zordu. Elbette ki saçları hala kızıldı ve bakır bir şal gibi yatağın üzerine yayılmıştı, fakat teni öylesine solgundu ki Clary'ye Madam Tussauds'daki, göğsü sadece içinde sürekli dönen bir makine olduğu için kalkıp inen Uyuyan Güzel mumyasını hatırlatmıştı.

Annesinin zayıf elini alıp tuttu, dün ve önceki gün de yaptığı gibi. Jocelyn'in bileğindeki düzenli ve ısrarlı nabız atışlarını hissedebiliyordu. *Uyanmak istiyor,* diye düşündü. *İstediğini biliyorum.*

"Elbette istiyor," dedi Luke. Clary yüksek sesle konuşmuş olduğunu ancak o zaman fark edebildi. "İyileşmek için her türlü nedeni var, hem de daha önce düşünebileceğinden çok daha fazlası."

Clary annesinin elini nazikçe yatağa bıraktı. "Jace'i mi kastediyorsun?"

"Elbette Jace'i kastediyorum," dedi Luke. "On yedi yıl boyunca onun yasını tuttu. Keşke ona artık yas tutması gerekmediğini söyleyebilsey..." Daha fazla devam edemedi.

"Komadaki insanların bazen seni duyabildiğini söylerler," dedi Clary. Elbette ki doktorlar bunun sıradan bir koma olmadığını da söylemişti, hiçbir yaralanma, hiçbir oksijen yetersizliği, kalpte ya da beyinde ani bir yetmezlik yoktu. Sanki öylece uykuya dalmıştı ve bir türlü uyanmıyordu.

"Biliyorum," dedi Luke. "Onunla konuşuyordum. Neredeyse durmadan." Yorgun bir yüzle gülümsedi. "Ona senin ne kadar cesur davrandığını anlattım. Seninle nasıl gurur duyması gerektiğini, savaşçı kızıyla."

Clary'nin boğazında bir şeyler düğümlendi. Bakışlarını Luke'tan kaçırıp pencereye dönerek zorlukla yutkundu. Pencereden bakarken, karşıdaki binanın boş tuğla duvarını görebiliyordu. Burada güzel ağaç veya nehir manzarası yoktu. "İstediğin gibi alışveriş yaptım," dedi. "Fortunato Brothers'dan fıstık ezmesi, süt, kahvaltılık gevrek ve ekmek aldım." Elini cebine soktu. "Paranın üstü..."

"Sende kalsın," dedi Luke. "Geri dönerken taksiye verirsin."

"Beni Simon götürecek," dedi Clary. Anahtarlığından sarkan kelebek saate baktı. "Aslında, muhtemelen şu anda aşağıdadır."

"Güzel, onunla zaman geçirecek olmana sevindim." Luke rahatlamış gibiydi. "Para yine de sende kalsın. Bu gece dışarı çıkarsın."

Clary karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Luke, annesinin her zaman dediği gibi, zor zamanlarda dayanılacak bir kayaydı, sağlam, güvenilir ve kesinlikle kıpırdatılamaz. "Daha sonra eve gel, tamam mı? Senin de uyuman gerek."

"Uyumak mı? Kimin uykuya ihtiyacı var ki?" diye azarladı Luke. Oysa annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturmak için geri dönerken, Clary onun yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu. Jocelyn'in yüzüne düşen bir bukleyi kenara çekmek için nazikçe uzandı. Gözleri dolan Clary daha fazla bakamayarak başını çevirdi.

Hastanenin ana kapısından çıktığında, Eric'in minibüsü kaldırımda bekliyordu. Gökyüzü bir porselen maviliğiyle uzanıyor, güneşin alçaldığı Hudson Nehri'ne doğru tonu safire çalıyordu. Simon kapıyı açmak için uzandı ve Clary onun yanına bindi. "Teşekkürler."

"Nereye? Eve mi?" diye sordu Simon, arabayı trafiğe sokarken.

Clary iç çekti. "Artık evimin neresi olduğunu bilmiyorum ki."

Simon ona yandan bir bakış attı. "Kendine acıyor musun, Fray?" Ses tonu alaycı, fakat nazikti. Clary onun arkasına baktığında, Alec'in Isabelle'in kucağında kanlar içinde yattığı arka koltuktaki koyu renk lekeleri hala görebiliyordu.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Clary yine iç çekti ve saçlarından asi bir tutamı çekiştirerek parmağına doladı. "Her şey değişti. Her şey farklı. Bazen her şeyin eskisi gibi olmasını diliyorum."

"Ben dilemiyorum," dedi Simon, onu şaşırtarak. "Nereye gidiyoruz? En azından yönü söyle."

"Enstitü'ye," dedi Clary. "Affedersin," diye ekledi, Simon kural dışı bir U dönüşü yaparken. İki tekerleği üzerinde dönen minibüs itirazla gıcırdadı. "Bunu sana daha önce söylemeliydim." "Hah!" dedi Simon. "Henüz oraya dönmedin, değil mi? Yani..."

"Hayır, o zamandan beri gitmedim," dedi Clary. "Jace beni arayıp, Alec ve Isabelle'in iyi olduklarını söyledi. Görünüşe bakılırsa aileleri bir an önce İdris'ten dönmeye çalışıyormuş, en azından şimdi birileri onlara neler olduğunu *gerçekten* anlatabilecek. Birkaç gün içinde burada olurlar."

"Jace'den haber almak tuhaf mıydı?" diye sordu Simon, sesini tarafsız tutmaya çalışarak. "Yani, şeyi anladığından beri..."

Devam edemedi.

"Evet?" dedi Clary, sert bir sesle. "Neyi anladığımdan beri? Kedileri taciz eden katil bir travesti olduğunu mu?"

"Kedisinin herkesten nefret etmesine şaşmamak gerek."

"Ah, kes sesini, Simon," diye tersledi Clary. "Ne demek istediğini biliyorum ve hayır, tuhaf değildi. Aramızda bir şey olmadı zaten."

"Hiçbir şey mi?" dedi Simon, sesinde belirgin bir inanamazlıkla.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Clary, yüzünün kızardığını gizlemek için pencereden dışarı bakarak. Bir sürü restoranın yanından geçiyorlardı ve alaca karanlıkta parlak ışıklar arasındaki Taki'yi görebiliyordu.

Güneş Enstitü'nün gül penceresinin arkasında gözden kaybolurken ve caddeyi görebildikleri tek ışıkla yıkarken köşeyi döndüler. Simon arabayı kapının önüne yanaştırdı ve anahtarları elinde şıngırtadarak kontağı kapadı. "Seninle yukarı gelmemi ister misin?"

Clary tereddüt etti. "Hayır. Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Simon'ın yüzünde belirip kaybolan hayal kırıklığını gördü. Simon, tıpkı kendisi gibi, şu son iki haftadır çok büyümüştü. Çizim yeteneği, Brooklyn'in tozlu havası, annesinin kahkahası ve kendi Gölge Avcısı kanı gibi, Simon da onun bir parçasıydı. "Pekala," dedi Simon. "Daha sonra araca ihtiyacın olacak mı?"

Clary başını iki yana salladı. "Luke bana taksi için para verdi. Ama yarın gelmek ister misin?" diye ekledi. "Mısır patlatırız ve *Trigun*'ı seyrederiz. Kanepede biraz zaman geçirmek hoşuma gider."

Simon başıyla onayladı. "Kulağa hoş geliyor." Simon ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Üflenmiş bir yaprak kadar hafif bir öpücüktü, fakat Clary iliklerine kadar ürpererek dönüp ona baktı.

"Sence bir tesadüf müydü?" diye sordu.

"Bence ne bir tesadüf müydü?"

"Pandemonyum'a, Jace ve diğerlerinin bir iblisi izlediği gece gitmemiz? Valentine'ın anneme saldırmasından bir önceki gece?"

Simon başını iki yana salladı. "Ben tesadüflere inanmam," dedi.

"Ben de öyle."

"Ama itiraf etmeliyim ki," diye ekledi Simon, "tesadüf olsun ya da olmasın, oldukça talihli bir olaydı."

"Talihli Olaylar," dedi Clary. "İşte bu iyi bir grup ismi olabilir."

"Şu ana kadar bulduklarımızın çoğundan daha iyi," dedi Simon.

"Kesinlikle." Clary minibüsten inip kapıyı kapadı. Aşırı uzamış çimenlerin arasından kapıya koşarken, Simon'ın kornaya bastığını duydu ve ona bakmadan el salladı.

Katedralin soğuk ve karanlık iç kısmı, yağmur ve ıslak kağıt kokuyordu. Taş zeminde ayak sesleri yüksek sesle çınlarken, Brooklyn'deki kilisenin içindeki Jace'i düşündü: *Bir Tanrı olabilir ya da olmayabilir, Clary, her iki şekilde de kendi başımızayız.*

Asansöre bindiğinde kapı arkasından gürültüyle kapanırken, aynada kendine baktı. Çürüklerinin ve sıyrıklarının büyük bölümü iyileşerek yok olmuştu. Jace'in de bugün kendisi gibi iyi görünüp görünmediğini merak etti, hastaneye giderken siyah ekose bir etek giymiş, pembe ruh sürmüş ve

üzüm rengi balıkçı yaka bir bluz giymişti. Sekiz yaşında gibi göründüğünü düşündü.

Jace'in onun görünüşüyle ilgili ne düşündüğünün bir önemi yoktu, asla da olmayacaktı. Acaba hiç Simon'ın kız kardeşiyle olduğu gibi olabilecekler miydi? Sevgi dolu bir sürtüşme ve can sıkıntısı yumağı. Bunu hayal bile edemiyordu.

Daha asansör kapısı açılmadan, güçlü miyavlamaları duydu. "Hey, Church," dedi, yerde kıvrılan gri topun başında diz çökerek. "Millet nerede?"

Karnının ovalanmasını istediğini belli eden Church, ısrarla homurdandı. Clary iç çekerek teslim oldu. "Seni çılgın hayvan," dedi Clary, kedinin karnını ovalarken. "Nerede..."

"Clary!" Bu, uzun kırmızı eteğiyle ve mücevherli tokalarla başının üzerinde topuz yaptığı saçlarıyla antreye dalan Isabelle'di. "Seni görmek ne güzel!"

Clary'nin üzerine neredeyse dengesini bozan bir kucaklamayla atıldı.

"Isabelle," dedi Clary, nefesi kesilerek. "Seni görmek de çok güzel," diye ekledi, Isabelle'in dengesini bulmasına yardım edişine izin verirken.

"Senin için çok endişelendim," dedi Isabelle, neşeyle. "Siz Hodge'la kütüphaneye gittikten sonra ben Alec'le kaldığımda, şimdiye dek duyduğum en korkunç patlama oldu ve kütüphaneye koştuğumda elbette ki yoktunuz ve her şey yerlere saçılmıştı. Her yerde kan ve yapış yapış siyah bir şeyler vardı." Ürperdi. "Neydi o şey?"

"Bir lanet," diye açıkladı Clary. "Hodge'un laneti."

"Ah, evet," dedi Isabelle. "Jace bana Hodge'dan söz etti."

"Öyle mi?" Clary şaşırmıştı.

"Kendisini buradan götüren lanet, evet, söz etti. En azından veda etmek için kalmasını beklerdim," diye ekledi Isabelle. "Beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ama sanırım Merkez'den korkuyordu. Zaman içinde temas kuracağından eminim."

Demek Jace onlara Hodge'un kendilerine ihanet ettiğini söylemedi, diye düşündü Clary, bu konuda neler hissettiğinden emin olamayarak. Ama sonuçta Jace, Isabelle'i kafa karışıklığından ve hayal kırıklığından uzak tutmaya çalışıyorsa, belki de karışmaması daha iyi olurdu.

"Her neyse," diye devam etti Isabelle, "korkunç bir şeydi ve Magnus ortaya çıkıp büyü yaparak Alec'i iyileştirmeseydi ne yapardık bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Jace sonrasında adada olanları da bize anlattı. Aslında, daha öncesinden de biliyorduk, çünkü Magnus bütün gece telefonda anlatmıştı. Aşağı Dünya'daki herkes bundan sözediyor. Ünlü oldun, biliyor musun?"

"Ben mi?"

"Elbette. Valentine'ın kızı."

Clary ürperdi. "O halde sanırım Jace de ünlü oldu."

"İkiniz de," dedi Isabelle, aynı neşeli sesle. "Ünlü kardeşler."

Clary, Isabelle'e merakla baktı. "Beni gördüğüne bu kadar sevineceğini tahmin etmemiştim."

Isabelle ellerini beline koydu. "Nedenmiş o?"

"Benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum."

Isabelle'in neşesi söndü ve bakışlarını gümüşi ayak parmaklarına dikti. "Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama seni ve Jace'i aramaya gelip de sizi ortalıkta göremeyince..." Sözünü tamamlayamadı. "Sadece onun için endişelenmedim; senin için de endişelendim. Seninle ilgili güven veren bir şey var. Sen yanında olduğunda, Jace çok daha iyi hissediyor."

Clary'nin gözleri iri iri açıldı. "Öyle mi?"

"Öyle. Daha yumuşak davranıyor. Nazik biri olduğu söylenemez, fakat onun içindeki nezaketi görmene izin veriyor." Isabelle duraksadı. "Sanırım başlangıçta sana sinir oluyordum, ancak bunun ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlıyorum. Daha önce hiç kız arkadaşım olmaması, şimdi de olamayacağı anlamına gelmez."

"Aslını istersen, ben de," dedi Clary. "Ve... Isabelle."

"Evet?"

"Nazik davranmaya çalışmana gerek yok. Kendin olduğunda daha çok hoşuma gidiyor."

"Cadaloz demek istiyorsun sanırım," dedi Isabelle, gülerek.

Clary itiraz edecekken, Alec koltuk değnekleriyle antreye geldi. Bacaklarından biri sargılıydı ve kotunun o paçasını dizinin üzerine kadar kıvırmıştı. Şakağında, koyu renk saçlarının hemen altında bir bandaj daha vardı. Onun dışında, dört gün önce neredeyse ölmek üzere olan biri için gayet sağlıklı görünüyordu. Değneklerden birini sallayarak selam verdi.

"Merhaba," dedi Clary, onu ayakta dolaşırken gördüğüne şaşırarak. "Sen..."

"İyi miyim? Evet, iyiyim," dedi Alec. "Birkaç gün içinde bunlara da ihtiyacım kalmayacak."

Clary suçluluk duydu. Onun yüzünden, Alec koltuk değneğiyle dolaşıyordu. "İyi olduğuna gerçekten sevindim, Alec," dedi Clary, samimiyetini elinden geldiğince yansıtmaya çalışarak.

Alec gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkürler."

"Demek seni Magnus iyileştirdi," dedi Clary. "Luke dedi ki..."

"Evet, o yaptı!" dedi Isabelle. "Muhteşemdi! Aniden ortaya çıkıp herkesi odadan çıkardı ve kapıyı kapadı. Kapının altından koridora mavi-kırmızı kıvılcımlar saçılıp durdu."

"Ben hiçbirini hatırlamıyorum," dedi Alec.

"Sonra, iyileşip uyanacağından emin olmak için bütün gece Alec'in yatağının yanında oturdu," diye ekledi Isabelle.

"Bunu da hatırlamıyorum," diye ekledi Alec.

Isabelle'in kırmızı dudakları kıvrıldı. "Magnus gelmesi gerektiğini nasıl bildi acaba? Ona sordum ama söylemedi."

Clary, Valentine gittikten sonra Hodge'un ateşe attığı katlanmış kağıdı hatırladı. *Tuhaf bir adamdı,* diye düşündü, *umursadığı herkese -ve her şeye- ihanet ederken bile, Alec'i kurtarabilmek için zaman ayırdı.* "Bilmiyorum," dedi Clary.

Isabelle omuz silkti. "Sanırım bir yerden duymuştur. Muazzam bir dedikodu ağı var gibi görünüyor. Ne *kız* ama."

"O Brooklyn'in Baş Büyücü, Isabelle," diye hatırlattı Alec, fakat onun da eğlenmediği söylenemezdi. Clary'ye döndü. "Eğer görmek istiyorsan, Jace serada," dedi. "Seni götüreyim."

"Götürür müsün?"

"Tabii." Alec biraz rahatsız gibiydi. "Neden olmasın?"

Clary dönüp Isabelle'e baktı, Isabelle omuz silkti. Alec her neyin peşindeyse, kardeşine de anlatmadığı belliydi. "Haydi gidin," dedi Isabelle. "Benim yapacak işlerim var zaten." Elini sallayarak onlara gitmelerini işaret etti. "Haydi, kışt!"

Birlikte koridorda yürümeye başladılar. Koltuk değnekleriyle yürüse bile, Alec'in adımları hızlıydı. Clary ona yetişmekte zorlanıyordu. "Benim bacaklarım kısa," diye hatırlattı Clary.

"Affedersin." Alec yavaşladı. "Bak," diyerek söze girdi. "Sana Jace'le ilgili bağırdığımda bana söylediğin o şeyler..."

"Hatırlıyorum," dedi Clary, kısık sesle.

"Bana şeyi söylediğinde... biliyorsun, şeyi... ben..." Alec düzgün bir cümle kurmakta zorlandığını fark edince, tekrar denedi. "Benim şey olduğumu söylediğinde..."

"Alec, yapma."

"Tabii. Sorun değil." Alec dudaklarını büzdü. "Sanırım bunu konuşmak istemiyorsun."

"Hayır, sorun bu değil. Sadece, söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum. Korkunç şeyler söyledim ve hiçbiri doğru değildi."

"Ama doğruydu," dedi Alec. "Hem de her kelimesi."

"Bu yine de davranışımı haklı çıkarmaz," dedi Clary. "Doğru olan her şeyin söylenmesi gerekmez. Çok kalpsizlik ettim. Jace'in bana senin asla bir iblis öldürmediğini söylediğini açıkladığımda, aslında bunun nedeninin sürekli olarak onu ve Isabelle'i koruman olduğunu da eklemişti. Senin hakkında iyi bir şey söylüyordu. Jace sersemin teki olabilir ama o..." *Seni seviyor*, diyecekti ki sustu. "Bana asla senin hakkında kötü bir şey söylemedi. Yemin ederim."

"Yemin etmene gerek yok," dedi Alec. "Zaten biliyorum." Clary'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde sakin, hatta güvenliydi. Alec'e şaşkınlıkla baktı. "Abbadon'u öldürmediğimi de biliyorum. Ama öldürdüğümü söylediğin için teşekkür ederim."

Clary güldü. "Sana yalan söylediğim için mi teşekkür ediyorsun?"

"Bunu nezaket icabı yaptın," dedi Alec. "Sana karşı davranışlarımdan sonra bana hala nazik davranmanın anlamı çok büyük."

"Sanırım o zaman o kadar üzgün olmasaydı, Jace yalan söylediğim için bana gerçekten çok kızabilirdi," dedi Clary. "Ama daha önce sana söylediklerimi bilseydi, muhtemelen o kadar da kızmazdı."

"Bir fikrim var," dedi Alec, gülümseyerek. "Ona söylemeyelim. Yani, belki Jace sadece bir mantar ve lastikle elli adımdan bir Du'sien iblisinin kafasını uçurabilir, fakat bazen insanlar hakkında o kadar şey bilmediğini düşünüyorum."

"Sanırım öyle," dedi Clary, sırıtarak.

Çatıya çıkan spiral merdivenin dibine gelmişlerdi. "Ben yukarı çıkamam." Alec koltuk değneklerinden birini metal basamağa vurdu.

"Sorun değil. Gerisini kendim hallederim."

Alec gidecekmiş gibi döndü, fakat sonra tekrar Clary'ye baktı. "Jace'in kardeşi olduğunu tahmin etmeliydim," dedi. "İkinizde de aynı sanatsal yetenek var."

Clary ilk basamakta duraksadı. Çok şaşırmıştı. "Jace resim yapabiliyor mu?" "Hayır." Alec gülümsediğinde, gözleri mavi lambalar gibi yandı ve Clary, Magnus'un onda neyi bu kadar çekici bulduğunu anladı. "Sadece dalga geçiyordum. Düz bir çizgi bile çizemez o." Alec kıkırdayarak koltuk değnekleri üzerinde döndü. Clary neşeli bir tavırla onun gidişini izledi. Jace'e şakalar yapan bir Alec'e alışması gerekecekti, mizah duygusu biraz açıklanamaz türden olsa bile.

Sera tıpkı hatırladığı gibiydi ama şimdi cam tavandan görünen gökyüzü safir renkteydi. Çiçeklerin temiz, sabunsu kokusu zihnini temizlemişti. Derin derin nefes alarak, gür yaprakların ve dalların arasından ilerledi.

Jace'i seranın ortasındaki mermer bankta otururken buldu. Başı öne eğikti ve ellerinde tuttuğu bir şeyi tembel tembel evirip çeviriyordu. Clary bir dalın altından eğilerek geçerken, Jace başını kaldırıp ona baktı ve hemen nesneyi avucuna sakladı. "Clary." Şaşkın görünüyordu. "Burada ne işin var?"

"Seni görmeye geldim," dedi Clary. "Nasıl olduğunu merak ettim."

"İyiyim." Jace'in üzerinde kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. İyileşmeye yüz tutmuş çürükleri, bir elmanın beyaz etindeki siyah noktalar gibi hala görünüyordu. *Elbette,* diye düşündü Clary, *gerçek yaralar içsel ve onları Jace'in kendi gözlerinden başkası göremez.*

"Nedir o?" diye sordu, Jace'in kapalı avcunu işaret ederek.

Jace parmaklarını açtı. Avcunda, kenarları mavi-yeşil parlayan kırık bir gümüş parçası vardı. "Geçit aynasının bir parçası."

Clary bankta ona katıldı. "İçinde bir şey görebiliyor musun?"

Jace biraz evirip çevirdi ve ışığın su gibi içine akmasını sağladı. "Gökyüzü parçaları. Ağaçlar, bir patika... Sürekli evirip çeviriyorum ve malikaneyi, babamı görmeye çalışıyorum."

"Valentine," diye düzeltti Clary. "Onu neden görmek istiyorsun?"

"Belki de Ölümlü Kupa'yla ne yaptığını görebilirim diye düşünüyordum," dedi Jace, isteksizce. "Nerede olduğunu."

"Jace, o artık bizim sorumluluğumuz değil. Bizim sorunumuz da değil. Merkez artık neler olduğunu bildiğine göre, Lightwood ailesi geri dönüyor. Bırak meseleyi onlar halletsin."

Jace dönüp ona baktı. Kardeş olup da birbirlerine bu kadar az benzemelerinin nasıl mümkün olduğunu düşündü Clary. En azından Jace'in kıvrık siyah kirpiklerini veya

açılı elmacık kemiklerini alamaz mıydı? Bu hiç adil değildi. "Geçit'e baktığımda ve İdris'i gördüğümde," dedi Jace, "Valentine'ın ne yapmaya çalıştığını, yıkılıp yıkılmayacağımı görmek istediğini kesinlikle biliyordum. Ama önemi yoktu, her şeye rağmen, eve gitmeyi tahmin edebileceğimden daha çok istiyordum."

Clary başını iki yana salladı. "İdris'te bu kadar güzel olan ne var, bilmiyorum. Orası sadece bir yer. Ama senin ve Hodge'un oradan söz edişiniz..." Devam edemedi.

Jace yine parçayı avucuna sakladı. "Orada mutluydum. O kadar mutlu olduğum tek yer orası."

Clary yakındaki çalıdan bir dal kopardı ve yapraklarını yolmaya başladı. "Hodge için üzülüyorsun. Alec ve Isabelle'e gerçekte ne yaptığını bu yüzden söylemedin."

Jace omuz silkti.

"Ama zaman içinde öğrenecekler, biliyorsun."

"Biliyorum biliyorum. Yine de onlara söyleyen ben olmak istemedim."

"Jace..." Göletin yüzeyi düşmüş yapraklardan yemyeşildi. "Orada nasıl mutlu olabilirsin? Ne düşündüğünü biliyorum, fakat Valentine berbat bir babaydı. Evcil hayvanlarını öldürdü, sana yalan söyledi ve sana vurduğunu da biliyorum, vurmamış gibi davranamazsın."

Jace'in yüzünde hafif bir gülümseme belirip kayboldu. "Sadece iki haftada bir. Perşembeleri."

"O halde nasıl..."

"Sadece o zaman kim olduğumdan o kadar emin olabilmiştim. Ait olduğum yeri biliyordum. Kulağa aptalca geliyor ama..." Jace omuz silkti. "İblis öldürüyorum, çünkü bunu yapmakta iyiyim ve bana öğretilen şey de bu, fakat gerçekte bu değilim. Bu kadar iyi olmamın bir nedeni, babamın öldüğünü sandıktan sonra... özgür kaldım. Sonuçlar yoktu. Yas tutacak kimse yoktu. Hayatım üzerinde hak sahibi olan kimse yoktu." Yüzü, sert bir şeyden oyulmuş gibi görünüyordu. "Artık öyle hissetmiyorum." Dalda artık hiç yaprak kalmamıştı, Clary dalı bir kenara attı. "Neden olmasın?"

"Senin yüzünden," dedi Jace. "Sen olmasaydın, babamla birlikte Geçit'ten geçerdim. Sen olmasaydın, şimdi bile peşinden giderdim."

Clary gölete bakarken boğazında bir şeyler düğümlendi. "Seni huzursuz ettiğimi sanıyordum."

"O uzun zaman önceydi," dedi Jace, "bir yere ait olduğum fikrinin beni huzursuz etmesi gibi. Ama sen bana kendimi ait hissettiriyorsun."

"Benimle birlikte gitmeni istediğim bir yer var," dedi Clary, aniden.

Jace ona yandan bir bakış attı. Sarı saçlarının gözlerinin önüne düşüşünde dayanılmayacak kadar hüzünlü bir şeyler vardı. "Nereye?"

"Benimle birlikte hastaneye gelmeni umuyordum."

"Bunu biliyordum." Jace gözlerini kıstı. "Clary, o kadın..."

"Senin de annen, Jace."

"Biliyorum," dedi Jace. "Ama benim için bir yabancı. Benim şimdiye dek sadece bir ebeveynim oldu ve o da gitti. Ölüden de kötü."

"Biliyorum. Ve sana annemizin ne kadar harika, ne inanılmaz, ne muhteşem biri olduğunu ve onunla tanışmanın senin için büyük bir şans olacağını söylememin bir yararı olmadığını da biliyorum. Bunu senin için istemiyorum, bunu kendim için istiyorum. Eğer senin sesini duyarsa..."

"Ne olacak?"

"Uyanabilir." Clary bakışlarını Jace'in gözlerine dikti.

Jace onun bakışlarına karşılık verdi ve sonra gülümsedi, çarpık ve biraz hüzünlü ama gerçek bir gülümsemeyle. "Pekala. Seninle geleceğim." Ayağa kalktı. "Ayrıca bana annenle ilgili iyi şeyler söylemene de gerek yok," diye ekledi. "Zaten biliyorum."

"Nasıl?"

Jace hafifçe omuz silkti. "Seni o büyüttü, değil mi?" Cam tavana bir bakış attı. "Güneş neredeyse battı."

Clary ayağa fırladı. "Hemen hastaneye gitmeliyiz. Taksi parasını ben öderim," diye ekledi, bir an düşündükten sonra. "Luke bana biraz para verdi."

"Buna gerek olmayacak." Jace'in gülümsemesi genişledi. "Gel, sana göstermek istediğim bir şey var."

"İyi de, bunu nereden aldın?" diye sordu Clary, katedralin çatısının kenarında duran motosiklete bakarak. Parlak zehir yeşili, gümüş tel tekerlekliydi ve selesine parlak alev desenleri çizilmişti.

"Magnus, evinde verdiği son partiden sonra birinin bunu dışarıda bıraktığından yakınıyordu," dedi Jace. "Bana vermeye ikna ettim."

"Sonra da buraya mı çıkardın?" Clary hala şaşkındı.

"Hı-hı. Bunda oldukça gelişiyorum." Jace bir bacağını selenin üzerinden attı ve Clary'ye gelip arkasına oturmasını işaret etti. "Haydi, sana göstereyim."

"Şey, en azından bu kez çalıştığını biliyorsun," dedi Clary, Jace'in arkasına binerken. Eğer bir Key Food'un otoparkına düşersek seni öldürürüm, biliyorsun, değil mi?"

"Gülünç olma," dedi Jace. "Yukarı Doğu Yaka'da otopark filan yok. Satın aldığın şeyler evine teslim edilebilirken, neden araba kullanacaksın ki?" Motosiklet güçlü bir homurtuyla çalıştı ve Jace'in kahkahasını bastırdı. Araç Enstitü'nün çatısında ileri doğru atılıp boşluğa fırlarken, Clary bir çığlık atarak onun kemerine asıldı.

Katedralin üzerinde yükselip yakınlardaki binaların üzerinden geçerken, rüzgar saçlarını savuruyordu. Önünde bir mücevher kutusu gibi açılan bu şehir, tahmin ettiğinden daha kalabalık ve daha inanılmazdı: Yaz ortasında akşamları peri saraylarının toplandığı Central Park'ın zümrüt meydanı, vampirlerin Pandemonyum'da geceleri dans ederek geçirdiği şehir merkezindeki kulüpler ve barlar, geceleri şehir ışıklarını yansıtan tüyleriyle kurt adamların dolaştığı Çin Mahallesi'ndeki ara sokaklar. Yarasa kanatlı, kedi gözlü totemleriyle iblis efendileri ve şimdi nehrin üzerinden geçerken gördüğü çok

renkli kuyruklar, bunlar, inci süslü uzun saçlarıyla, gümüşi vücutlarıyla suda yüzen ve suyu dalgalandıran kahkahalar atan denizkızlarıydı.

Jace dönüp omzunun üzerinden bakarken, rüzgar saçlarını darmadağın ediyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ona seslenerek.

"Şimdi aşağısının ne kadar farklı olduğunu, artık görebildiğim bu kadar şeyle birlikte..."

"Aşağıdaki her şey aslında aynı," dedi Jace, motosikleti Doğu Nehri'ne doğru dalışa geçirirken. Şimdi yine Brooklyn Köprüsü'ne yönelmişlerdi. "Farklı olan sensin."

Nehre doğru hızla dalarlarken, Clary ağabeyinin kemerine sımsıkı asıldı. "Jace!"

"Endişelenme." Jace çıldırtıcı ölçüde neşeli görünüyordu. "Ne yaptığımı biliyorum. Boğulmayacağız."

Clary, güçlü rüzgar karşısında yine gözlerini kıstı. "Alec'in bu motorlardan bazılarının sualtında yapabildiğini söylediği şeyleri mi deniyorsun?"

"Hayır." Nehrin yüzeyinden yükselirlerken, Jace motoru güzel bir şekilde dengeledi. "Bence bu sadece bir hikaye."

"Ama Jace," dedi Clary, "bütün hikayeler gerçektir."

Jace'in güldüğünü duymadı ama göğüs kafesinde ve parmaklarının ucunda titreşimi hissetti. Motosiklet yükselirken ve kafesinden salıverilmiş bir kuş gibi köprüye doğru hızla uçarken, Clary sıkıca tutundu. Nehir ve köprünün demirleri ayaklarının altında hızla akarken, neredeyse yüreği göğsünden

dışarı fırlayacaktı, fakat bu kez Clary her şeyi görebilmek için gözlerini açık tuttu.

Bir sonraki sayfada

GECE YARISI GELDİĞİNDE'yi

okuyabilirsiniz

Enstitünün çanları, gecenin gürültülü kalp atışları gibi çalmaya başladı.

Jace, bıçağını indirdi. Küçük, yassı bir cep bıçağıydı. *Parabatai* olduklarında Alec'in hediye ettiği bıçağın kabzası kemiktendi. Bıçağı sürekli kullandığı için tutma yerinde parmaklarının hafifçe izi çıkmıştı.

"Gece yarısı," dedi. Clary'nin yanındaki varlığını hissedebiliyordu. Yaptıkları piknikten kalanlar arasında sırtını yaslamış oturuyordu. Kış bahçesinin serin, yaprak kokan havasını hafif hafif soluyordu. Jace ona değil, tam karşısındaki medianox bitkisinin kapalı, parlak tomurcuklarına bakıyordu. Ona neden bakmak istemediğinden emin değildi. O bitkinin ilk kez çiçeklendiğini gördüğü zamanı hatırlıyordu. Kış bahçesindeki taş bankta oturmuştu. Bir yanında Alec, diğer

yanında Izzy vardı. Hodge'ın parmaklarıysa tomurcuğun sapındaydı. Eğitmenleri, mucizeyi görmeleri için onları gece yarısına doğru uyandırmıştı. Normalde sadece İdris'te yetişen bir bitkiydi bu. Jace soğuk havada karşısına çıkan böylesine şaşırtıcı ve güzel bir görüntü karşısında nefesini tuttuğunu hatırlıyordu.

Alec ve Isabelle, bu güzelliği karşısında onun kadar etkilenmemişti. Isabelle, çiçeğin sadece tıbbi kullanımı olduğunu ve ölümcül olmadığını öğrenince sıkılmıştı. Hiçbir zaman bir gece insanı olmayan Alec ise kız kardeşinin omzunda uyuyakalmıştı. Jace şimdi, çanlar çalarken bile Clary'nin aynı şeyleri hissedeceğinden endişeleniyordu: İlgili, hatta belki memnun ama kesinlikle büyülenmiş değil. Jace, Clary'nin da medianox için onun hissettiklerini hissetmesini istiyordu ama nedenini kendisi de bilmiyordu.

Clary'nin dudaklarından yumuşak bir "Ah," sesi kaçtı. Tomurcuk açıyordu. Bir yıldızın doğuşu gibi polenlerini ve beyaz-altın rengi karışımı taç yapraklarını ortaya çıkıyordu. "Her gece açıyorlar mı?"

Jace'in içine bir rahatlama hissi doldu. Çiçeğe odaklanmış yeşil gözleri parladı. Clary bilinçsizce parmaklarını gevşetti. Jace, Clary'nin karşısında yakalamak istediği bir imge olduğunda elinde bir kalem olmasını arzuladığında bu hareketi yaptığını biliyordu. Bazen dünyayı Clary'nin gözünden görebilmek isterdi: Bir resim çizilecek bir tuval, bir tebeşir ve sulu boya. Bazen de -Clary *ona* o şekilde, küçük parçalara ayırırmış

ve boyanmış ya da çizilmiş bir şeye bakarmış gibi tamamen duygusuzca baktığında- kendini kıpkırmızı olmanın eşiğinde bulurdu. Bu öyle tuhaf bir histi ki neredeyse hiç tanımıyordu bunu. Jace Wayland kızarmazdı ki.

"Sadece gece yarıları. Mutlu yıllar Clarissa Fray," dedi Jace. Clary'nin dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Sana bir hediyem var." Parmaklarıyla cebini yokladı. Clary'nin fark etmediğini düşünüyordu. Cadı ışığı taşını Clary'nin eline yerleştirdiğinde parmaklarının altında onun küçük parmaklarını tüm benliğiyle hissetti. Narindi ama kalem ve fırça tutmaktan nasır tutmuştu. Nasırlar, Jace'in parmak uçlarını kaşındırdı. Jace, aralarındaki temasın onun da nabzını kendisininki gibi artırıp artırmadığını merak etti.

Görünüşe bakılırsa artırmamıştı, çünkü Clary ondan uzaklaştığında yüzünde sadece merak ifadesi vardı. "Vay canına! Bilirsin, pek çok kız, büyük bir taş istediğini söylediğinde aslında gerçek anlamıyla büyük bir kayadan bahsetmez," dedi.

Jace farkında olmadan gülümsedi. Ki bu da her anlamda olağan dışı bir durumdu. Genellikle yalnızca Alec ya da Isabelle onu güldürebilirdi. Clary'nin ilk tanıştıklarında oldukça cesur davrandığını hatırlıyordu. Isabelle'in ardından o odaya dalmıştı. Üstelik silahsız ve hazırlıksızdı. Jace'in dünyevi varlıklarla bağdaştıramadığı bir cesaret örneğiydi. Ama onu güldürebilmesi, Jace'i şaşırtmıştı. "Aslında o tam olarak bir kaya değil. Bütün Gölge Avcıları'nın bir cadı ışığı taşı vardır. Bu dünyada da, diğer dünyalarda da en karan-

lık gölgelerin içinde bile sana ışık verir." Babasının ona ilk taşını verirken söylediklerydi bunlar. *Hangi diğer dünyalar,* diye sormuştu Jace. Ama babası gülmekle yetinmişti. *Bu dünyadan sadece bir nefes uzaklıkta bambaşka dünyalar vardır ve kumsaldaki kum tanelerinden bile fazladır,* demişti. Jace bazen o dünyalarda başka Jace'ler olup olmadığını merak ederdi. Eğer varsa anneleri ve babaları yaşıyor muydu, yoksa ölmüş müydü? Acaba o versiyonları mutlu muydu yoksa üzgün müydü? Acaba onlar da buradaki Jace'i merak ediyor muydu?

Clary ona bakarak gülümsedi ve doğum günü hediyeleriyle ilgili bir şaka yaptı ama Jace, onun etkilendiğini hissedebiliyordu. Taşı dikkatle cebine koydu. Medianox çiçeği taç yapraklarını bir ışık yağmuru gibi açmıştı ve Clary'nin yüzünü yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. "On iki yaşımdayken, dövme yaptırmak isterdim," dedi Clary. Bir tutam kızıl saç gözlerinin üzerine düştü. Jace o tutamı yerine koyma dürtüsüyle mücadele etti.

"Çoğu Gölge Avcısı ilk işaretlerine on iki yaşında sahip olur. Demek kanında varmış."

"Belki de. Yine de Gölge Avcıları'nın sol omuzlarına *Ninja Kamplumbağalar*'daki Donatello'nun dövmesini yaptırdığını sanmıyorum." Geçmişi tatlılıkla yadedermiş gibi gülümsedi. Onun için tamamen anlaşılmaz görünen şeylerden böyle bahsederdi. Bu, Jace'in içini korkuyla ürpertti. Ama neden korkuyordu ki? Clary'nin günün birinde onu ve onun iblisler ve

avcılar, yaralar ve savaşlarla dolu dünyasını minnetle ardında bırakıp sıradan dünyaya geri dönmesinden mi?

Jace boğazını temizledi. "Omuzunda bir kaplumbağa dövmesi mi istiyordun?"

Clary başıyla onayladı ve gözüne düşen saç tutamı eski yerine döndü. "Su çiçeği yarasını kapamak istiyordum." Kolsuz yeleğinin bir askısını çekti. "Bak."

Ve Jace, kızın omzunda bir çeşit iz, bir yara olduğunu gördü. Ama daha fazlasını da görmüştü. Köprücük kemiğinin kıvrımını, tenindeki çillerin altın parçaları gibi parlayışını, omzunun aşağı doğru kıvrılışını, boğazının omzuyla birleştiği noktada atan nabzını. Clary'nin hafifçe aralanmış dudaklarını gördü. Hafifçe eğdiği bakır rengi kirpiklerini. Bir an, duyduğu arzu yüzünden terledi. Daha önce hiç tatmadığı bir arzuydu bu. Elbette daha önce de arzuladığı kızlar olmuştu ve bu arzusunu gidermişti. Bunu her zaman açlık hissi gibi düşünmüştü. Bedenin istediği bir tür yakıt.

Ama daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemişti. Düşüncelerini yakıp kül eden bir ateş, ellerini titretmeyen, gergin bir enerjiyle atmasına neden olan bir his. Gözleri daha fazlasını ele vermesin diye bakışlarını zorla ondan kopardı. "Geç oldu," dedi. "Aşağı dönsek iyi olur."

Yeniden ona baktığında Clary'nin ona merakla baktığını gördü ve o yeşil gözlerin onun içini gördüğünü düşünmekten alamadı kendini. "Sen ve Isabelle... hiç çıktınız mı?" diye sordu Clary.

Jace'in kalbi hâlâ delicesine çarpıyordu. "Isabelle mi?" diye tekrarladı. Isabelle mi? Isabelle'in bununla ne alakası vardı ki?

"Düşündüm de... Simon merak ediyordu," dedi. Jace, kızın Simon'ın adını telaffuz etme şeklinden nefret etti. Jace daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Hiç kimse onun cesaretini Clary kadar kıramazdı. Kahve dükkânının arkasındaki sokakta ona gidişini ve onu çekip götürmek, sürekli yanında durduğu siyah saçlı çocuktan, onun karanlık dünyasından uzaklaştırmak istediği anı hatırladı. O zaman bile Clary'nin insanların gerçek olmadıkları, tıpkı kuklalar gibi sahneden gelip geçtikleri sıradan dünyaya ait olmadığını biliyordu. O da Jace'in dünyasına aitti. Onu bir kelebek gibi avlayan bu yeşil gözlü kız gerçekti. Rüyasında duyduğu ama gerçek dünyadan geldiğini bildiği bir ses kadar gerçekti. Bir kalenin etrafına hendek kazarmışçasına dikkatle koyduğu mesafeleri delip geçmişti.

"Cevabım hayır. Yani ikimizin de bunu düşündüğü zamanlar olmuş olabilir ama o benim kardeşim gibi. Tuhaf olurdu."

"Yani sen ve Isabelle hiç..."

"Hiç."

"Isabelle benden nefret ediyor," dedi Clary.

Jace her şeye rağmen neredeyse gülecekti. Tıpkı bir ağabeyin yapacağı gibi hayal kırıklığına uğradığında Izzy'yi gözlemlemekten büyük keyif alıyordu. "Hayır, nefret etmiyor. Sadece onun gerilmesine neden oluyorsun, çünkü

eskiden erkeklerin hayran olduğu tek kızdı ama artık yalnız değil."

"Ama o çok güzel."

"Sen de öylesin," dedi Jace otomatikman. O sırada Clary'nin yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. İfadesini okuyamıyordu. Daha önce herhangi bir kıza güzel olduğunu hiç söylememiş değildi ama daha önce bunu hiç hesapsızca yapmamıştı. Kazara olmuştu. Bu da kendisini antrenman odasına gidip kan ter içinde kalana, tükenene kadar bıçak fırlatmış, tekme ve yumruk savurmuş, dövüşmüş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Clary sessizce Jace'e baktı. Yine antrenman odası.

Jace yeniden, "Aşağı insek iyi olur," dedi.

"Tamam." Jace, Clary'nin sesinden ne düşündüğünü anlayamadı. İnsanları okuyabilme yeteneği onu terk etmiş gibiydi ve bunun nedenini çözemiyordu. Ay ışığı kış bahçesinin cam tavanından içeri sızıyordu. Dışarı çıkarlarken Clary bir adım önde ilerliyordu. Önlerinden bir şey geçti. Beyaz bir ışık kıvılcımı. Clary aniden durdu ve hafifçe Jace'e doğru döndü. Bir anda onun kollarındaydı. Clary sıcak, yumuşak ve narindi. Ve Jace, onu öpüyordu.

Jace afallamıştı. O böyle biri değildi. Bedeni onun izni olmadan bir şey yapmazdı. Bedeni de tıpkı bir piyano gibi ona ait bir enstrümandı ve Jace ona hükmetmekte her zaman çok başarılı olmuştu. Ama Clary çok hoş kokuyordu. Elma ve şeker kokuyordu ve kolları arasındaki bedeni titriyordu. Çok

küçüktü. Jace'in kolları onu tamamen sarmıştı ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Jace kendini kaybetmişti. Şimdi filmlerdeki o öpüşmelerin neden o şekilde çekildiğini anlamıştı. Kamera döner, döner, dönerdi...

Zemin, ayaklarının altında sarsılıyordu sanki. Clary'ye iyice sarıldı. Sanki ne kadar küçük olursa olsun onu ayakta tutabilecekmiş gibi sarıldı.

Avuç içleri Clary'nin sırtında gezmeye başladı. Öpüşlerinin arasında kızın nefes alışlarını hissedebiliyordu. İncecik parmakları Jace'in saçlarının arasında, boynunda nazikçe geziniyordu. Jace, medianox çiçeğinin açmasına ilk kez şahit olduğu anı bir kez daha hatırladı ve *işte tam da bu dünyaya ait olacak kadar güzel bir şey,* diye düşündü.

Rüzgârın uğultusunu başlarda durabiliyordu. Sanki onu duymak için eğitilmiş gibiydi. Clary'yi geri çekti ve yakınlardaki bodur servinin bir dalına tünemiş olan Hugo'yu gördü. Jace'in kolları hâlâ Clary'yi sarıyordu. Clary, hafifçe ona yaslanmıştı. Gözleri yarı kapalıydı. "Endişelenme ama sanırım bir seyircimiz var," diye fısıldadı Jace. "O buradaysa Hodge da uzaklarda değildir. Gitmeliyiz."

Clary'nin yeşil gözleri yol boyunca kırpıştı durdu. Clary şaşkın görünüyordu. Bu, Jace'in gururunu biraz kırmıştı. Öyle bir öpüşmeden sonra Clary'nin oracıkta bayılması gerekmiyor muydu? Ama Clary sırıtıyordu. Hodge'un onları görüp görmediğini bilmek istiyordu. Jace ona güvence verdi ama alt kata inerken, iç içe geçmiş ellerinin titreşiminden

güldüğünü anlayabiliyordu. Bu nasıl olmuştu? Nasıl el ele tutuşmuşlardı?

O an Jace anladı. İnsanların neden el ele tutuştuklarını idrak etti. Önceden hep bunun bir çeşit sahiplenme hareketi olduğunu düşünürdü. *O benim,* mesajı gibi gelirdi ona. Ama öyle değildi. Bu, temas kurmakla ilgiliydi. Sözcükler olmadan konuşmakla ilgiliydi. *Seni yanımda istiyorum,* demekti. *Gitme.*

Jace, Clary'yi yatak odasında görmek istiyordu. O anlamda değil. Daha önce hiçbir kız *o anlamda* Jace'in yatak odasına girmemişti. Orası Jace'in özel alanı, tapınağıydı. Ama Clary'yi orada istiyordu. Clary'nin onu orada görmesini, onun gerçeğini görmesini istiyordu. Dünyaya gösterdiği imajını değil. Yatağına onunla birlikte uzanmak, onun yanına kıvrılıp kalmak istiyordu. Clary geceleri hafifçe solurken ona sarılmak, onu kimsenin görmediği hâliyle görmek istiyordu. Kırılgan ve uykuda. Onu görmek ve onun tarafından görülmek.

Clary'nin odasına ulaştıklarında ve Clary, doğum günü pikniği için Jace'e teşekkür ettiğinde elleri hâlâ ayrılmamıştı. "Uyuyacak mısın?" diye sordu Jace.

Clary başını kaldırdı. "Sen yorulmadın mı?"

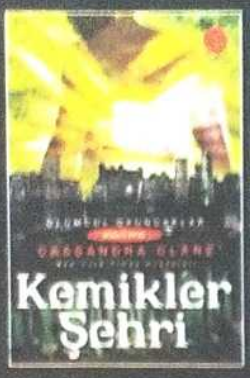
Jace'in midesinde kocaman bir boşluk, bir gerginlik vardı. Clary'yi kendine çekmek ve hissettiği ne varsa ona aktarmak istedi. Hayranlığını, yeni yeni anlamaya başladıklarını, huzursuzluğunu, eksikliğini. "Hiç bu kadar ayık hissetmemiştim."

Clary çenesini kaldırdı. Hızlı, bilinçsiz bir hareket. Jace öne doğru eğildi ve boştaki eliyle Clary'nin yüzünü kavradı.

Onu öpmek istememişti. Çok ortada, bölünmeye çok müsait bir yerlerdeydi. Ama dudaklarını hafifçe de olsa onun dudaklarına değdirmekten kendini alamadı. Jace'in dokunuşuyla Clar'nin dudakları hafifçe aralandı. Jace biraz daha eğildi ve kendini durduramadı...

Simon aniden odasının kapısını açtı ve koridora çıktı. Clary aceleyle Jace'ten ayrıldı ve başını çevirdi. Jace, sanki vücudundaki bir sargı aniden çekilmiş gibi bir acı hissetti. Simon bir şeyler söylüyordu. Bir dizi öfkeli sözcük. Jace, daha önce benzer durumda kaldığı tüm o zamanları düşündü. Bir barın ardındaki sokakta bir kızı öperken ya da bir kulübün duvarına yaslamışken... Kızın erkek arkadaşı ya da bir şansı olduğuna inanmış o zavallı çocuk, sanki biri göğsünden kalbini sökmüş gibi onlara bakıyor...

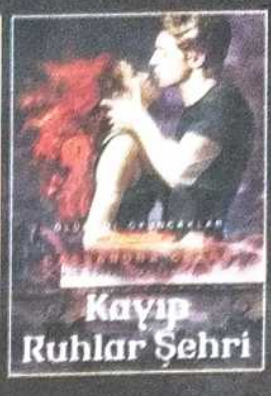
Jace o çocuk için hep üzülmüştü ama uzaktan, sanki o çocuk, kalbi kırılmış birini canlandıran bir oyuncuymuş gibi. Şimdi ise Simon'a bakarken, bir daha asla öyle hissetmeyeceğini anladı. Çünkü Clary'nin Simon'a bakışını görmüştü. Bütün dikkatini ona vermişti ve pişmanlığı yüzünden okunuyordu. Jace, o an Simon'ın oyunda kalbi az sonra binlerce parçaya bölünecek adamı oynamadığını anladı. O rol Jace'indi.

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

3 YILA YAKIN SÜREDİR *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAR LİSTESİNDE

***USA Today* Çoksatarı * *Wall Street Journal* Çoksatarı * *Publishers Weekly* Çoksatarı**

DÜNYA ÇAPINDA 24 MİLYONDAN FAZLA BASILI KOPYA...

35'ten fazla dile çevrildi

Ve 2014'te sinemaya uyarlandı

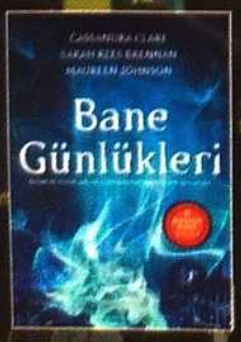
CEHENNEM MAKİNELERİ

Uluslararası çoksatar "Ölümcül Oyuncaklar"ın yan serisi

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI

***USA Today* Çoksatarı * *Wall Street Journal* Çoksatarı * *Publishers Weekly* Çoksatarı**

THG
0911484
LHN
0911484 LHN

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

ISBN 978-605-4228-21-8

GÖLGE AVCILARI DÜNYASINDAN